Marco Pensante
ZIUA ÎNTUNERICULUI
LA CAPĂTUL NOPȚII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

CUVÎNT ÎNAINTE
Umbra supraomului

Ziua întunericului reprezintă una dintre primele opere cu adevărat ambiţioase ale genului ştiinţifico-fantastic italian. Este un roman cu o structură foarte complexă, mult diferită de acea structură liniară a operelor tipice de aventuri în spaţiu; un roman cu multe întîmplări, cu surprinzătoare lovituri de teatru, cu conflicte interioare şi exterioare.

Cea mai mare parte a acţiunii romanului se petrece în încîntătorul peisaj al planetei Kendall, pe un tărîm a cărui caracteristică este faptul că-şi arată soarelui mereu una şi aceeaşi faţă. Cele două emisfere - net delimitate - sînt: Chon -un deşert dogoritor - si Axări - un ocean îngheţat si întunecos, împînzit de insule. Ambele emisfere ale planetei Kendall sînt locuite şi reprezintă - fiecare în felul ei - o adevărată provocare la adresa omenirii.
Este vorba - în mod evident - de un început clasic, de tipul celor folosite de genul ştiinţifico-fantastic încă de prin anii '30, eînd pionierii sciencc-fiction-ii\ i\\ au preluat de la astronomie ideea unei planete Mercur care nu se roteşte în jurul propriei sale axe[1]. Cu toate acestea, interesul cititorilor si al scriitorilor

[1] În realitate, pentru ca o planetă să-şi arate soarelui mereu una şi aceeaşi faţă este necesar ca perioada de rotatie să fie egală cu cea de revoluţie. Cu planeta Mercur se credea că se petrecea tocmai acest lucru. Dar recente cercetări au relevat faptul că, în realitate, întreaga planetă primeşte lumina solară şi nu se întîmplă ca o parte a planetei să se afle mereu în umbră, cu toate că „ziua" de pe Mercur reprezintă, nici mai mult nici mai puţin, de 176 de zile pămîntcne.

în ceea ce privea ciclul planetelor - altul decît cel al Pămîntului - a rămas acelaşi de-a lungul anilor. E suficient să ne- gîndim la II Pianeta 'dell'Eterna Notte (Planeta Nopţii Eterne), de Tanith Lee (Day by Night, 1980), în care situatia de plecare este similară celei din Ziua întunericului, sau la foarte recentul ciclu Helliconia, de Brian W. Aldis[1] (Helliconia Spring, Helliconia Summer, Helliconia Winter, 1982/1985), în care anotimpurile sînt acelea care aproape că nu se schimbă.

Care este motivul acestui interes? Este vorba, într-o oarecare măsură şi de măreaţa perspectivă de a edifica o întreagă ecologie, precum şi de a ceda puţin în faţa dramatismului intrinsec al unei situaţii de-a dreptul îngrijorătoare pentru „noi pămîntenii". Dar există, cu siguranţă, în scriitor - vădită sau mai puţin vădită dorinţa de a ajunge la un simbolism clar, care să ofere infinite puncte de plecare. Spre exemplu, opoziţia dintre lumină şi

întuneric, care reprezintă dihotomia bine-rău, sau - ceva mai subtil - convieţuirea în cadrul aceluiaşi sistem a unor moduri de viaţă contrastante dar indispensabile - fiecare în felul său - operaţiunii de întregire.

în orice caz, Ziua întunericului nu este numai o descriere a sistemului ecologic al planetei Kendall. Romanul surprinde un moment crucial din viaţa planetei: urmează să aibă loc marea eclipsă care se produce la fiecare opt mii de ani, Shamshal'Kile, ziua întunericului. In emisfera luminată de soare, acel întuneric necunoscut este aşteptat cu o frică aproape superstiţioasă, în timp ce în Emisfera întunecată efectul tangibil al eclipsei va fi o laciaţiune devastatoare şi foarte rapidă care va stîrpi o bună
■arte a formelor de viată oceanică si va face si mai anevoioasă ? ? ? npravieţuirea speciei umane. Nu voi mai spune altceva despre acest roman decît că întîmplările pe care le narează sînt măreţe i se desfăşoară pe fundalul unor peisaje şi catastrofe naturale ia /cl de măreţe.

Aş vrea să mă opresc puţin asupra a ceea ce - dincolo de aventură, de suspence şi de dezvăluirile finale - apare drept punctul nodal al operei, şi anume, părerea privind eroul, semizeul, superman-uX.

[1] La primăverii di Hclliconia („Cosmo Oro", nr. 72).

Protagonistul romanului Ziua întunericului, David \nr.hinygri Tschander, este în stare să săvîrsească fapte eroice mi < .U' gratie caracteristicilor sale fizice şi psihice - centrul \ ii.i! al întregii povestiri. Este, deci, un erou. Ba chiar mai mult, IN.II ir repede personajul dobîndeşte trăsături supraomeneşti. Dm, oare, cînd anume eroul unei povestiri poate fi numit iiipraom?

I Brmcr - care a făcut dintr-unul din personajele sale favorite un semizeu - pare să spună că oricine poate (printr-un caz lorlwit, prin propriul lui merit sau prin ereditate) să modeleze ii mieria şi pe ceilalţi oameni acela este un zeu - sau un semizeu după preferinţe. Aceasta în cazul că „puterea" i se trage din i uiioaşterea ştiinţifică sau are origini supranaturale. Aşadar, puterea este aceea care te face să devii superior.

Un răspuns diferit ne este dat de renumitul Sturgeon, care, pi m Nuscita del Superuomo (Naşterea Supraomului/ (More Hum Human, 1953), a scris una efin cele mai frumoase pagini din literatura ştiinţifico-fantastică. Supraomul său este dotat cu lurte psihice, dar ceea ce-i conferă şi mai multă putere este acea tu/iune, acea capacitate de a împărţi cu alţii propriile-i'puteri, pe care, în acest fel, le multiplică. Pe o poziţie apropiată se situează - într-un anumit fel - Brunner, cu al său The whole num (I965)[2], care ar putea fî tradus prin „l'uomo completo" (omul complet). în acest caz depăşirea condiţiei umane este simbolizată de exaltarea propriilor caracteristici latente.

Am putea continua citind pe Leto Atreides, din / 'hnperatore-Dio di Dune (Împăratul-Dumnezeu din Dune) ((nul Emperor of Dune, 1982)[3], a cărui semidivinitate i se trage dintr-un act de curaj: şi anume, acela de a renunţa la propria-i condiţie umană...

Aşadar, sînt răspunsuri diferite; dar se întîmplă destul de rar să te confrunţi cu dilema care se iveşte cînd este vorba de trecerea de la condiţia umană la cea semidivină. Aventura, cursul istoriei cer ca tranziţia să se facă

automat, chiar scontat. Fără întrebarea „de ce?" şi fără a se fi pus, măcar, problema alegerii.

[1] Nascita del Superuomo („Cosmo Oro", nr. 14).

[2] II tclepatico („Cosmo Oro", nr. 32).

[3] L 'Impcratorc-Dio di Dune („Cosmo Oro", nr. 53).

Iată-ne, deci, în faţa unui caz singular: nu erou, nu antierou, ci doar un personaj' care trăieşte drama unei alegeri între condiţia umană si cea supraumană. Nu voi dezvălui hotărîrea finală a protagonistului, ci doar că el ajunge pînă la urmă la a se înţelege deplin pe sine însuşi, ceea ce îi va permite să aleagă - in mod autonom - propriul său destin. Strecurîndu-se printre uneltirile Conducătorilor, strecurîndu-se printre gheţari, ajungînd în extraordinarul oraş Enn şi prăbuşindu-se, în cele'din urmă, în întuneric, împreună cil demonii săi.'

Romanul acesta este atît de bogat încît aş putea continua îndelung să vorbesc despre el încercînd, de exemplu, să fac interesante paralele - aş spune - cu opere ca Foundation, Dune şi cu unele romane ale lui Van Vogt. Dar chiar dacă este tributar unor clasici ai genului science-fiction, el este - în mod incontestabil - autorul său, adică o personalitate originală şi puternică; ceea ce ne permite să sperăm într-un viitor strălucit al acestui autor.

Un motiv în plus pentru a justifica această optimistă previziune este vîrsta - foarte tînără - a autorului:' Marco Pensante s-a născut la Brescia,-în 1966, iar acum este înscris la Facultatea de Economie şi Comerţ a Universităţii din Panna. Pensante este, de cinci ani, un asiduu cititor de literatură ştiinţifico-fantastică; înaintea acestui roman nu a mai publicat nimic, dar s-a dedicat acestei scrieri, Ziua întunericului, cu profesionalismul unui adevărat scriitor; munca de concepţie, de redactare şi de revizuire i-a luat mai mult de doi ani. Acum are în plan un mai lung roman gen fantasy, pentru a putea dovedi că se descurcă în orice gen al fantasticului.

Dar Pensante nu se rezumă doar la scris; printre preocupările sale „artistice" se află si desenul si muzica. în muzică, de

exemplu, spune că găseşte stimulenţi de bază, şi chiar prezentul roman a fost scris, în mare parte, pe un fond muzical (se va înţelege, aşadar, rolul pe care îl are în operă lăuta Chordawin).

încerci un sentiment de regret la gîndul că paginile unei cârti nu-ţi pot reda şi „vocea lui Shakkai", notele lăutei sfinte. Da'r oricine iubeşte lectura pricepe că semnele acelea ciudate lăsate* de cerneală pe hîrtie ştiu de multe ori să transmită cele mai diferite emoţii. Şi mai ştiu şi să ne transporte în alte lumi.

PARTEA ÎNTÎI

AXARI

CAPITOLUL ÎNTÎI

A supravieţui

Nu stii nimic. Nu ştii nici măcar cinc ieşti. Nu ieşti decît un puştan, un copil desperat care se străduieşte să fie un bărbat.

Din: SOLDATO NEL TEMPO (SOLDAT ÎN TIMP), dc Yenna Kcari (9326 A.S.)

CÎND DAVID se repezi spre interfon, mîneca hainei sale, de culoare gri-verde, fu atinsă de o limbă de foc; nici nu apucă să-si dea bine seama, că flacăra aceea, rapidă şi dureroasă, îi şi pătrunse în braţ. Apăsă pe butonul extinctorului, şi o spumă densă, verzuie acoperi flacăra, stingînd-o. Dar durerea persista.

Zidul acela de foc se înălţase de la compartimentul de intrare de la Etajul 4, şi acum mai-mai că-1 încercuia, îl strîngea ca într-o menghină! David trebuia s-o ia la fugă, şi el îşi dădea foarte bine seama de acel lucru, dar continua să spere că Etajul 4 mai putea fi încă salvat.

Apăsă cu frenezie pe butonul galben din perete. Din grila de comunicare se auzi un bîzîit înfundat, si el strigă:

- Vorbeşte Primul Semnalizator[1] ! fcchipele de Intervenţie să vină de urgenţă la Etajul 4!

îi răspunse o voce indiferentă:

- Semnalizatorule, Echipele sînt în plină acţiune. Şi apoi Etajul 4 nu mai poate fi salvat. Trebuie să ieşiţi de acolo.

Plin de sudoare şi gîfîind, David strigă:

- Focul se întinde! Nu mai am pe unde să ies. Trimiteţi pe cineva cu extinctoare de tip C, altfel...

-Nu putem să vă trimitem Echipele, repetă vocea aceea, aproape distratată. Dar ieşirile numărul doisprezece, opt şi nouăsprezece nu au fost încă cuprinse de flăcări, puteţi scăpa pe una din ele.

„Mulţumesc, pui idiot de tîrfă", spuse, în sinea lui, David, şi o luă la Algă spre culoar, croindu-şi drum printre flăcări. Etajul nu era încă în întregime cuprins de flăcări, dar fusese deja invadat de un fum dens şi sufocant, cu toate că ventilatoarele mergeau în plin. Dacă ar fi funcţionat instalaţia aceea anti- incendiu, flăcările ar fi putut fi stinse doar în cîteva minute. Din nefericire, centrala de activare fusese distrusă de explozie, astfel că numai extinctoarele secundare putuseră să intre în funcţiune, împrăştiind, ici şi colo, masa aceea de spumă chimică care nu era de ajuns pentru a înăbuşi flăcările. Fără a-şi mai da seama, David călcă peste acea spumă de culoare închisă şi lipicioasă. Auzi în spatele său vocea mecanică a comunicatului de urgenţă care striga:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU, DOUĂSPREZECE MINUTE PENTRU EVACUARE

„Douăsprezece?" se gîndi David. Numai douăsprezece minute! Cum naiba să poată reuşi să parcurgă tot etajul în numai douăsprezece minute?

îşi înteţi goana. La capătul acelor douăsprezece minute, Etajul avea să fie complet depresurizat şi, dacă nu se vor fi luat măsuri, el avea să fie expulzat în spaţiu. David nici nu mai era în stare să gîndească.

Văzu într-un colţ o figură zăcînd pe pardoseală. Se apropie si-1 recunoscu pe acel om. Era Primul Programator care ieşinase. Nu era rănit dar respira anevoie; probabil că fiimul acela îl ameţise. David îl ridică, îi zgîlţîi capul si-1 strigă pe nume; el deschise ochii şi tuşi de cîteva ori. David îl întrebă:

- Ce faci aici? Ridică-te, repede. Vino cu mine.

El sări în picioare.

- David! spuse. Focul! A... ajunge pînă aici...

- Dar n-a ajuns încă la ieşirile numărul opt, doisprezece şi nouăsprezece. Dacă ne grăbim, ne mai putem salva.

Programatorul părea năucit. întrebă:

- Vor să depresurizeze tot Etajul?

- întocmai. Credeam că sînt ultimul rămas aici... speram să pot face ceva, dar nu mai e nimic de făcut. Explozia a fost puternică, dar, datorită lui Shakkai[1], nu a distrus părţile vitale ale navei.

Aşteptă un moment pentru a-i îngădui celuilalt să-şi mai tragă sufletul.

- Eşti sigur că Etajul e gol, Xavier?

- Asa ar trebui să fie.

Tusî de cîteva ori, apoi îl apucă un spasm şi vomă pe perete. David spuse:

- Trebuie să fugim. Curaj.

Xavier consimţi, gîfîind. începură să alerge de-a lungul culoarului, în timp ce megafonul urla:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU, OPT MINUTE PENTRU EVACUARE

Se aflau la jumătatea drumului, \cînd văzură că într-una din sălile ce comunicau cu culoarul cineva rămăsese blocat de foc. Din punctul în care se găseau, cei doi putură să întrezărească o femeie cu părul negru, foarte lung, care zăcea îngropată sub o grămadă de bucăţi de perete, bucăţi, de mobilă şi diverse alte obiecte, ajunse acolo în urma exploziei. David îşi aminti dintr-o dată că el cunoştea acea încăpere, şi o recunoscu şi pe femeie.

Xavier strigă:

- David! E Sikha!

- Da... ştiu, ştiu. Acesta e... era biroul ei.

Xavier se năpusti înainte, dar David îl opri.

- Aşteaptă, îi spuse. Pălălaia e prea mare. Mă duc eu.

- Dar tu nu ai...

- Stai cuminte, îl întrerupse, fără violenţă, dar pe un ton hotărît. Eu trebuie să merg s-o iau de acolo.

îl privi fix şi-i spuse:

- Dă fuga la interfonul din capătul culoarului si întrerupe, cu orice preţ, operaţiunea de depresurizare. Urgent. Âi înţeles?

Xavier sovăia, strîngînd din pumni.

- David, eu am dreptul să...

- Ai foarte puţin timp pentru a ajunge la interfon. Pleacă, Xavier. Strigă: M-ai auzit? Trebuie s-o iei la fugă!

Xavier se întoarse şi o pomi în goană, împotriva voinţei sale. David îl văzu pierzîndu-se în depărtare: înţelesese perfect.

în timp ce împroşca cu spuma antiincendiu prin cameră, fără cine ştie ce rezultate', se gîndi: „Nu e chiar atît de ciudat faptul că doi bărbaţi trebuie să lupte pentru o femeie". Nu, nu era ciudat. Dintr-un anumit punct de vedere, era o chestie acceptabilă. în situaţia de faţă, cînd David era pe punctul de a părăsi Compania[1], era cu totul firesc ca el să-i lase cale liberă lui Xavier. Dar n-avea cum să justifice acel lucru.

Se apropie de femeie, înaintînd cu mişcări bruşte printre flăcări, cît putu de repede; extinctorul portabil pe care-1 folosise pînă atunci se terminase, aşa că îl aruncă.

Sikha era doar leşinată, slavă zeilor. David începu să dea deoparte grămada de moloz si dărîmături sub care ea zăcea, în timp ce fumul punea stăpîmre pe Cabinetul de Psihologie si focul înainta din ce în ce. In foarte scurt timp nu mai avea să fie cale de scăpare de acolo.

Reuşi, anevoie, s-o elibereze. O prinse pe după umeri şi o tîrî pe pardoseală pînă unde putu, apoi o luă în braţe şi ieşi din cameră, lăsînd ca focul să"mistuie totul.

Sikha era, ca întotdeauna, foarte frumoasă. David văzu pe fruntea ei acea literă „V", de culoare galbenă - Khawat'ohwe[2] - si se gîndi, pentru o clipă, că nu văzuse vreodată ceva mai frumos. Dar ea era rănită, faţa-i era mînjită de fum şi de praf şi sîngera. Poate că nu avea nici o fractură, cel puţin aşa se părea; dar se vedea că îi era foarte rău.

David, cu totul zăpăcit, o luă de-a lungul culoarului - nu era în stare să alerge - purtînd-o pe braţe.

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU, TREI M[NUTE PENTRU EVACUARE

„Ce-o fi facînd Xavier?" se gîndi el furios. Iuţii paşii, dar ştia că dacă acel idiot de Programator nu se va fi grăbit să dea ordinul de întrerupere a operaţiunii, aveau să sfîrşească cu toţii

MI spaţiu. Se simţea din ce în ce mai rău; focul se întindea în Iuţii lui. Sări, cu' toată forţa de care mai era în stare (într-o pnletică tentativă), trecu dincolo de peretele acela dogoritor şi-şi i-ontinuă fuga gîfîind.

I se părea că inima-i era gata să explodeze. îşi dădu seama, mli -o clipită, că ajunsese la capătul culoarului, dar n-ar fi fost în • inie să spună cît timp îi luase parcurgerea acelui drum. îl văzu pe Xavier întepenit locului, în aşteptare, apoi alergînd în uitîmpinarea sa. Privirea i se înceţosase, dar reuşi să nu leşine. Simţi cum cineva i-o lua pe Sikha'dm braţe, cum'cineva îl ajuta mi se menţină pe picioare şi să iasă pe una din uşi. Aerul deveni, (lintr-o dată, rece şi curat; cineva îi fixă pe fată masca de oxigen. Inspiră cu lăcomie acel gaz care se răspîncîi în plămînii săi ca un suflu vital, şi închise ochii.

Se auzi o voce:

- Domnule doctor! DOMNULE OFIŢER DOCTOR!

Se prăbuşi la pămînt dar era încă conştient. Fu ridicat de braţe şi tras de-a lungul altui culoar. Deschise ochii si recunoscu secţia medicală a Etajului 4B; dar totul îi apărea indistinct, caprin ceaţă.

Nu reuşea să-şi dea seama de ceea ce i se întîmplase; i se părea că totul se petrecuse într-o secundă, deşi era sigur că nu lusese deloc aşa. Se gîndi la Sikha, şi-şi dădu seama de faptul că ea se afla în siguranţă; şi, totuşi, îl cuprinse o stare de nelinişte, întunecată şi apasătoare, care-1 strivea, îl oprima, ca şi cum ea ar fi murit, ca şi cum el şi-ar fi dat viaţa pentru a salva nava pe care o comanda, nava aceea care nu mai era a lui.

Pentru că avea douăzeci şi opt de ani. Şi pentru că acum nu mai avea nimic care să-i aparţină.

- Am avut noroc, spuse Cherah în timp ce punea medicamente pe braţul şi pe arsurile lui David. Să fim atît de apropiaţi de o planetă locuită... am fi putut face să sară în aer întregul'sistem. Zavaxe[1] ar fi părut o glumă pe lîngă tot ceea ce s-ar fi putut întîmpla astăzi.

David strînse pumnul, în timp ce Ofiţerul Doctor îi înlocuia pielea arsă. Durerea dispăru, dintr-o data, ca prin miracol; pe brat îi rămase o pată de culoare deschisă, acolo unde epiderma sintetică se fixase solid. Cherah apăsă pe un buton de pe tabloul de control din dreapta sa, şi becuî de deasupra pătuţului

chirurgical scăldă într-o lumină azurie figura lui David, întins, gol, pe cearşaful pătat de sînge.

- Poţi să te îmbraci, spuse Cherah, după ce se stinse lumina. E în regulă.

In timp ce David se îmbrăca, Ofiţerul Doctor înlocui cearşaful murdar cu unul curat, aruncîndu-1 pe cel pătat la crematoriu. Se aşează apoi pe singurul fotoliu existent în cabinet, trecîndu-şi o mînă prin părul cărunt.

- Sînt distrus, David, spuse el. Nici nu-ţi poţi închipui cîte persoane au trecut pe aici în ultimele sase ore.

- Cîţi morţi sînt?

Vocea lui David era calmă, inexpresivă, ca şi cum nu l-ar fi interesat nimic în acel moment, cînd se pregătea să plece.

- O sută şaptezeci. Tot Etajul 5.

David trase aer în piept.

- Ultima mea zi pe această navă.

Cherah înclină capul şi şi-1 cuprinse între mîini.

- N-am mai văzut în toată viaţa mea atîţia răniţi. Şi se poate spune că am avut noroc.

David îşi văzu propria-i figură reflectată în oglinda care ocupa o parte a peretelui din faţa sa. Imaginea îl uimi: nu era nimic din ceva cunoscut, nimic care să-i permită să stabilească vreo corelaţie cu amintirile lui. De acolo îi apărea un chip străin, un bărbat înalt şi zvelt, cu pânil lung, castaniu, şi cu barbă de culoare închisă, cu doi ochi căprui, inexpresivi, îmbrăcat într-o salopetă murdară şi peticită. Pe acea salopetă erau cusute însemnele Companiei şi gradele care-! făceau să arate drept o persoană importantă, deloc de neglijat. Putea avea treizeci, patruzcci sau cincizeci de ani; depindea de unghiul din care era privit; era un străin, ce mai.

- Ăla sînt eu, Cherah? întrebă el.

Ofiţerul Doctor îl privi din fotoliu, fără să-1 vadă.

- Nu pot să cred, David... este atît de oribil. O sută şaptezeci de morţi, în două minute, şi aproape o mie de răniţi.

, El nu-1 asculta. Privea ţintă în oglindă, se privea pe el însuşi.

- Sînt eu, aCceptă, după cîteva secunde. Ăla sînt eu.

Cherah respiră încet; păru că se clatină.

-Cred că mai am cîteva ore libere. N-ai vrea să bei ceva împreună cu mine? Trebuie, neapărat, să ies de aici, fie şi pentru puţin timp.

- Desigur, Cherah. Desigur.

Preţ de o clipă nu mai vorbi nici unul. Erau amîndoi cufundaţi în gînduri, gînduri pe care ar fi vrut să le alunge. David se duse la fereastră şi aruncă o privire afară; domnea un întuneric intens, străpuns, pe ici pe colo, de punctişoare de lumină - stelele îndepărtate. Uriaşa sferă de culoare roşiatică a planetei se mişca, încet, undeva sub el, urmînd mişcarea orbitei pe care se afla'nava. Totul era foarte liniştit, o linişte siderală. Şi doar cu cîteva clipe mai înainte acea planetă, întreg acel spaţiu înconjurător ar fi putut să fie distruse... David ştia foarte bine ce anume însemna să greşeşti: experimentase efectele cu cîţiva ani mai înainte. Dar să greşeşti în acel mod...

- Cine poartă răspunderea? întrebă Cherah.

David continuă să privească întunericul acela care părea să pătrundă şi în cabinetul medical.

-Cine poartă răspunderea. Răspunderea o poartă fiecare dintre noi, răspunzători sînt cei ce au murit, cei ce au încercat să-si salveze viaţa fără a se gîndi că n-ar fi fost suficient. Acolo jos se află o planetă, Cherah. Şi noii-am primejduit existenţa.

Vocea lui părea să vină de undeva dintr-o noapte adîncă a tristeţii. Cherah suspină, încercînd să-şi oprească lacrimile.

- Ce face Sikha? întrebă David, în şoaptă,
- E bine. îşi va reveni cam într-o lună, dar va fi totul bine.

Tăcu. o clipă, apoi spuse:

- Vrei s-o saluţi?
- Nu stiu, Cherah. într-adevăr nu stiu.

- Din cauza Sonyei?

David se întoarse, în sfîrşit, spre prietenul său.

- Sikha ştie foarte bine. că Sonya nu mă interesează. Nu în măsura în care mă interesează ea.

-Mă uimeşti mereu, David. Unde erai cînd s-a produs explozia?

- Ei, fir-ar să fie! Eram în pat, cu Sonya. Şi ce-i cu asta? Am obosit să-ti tot repet că între mine şi Sonya nu este altceva decît ceea ce se cheamă „compatibilitate sexuală".

Cherah facu un gest care nu voia să spună nimic, şi lăsă totul baltă.

- în orice caz, nu are nici o importanţă, continuă David. Nici Sikha şi nici Sonya nu înseamnă ceva anume pentru mine. Eu plec şi ele rămîn aici.
- Nu reuşesc să înţeleg încă de ce au vrut să te concedieze cu doi ani mai înainte de termenul stabilit. N-ai ajuns încă la Bariera Vîrstei[1].

-Redistribuirea Personalului, Cherah. Care vrea să spună totul şi nimic. Nu-mi vor da alte explicaţii, şi eu nu pot să fac nimic. Voi debarca pe planeta aceea - şi arătă, prin fereastră, sfera roşiatică ce plutea în întuneric.

- Kendall[2], murmură Ofiţerul. Nu va fi uşor pentru tine. Banii Companiei nu cumpără si forţa necesară pentru a supravieţui în Deşert. Va trebui să iei totul de la capăt.

Davia zîmbi amar.

- De la capăt! Cherah, nu-ţi dai seama de ceea ce spui. De fapt toată viaţa mea a fost un continuu luat „de la capăt". Poate că dacă aş mai fi avut la dispoziţie acei doi ani aş fi putut construi ceva aici, cu Sikha, ceva care să dureze. Dar nu s-a putut.

Urmă o pauză, după care spuse:

- Ştii, uneori mă gîndesc că acei douăzeci şi opt de ani ai mei nu înseamnă nimic. E ca şi cum... ca şi cum nu m-aş fi născut. Nu stiu nimic, Cherah. Nici măcar dacă ceea ce s-a întîmplat recent înseamnă ceva. E doar... e doar o altă zi. O altă zi care a trecut şi pe carp am uitat-o. Şi, Cherah... - îndreptă degetul arătător spre propria-i imagine din oglindă - ... acea persoană mi-e greu s-o recunosc pentru că, de fapt, n-am cunoscut-o niciodată în realitate.

- As vrea să pot face ceva pentru tine.

-Nimeni nu poate face nimic pentru mine. Voi sta acolo poate un an, apoi voi pleca... poate pe Kanwa[3]. Voi încerca să-mi procur o lăută Chordawirr, dacă voi avea destui bani. Nu stiu dacă mă voi mai întoarce acasă. Cel puţin nu atît de repede. Sharraxi[5] nu ar mai fi aceeaşi, pentru mine.'

- Chiar îţi doreşti o lăuta Chordawin?

- Tatăl meu m-a învătat să cînt la acest instrument, si nu mi-a fost uşor. Acest instrument este singurul lucru pe care mi-1 doresc cu adevărat. E o idee care mă obsedează.

Discuţia lor fu întreruptă de o voce care venea de la megafonul de pe perete. Nu mai era vorba de un avertisment de urgenţă, şi cuvintele răsunau, liniştite, în cameră:

ATENŢIUNE PASAGERI ÎN TRANZIT 8 ORE SI 35 DE MINUTE PÎNĂ LA DEBARCARE

-Trebuie să te las, Cherah, spuse David. Nici măcar nu mi-am făcut bagajele.

- Te voi aştepta la Restaurant. De acord?

David încuviinţă.

—Da, peste o oră.

împinse usa turnantă, gata să iasă, cînd se întoarse din nou spre Cherah şi-l întrebă:

- Cînd voi putea s-o văd pe Sikha?

Celălalt zîmbi.

- Cînd vei dori. Poate să vorbească şi să asculte. Dar să n-o oboseşti.

David închise usa în urma sa.

Cabina Primului Semnalizator nu se deosebea prin nimic de acelea ale pasagerilor obişnuiţi şi ale membrilor echipajului navei expeditionare „Eukynes", care efectua curse pe Liniile R-58 şi R-39, intre Beta Shingtauri IV[!] şi Omnerstark- şi retur. Mulţi îşi închipuiau că pentru comandantul navei fusese rezervată o cabină somptuoasă; David ştia însă că nu era deloc aşa. Cabina sa i se părea mai pustie si mai mizeră decît oricare alta.

- Chiar eşti sigur că vrei să cobori pe Kendall?

- Nu mi s-a părut niciodată cum că te-ar fi interesat ceva care pentru mine era sigur.

Sonya Vierle era o femeie scundă si colţuroasă, din Sharraxî. David o comparase de multe ori cu Sikha, dar rezultatul fusese, cel puţin în aparenţă, de fiecare dată în favoarea acesteia din urmă. Aurora Aurie, cum îi spunea el, era foarte frumoasă, focoasă si foarte dulce, puternică şi plăpîndă în acelaşi timp; Sonya era şi ea frumoasă, dar de o frumuseţe greu de înţeles la prima vedere, şi nu avea nici una din calităţile Sikhei. David nu ştia ce anume îl atrăgea la ea; poate acea violenţă, acea forţă senzuală care-1 subjuga, îl domina în întregime. Dar era sigur de faptul că n-o iubea cu adevărat. Nu atît cît pe Sikha.

- Esti nedrept, îi spuse ea, îmbrăţişîndu-1 în întunericul din cameră' în timp ce-şi împletea picioarele cu ale lui. Să ştii că-mi pare rău că pleci.

David se simţea obosit. A face dragoste cu Sonya era cu totul deosebit decît a face amor cu Sikha; era ceva mult mai puternic, mai intens, dar nu şi relaxant. Nu se simţea niciodată bine, după.

-Nu vei simţi, cu siguranţă, lipsa mea, spuse el. Nu eşti obişnuită să fii singură.

- îmi vei lipsi, murmură ea, mîngîindu-1 pe piept. îmi vor lipsi acele nopţi petrecute cu tine.

„Nopţile", se gîndi David. „Nu zilele, nu timpul. Nopţile doar." Cî't de mult se deosebea de Sikha!

- N-aş putea să supravieţuiesc într-un mediu ostil cum este cel al Companiei, spuse el. Sînt bătrîn. Douăzeci şi opt de ani înseamnă o viată, si eu am trăit-o. Se ridică şi se aşează pe marginea patului; spuse încet: N-ar trebui să fii aici. N-ar trebui.

Privirea i se pierdu în penumbra care încadra fereastra nu prea îndepărtată. Sonya se relaxă, încrucişîndu-şi mîinile pe ceafă, şi mişcarea aceea făcu să i se dezvelească sînii ei mici. Zîmbi.

- N-ar trebui? Aaa, înţeleg. Ar fi trebuit să fie Sikha, aici, în locul meu... scumpa ta Auroră Aurie. Spune-mi David, unde i-ai găsit porecla asta caraghioasă?

El nu se uită la ea; era obişnuit cu înţepăturile ei.

-Nu e o poreclă. Este numele unui personaj feminin din Legende. Na 'dheas rel, Sonya. Eşti o femeie din Sharraxi care are cam prea puţin respect pentru tradiţiile sacre.

-Tradiţii... îa ce folosesc? Oricum, îmi dau seama că tu o preferi pe ea. Are un trup foarte frumos. Femeile din Kendall sînt cele mai graţioase din tot Sistemul, spuse ea pe un ton indiferent. Dar cum se face că eşti aici cu mine şi nu cu ea?

-Nu înţelegi nimic, Sonya. Este o problemă de... despărţire. Sînt pe picior de plecare şi trebuie să ne obişnuim, şi eu, şi ea, cu ideea că nu ne vom mai vedea. Trebuie s-o tai scurt, să nu-i dau posibilitatea de a-şi mai aminti de mine.

Sonya rîse.

-Vorbeşti ca din carte, David. Spune mai bine adevărul. Poate că ea îţi place fiindcă e drăguţă, are sîni frumoşi, picioare frumoase... rahaturi. Ceea ce contează e că la pat eu sînt mult mai bună.

- Termină. Nu te mai suport. Se ridică în picioare, dezgustat. Te părăsesc, Sonya. Plec şi tu vei fi ultima persoană la care mă voi gîndi vreodată.

(uvintele acelea, în loc s-o rănească, o amuzau.

(Yilătorie sprîncenată, dragul meu. Nu mi-ai spus niciodată ■ .1 menea cuvinte cînd stăteai deasupra mea şi...

Uruitul i-au blocat cuvintele în gîtlej. Kisese ceva ca un linens gîlgîit, o zvîcnitură a navei care-1 izbi pe David de perete.

David! DAVID! striga Sonya, dar el se îmbrăcase în mare |i.hil>A si ieşise în goană din cameră pentru a vedea ce se iiiiimplase cu nava sa.

I xplozia Motorului cu Fuziune[1] nu distrusese părţile vitale iile navei, dar pulverizase, pur şi simplu, un întreg Etaj de I oiuinţe. O greşeală de calcul în, controlul fluxului de miburant, chiar la intrarea în spaţiul normal, după efectuarea Suitului Liniar[2]... dacă distorsiunea spaţială ar fi fost ilencnerantă, ar fi putut duce la pieirea unei porţiuni din univers.

/iua aceea avea să fie ultima pe care David Tschander o petrecea pe astronava Companiei „Eukynes".

David?

Sînt aici.

ii venea greu să se uite la chipul Sikhei. în lumina aceea urc şi alburie a Secţiei Internare Medicală zăcea, nemişcată, în put, cu piciorul fracturat întins de greutăţi, si chipul ei părea o linie îngustă de lumină peste care se răsfira fungu-i păr negru şi lucitor. Pielea sa de culoare neagră îi scotea în evidenţă roşul nprins al buzelor, iar tatuajul, în formă de „V", de pe frunte, pftrca să strălucească. îi venea greu să o vadă pe femeia aceea şi sA ştie că avea să fie pentru ultima oară.

lira conştientă. David se temuse pentru o clipă că ea nu va fi lost în stare să raţioneze după traumatismul de la Etajul 4;'dar ea îl privea fix cu ochii săi luminoşi, verzi, şi înţelegea tot ce i se spunea.

David zîmbi forţat.

Ce-ti face piciorul? întrebă el. încerca si ea să zîmbească si să vorbească, dar vocea-i era intretaiata.

Fractura s-a agravat puţin atunci cînd m-ai mişcat, dar o să se rezolve.

Apoi, după o scurtă pauză:

- Pleci, David, murmură ea coborînd privirea. Mă părăseşti.

El ştia că Sikha ar fi vrut să plîngă; dorea să n-o facă, dar stia că locuitorii Părţii Luminate ale Planetei Kendall erau, din anumite motive, deosebit ele predispusi la plîns. Chestie de shantihstreeri, se gîndi el. într-adevăr, femeia începu să plîngă încet.

- Sikha, e doar pentru... pentru puţin timp.

- Minţi, spuse ea, fără a-1 privi. E pentru totdeauna. Nimic nu mă poate împiedica s-o ştiu, David.

Ce putea să facă? Sikha semnase un Contract Parţial cu Compania pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare din Sistem, care o angaja pînă la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani; mai trebuia deci să presteze încă cel puţin trei ani de serviciu. El n-o putea aştepta, iar ea nu putea să-şi dea demisia: avea prea mare nevoie de banii pe care-i primea de la Companie.

David se aplecă asupra ei şi îi sărută buzele, care erau atît de asemănătoare cu focul, încît puţin a lipsit să nu-i mistuie pe amîndoi. în clipa aceea fu învăluit de un parfum dulce şi uşor care-i era cunoscut: whadswat'nakir[2], parfumul ritual al femeilor keneri[3]. Sikha scosese o picătură din fiola pe care o purta mereu la gît si se parfumase. Pentru el? Desigur, pentru el. David stia că acel îucru însemna foarte mult la ei, la keneri.

Sikha îşi ridică privirea spre el, şi obrazul îi era scăldat în lacrimi.

-David, spuse ea, nu pleca. Kendall te va distruge, te va ucide.

- Trebuie să plec. Este singura mea posibilitate.

- Dar eu vreau să fiu cu tine. Respiră adînc: Shi'ke abhot nu 'ha 'wathe shamsal[4].

David tresări. însemna că Sikha îl iubea mult, altfel nu i-ar fi spus cuvintelc acelea. Ar fi fost fericit s-o ia de soţie, dar nu putea! Să-i jure o falsă credinţă? De ce s-o încurajeze în iluzia ei? Şi chiar dacă ea s-ar fi întors pe Kendall, şansele unei întîlniri ar fi fost minime. Dacă acum i-ar fi dat',un răspuns formal la invitatie, i-ar fi răpit posibilitatea de a-şi întemeia o familie cu un alt bărbat si de a duce cu el o viată statornică; shi'ke abhot era o promisiune sfîntă, inviolabilă fie pentru un
Mi bat, lie pentru o femeie. Şi cum ar fi putut s-o oblige pe ea şi ..i se oblige pe el însuşi într-un mod atît de.exclusiv?

David... Nu vrei să-mi răspunzi?

Sikha...

Credeam că mă iubeşti. Aşa cum te iubesc eu pe tine, şi (hlheg[1] ştie dacă te iubesc.'

Dar eu te iubesc mult, Sikha. Dacă...

Atunci de ce nu-mi răspunzi?

Iii încă mai şovăia. Chipul Sikhăi deveni rigid, exprimînd o durere înăbuşită.

Nu mă vrei, David. Nu mă vrei. Nu-i asa?

Ai înţeles greşit.

Căută c'uvintele'potrivite, dar nu reuşi să le găsească. Spuse:

Xavier...

Nu-1 vreau pe Xavier, strigă ea. Pe tine te vreau. Ştiu că le-ai culcat cu Sonya, dar nu mă interesează. Ştiu că n-o iubeşti, după cum nici eu nu-1 iubesc pe Xavier.

David se simţea încoltit.

Şi, dintr-o dat? fără a se gîndi:

-J'kizho hal dari ko'nowhe[2], rosti el în limba Yul[3] cu o voce imprecisă şi guturală.

După o fracţiune de secundă îşi dădu seama că, acum, nici unul dintre ei nu mai putea da înapoi. Chipul femeii se lumină.

- O, David, exclamă Sikha, trăgîndu-1 spre ea şi sărutîndu-1 cu o violentă pasiune, cu o lăcomie de nebănuit.

După ce se desprinseră din îmbrăţişare, femeia îşi scoase de la gît împletitura din păr de haktcri[4], de care era agăţată fiola de whadswat'nakir, un lichid de culoare albastru-închis cu striatii argintii.

- îti încredinţez gajul dragostei mele, îi spuse ea, cu o voce ceremonioasă, şi-i trecu împletitura aceea pe după gît. De acum sîntem o singură fiinţă, pînă în clipa cînd Nowhe' abwut[5] ne va uni definitiv.

David se gîndi la ritualul celebrat la Huwutky[6] de bătrînul Visare[1], dar era vorba de o pură fantezie. N-aveau să se căsătorească niciodată, pentru că nu era cu putinţă.

Sikha îşi frecă fruntea de a lui, într-un gest keneri. Murmură:

- Dragul meu David... eît de mult as dori să fac dragoste cu tine. Cit de mult aş dori, încă o dată... Dacă trupul meu n-ar fi fost rănit... Cît de mult aş dori ca tu să mă iei, acum.

„De ce am făcut-o?, se gîndi David. De ce ai făcut-o? E absurd, draga mea Auroră Aurie. Eu sînt un nimeni si tu vrei să fii soţia mea. Nu sînt un keneri; sînt un străin şi'nu cunosc Desertul, si nici măcar Oceanul. Kendall este un tărîm al nisipului şi al mării, cu o emisferă permanent expusă la soare, şi cu cealaltă de noapte eternă. Cum îti poţi închipui că eu aş putea să împart cu tine fie una, fie cealaltă?' Te iubesc prea mult pentru a-ţi impune o asemenea soartă".

Se gîndi că un jurămînt ca shi'ke abhot, în acest caz, nu putea fi de folos. Era cu neputinţă să fie ţinut din moment ce despărţirea era definitivă. Sikha nu putea să-1 accepte, dar pentru David era un fapt împlinit. Şi ceea ce îl apăsa era faptul că Sikha, ca o adevărată femeie keneri, avea să creadă în acel jurămînt, considerîndu-1 ca un legămînt, în timp ce el ar fi uitat repede totul. Era o certitudine amară, neplăcută, dar definitivă. Era trist că trebuia să nimicească o iubire care-i dăruia atîtea bucurii; îşi amintea de zilele şi nopţile petrecute cu ea cînd nu-si dorea altceva decît să fie aproape unul de altul si să se iubească cu patimă. Se părea că cineva trăsese o cruce mare peste viata amîndurora, ştergînd ceea ce fuseseră şi ceea ce ar fi putut să fie.

- Sikha.,. Aurora mea Aurie...

O viaţă care revine în memorie...

- Crezi că mă va putea ajuta Compania?

- Pe Kendall banii Companiei nu prea au valoare, David. Acolo ceea ce contează e să stii să prinzi un hakteri în goană, sau să vînezi un khanu'aawhke[1] care încearcă să se ascundă printre pietre. Acestea sînt lucruri care nu pot fi plătite. Le înveţi de tînăr, urmînd preceptele lui gherd'kwile[2], sau le înveţi, de unul singur, anevoie, cînd eşti bătrîn.

l3avid îl privi pe Cherah, în timp ce-şi sorbea băutura aceea de culoare brună. Se întrebă cum de putea cunoaşte el atît de bine planetele din acea zonă. La Centrele de Pregătire[3], materia sa secundară, în afară de Medicină, fusese PlanetOlogia, dar,
fără îndoială, siguranţa sa nu putea să-i vină doar de la acel tip de cercetare.

-Dacă nu altceva, spuse el, măcar ştiu să vorbesc corect limba Yul.

Cherah se aşează în fotoliu, uitîndu-se ţintă prin uriaşul geam panoramic la planeta aceea roşiatică, şi încuviinţă.

- E şi asta ceva. Şi unde vei merge?

- într-un sat care se numeşte Murke, pe malul septentrional al Lacului Theri. Voi avea o focuinţă de Funcţionar obişnuit şi două sute şaisprezece mii de credite de lichidare. Asta e tot, Cherah.

Mai luă o înghiţitură din băutura aceea, un lichior din Omman[1] care avea un vag gust de şofran. Se uită ţintă la pahar, şi spuse:

- Ştii, am încercat deseori să mă gîndesc la toate acestea ca la ceva foarte amuzant... foarte comic. Am şi rîs de cîteva ori. Vorbesc serios, ştii? Mă gîndesc că aş fi putut profita de aceşti doi ani, de acest avans pe care-l am fată de Funcţionarii obişnuiţi pentru a mă distra puţin, să cheltuiesc banii cu femei si seri'distractive la Hepta'Kirin... şi măcar să mă conving că, fa urma urmelor, faptul că m-au concediat nu e un lucru rău, ba chiar... că am avut noroc.

Clătină din cap.,

- Apoi mă gîndeam la viaţa mea viitoare pe planeta asta de sub noi... şi nu găseam nimic amuzant. Triada[2] este zona cea mai primitoare de pe Kendall... ştii ce vreau să spun. Făcu un gest cu rnîna. Acolo, cel puţin, poţi ieşi în aer liber fară fiica de a te prăji... dar nu va fi uşor. Şi nu va ti plăcut. Dar n-am de ales.

Cherah asculta în tăcere. David mai comandă de băut, apoi căzu pe gînduri. Reîncepu să vorbească, încet, cu calm, aşa cum făcea întotdeauna cînd i se spovedea cuiva.

- Am petrecut ultimii unsprezece ani în Companie, Cherah. M-au format ca Integrator[3], Navigator[4], Semnalizator... mare Shakkai. Şi totul s-a dus de rîpă. Nu-mi va mai folosi la nimic toată pregătirea mea. A fost doar... un episod din viaţa mea. Rîse scurt. Da.

Tăcu pentru o clipă. De undeva, de deasupra lor, se auzi un zgomot surd, şi David zîmbi.

- Auzi? Se pregătesc de plecare. Nu cred că mai e mult pînă atunci.

în acea clipă din megafon se auzi:

ATENTIE PASAGERI ÎN TRANZIT
2 ORE SI 26'DK MINUTE PÎNĂ LA PLECARE
î

-Nu am fost comandantul acestei nave atît de mult timp încît să-mi pară rău că o părăsesc - spuse el în timp ce barmanul îi servea cu băutură. Dar... simt că ceva din mine e pe cale de a se pierde. Ceva care va rămîne aici, ceva ce nu voi putea nicicînd duce cu mine. Şi nu ştiu dacă asta mă va face fericit sau nefericit.

-Nu-ţi face griji în legătură cu Compania, David. Si apoi, şi eu mă apropii de Bariera Vîrstei. Pe Şefi îi doare în cot de noi.'

-Nu-i numai asta, Cherah, spuse David. Aş vrea... aş vrea doar să ştiu cît anume va mai rămîne în mine din tot ceea ce am învăţat în ultimii unsprezece ani.

- N-are rost să te mai gîndeşti la toate astea.

- Ba are, Cherah... pentru că mi-e frică.
- Frică?
- Da... frica de a afla răspunsul.

CAPITOLUL AL DOILEA

O comportare cu totul infantilă...

Să nu mă întrebaţi ce c Cosmosul. Nimeni nu poate să idcntificc cu certitudine locul în care ne atlăm. Dar dacă vrem să considerăm acest loc ca liind Cosmosul, ca fiind Universul în care trăim în mod activ, atunci sînt de acord să mi se pună o asemenea întrebare, pentru că ca exprimă dorinţa de a cunoaşte. La rîndu-mi, cu adresez întrebarea Cosmosului însuşi.

BIA HUDDAR

O ALTĂ ZI trecută si uitată...

Cînd se deschise uşa, lumina soarelui îl izbi pe David de parcă ar fi fost o lovitură de măciucă. îi trebuiră cîteva secunde pentru a se obişnui cu valul acela violent de căldură care-1 lovise imediat ce ieşise pe platforma Astroportului din Waddhar. începu să transpire din abundenţă, în timp ce, cu un mijloc de transport A.G.[1] îşi ducea bagajul spre Sectorul Sosiri Interplanetare; se gîndi: „Ei, bine. Va trebui, în orice caz, să mă obişnuiesc!"

Pe cerul azuriu din Kendall nu se zărea nici un nor. Temperatura, chiar şi aici în zona mai puţin caldă a planetei, părea să fie foarte ridicată, iar aerul era uscat.

îşi mută privirea spre munţii care se înălţau în dreapta sa. în depărtare se zărea Marele Zid-, care se vedea destul de bine în ciuda distanţei; dincolo de' el se afla Deşertul, Marea Cîmpie. Deşertul, în sensul cel mai complet al cuvîntului, era o fiinţă vie, mobilă, înzestrată cu tentacule ce se întindeau ajungînd pînă în zona celor Trei Lacuri.

David se întrebă cum de puteau să supravieţuiască acolo, în acea zonă, kenerii, şi răspunsul veni imediat: su£> pămînt...

- Nu, spuse tînărul Funcţionar[1].

David rămase blocat.

-Nu? Şi de ce nu?

Tînărul îşi înălţă faţa de culoare închisă. Şi David îşi dădu seama, pentru prima dată, cît de închisă la culoare era în realitate faţa aceea. Pielea celor din Emisfera Luminată a Planetei Kendall era aproape neagră... o caracteristică somatică datorată Atotputernicei Zeiţe a Evoluţiei.

Fata aceea neagră îl privea cu indiferenţă.

- drdinele Companiei, spuse.
- Ce anume? Ordine! De la Companie, hm! Dar v-aţi uitat la asta? - si-i arătă Viza specială care atesta că David Amshinygri Tschander era un fost Prim Semnalizator, şi, ca atare, i se datora cel mai mare respect.

Tînărul nu dădu semne cum că ar fi impresionat.

- Da, da, văd, ştiu, spuse pe un ton sarcastic. Dar nu vă pot da voie să mergeţi la Murke.
- Asta-i bună! Şi de ce?
- Ordine.
- De la Companie.

-întocmai.

Tînărul se apucă să răsfoiască un teanc de dosare, aflat în dreapta sa, şi, după circa un minut - timp în care David se gîndi că răsfoitul acela avea să-1 înnebunească - scoase de acolo o foaie de culoare azurie, pe care se putea vedea ştampila Companiei, dar nu şi ce era scris.

Funcţionarul mîrîi:

-Hmm... hmm... şi dădu din cap, în semn de aprobare, ca şi cum ar fi fost prezent Coordonatorul[2] în persoană, el cel care-i dădea instrucţiunile, şi nu o foaie de hîrtie.

- Hmmm...

- Ei, aşadar?

David începea să-şi piardă răbdarea.

Celălalt nu catadicsea să-si înalţe privirea. îi luă foaia cu viza, o cercetă de sus pînă jos, apoi 1-0 restitui. îi ceru din nou Paşaportul Intersisteme, pe care-!_ mai examinase cu cîteva minute mai înainte, şi citi iar datele. îl măsură apoi pe David cu privirea din cap. pînă în picioare, ca şi cum semnalmentele si termofotografia tipărite pe hîrtia sintetică n-ar fi corespuns individului ce se afla în faţa lui, apoi mîzgăli ceva pe una din pagini.

' - Ascultaţi-mă, începu David. Eu sînt un fost Prim Semnalizator' Fost, adăugă, ridicînd uşor glasul. Aşa încît, nrice ar spune sau ar face Compania, pe mine nu mă mai priveşte, înţelegeţi?

' Celăfalt îşi înălţă capul si zîmbi.

- înţeleg perfect, credeţi-mă.

-Compania o să mă ajute dacă... dacă voi avea probleme deosebite. E un lucru ce se practică fată de toţi cei care, ca si mine, nu mai sînt angajaţii ei. Dar fiotărîrile pe care le ia Compania pe mine nu mă mai privesc. înţelegeţi?

- înţeleg, spuse tînărul, cu un surîs lăbărţat, arătîndu-şi toţi cei treizeci de dinţi ai lui strălucitori.

într-unui din incisivii superiori avea montat un smarald, şi David văzu ceva de care nu-şi dăduse seama pînă atunci: avea trasate sub ochi două scurte linii negre orizontale. Nu era un machiaj, pentru că aşa ceva nu se cunoştea pe Kendall. îşi aminti că era vorba de Odhenak[x], Darul lui Odheg; semnul maturităţii sexuale la bărbaţi. Echivalentul feminin al acestuia era acel simbol de pe frunte, khawat'ohwe, dar exista o diferenţă: în cazul femeilor nu era vorba de ceva natural ci, dimpotrivă, ceremonia aceea era foarte dureroasă... dar rezultatul era de-a dreptul uimitor.

-Dar şi dumneavoastră trebuie să mă înţelegeţi, continuă Funcţionarul. Eu nu fac altceva decît să execut ordinele pe care le-am primit. Aceasta - şi-i dădu Paşaportul, deschis la pagina pe care scrisese ceva - aceasta este noua dumneavoastră destinaţie.

-Netha! strigă el. Vreţi să mă trimiteţi pe insula Kimma? Ce, aţi înnebunit? Pînă acolo sînt mai rriult de patru mii de nahmar![2]

Funcţionarul Controlor îi replică simplu:

- Dispunem de cele mai bune şi eficiente Vehicule cu Propulsie Sonică[3] - după care plecă să se. ocupe de alţi pasageri, care tocmai debarcaseră.

David strigă:

- Dar eu trebuia să merg la Murke! Compania îmi garantase că nu...

-Compania vă va acorda tot sprijinul de care veţi avea nevoie.

Situaţia era tragică. David nu auzise lucruri prea bune despre oraşul Netha.

-Vreau să-1 văd pe Ambasadorul de la Selwaere[1] din Sharraxi! Imediat! Nu... nu puteti să-mi faceţi una ca asta!

- Ambasadorul vă va putea primi peste un Segment Timp[2].

- Optsprezece ore!

- Un Segment Timp.

David nu mai spuse nimic. Mulţi locuitori din Kendall nu erau încă în stare să măsoare timpul în ore standard; pentru ei existau doar Segmente Timp şi Fazele Lunare[3].

Se gîndi cu nostalgie la lumea în care se născuse, pe Sharraxi, unde îţi puteai da seama cum timpul se scurgea în flux continuu. Pe cînd aici, pe Kendall - un tărîm care îşi arăta soarelui său mereu una şi aceeaşi faţă - nu era chip să înţelegi că viaţa mergea în ritm de melc. Iar anotimpurile aveau schimbări de climă atît de imperceptibile încît pentru oamenii obişnuiţi ele nici nu existau.

- încercaţi să vă linistiti, domnule Tschander - continuă

5 9 J [7]

tînărul. Puteţi vizita Muzeul care se află la etajul al treilea; va fi o experienţă plăcută pentru dumneavoastră. Nu vă aruncaţi viaţa în nisip.

David scoase un suspin. Aspen 'as/ian[4] : „Nu-ţi arunca viaţa în nisip". Una dintre poruncile morale cele mai importante pentru locuitorii din Kendall, exprimînd un profund sens al vieţii...

... Pentru că în Ziua de apoi vei fi mai întîi bătrîn mai înainte de a fi copil. „S-o lăsăm baltă", îşi zise el. „Să-1 aşteptăm pe Ambasador".

Se aşeză pe unul din scaunele din holul Astroportului din Waddhar şi se gîndi că în toată povestea asta nu putea să nu fie ceva comic, ceva de rîs.

Ar fi vrut, într-adevăr, să-1 găsească.

Ambasadorul din Sharraxi se numea Harken Zuwel, si era

[7] 5

un tip scund, între două vîrste, îmbrăcat în verde, care-şi mîngîia într-una părul alb. Efeminat, în sensul cel mai rău al cuvîntului.

David simţise că-1 urăşte chiar din clipa cînd intrase în biroul acestuia', la etajul al patrulea al Astroportului, şi-1 privise în fată. în clipa aceea amărăciunea şi surprinderea făcuseră loc, înlău'ntrul lui, unei nemăsurate dorinţi de a urî pe cineva, şi Zuwel era destul de dezgustător pentru a reprezenta o ţintă perfectă. Dar David nu lăsă să se vadă nimic. Cu un efort uriaş, reuşi să pronunţe cuvîntul „Domnule..." şi să pară suficient cfe servil.

- Luaţi loc, hakkahn[x] Tschander, spuse ambasadorul, arătîndu-i un fotoliu în faţa biroului său.

David se aşeză şi-şi stăpîni cu greu instinctul de a închide ochii si de a se cufunda în voie în spuma plastică a fotoliului. Trecuse mult timp de cînd nu mai dormise, şi accidentul de la Etajul 4 al navei „Eukynes" îl extenuase fizic

şi moral. Adormise pe fotoliile din hol, în orele acelea în care fusese nevoit să aştepte pînă ce Ambasadorul va fi fost liber; dar fusese o odifmă chinuită si nesatisfăcătoare. Se scutură, dîndu-şi seama de faptul că Zuwel' îi vorbea.

- ... să-i spun pe nume, auzi el.

Pierduse începutul.

- Stiu că ati reuşit să treceţi cu astronava „Lietwehrt" prin cîmpu'l gravitaţional al planetei Beta Shingtauri. Felicitările mele!

- Vă mulţumesc... dar e cam mult de atunci.

- O, n-are importantă. Eu i-am admirat întotdeauna pe navigatorii de ispravă. Fară ei, Compania ar fi pierdută... şi noi odată cu ea. Nu vi se pare?

- Da, fără îndoială, domnule. Dar eu...

Zuwel dădu din mînă.

- Fără. modestie, Tschander. Sînt în stare să apreciez cine merită .să fie considerat un om de nădejde al Companiei. Şi dumneavoastră, într-adevăr, sînteţi, Tschander, da, da, sînteţi.

David îl corectă:

- Am fost. Dar, de fapt...

- îmi pare rău că v-au concediat mai înainte de a ajunge la Bariera Vîrstei. Dar sper să fiţi de acord cu mine că acestea sînt avantajele şi dezavantajele unei cariere strălucite.

- Desigur. „Imbecilul ăsta mă face să-mi pierd timpul. Trebuie să ajungem la subiect, altfel o să petrec aici si următorul Segment Timp", se gîndi el.

începu:

- Domnule, de fapt eu am venit aici pentru a discuta cu dumneavoastră o problemă personală...

-A, da! îl întrerupse celălalt. Am înţeles. Ştiu la ce vă referiţi.

- Atunci vă veţi da seama de faptul că mi s-a făcut o nedreptate. Compania îmi garantase o locuinţă pe malul Lacului Theri... şi nu văd motivul pentru care am fost mutat pe insula Kimma, mai ales avînd în vedere că ultimele rapoarte ale Missi'-ilor n-o descriau nicidecum drept un loc ideal în care să trăieşti.

- Hm... Hmmm... Zuwel îşi trecu o mînă prin păr. Poate că ultimele rapoarte ale Missi-ilor se refereau la vremea în care insula mai era vizitată de anumite amfibii periculoase şi dezgustătoare... Dar acum toate acestea ar trebui să nu mai existe. La Ecuator e un pic cam cald...

David nu rîse.

Ambasadorul continuă, uşor dezamăgit:

- Dar vă înţeleg. Vă înţeleg, credeţi-mă. însă totul se va aranja, în cîteva ore. Să fiţi sigur de asta.

Zîmbetul care apăru pe faţa lui David era sincer, acum. Un zîmbet de uşurare.

- Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Dar, cînd voi putea pleca spre Murke?

- Murke? N-am pomenit nimic de Murke. Dumneavoastră nu veti merge acolo.

- Ceee?

- Eu sînt un Ambasador acreditat aici, şi am unele privilegii; dar nu pot să contestez ordinele date de Companie. Există o anumită ierarhie căreia mă supun şi eu, domnule. N-am spus că veţi putea merge la Murke; am spus doar, pur şi simplu, că problema dumneavoastră se va rezolva în curînd.

- Şi asta ce vrea să zică? întrebă David, furios, cu cel puţin' un miîion de răspunsuri posibile, din partea acestuia, ce-i roiau prin minte.

- Vrea să spună că dumneavoastră nu veti rămîne pe insula Kimma mai mult de trei sau patru Segmente Timp. Vă convine?

- Foarte bine. Dar va trebui să stabilim unde anume voi locui permanent. Aveţi vreo idee în legătură cu aceasta?

- Noi - şi David se întrebă ce o fi vrut să spună prin acel noi- ne-am gîndit la un loc cu totul deos.ebit.

Zuwel se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre o uriaşă planisferă a Kendall-ului aflată într-un colţ al camerei. Pe glob era reprezentat foarte distinct, în cele mai mici detalii Chon - singurul continent de pe planetă - dar nu la fel de amănunţit reprezentat şi Axări, imensul ocean care ocupa mai mult de jumătate din suprafaţa planetei. Se vedeau doar insulele cele mai importante. Ambasadorul învîrti sfera de plastic pînă ajunse la un mic punct de culoare galbenă, pierdut în masa de culoare albastră - oceanul.

îndreptă degetul arătător spre acel punct.

- Aici, spuse.

David sări în picioare.

- Axări? Pe Partea întunecată!

- O, nu e complet întunecată. Doar în rarele perioade ale Fazelor Lunare.

David se apropie pentru a se uita şi el la acel punct ce-i era predestinat. Era o insuliţă de formă lunguiaţă: Ushvari. Măsura, de la un capăt la altul, 160 de nahmari:

îşi ridică privirea.

- De ce acolo?

-Uhmm... făcu ambasadorul privindu-şi unghiile. Compania a... Compania... a hotărît aşa. Ei apreciază că aţi putea... uhmmm... să fiţi mai... folositor, acolo, la Ushvari.

- Folositor?Folositor la ce? Şi cui?

- Mă tem, domnule Tschander... că 1111 vă pot spune nimic în această privinţă. Omul propune şi Compania dispune.

Şi după ce spuse acele cuvinte izbucni într-un rîs zgomotos care-1 scoase din fire pe David.

-Foarte bine, spuse David, ridicînd glasul. Nu voi pleca spre Ushvari pînă ce nu-mi veţi fi dat o explicaţie plauzibilă.

- Haideţi, domnule Tschander...

s [7]

Era ca şi cum Zuwel s-ar fi aflat în postura unui părinte care-i cerea copilului să nu facă mofturi.

- Comportarea dumneavoastră este cu totul infantilă.

- Puţin îmi pasă. Aveam un, loc sigur, un loc foarte bun, pe acest continent, si locul aceia se numeşte Murke. Dar

dumneavoastră mi-1 răpiţi şi mă expediaţi tocmai în mijlocii! oceanului, unde temperatura e de o mie de grade Syetchen sub zero, şi aţi mai vrea să nu am o comportare infantilă? Mare Shakkai! Aş dori să am o comportare cît mai infantilă cu putinţă, dacă aceasta m-ar ajuta să intru în posesia drepturilor mele!

- Am înţeles, spuse Ambasadorul. Dar vă avertizez că voi fi nevoit să fac uz de forţă în cazul că dumneavoastră vă veti menţine pe această poziţie nechibzuită, infantilă.

Nici nu vreau altceva! Fă-te încoa, stîrpitură! încearcă, numai, să te atingi de mine, şi te fac bucăţele!

Celălalt apăsă, simplu, pe un buton al interfonului său.

-Pînă una-alta, spuse el, pe un ton care se voia trist, mă fac că n-am auzit insultele acelea vulgare proferate de un Integrator.

David n-avea de gînd să se lase azvîrlit în felul acela, si voia să o demonstreze; dar cînd două Gărzi de Elită intrară în birou, n-a mai avut această posibilitate.

După- o oră standard, se afla la bordul unui Vehicul cu Propulsie Sonică ce-1 transporta spre sud, spre insula Kimma.

CAPITOLUL AL TREILEA

Ultima lumină

Uneori, cînd o mutaţie neaşteptată, tic ca naturală sau artificială, tulbură cchilibrul genetic a! unei creaturi oarecare, atunci se înregistrează un fenomen numit in mod obişnuit „respingere de reacţie inconştientă": subiectul observă că sc schimbă, şi, pentru a nu se simţi nici cituşi de puţin că este realmente diferit face tot ceea ce îi stă în putinţă pentru a schimba mediul înconjurător; pe măsură ce îndeplineşte asemenea scop, Iară ca cl să-şi dea scama, mutaţia pe carc a suferit-o sc accentuează din ce în ce mai mult, ceea ce îl detcimină să-şi sporească eforturile pentru schimbarea mediului şi aşa mai departe. Nu rareori un astfel de ciclu provoacă o totală anihilare fizică şi mintală a subiectului...

Din: „O ANALIZĂ A FENOMET ULUI SOCIAL DIN SISTEM ÎN ULTIMII DOUĂ SUTE DE ANI", de Hckar Bwuni (Ediţia A.S. 9318)

PATRU MII de nahmar nu însemnau prea mult. La urma urmelor David călătorise prin spaţiu ani-lumină şi diferenţa era doar aparentă.

Infinitul deşert se afla la numai cîţiva paşi nahmar sub el: un pămînt trist de la ecuatorul kertdallian, unde nici o vietate nu putea trăi mai mult de cîteva clipe sub arşiţa şi strălucirea soarelui care ajungeau aici cu întreaga lor intensitate de cînd planeta îşi încetase mişcarea de rotaţie. Văzută de după ecranul de protecţie jekhyr[1]- de la fereastra circulară, steaua nu părea mai masivă şi mai luminoasă decît multe altele, dar David ştia că era o iluzie. Ar fi fost de ajuns să o privească o singură secundă, fară măsurile de protecţie, ca să-şi piardă vederea; căldura pe care o emana era atît de mare încît încingea cumplit partea exterioară a Vehiculului cu Propulsie Sonică.

Eu am timp, părea că vrea să spună.

Pilotul aparatului de zbor anunţă că în curînd aveau să ajungă la Netha; anunţul era în folosul şi beneficiul lui David, singurul pasager la bord. Compania îi pusese la dispoziţie - într-un exces de generozitate de care David s-ar fi lipsit bucuros - un Vehicul numai pentru el.

îl chinuiau încă gîndurile în legătură cu rolul pe care i-1 hărăzise Compania trimiţîndu-1 pe planeta aceea. Cuvintele ambigue şi reticente ale Funcţionarului de la Control şi ale Ambasadorului îl obsedau dar erau prea haotice, prea învălmăşite pentru ca el să le poată analiza cu eficienţă. „Folositor..." Poate una dintre acele întreprinderi comerciale care puteau să dea bătaie de cap oricui: Conducătorii[1] nu-şi făcuseră niciodată scrupule cînd era vorba de vieţi omeneşti. Dar din cîte stia el, nici unui ex-Functionar nu i se cemse, sau impusese, vreodată colaborarea. „Compania nu e aşa", se gîndi el. „Cînd eşti dat afară, eşti dat afară". Ceea ce i se întîmplase era un fapt prea neobişnuit pentru a-1 putea încadra în vreo schemă şi a afla răspunsul.

Vehiculul ateriză cu mare zgomot pe pista de nisip bătătorit, cu un scîrţîit prelung si o frînă bruscă. David îsi desfăcu centura de siguranţă şi-şi întinse muşchii amorţiţi; nu reuşise să se relaxeze nici în timpul călătoriei. Dar poate că cele trei Segmente Timp la Netha aVeau să-1 ajute pentru a se odihni.

O femeie keneri, îmbrăcată în auriu şi stacojiu, ieşi din cabina de pilotaj, zîmbindu-i.

-Dacă vreţi să mă urmaţi, vă voi conduce acolo de unde

veţi putea să vă luaţi bagajul, spuse ea luînd-o înainte.

David o urmă.

Ieşiră din vehicul, bineînţeles fără să traverseze în aer liber pista de aterizare, şi intrară într-un coridor lung şi pustiu. Coborîră diverse rampe de scări şi intrară într-o sală de aşteptare plină ochi. Indivizii pe care reuşi să-i vadă erau toţi de pe planeta aceea; nici urmă de străini, ei fiind singurul care se făcea remarcat prin pielea sa albă. Se aşternu liniştea: toţi aveau privirile aţintite asupra lui.

Reuşi, cu greu, să-şi păstreze o expresie indiferentă. Treptat, în timp ce înainta spre tobogan să-şi ia bagajul, fără a mai fi însoţit de pilotul keneri, observă că lumea nu-i mai dădea
atenţie. Reîncepu sporovăiala şi sute şi sute de voci se contopeau într-una singură, într-un bîzîit continuu, întrerupt uneori de vocea unui vorbitor mai îndîrjit decît ceilalţi. Un Aeroport ca toate celelalte din Sistem[1].

Dar Netha era ceva deosebit. Un oras construit într-o scobitură uriaşă a stîncii care susţinea Deşertul. Un oras cu douăzeci de mii de suflete care primeau doar o parte din căldura şi din lumina soarelui, graţie unor enorme ferestre prevăzute cu ecrane jekhyr: exact atît cît era necesar pentru a se garanta funcţionalitatea vieţii. Aerul era cel din atmosferă, răcit cu ajutorul unor adecvate sisteme centralizate.

David ieşi din Aeroport şi se trezi contemplînd o uriaşă boltă de piatră, care se înălţa cam la nouăzeci de metri deasupra sa, si care acoperea oraşul

ca un fel de capac cenuşiu. Ferestrele aceîea uriaşe îi dezvăluiau faptul că deasupra bolţii se afla toată greutatea de nisip a Deşertului.

în timp ce se îndrepta spre locuinţa ce-i fusese repartizată, în liniştea oraşului subteran, se gîndi la , acel Deşert şi la populaţiile care- ocupau zonele mai puţin năpăstuite. în partea septentrională se întindea Marea Cîmpie Charrakee, unde se aflau numeroase sălaşuri ale populaţiei keneri; deşertul era un tată generos. Acolo se putea scoate apă din pînzele subterane şi existau diferite vieţuitoare ce puteau servi drept hrană. Existau hakteri, sursă principală de aprovizionare pentru triburile keneri de pe Platoul Occidental; apoi, klianu'aawhke şi soojahre[2]. Surse de hrană bogate si numeroase precum granulele de nisip. Dar Deşertul cu o mîna da şi cu cealaltă lua: pînzele de apă se aflau la mare adîncime, iar animalele nisipului nu erau o pradă uşoară şi să vînezi o specie dintre acestea constituia o muncă foarte anevoioasă. Trebuia să calculezi exact timpul cît puteai rămîne în aer liber, să-ti construieşti de unul singur adăposturi, să ai reflexe extraordinare şi instinct pentru a reuşi să descoperi locurile în care se ascund animalele şi să le capturezi. Cei mai puţin rezistenţi nu izbuteau niciodată s-o facă; cei mai abili reuşeau să ucidă doar cîteva animale, strictul necesar supravieţuirii tribului, si aceasta cu mare chin, cu mare durere. Acţiona

5 5 9

şi aici eterna, nemiloasa, neschimbata, fundamentala lege a vieţii: „cel mai puternic supravieţuieşte".

Deşertul era sălaşul celui mai tare.

David privi în jurul său. Oraşul era neobişnuit de plat si de monoton, o interminabilă înşiruire de case prefabricate, intre care existau spaţii perfect regulate şi echidistante. Compania îi furniza oraşului toate materialele de primă necesitate şi-i dădea ajutorul său, preţios, pentru amenajarea suprafeţelor utile. Toate acestea în schimbul permisiunii de a explora zona învecinată, pentru o eventuală exploatare a zăcămintelor. Ceea ce nu era deloc un lucru neglijabil; multora nu le convenea faptul că, în felul acesta, Compania putea să dispună după bunu-i plac de un teritoriu care aparţinea tuturor celor ce-I locuiau şi, totuşi, libera extracţie a mineralelor din Planetele Fantomă[1] era un' fapt de acum acceptat, ceea ce sporea cu mult veniturile Companiei. Acel schimb, deşi ar putea să nu pară aşa, era foarte avantajos pentru marea asociaţie. Substanţele extrase din subsolul planetei Kendall erau efectiv utile doar pentru chimiştii Companiei, si Extractorii[2] puteau circula oriunde ar fi vrut cu condiţia de a nu nimici vieţuitoarele Desertului şi activitatea lor să nu perturbe sistemul ecologic. Condiţiile satisfăcuseră, mai mult sau mai puţin, pe toată lumea şi acordul fusese semnat; un acord inalterabil.

David aruncă o privire în sus, care-1 făcu să tresară. Fusese un impuls inconştient, o simplă ridicare a ochilor; dar văzuse ceva.

Geamurile ecranate cu jekhyr erau perfect transparente şi cerul era de un albastru pur. Nu era greu să observi, la cîteva minute de arc distanţă de soare, mica seceră alb-azurie a primei luni din Kendall, cea mai mare: Kurny[3].

Faptul că răsărise luna nu ar fi trebuit să pară tulburător sau nici măcar ciudat; dar David îşi amintea ceva ce-i spusese Sikha în legătură cu Fazele Lunare. Fu cuprins de îndoială dacă nu cumva pierduse noţiunea timpului şi scoase din buzunar cronometrul pe care-i potrivise cu timpul de pe planetă. S-o fi luat razna aparatul? Dar nu, nu era cu putintă. Nu cunoştea foarte bine sistemul Kendall, dar ştia că Fazele Lunare durau circa două sute de ore şi că, în acel moment, Kurny nu ar fi trebuit să fie vizibilă pe Partea Luminată. Un calcul rapid îl facu să ajungă la concluzia că luna răsărise cu aproape o sută de ore mai înainte decît trebuia. Cum de se putuse întîmpla aşa ceva?

îl cuprinse curiozitatea, de fapt ceva mai mult decît o simplă curiozitate. Nestiind cui să se adreseze pentru a-si lămuri îndoiala şi nefiind un cunoscător al planetei, opri cîţiva bărbaţi si cîteva femei care treceau pe aceeaşi stradă, şi ceru cîteva informaţii, arătînd cu degetul spre cer. Reacţiile celor cărora li se adresase fură de-a dreptul descurajatoare: priveau spre punctul indicat de el, apoi îl fixară îndelung'pe el, neîncrezători şi răspunsurile variau de la simplele: „Nu ştii, străine?", „Cum de nu poţi să înţelegi?", la „Trebuie să fii nebun să mă întrebi aşa ceva".

Două fetişcane keneri, care treceau pe acolo şi care nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani, la întrebarea lui începură să rîdă cu poftă şi se îndepărtară, ţinîndu-se de braţ, fără a-1 învrednici cu vreun cuvînt.

David, acum, era într-adevăr descumpănit: nimeni nu-i dăduse vreun răspuns şi, în plus, îşi dăduse seama că răsărirea anticipată a lunii Kurny se lega de ceva deosebit, cunoscut de loţi, şi atît de evident încît simplul fapt de a întreba despre ce anume era vorba provoca ilaritate. Era nedrept. Luă hotărîrea să se informeze în legătură cu acel amănunt, în cel mai scurt timp.

- Ce părere ai despre asta?
- E ceva foarte ciudat. într-adevăr nu ştiu. Ai spus folositor?
- Da. Si aş vrea ca tu să-mi spui dacă'îngrijorările mele ţi se par nejustificate, rezultat al ticnelii.

Pe ecranul transmiţătorului, chipul pătrat al lui Cherah era neclar, o pată de culoare perturbată de interferenţe electromagnetice şi atmosferice. David şi Ofiţerul Medic îşi vorbeau de la distanţă de zece mii de nahmar; dar daca imaginea era de foarte slabă calitate, audiţia era excelentă: nici un zgomot, nici un şuierat, nici un fîşîît nu-i tulbura pe cei doi. Nu se putea desluşi foarte bine expresia feţei Ofiţerului, dar timp de o clipă se iăcu tăcere. David,' aşezat în faţa transmiţătorului instalat în livingul apartamentului său din Netha, aştepta un răspuns.

-Nu e vorba de nici o ţicneală, David... spuse Cherah. Fapt c că e greu să se dea o interpretare logică hotărîrilor luate de Companie. Motivul transferării tale ar putea fi întîmplător, deşi cu mă îndoiesc, dată fiind aluzia Ambasadorului la acea prezumtivă „utilitate" a ta...

Se aşternu din nou tăcerea. David respiră încet: de acord, faptul nu avea nici o logică. Conducătorii aveau obiceiul să urmărească diverse tipuri, toate avînd caracteristicile proprii.

- Si, altfel, ce-mi spui? întrebă el, sprijinindu-şi capul pe braţ.
- f)espre lună vrei să zici?

- întocmai. Pentru că nimeni, aici, n-a vrut să-mi explice motivul dereglării Fazelor Lunare. Mă gîndeam că tu m-ai putea ajuta.

Cherah se gîndi o clipă.

- Da, cred că da. Ştiu despre ce este vorba.

David se aplecă înainte, şi-1 auzi pe Cherah spunînd:

- în curînd se va lăsa noaptea, David.

- Noaptea. Ce vrei să spui?

- O, nu noaptea în sens obişnuit, se grăbi Cherah să se corecteze. Ştii bine că planeta K^endall nu se roteşte în jurul propriei sale axe, şi nu o va mai face niciodată. Şi acolo unde te afli acum nu va mai fi niciodată acel fel de noapte. Lasă-mă să-ti explic. După cum bine ştii, Kendall are doi sateliţi: Kumy şi Kaidgyrny[1], care se rotesc'pe orbită în jurul planetei în mod aproape perfect simetric, menţinîndu-se fată de aceasta la antipozi. Cînd prima lună răsare sau apune pe Cartea întunecată, cea de-a doua răsare sau apune pe Partea Luminată. înţelegi?

- Cred că da.

- Foarte bine. Dar ţi-am spus că mişcarea e aproape perfect simetrică, dacă îţi aminteşti. Nu te gîndi ca la doi sateliţi care ar fi, cumva, fixaţi la capetele unui băt, pentru că nu e deloc aşa. în realitate, luna cea mai apropiata de planetă se mişcă mai repede decît cealaltă, chiar dacă nu cu muît. Simetria mişcării se dereglează, în timp, pînă cînd ambele luni se află mai întîi pe Partea întunecată, apoi pe Partea Luminată, în acelaşi moment; şi în acest ultim moment se află într-o asemenea poziţie încît ascund vederii soarele.

- O eclipsă cît se poate de firească. Nu era nevoie s-o lungeşti atît.

-fe înşeli, David. Acest fenomen se întîmplă pe Kendall odată la op't mii de ani standard. Nu e vorba de ceva normal: este un eveniment aşteptat cu teamă. Probabil de asta au rîs de tine. Aşteaptă, cine ştie de cînd, căderea nopţii, şi tu n-o ştiai.

- Şi ce vrea să spună acest „cu teamă"?

- Kendallienii sînt convinşi că eclipsa aduce cu ea calamităţi cumplite, dezastre naturale şi nişte demoni oribili care devorează sufletul fiinţelor omeneşti.

- Superstiţii de doi bani. Eu am văzut la populaţia Khismel' lucruri si mai rele. în orice caz, nu văd de ce m-ar privi pe mine acest fenomen.

-Ba te priveşte. Dacă nu mă înşel, mi-ai spus că te-au repartizat pe o insuliţă de pe Partea întunecată. Nu-i aşa?

- Ba da. Pe insula Ushvari.

-Hm, dacă pe Partea Luminată perioada de întuneric durează puţin, vreo şaptezeci si două de ore, pentru Axări[2] lucrurile stau cu totul'altfel. Ai idee care este conformaţia fizică a planetei în emisfera întunecată?

- Da. Este un ocean imens.

- Crezi că ar putea exista apă în stare lichidă acolo unde temperatura medie a atmosferei este cu mult sub zero? Ba chiar un ocean?

-Teoretic, n-ar fi posibil... şi în majoritatea cazurilor nici nu e. Dar mi-au spus că planeta Kendall este o lume cu totul deosebită.

- E adevărat. în raport cu ceea ce ar trebui să fie, este vorba de o planetă primitoare, plăcută, cu climă temperată. Pe emisfera luminată căldura soarelui se dispersează în aşa fel încît temperatura se menţine la un nivel acceptabil; pe emisferă întunecată intervin, în mod adecvat, cele două luni. Kurny şi Kudgyrny ,sînt doi sateliţi foarte mari, David. Atracţia lor gravitaţională, combinată, a făcut ca să se încetinească mişcarea de rotaţie a planetei si apoi să înceteze cu totul. Mărimea suprafeţei lor radiante ie permite să reflecte nu numai lumina, dar şi o mică parte a căldurii solare; şi această căldură este retinută de masa de apă. în afară de asta, o mică parte a oceanului, în zona de separaţie dintre partea întunecată şi cea luminată, primeşte o căldură mai mică de la soarele în asfinţit. Apa se încălzeşte tare, dar nu chiar pînă la punctul de fierbere, şi puternicele maree create de atracţia celor două luni dau naştere unor curenţi calzi care permit temperaturii apei

oceanului să se menţină cu puţin peste punctul de îngheţ, înţelegi, acum?

' - Foarte interesant. Eşti bine informat, Cherah.

Chiar dacă vocea sa avusese o nuanţă de ironie, Cherah nu observă.

- Masa de apă poate să reţină o căldură suficientă pentru a împiedica îngheţul; dar cînd cele două luni se vor afla pe emisfera luminata, suprafaţa oceanului nu va mai. fi iradiată de căldura indirectă. Şi atunci se va forma o crustă de gheaţă, uriaşă, de-a lungul întregii Părţi întunecate.

-Oh...

David nu se simţea surprins; era ca şi cum acele informaţii se scurgeau, alunecau pe lîngă el şi pe lîngă conştiinţa sa fără'a atinge nimic.

- Si cînd se vor întîmpla toate acestea?

-Va exista nu mic interval de timp între îngheţul lui Axări şi eclipsă, în timp ce lunile se mişcă pentru a ajunge în poziţia normală. Nu sînt sigur că o ştiu cu precizie, dar îngheţul ar trebui să aibă loc cam peste două săptămîni, şi eclipsa la cinci, zile după aceea. Va fi vorba de unica noapte scurtă pe care continentul Chon[1] o va putea vedea. Dacă nu mă înşel, acest eveniment are şi un nume... Shamsal'kile[2].

-Ziua întunericului, traduse David. Pentru Axări, dacă ara înţeles bine, aceasta va fi mai lungă cu cinci zile decît pentru Chon.

- Exact, îngheţul şi eclipsa nu vor avea loc în acelaşi timp.

David se lăsă pe scaun. Asta era deci. O pseudo noapte, o eclipsă de soare pe Chon, şi oceanul transformat într-un imens gheţar. Şi aşteptarea. Kenerii care aşteptau venirea nopţii şi tremurau de frică din cauza acelor creaturi maligne pe care le-ar fi adus cu ea noaptea... „Trebuie să aflu mai mult", se gîndi el. Trebuie să existe la Netha, cu siguranţă, o filială a Băncilor de Memorie. Putea să obţină de acolo informaţiile, toate informaţiile necesare. Fusese un idiot că n-o făcuse pînă atunci; îsi dădu seama de faptul că o planetă putea să ascundă tot felul de lucruri insidioase, tot felul de capcane, şi el nu avea cum să se apere decît dacă încerca să smulgă informaţii planetei înseşi.

„Barem să fi avut mai mult timp, pentru a putea lua hotărîri!"

-Bine, spuse el, încet, privind ţintă chipul lui Cherah, brăzdat de linii colorate tremurătoare. Cred că nu ne vom mai vedea o bucată de timp.

- Dacă vei voi să vii să mă vizitezi, la Jond'sel Neph, vei fi binevenit...

- Dacă mi se va întîmpla să ajung pe Omman, voi fi fericit să te caut.

Urmă o pauză.

-Acolo, pe „Eukynes", va mai fi trecut o altă perioadă- repaus... aşa-i?

- Da. Potrivit aprecierii mele, a timpului meu subiectiv, tu ai debarcat ieri după-amiază.

-Hmmm... murmură David. Această zi eternă a durat cam prea mult, după gusturile mele. Aş vrea să plec de aici.

- Dar vei rămîne, David. Si o stii si tu.

5 5 5 î

Nu putu să facă altceva decît să consimtă. Nu ştia ce ar fi putut cîştiga dacă ar fi fugit de pe Kendall.

- Bine... spuse Cherah. Cred că nu prea mai avem ce să ne spunem. Sîntem, amîndoi, nişte ex-Funcţionari şi trebuie să ajungem în lumea noastră... Adio, David,

- Adio, Cherah... sper că ne vom revedea, mai devreme sau mai tîrziu. îţi sînt recunoscător pentru ajutorul tău.

- Cele mai bune urări, prietene.

Sfirsitul transmisiunii.

n

... Trebuie să ajungem în lumea noastră...

INTERLUDIU

Se poate uita propriul nurhe?

Numele cu care te-ai născut, cu care ai trăit, la bine si la rău, cu care ai murit si cu care te-ai născut din nou?

Poate fi atît de uşor?

Cei doi bărbaţi şedeau în obscuritatea unei camere reci si umede, fără ferestre; şedeau in tăcere; era o camera ascunsa vederii tuturor.*Si ei nu aveau nume. Nu că l-ar fi uitat, cu adevărat, fiindcă ar fi putut să-i întrebe pe ei: Cum te numeşti? şi răspunsul n-ar fi fost: Nu ştiu, ci: Nu vreau să ştiu.

Numele lor erau atît de reci, atît de vechi şi chiar lipsite de sens, încît se cufundaseră în memoria lor fără putinţă de a mai
iesi la iveală.
?

- L-ai văzut? întrebă unul din cei doi,

Vocea lui era ca o piatră care se rostogolea pe o pardoseală de marmură.

- De multe ori, răspunse celălalt, înfăşurat în întuneric ca şi cum ar fi fost prins într-o plasă deasă de cîrcei unsuroşi. Şi îti spun...Coborî vocea rostind cuvintele cu pauză între ele. ... îti spun... că trebuie să punem mina pe el.

- E sigur că e vorba de el?

- N-am nici cea mai mică îndoială. E un lucru de importanţă vitală să punem mîna pe el.

- Gîndeşte-te la consecinţe... în caz că vei greşi.

- Ţi-am mai spus că nu voi greşi. Trebuie să punem mîna pe el.

-Ai calculat necunoscutele din schemă?

- De mult. Proiectul cere ca să purtăm cu noi un mijloc de salvare... ceva ca un nou început. Nu se poate altfel.

-Va fi de ajuns doar asta?

-Va fi de ajuns. Avem nenumărate posibilităţi de explorare.

în camera cufundată în întuneric se auziră nişte zgomote seci. Ecoul unui clocot de apă pătrunse înăuntru, amplificat puternic, ceva ca un vuiet, dar nici unul din cei doi nu păru a se sinchisi. Acel ceva făcea parte din viaţa lor.

- Va fi destul timp pentru a vorbi cu ceilalţi despre astea, spuse cel ce elaborase proiectul. Avem mult timp.

întunericul păru a se intensifica, alimentat, parcă, de cuvintele celor doi. Şi amîndoi se mimetizară înlăuntml acelui aer lichid, greu.

Şi se gîndiră la numele lor.

Micuţa navă de transport, cu o importantă autonomie, adaptată pentru curse lungi, se clătină uşor. Duduitul motoarelor cu autoalimentare deveni mai puternic, şi David, care stătea într-o cabină rezervată pasagerilor - ce fusese transformată, evident, dintr-o magazie - arunca din cînd în cînd cîte o privire afară prin hubloul cu ecran protector.

Afară, pe o banchetă, doi bărbaţi, protejaţi de uniforme anticalorice, discutau despre ceva ce el nu putea auzi. După cîteva secunde, se ridicară şi plecară, pentru că, chiar protejaţi de uniforme, expunerea prea lungă în aer liber i-ar fi extenuat. Soarele, care se afla la.zenit, încălzea aerul pînă la incandescenţă, şi, la acea latitudine, expunerea la soare mai mult de cîteva minute ar fi însemnat o moarte lentă şi dureroasă. Era straniu că kenerii, care putuseră să se adapteze, după milioane de ani, la acel mediu, erau, totuşi, lipsiţi de apărare în faţa soarelui.

Pilotul navei de transport, unul dintre cei trei membri ai echipajului, intră în cabina de la nivelul inferior. Zîmbi; dinţii săi foarte albi - pe unul dintre ei era montat un diamant - străluceau în lumina ce pătrundea prin ferestre.

-Vom pleca imediat, domnule, spuse.

-Mulţumesc. Cînd voi putea ieşi de aici?

-Peste aproximativ şase ore vom ajunge în Zona Asfinţitului. Temperatura va scădea treptat. Să aveţi la îndemînă ceva gros de îmbrăcat, pentru că, imediat ce vom ajunge în zona nopţii, temperatura va scădea, dintr-o dată, cu cîteva grade sub zero.

-Vă mulţumesc, ştiu. Cît va dura călătoria pînă la Ushvari?

-Cel puţin trei Segmente Timp. Acest vas nu e prea rapid; nici n-a fost conceput să fie aşa. Şi apoi, curenţii sînt mai puternici în zona întunecată; vom avea nevoie de ceva timp pentra a manevra în aşa fel încît să ne păstrăm o marjă de siguranţă. Dar nu vom avea probleme.

-Lehke[1].

- Wekhe'ayat, hakkahn[2].

Pilotul închise tambuchiul şi coborî scara ce ducea la punctul de comandă; pe măsură ce se îndepărta, paşii săi se auzeau din ce în ce mai slab. David

rămase singur în cabină; se uită prin bagaj la materialele pe care un Funcţionar i le dăduse cu cîteva ore mai înainte.

Era vorba de un Echipament[3] destul de elementar, adecvat condiţiilor de pe Kendall: un veşmînt Hijia[4], de o culoare albăstruie care făcea să i se întoarcă stomacul pe dos, o busolă, un Luminator[5] portabil, un cuţit mare pentru tăiat gheaţa[6], un mexhok[7]. Adică strictul necesar pentru a supravieţui: apărător
de ger, orientare, lumină, instrumente pentru procurarea hranei şi scoaterea apei potabile care oricum nu exista. Numai că toate astea nu i-ar fi servit la nimic Iară cineva care să-1 înveţe cum să le mînuiască.

După şase ore, o voce strigă:

- Domnule!

David deschise usa cămăruţei, dar acolo n-a mai fost un
5 ?
soare implacabil care să-1 întîmpine.

Pilotul spuse doar:

- Asfinţitul.

Ajunseseră la marginea emisferei luminate. Temperatura scăzuse mult şi David putu să iasă pe puntea exterioară pentru a respira aerul eternului crepuscul. Pentru el, a privi asfintitul care colora norii în stacojiu şi a vedea cum aerul capătă o nuanţă gălbuie, în timp ce soarele dispărînd dincolo de orizontul mării era ceva mai mult decît banal, un spectacol pe care, pe Sharraxi, îl putea vedea în fiecare zi; dar pentru tinerii membri ai echipajului era ceva unic. Puteau să se considere norocoşi pentru că avuseseră ocazia să admire o privelişte atît de impresionantă; şi David trebuia să admită că acolo asfintitul era plin de o semnificaţie cu totul deosebită. în acea zonă' timpul părea a se fi oprit: crepusculul parcă ar fi rămas cum era acum, o zonă intermediară între Chon şi Axări, paradis pentru amîndouă emisferele.

• La pupa, senzaţia era uluitoare. în timp ce întunericul înainta, o briză rece mîngîia corpul navei; dar, pe măsură ce nava despica valurile livide, temperatura scădea, asa încît David înccpu să tremure. Respiraţia i se condensa în norişori albi care zburau prin aerul întunecat acum asemenea apei de sub navă.

- Domnule, îi strigă pilotul, ar fi bine să îmbrăcaţi un Hijia, dacă doriţi să mai rămîneţi pe punte.

Şi se îndepărtă, cu intenţia, evidentă, de a îmbrăca şi el unul.

David se duse în cabină, îmbrăcă veşmîntul îmblănit, sc întoarse pe punte şi găsi un loc unde să se aşeze. Era hotărît să rămînă în aer liber, acum cînd avea posibilitatea s-o facă; chiar dacă frigul începea să se înteţească.

Se porni un vînt rece ca gheaţa. David, însă, se simţea imun la degetele reci care-i atingeau faţa, şi-i veni în minte, încă o dată: Ushvari.

Ushvari. Şi-şi aminti de o baladă, care-i plăcea s-o asculte cîntată de Silthâ. O baladă keneri, pe care ea i-o cînta şi el o acompania la lăută, o copie palidă şi dezacordată a unei lăute Chordawin.

Si vor chema numele tău, vor tulbura somnul pulberii ce cade, incercînd să te smulgă din braţele nopţii,
în timp ce tu zaci pe pragul întunecat. Dar nu vor mai putea spune nimic pentru tine, care acum mori, . îngropată, în nisip.

CAPITOLUL AL PATRULEA

O muzică în noapte

Definiţia, prin cu însăşi, este ceva interesant. „Planeta Fantomă": planeta care nu există. Este vorba de un nou conccpt dc guvcmământ, cu totul deosebit. O întreagă lume care se lasă subjugată dc organismul cel mai puternic a! Spiralei: Compania. Care este avantajul şi care este dezavantajul? Să fie, pur si simplu, o susţinere material vorbind - a lumii care renunţă la propria-i individualitate în favoarea aprovizionărilor Companiei? Nu, nu este vorba dc aceasta: este un lcgământ, un gest prin carc se alege anularea, prin care se încredinţează altora probleme de mare importanţă, la scară planetară, din cauza incapacităţii de a le rezolva. Wonheim [1] a fost prima planetă care a suportai cheltuielile acestui acord si a acestei noi sclavii voluntare. Aşadar, alegeţi dumneavoastră termenul, alegeţi dumneavoastră cu vin tul. „Planeta Fantomă"; cu spun: planeta care nu există.

Din: „CRITICA ABSOLUTISMULUI DIRIGUITOR", dc istoricul din Gamma Alcyonis[2], Rydswik D'Chosta (Ediţia A.S. 9305)

EMISFERA ÎNTUNECATĂ a Kendallului, rece şi perfidă, părea a-şi exercita dominaţia asupra oamenilor care o locuiau fără violenţă. Singurul semn al voinţei sale era gerul; un ger aproape insesizabil, la început, dar care, destul de repede, strîngea în chingile sale rigide orice lucru. David îl simţise imediat. Şi aici, în grădinile de Gheaţă care înconjurau tfila Siyuti, se părea că acel ger se concretizase în formele cele mai misterioase şi fantasmagorice, preferind parcă să se încarneze în figurile marmoreene, îngheţate, printre care se număra acum şi David. Insula Ushvari, care se întindea în faţa lui, era o imensă, neîndurătoare tundră lipsită de viaţă, un peisaj mort acoperit de gheaţă lucioasă şi foarte tare. în peisajul acela se integrau
marile opere de artă din Grădinile întunecate şi şoptitoare, un fel de revanşă a unei vieţi ireale, inumane, care se întruchipa în ele; iar cuvintele pe care le şopteau te făceau să te gîndeşti la cealaltă creaţie. Stirpea sheu'kh[1], care intra cu forţa în mediul acela primordial din care părea a fi fost exclusă; şi cele două forme de viaţă se înfruntau, se contopeau, deveneau una singură, cimentate în noaptea liniştită.

David se afla în umbra unui corp omenesc care se înălţa la aproape cincisprezece metri deasupra sa şi care părea că-1 priveşte ţintă si că-i împărtăşeşte gîndurile. Sculptura aceea de gheaţa era colţuroasă (un trup diform şi deselat) şi plină de găuri', ca şi cum prin acele orificii fugiseră sufletele nopţii şi ale vîntului care o şfichiuia.

„Pietricelele unui mozaic", se gîndea el. „într-un loc greşit".

Lumina demoniacă a lunei Kudgyrny ajungea pe Emisfera întunecată răspîndind în beznă o luminiscenţă obosită, în nuanţe alb-azurii. Si lumina si calma indiferentă a lui David, care

9 9 9
analiza îndoielile şi îngrijorările ce-1 încercaseră ceva mai înainte cu mai multă detaşare. Pînă şi ceea ce îi spusese Cherah în legătură cu eclipsa şi îngheţul ce aveau să transforme oceanul într-o nemărginită întindere solidă, lăptoasă, nu păreau să-1 mai intereseze. Conştiinţa acelui fapt aluneca pe lîngă el în chip dezordonat, dezlînat; asa cum era si pietrişul îngheţat care scîrţîia sub tălpile cizmelor lui îmblănite, în timp ce oceanul din faţa lui semăna cu o imensă masă întunecată, irizată acolo unde lumina lunii se reflecta în valuri.

Jenaar îi ieşi în întîmpinare, ivindu-se de după o coloană înaltă, cu volute. Şe mişca cu o sprinteneală ieşită din comun, deşi era încotoşmănat în acel veşmînt Hijia, greu şi caraghios, de culoare roşcată. David îşi aţinti, pentru o clipă, privirea asupra ochilor lui roşii şi asupra pielii lui foarte albă, acolo unde gluga salopetei îi permitea să vadă. Acel conte Darstel[2], acel Sheukh înalt de doi metri şi trei centimetri, cu muşchi ca nişte cabluri de oţel, expert atît în disciplinele ştiinţifice cît şi în cele fizice, era, cu adevărat, un bărbat... interesant.

-Te-ai rătăcit? îl întrebă. Nu-i greu să se întîmple asta în Grădinile mele de Gheaţă.

- Nu, nu, îl asigură el.

Interesant. David îl cunoştea pe Jenaar Bhadane Siyuti doar de cinci zile subiective ale sale, şi totuşi avea o admiraţie crescîndă pentru acel om. Se întîlniseră în portul Kheze, cel mai important dintre porturile insulei Ushvari. Contele îi adusese la cunoştinţă hotărîrea Companiei ca el, David, să-i fie oaspete pentru o perioadă nelimitată, şi David fusese frapat de politetea şi distincţia acelui bărbat, care pe Gamma Alcyonis ar fi putut foarte bine să fie numit „Mare Domn".

Fusese condus la minunata lui vilă, situată la periferia oraşului Qixe, într-un hovak[1], si Contele îşi exprimase atunci dorinţa sa de a se renunţa la titluri si la orice etichetă. Vila,
9 5 i ~
enormă, era plină de opere de artă provenite din toate colturile planetei şi datînd din toate epocile, şi David vizitase, una dupa alta, toate cele cincizeci şi două camere ale ei. Făcuse cunoştinţă cu soţia lui Jenaar, Lady Rhella, o clasică Sheukh dintr-un tril? din Seimirbst: o femeie distinsă, plină de graţie, cu un păr lung, strălucitor revărsîndu-i-se pe trupul ca de ceară. Avea acea mocnită, misterioasă senzualitate specifică tuturor femeilor din Kendall şi frumuseţea sa părea o broderie din fire fine de mătase.

Grădinile de Gheaţă erau foarte frumoase şi tulburătoare, înconjurau vila ca un strălucitor portic de gheaţă translucid, scobit şi modelat - în mii de forme, mii de sculpturi care păreau vii - de cumplitul vînt care bătea dinspre mare. David si Jenaar trecuseră pe acolo cu cîteva ore mai înainte, în timpui în care pentru David ar fi însemnat primul ceas al după-amiezii, dar care aici nu se putea distinge de noaptea adîncă.

Să pătrunzi printre acele sculpturi, printre acele fiinţe pe jumătate îngeri, pe jumătate demoni... Să pătrunzi în ele, să le străbaţi... Să sapi în adîncimea

materiei lor, să vezi lumea care ţi se dezvăluie. Ici, o femeie; dincoace, un nor; colo, scena mfăţişînd punctul culminant al unui asasinat...

In jurul său se desprindeau imagini şi personaje, ca într-o tăcută şi rece reprezentare, şi la acel spectacol participa şi el. Pereţii unui labirint, prin care rătăcea; ziduri vii, de jur împrejur... o frumuseţe misterioasă, stranie.

- Opera lui Odheg, îi spusese Jenaar.

Era un bărbat foarte credincios, dar care părea totodată intolerant faţă de credinţele, faţă de deosebirile - aproape
lun taţi ca
ie j sn*
discriminări de clas„j|$_c$- practicate de religia de pe Kendall. Pe. David nu-1 mai pţ$_{nc}$>cupa de mult religia, deşi mai păstra convingerea că exi^ ,. totuşi, un principiu creator. Credea în Shakkai; dar pierdu $_Q$ obişnuinţa de a considera tot ceea ce îl înconjura ca făcînc tarte dintr-o ordine prestabilită de nişte fiinţe de nepătruns, , . ,:uind în străfundurile astrale. Bunicul său, Sacerdot al Mistere r, încercase," dar în zadar, să-1 aducă pe Calea lui Shakkai. " '"ea ce era un lucru trist. Să pierzi sensul necunoscutului, al Miraculosului... era ca şi cum ai pierde sensul măreţiei Gră(' iilor de Gheaţă.

Jenaar se apropi" ;?le el. începură să privească oceanul, de pe creasta înălţimii pe ', ire se aflau. Luna răspîndea o asemenea lumină, încît lui Da ' 'i i-a fost uşor să desluşească oraşul Qixe, care se întindea pe . %stă, şi pămîntul acela jalnic - acoperit de gheaţă, ce nu avea ='^{1u};e topească niciodată - de jur împrejur.

- Priveşte, Davi spuse Jenaar, arătînd o serie de insuliţe ce se vedeau în depărtP^{r}% spre nord. „Eiko'ew Oithur".

-Oasele luiOitf^{r} "?

Privi acea form une şi într-adevăr insuliţele semănau cu nişte oase omeneşti re ieşeau din apă.

- Ce semnificaţi ire?

?

- Este un averti lent, spuse Jenaar. Scripturile spun că, la începutul începutul >r, Odheg a avut trei fii: Erheg, K'lam şi Xahn, cărora le-a xedinţat această lume. Fiii, la rîndul lor, s-au însurat şi au c it şi ei copii, şi astfel stirpea kendalli s-a înmulţit. Dar, într- bună zi, Neheg - fiul lui Erheg - s-a răzvrătit împotrivai itorităţii paterne şi divine şi şi-a ucis atît părinţii cît şi fami ^ e lui K'lam şi Xahn, pentru a rămîne el singurul stăpîn al l(-$_{ec}$jii. După ce a săvîrşit măcelul, a vmt să le ardă oasele pe un r$_{st}$g mare, pe care zăcea şi copilul Oithur, fiul lui Xahn, ce căzu^$_{se}$victimă nevinovată spadei acelui renegat. Odheg, voind să ficj păstrată amintirea acelui copil, a făcut să se stîrnească, pentru]]$_{oc}$ma oară, vîritul de pe mare. Acest vînt a împins oasele lui CL|$_0$air în ocean, pentru a-1 face pe Neheg să-şi amintească mereu !Ce$^{)ta}$ P$^{e\ care\ 0}$ săvîrşise. Din acele insule a pornit Karam, divi $_m$l Karam, să răzbune masacrarea familiei lui Odheg. din

- Eiko'ew Oith$_e$ c repetă David, privind ţină la acel punct pe care îl arătase Jena: $_{Ci}$Un avertisment.
vie

co; 51
iă s
d,
are

Rămase cufundat în gînduri; prin minte i se perindau imagini ale unei bătălii divine în care nişte Zei îi ucideau pe alţi Zei. Se întoarse spre Conte.

- Acolo ai ucis rechinul?

In ochii celuilalt apăru o strălucire. Expresia fetei i se înăspri.

- Da. Nu departe de lanţul stîncos Unkuri.

- Nu ştiam că rechinii se apropie atît de mult de recife.

- Aceşti rechini o fac.

Cei doi îşi îndreptară din nou privirile spre ocean.

- Au ceva straniu în ei, continuă Jenaar. Ceva care-i face să atace, să ucidă... şi ar fi în stare să distrugă orice fonnă de viaţă marină pentru ca specia lor să se menţină.

- E firesc, Jenaar. Problema supravieţuirii.

- Firesc?

Se privi din nou.

- Da, poate că asa o fi... dar dacă dorinţa de a supravieţui e firească, nu mai e firească atunci cînd te îndeamnă la nimicire, la distrugere totală.

Cicatricea lungă de pe braţul stîng al lui Jenaar era o mărturie a curajului cu care el înfruntase un uriaş rechin cu platoşă[1], învingîndu-1, pe vremea cînd avea douăzeci şi patru de ani standard[2]. Acum avea treizeci şi şase, dar ceea ce'simţise el atunci îi rămăsese întipărit în memorie.

- Firesc... spuse. Dar nu şi cînd distrugi ceea ce te face să trăieşti.

5

Jenaar şi soţia sa fuseseră foarte drăguţi că-i instalaseră lumină electrică în cameră, lumină care nu exista în nici o altă încăpere a vilei. Locuitorii Emisferei întunecate, potrivit necesităţii logice a evoluţiei, dobîndiseră o deosebită acuitate a percepţiilor vizuale, astfel că puteau vedea la mare distanţă chiar si la lumina slabă a lunii şi a stelelor; o creştere neaşteptată în intensitate a luminii ar fi dăunat foarte mult ochilor lor. Singura sursă de iluminat pe care o foloseau în locuinţele lor era constituită din lămpi cu ulei şi lumânări făcute din grăsime animală. David trebuia să-şi supună ochii unui efort considerabil; dar, încetul cu încetul, simţea că va reuşi să se adapteze. Avea încredere în organismul său, si nu se îndoia cîtuşi de puţin de faptul că nu avea să-i fie greu să restabilească rezistenţa la lumină şi căldură.

Pe unul din pereţi se afla o fereastră uriaşă; afară, marea respira liniştită, luminată de luna Kudgyrny, strălucitoare printre stelefe de pe cerul veşnic întunecat. Cît timp avea să mai admire acel spectacol? Avea să fie, oare, un timp nelimitat?

în timp ce zăcea pe patul lat şi preţios din camera care-i fusese repartizată, reîncepu să se gîndească la Companie. Dar de data aceasta i se păru că problema transferării sale pierduse din interes. Dacă ar fi fost vorba doar de calitatea locuinţei, n-ar

fi putut, desigur, să se plîngă de acea repartizare... iar în ceea ce privea clima, nu era mare diferenţă între iarna veşnică şi deşert. Dar nu pentru aceste banale motive se frământase el atîta pe Astroportul din Waddhar.

Chestie de principiu.

Nu voia să fie manipulat. Sigur că era greu de admis că s-ar fi putut opune unei organizaţii cum era aceea a Companiei pentru Dezvoltarea Pieţelor Pfanetare în Sistem, care stăpînea lumi întregi (printre care şi aceea în care se afla el acum) şi hotăra soarta, viaţa, fiecărui cetăţean al Sistemului. Nu era nimic de făcut; n-ar fi reuşit să schimbe situaţia sa prezentă nici chiar dacă ar fi fost sigur că ar fi vrut s-o facă. Dar poate că va fi reuşit să înţeleagă motivul.

Cineva batu la masiva uşă de la intrare. David stinse lumina şi invită pe acel cineva să intre.

Era Jenaar. David se ridică din pat, scrutînd figura aceea înaltă si subţire.

- data, trebuie să coborîm? întrebă el.

- Nu, nu. Mai sînt patruzeci de minute pînă atunci. Dar aş vrea ca tu să vii cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva...

- Desigur, Jenaar. O clipă doar..

Se îmbrăcă în hainele cele mai bune şi—J urmă pe Conte pe coridorul principal; cotiră la dreapta, prin penumbra aceea creată de luminările de pe pereţi, şi ajunseră în faţa unei uşi masive din lemn cu încrustaţii din metal. Jenaar scoase din buzunar o cheie, o introduse în broască şi o răsuci de trei ori; uşa se deschise.

în cameră domnea un întuneric deplin, tontele se îndreptă cu iuţeală spre un punct anume, dispărînd în beznă. Reapăru lîngă el şi, cu o mişcare a braţelor, dădu la o parte perdelele de
la ferestre. în cameră pătrunse o luminiscentă azurie, şi David putu să vadă ceva ce nu avea să uite niciodata.

- Jenaar! exclamă. E... al tău?

El dădu din cap, în semn de api'obare.

- Ti-1 arăt numai pentru că mi-ai spus că te-ar interesa foarte mult. arăt niciodată nimănui.

David holbă ochii pentru a nu scăpa nimic, nici un amănunut al acelui obiect păstrat, cu grijă, într-o casetă mare de cristal.

în caseta aceea, aşezată pe o masă mare de lemn, se afla - în cutia sa de lemn sculptat - o lăută Chordawin. O adevărată minune. Cele .cincisprezece coarde străluceau în lumina lunii; corpul lăutei, uşor asimetric, era pictat şi încrustat cu rară măiestrie. Simbolurile rituale reprezentate acolo erau, fiecare în parte, o capodoperă. David se uita cu gura căscată, căzut în extaz. Nu mai văzuse vreodată în viaţa sa un obiect atît de neasemuit de frumos.

-Jenaar, spuse. Este un instrument U'Mayid[1] autentic! De unde îl ai?

- L-am moştenit. Crezi că este un exemplar reuşit?

- Reuşit? Jenaar^ această operă de artă valorează cel puţin şase milioane de credite! Nu există în tot Sistemul mai mult de douăzeci de asemenea exemplare!

- N-am îndrăznit niciodată să-1 ating cu mîna de cînd tatăl meu mi 1-a dăruit. Şi nu am îngăduit niciodată cuiva - cu excepţia soţiei mele - nici măcar să-1 privească. în afară de mine si de soţia mea, tu eşti singura) care l-ai văzut.

- îţi mulţumesc. Mi-aş da ochii din cap să pot cînta la el, fie şi numai pentru cinci minute! Şi mi-aş fi dat bucuros un braţ pentru a avea posibilitatea de a-i vedea.

Pînă în acea clipă Jenaar zîmbise, mîndru de admiraţia ce i-o trezise lui David. Apoi luă o înfăţişare gravă.

-O clipă, spuse. Vrei să spui că ştii să cinţi la acest instrument?

David rămase surprins.

- Stii... eu... da, m-a învătat tatăi meu, dar...

5 .5

Contele scoase din buzunar o a doua cheie şi, fară a spune ceva, începu să descuie închizătorile casetei; cu o mînă uşoară,
dar sigură, luă instrumentul şi i-1 întinse lui David, aruncîndu-i acestuia o privire rece.

- Cîntă, spuse, şi vocea îi devenise ca de gheaţă, asemenea aerului de afară care biciuia pereţii vilei.

David nu înţelegea.

- Cum? '

- Să cînţi la lăută, ai să cînţi pentru mine. îţi poruncesc!

Vocea sa era ca o şfichiuitură de bici.

David luă instrumentul, încet, cu grijă, ţinîndu-1 strîns, de teamă ca nu cumva să-i cadă din mîini şi să se strice.

Mare Shakkai! Ţinea în mîini o perfecţiune. Instrumentul sacru; vocea Zeilor se afla în stăpînirea sa. Mai că nu-i Venea să creadă că Jenaar îi îngăduise, cu adevărat, lui, să-i facă pe Zei să cînte!

- Citită, David!

David se aşează, atinse cele cinci coarde duble, încercă toate cele cinci registre grave. Se chinui să-si amintească o bucată compusă de Hnure Gyddel, pe care o c'întase de mii de ori la lăuta tatălui său. Iată că şi-o amintea. Se numea „Vocile Dimineţii".

Un acord minor, apoi pauză. O scară, un fundal, cu ajutorul basului, continuu, care se dezlega şi irupea într-o avalanşă de note foarte înalte. încă o scară, apoi o înşiruire foarte rapidă de acorduri legate şi sincopate, care-1 gîtuira de emoţie pe David. Nu-si amintea să mai fi avut vreodată o asemenea bucurie. Acum motivul principal, cîntat cu trei octave diferite, se împletea cu o serie de variatiuni libere în sistemul modal din Sharraxi.

I se păru că Jenaar era surprins: nu putea să ştie că, de fapt, era în întregime terorizat de ceea ce auzea şi gîndea.

„Odheg să mă aibă în pază!", striga în sinea lui. „Acest străin, care trăieşte în noapte si în zi în acelaşi timp, ştie să cînte la Instrument! nu poate sa fie o coincidenţă."

Bucata se apropia de sfîrşit. Toate compoziţiile pentru lăute Chordavvin originale se terminau cu aceeaşi notă; David execută o lungă şi curgătoare

variaţiune descrescătoare, care i se păruse întotdeuna foarte grea, pentru ' că uşoarele disonanţe ale semitonurilor netemperate corect induceau în eroare fie pe executant fie pe ascultător. Nota finală, un keg profund şi susţinut, răsună în toată camera aceea mare.

Nu se putea observa, pe pielea de culoare deschisă a Contelui, dar tot sîngele i se scursese din obraji.

„Shakkai, îndură-te de mine!",. se gîndea în continuare. „Este Shakkai'Wakhy! Şi el n-o ştie. Ar putea să aibă în mîinile sale tot Kendallul, şi n-o' ştie!"

David rămase nemişcat, privindu-1 pe Jenaar. în tot timpul cît durase executarea acelei bucăţi, trecuse de la uimire la stupoare, fără a fi în stare să scoata vreun cuvînt. Apoi îl văzu cum se scutură, îi ia instrumentul din mînă şi-1 pune la loc în cutie.

- Ai... cîntat bine, spuse cu o voce plată. Cu atît mai bine pentru tine. Dacă m-ai fi minţit, te-aş fi alungat din casa mea.

Se îndreptară spre uşă, ieş'ră, şi uşa fu încuiată cu grijă."

- E timpul să mergem la cină, spuse Jenaar. Cînd ai învăţat să cînti la lăută, David?

- Âveam pe atunci zece ani, sau mai puţin. Bunicul meu era Preot al lui Shakkai şi el 1-a învăţat pe tatăl meu. Iar acesta, la rîndul lui, m-a învăţat pe mine. Păcat însă - adăugă cu ironie - că eu nu le-am împărtăşit niciodată acea religiozitate a lor împinsă pînă la extrem.

„Iată, deci, cum", se gîndi Jenaar. „Un preot. Un slujitor al cultului. Bine, să vedem cum va şti să se folosească de această abilitate a sa".

Salonul pentru recepţii se afla cu un etaj mai jos; coborîră scările, aproape pe bîjbîite, şi intrară într-o imensă sală de formă ovală.

Invitaţii se aşezaseră deja, dar se ridicară cînd intră Contele. La un gest al acestuia, se reaşezară cu toţii.

Sala era ceva mai iluminată decît restul încăperilor vilei; pe masă se aflau două candelabre, şi alte trei atîrnau din plafon. David cercetă cu privirea salonul; în lumina aceea slabă, se puteau distinge tapiseriile, foarte vechi, de pe pereţi, şi un uriaş covor ţesut din fire de Shahri[1], care acoperea pardoseala.

Era prima sa invitaţie la o masă oficială de cînd se afla pe Axări. Jenaar începu să-1 prezinte comesenilor.

- Domnilor, începu el, pe un ton emfatic, as vrea să vă fac cunoştinţă cu o persoană de... (o pauză) ... ele mare talent. Domnul David Amshinygri Tschander, ex-Prim Semnalizator

pe nava spaţială de transport „Eiikynes". A venit la Axări pentru o anumită perioadă de timp, după care va pleca pe Kanwa, sau pe planeta sa natală, Sharraxi (făcu o lungă pauză, în timpul căreia se întoarse spre David şi-i zîmbi). Domnul Tschander este oaspetele meu, la recomandarea expresă a Companiei şi din dorinţa acesteia ca dînsul să fie tratat cu toată consideraţia.

David tresări: referirea la Companie şi, mai ales, modul în care Jenaar pronunţase acel cuvînt, ca pentru a preciza că se bucura de un fel de imunitate diplomatică pentru interesul special arătat faţă de el, nu-i plăcu

cîtuşi de puţin. Părea că voia să spună că', imediat ce acel interes nu va mai fi existat, David Tschander ar fi putut fi catalogat drept „Sacrificabil"; atîrna de un fir subţire asigurat de Companie, şi senzaţia aceea nu-i plăcea deloc.

- Aş vrea să-ţi prezint, David, pe Baronul Darstel Duxhan Zeqit flash si pe Lady Tisha - continuă Contele, într-un mod foarte formai.

David se gîndi la ceea ce îi spusese Contele cu puţin timp înainte în legătură cu oaspeţii săi: în casa mea vin, de obicei, mulţi nobili din partea locuiui şi Funcţionari... este aproape o formalitate, pe care un Conte Darstel nu poate să n-o respecte. Uneori mi se întîmplă să găsesc printre aceşti invitaţi persoane interesante... dar sînt cazuri rare. Cel mai adesea sînt persoane care aparţin unor clase sociale inferioare, şi este un lucru total nepotrivit ca un nobil ca mine să se înjosească într-atît încît să stea de vorbă cu oameni de acest soi... Poate că dacă ar fi putut să aleagă pe cine să invite la masă, ar fi avut puţini musafiri ca Hash.

-Xedhe Arquni, resbek^{x} de Lydnah^{2}, care se află la o distantă de cincizeci de nahmar de aici.

5

David îl pironi cu privirea: expresia ochilor aceluia avea ceva ciudat de nenatural. O scînteie în pupile, ochi de culoare roşie, pătrunzători, intenşi. Nu mai remarcase nimic asemănător, nici măcar la Jenaar; ochii aceia erau atenţi, mereu în alertă.

Reshek-ul zîmbi făţarnic.

- Încîntat de cunoştinţă. De mulţi ani n-am mai văzut un străin la Axări, şi pentru noi faptul de a cunoaşte pe cineva... deosebitde noi reprezintă o adevărată experienţă.'

-Vă mulţumesc. Si eu sînt bucuros că mă aflu aici, si

j> 9 " i

îndrăznesc să sper că şederea mea va fi de lungă durată si plăcută.

-David, continuă Jenaar, Ambasadorul planetei Omners- tark... planeta Companiei, după cum ştii. Domnul Wezil Narthe vine la masă la mine de mai bine de doi ani, fapt care mă face să mă consider foarte fericit.

David îi strînse mîna.

- Sînt onorat, hakkabn, îi spuse. Sper că poate dumneavoastră veţi putea... să mă faceţi să înţeleg motivul interesului pe care-1 manifestă Compania în ceea ce mă priveşte si rostul trimiterii mele aici, pe Kendall.

Omul bîlbîi ceva de neînţeles, strîngîndu-şi cu mîinile pîntecul enorm şi frecîndu-şi, din cînd în cînd, cu mîna stîngă insigna înfăţişînd cele trei planete ale Companiei, ca şi cum ar fi vrut să-şi recîştige siguranţa de sine si să se încredinţeze că gradele pe care le purta şi care atestau funcţia pe care o cieţinea în administraţia Planetelor Fantomă se aflau încă acolo, la locul lor, că nu dispăruseră, lăsîndu-1 gol şi fără de apărare.

Urmară apoi, în ordine, un bătrîn din tribul Han em-Tor, un Yisare, cu la fel de bătrîna sa consoartă, un nepot al Contelui si patru Funcţionari. Doi dintre aceştia aveau în jur de treizeci cfe ani; uniformele lor indicau faptul că erau specializti în Inginerie Spaţială în Centrele de Pregătire de la celălalt capăt al insulei. Desfăşurau o activitate de concepţie, foarte bine plătită; lui David îi

păru rău că nu se gîndise să încerce şi el o carieră terestră în acele Centre. Dar apoi îi fulgeră prin minte ideea că şi acei „tineri" robuşti şi înalţi aveau să se afle, în curînd, în aceeaşi condiţie cu a lui. Bariera Vîrstei: nici un bărbat şi nici o femeie nu puteau scăpa de ea.

La vederea celui de al treilea Funcţionar, inima începu să-i bată cu putere; era o femeie keneri! fera foarte frumoasă, cu părul negru, un păr nu prea lung, răsfirat pe spate. O Specialistă în Biologie, însoţită de un bărbat keneri, controlor la Vama din Astroporturi. Ea îi amintea de Sikha într-un mod atît de extraordinar, încît nu se putu abţine să nu atingă fiola pe care o

purta la gît de cînd părăsise nava „Eukynes". Femeia (Nhera Kunurse, aşa se numea) observă mişcarea spontană făcută de el si, zîmbind, făcu si ea aceeaşi mişcare.

5 ' [5]) 5 î

- Minunat, murmură ea, atît de încet, încît David abia putu s-o audă; după care ea se adresă Contelui:

- Domnul meu, spuse. Ştiaţi că nu peste mult timp oaspetele dumneavoastră va deveni un bărbat keneri?

Jenaar încruntă sprîncenele şi se uită la David.

- Ce vrea să zică asta?

Nhera Kunurse arătă spre ceea ce el purta la gît.

-A făcut legămînt de căsătorie cu o femeie keneri. Altfel n-ar purta whadswat'nakir, n-ar avea nici un motiv.

David deveni cît se poate de conştient de realitatea înconjurătoare.

Toţi îl pironeau cu privirea.

- Felicitări, spuse femeia. Nu e deloc uşor ca un străin - şi accentuă pe acel ultim cuvînt, făcîndu-1 să pară cît se putea de dur - să stăpînească în asemenea măsură sufletul şi trupul unei femei keneri, încît ea să-i dăruiască Uleiul Stîncilor, ca dovadă a iubirii ce i-o poartă.

Urmă o pauză. După care Xedhe Arquni întrebă:

- Hakkan Tschander, cum credeţi că vă veţi putea căsători dacă peste puţin timp veţi pleca de pe Kendall?

Nkera Kunurse aruiică o privire rece, ca de gheaţă.

Spuse:

-A încălca jurămîntul shi'ke abhot înseamnă moarte pentru cel ce ia această hotărîre fără a avea dezlegare de la gherd'kwyle. Cunoaşteţi acest lucru, nu, hakkahn?

David trase aer în piept. Cuvintele acelui blestemat de reshek îi provocaseră o mică criză.

- Dda... cunosc acest lucru, reuşi el, în sfîrşit, să răspundă, rostind cuvintele cu grijă, sacadat şi accentuîndu-1 pe fiecare. Femeia mea... lucrează pe o navă a Companiei, şi cînd... (inspiră adînc)... cînd îi va expira contractul de angajare, eu mă voi întoarce aici, pe Kendall... şi ne vom căsători.

Simţi cum atmosfera se destinde; octjii femeii scînteiară. Depăşise criza, folosind cuvintele potrivite. Totul se datora unui

fel de henyer dar amplificat, împins cam departe; un fel de solidaritate instinctivă cu fiecare bărbat şi cu fiecare femeie kendalli, care-i făcea să fiarbă de mînie, fie si numai la gîndul că una dintre femeile lor ar fi putut fi înşelată cfe bărbatul cu care se căsătorise. David se bucură că înţelesese la timp acest lucru.

După ce în sală se instală atmosfera de cordialitate, sau cel puţin ceva asemănător, începu cina, la lumina slabă a luminărilor. Ochii lui David deveniseră mai sensibili la cel mai mic stimulent luminos, aşa că reuşea să distingă clar chiar şi amănuntele complicatului desen brodat pe goblenul din dreapta lui; cu toate acestea, iluminaţia aceea i se părea, oricum, incredibil de slabă. Evident, pentru organul vizual hiperdezvoltat al Sheukh-ilor, asemenea lumină era chiar excesivă. Numai bărbatul şi femeia keneri se aflau în aceeaşi situatie: fiecare mişcare trebuia să fie cîntărită cu grijă, pentru a se evita mici nenorociri, precum răsturnarea carafelor cu vin, ce erau aproape invizibile.

- Domnilor, spuse Contele, respectînd traditia potrivit căreia, la o masă festivă, cel ce trebuia să ia cuvîntul era gazda, aş vrea, mai întîi de toate, să-i urăm oaspetelui nostru, David Amshinygry Tschander, un sejur plăcut aici la noi.

Şi, spunînd acestea, ridică paharul pentru a toasta. Toti ceilalţi făcură la fel. Iar Nhera Kunurse, pe un ton care lui David i se păru aproape sarcastic, exclamă:

- Fie ca fratele David să poată vedea Ziua întunericului fără a rămîne orb!

El zîmbi mînzeşte. Trebuia să fie atent la femeia aceea mai mult decît la toţi ceilalţi. Avea ceva ciudat în ea, ceva greu de definit. Se întinse spre Jenaar, care stătea în dreapta sa, şi-1 întrebă în şoaptă:

- Jenaar, de cît timp se află aici femeia aceea? Şi cu ce se ocupă?
- De vreo şase luni, răspunse Jenaar, fără a se uita la el. Se află aici, crecî, pentru Ziua întunericului. A fost trimisă de Companie pentru a observa efectele îngheţului asupra formelor de viată marină, sau ceva în genul ăsta.

„Un proiect de biologie. Ar putea fi o acoperire?"

Vorbi Xedhe Arquni, adresîndu-i una dintre cele mai stupide întrebări.

- Ce părere aveţi despre minunatul nostru ocean, hakkahn? Aţi vizitat oraşele şi plajele de pe Ushvari?
- încă nu. Am văzut doar oraşul Qixe: este într-adevăr frumos si măreţ. Dar nu m-am aventurat mai departe.
- Ati văzut o Lydnah?
- Nu.
- Vă invit s-o vizitaţi pe a mea. Va fi o experienţă de neuitat pentru dumneavoastră, sînt sigur de acest lucru. Nu se întîmplă prea des ca un străin să vadă Insulele Plutitoare ale tribului Sheukh. Veţi avea ocazia de a cunoaşte şi obiceiurile noastre. Vă asigur.
- Accept cu plăcere şi vă mulţumesc.

David se gîndi că aceasta îl va fi ajutat să cunoască puterea si măreţia oceanului; ceva de care avea mare nevoie. Se adresă fui Wez'il Narthe:

- Domnule Ambasador...

Ambasadorul se scutură din torpoare, se întoarse spre el cu ochii zgîiţi şi atinse din nou insigna cu imaginea celor trei planete.

-Mă întrebam, domnule Ambasador... continuă el, străduin- du-se să capteze atenţia generală... mă întrebam, cum vă spuneam mai înainte, dacă nu cumva mi-aţi putea spune care a fost motivul mutării mele de la Murke la Ushvari. Am încercat să obţin explicaţii de la Funcţionarii pe care i-am întîlnit, dar nu am primit decît nişte răspunsuri vagi. Pînă şi Ambasadorul Sharraxiului... Zuwel, parcă aşa se numeşte, m-a lăsat de izbelişte.

-Bine, începu Narthe. Personal, nu cred că... - se întrerupse, şi-şi mută privirea spre Funcţionarii care stăteau în stînga sa; numai Nhera Kunurse îl învrednici cu o privire - ... că... nu-i nimic... anormal în această neaşteptată schimbare de destinaţie. Evident, Compania a considerat mai oportun ca dumneavoastră să fiţi mutat aici... avînd în vedere funcţia pe care aţi avut-o pînă nu de mult. Funcţia de Prim Semnalizator... este o'funcţie de mare importanţă. Un Prim Semnalizator, chiar dacă nu mai este operant, poate fi, totuşi, folositor Companiei. Dădu din cap pentru a întări cele spuse, evident satisfăcut de a fi găsit o explicaţie plauzibilă. Da, acesta este motivul, fără nici o îndoială. Compania a hotărît să vă repartizeze în locul unde va avea, probabil, mai mare nevoie de experienţa unui Prim Semnalizator.

După ce spuse toate astea, coborî privirea, ca şi cum nu ar mai fi fost în stare să mai spună ceva.

„N-a spus nimic", se gîndi David. „Oare acestea să fie o prerogativă a Ambasadorilor Selwaere?"

Ar fi vrut să-1 întrebe care anume erau nevoile Companiei; dar îsi dădu seama că n-ar reuşi să afle mare lucru.

linul dintre cei doi funcţionari sheukh păru să se trezească din moţăiala care-1 făcuse sa tacă pînă în clipa în care David îi strînsese mîna.

-David Tschander! exclamă el. Acum îmi aduc aminte. Dumneata ai condus nava „Lietwert" dincolo de Beta Shingtauri IV acum cîţiva ani, cînd se prinsese în cursă în cîmpul gravitational al stelei. Cum aţi reuşit să ieşiţi de acolo?

Şi ceilalţi părură că-şi amintesc dintr-o dată de fapta aceea eroică, şi-1 priniră cu privirea. Toţi, în afară de. Jenaar, care cunoştea în amănunt acea ispravă.

- După cît se pare, spuse, zîmbind, Contele, eşti celebru.

David făcu un gest în chip de eschivare.

- Am avut noroc, pur şi simplu.

Nhera Kunurse îl învrednici cu un zîrnbet luminos.

- Hakkahn, ştiţi, la fel de bine ca şi noi, că un Navigator nu poate atribui termenul „noroc" nici unui eveniment.

- Să spunem atunci că împrejurările mi-au fost favorabile. Putem să definim faptul acela drept o serie de coincidenţe, din moment ce în modul în care ne-a împins pînă aproape de stea, în acelaşi mod Tabulatorul a reuşit să ne ducă destul de departe.

- A fost descoperit autorul acelei greşeli? - întrebă cel de al doilea Funcţionar. Se pare că un Timonier efectuase o corecţie excesivă, de patruzeci de grade. E adevărat acest lucru? Mi-am pus mereu întrebarea dacă raportul Companiei a fost demn de luat în seamă. S-a vorbit mult despre aceasta, în lunile următoare.

David puse pe farfurie furculiţa şi cuţitul, şi, după ce înghiţi bucăţica de carne de rechin, sorbi din vinul acela tare făcut din ankinse[1]; îşi şterse gura cu grijă.

- N-am nici o idee despre ce s-a spus în raport în legătură"cu acel eveniment. Dar a existat, într-adevăr, o greşeală comisă de Al Doilea Timonier. Adăugaţi la aceasta proasta funcţionare a Tabulatorului de Curent şi reflexele întîrziate ale membrilor echipajului, inclusiv ale mele, şi veţi avea un cadru exact al situaţiei. Au trecut cîteva bune' minute pînă cînd să ne dăm seama de faptul că nava se îndrepta vertiginos spre stea. Ne-au mai trebuit alte cîteva minute pentru a compensa efectele mareei, dar căderea continua, şi a trebuit să iau eu însumi timona.

Coborî privirea.

- Socoteam că verificasem datele în modul cel mai complet cu putinţă, că nu putea fi vorba de o greşeală de a mea. Mai tîrziu, s-a descoperit că greşeala se datora calculatorului, dar în acel moment nici unul dintre noi nu se gîndea la nimic altceva decît la salvarea navei. Scuturile antimaree erau pe cale de a ceda, şi au rămas în poziţie critică pînă cînd am reuşit să ieşim de acolo, două ore mai tîrziu. Dacă ar fi cedat, într-adevăr, nu ne-ar mai fi rămas nici acea farîmă de speranţă şi nici n-am mai fi avut timp să ne dăm seama de ce s-ar fi întîmplat: că aveam să fim făcuţi bucăţele cu mult înainte de a atinge suprafaţa stelei.

Se facu o pauză.

- în orele acelea, eram conştient de un singur lucru: că dacă n-as fi reuşit, nu mi-aş fi pierdut numai eu viaţa. Dar, slavă Zeiîor, nu s-a întîmplat nimic.

Hotărî să nu pomenească nimic despre accidentul de pe nava „Eukynes", de pe orbita Kendallului; n-avea chef să discute despre aşa ceva.

- Dumneavoastră ati fi un foarte bun Timonier, hakkahn.

Sheukhul zîmbea.

David reîncepu să mănînce, şi la fel făcură şi ceilalţi, în tăcere. în sală domnea o atmosferă ciudată... ceva impalpabil şi totuşi viu, care se concretiza în lumina slabă a luminărilor.

Afară începuse să ningă, zăpada, purtată de vîntul feroce, se aşternea peste ocean şi peste stîncile lui; cădea vijelios, într-un vuiet continuu, interminabil, acoperind pămîntul şi topindu-se în apă. Temperatura aerului, afară, era de 973 de grade Syetchen[1] sub zero, iar cea a apei (ce miracol!) de circa treizeci de grade peste zero. Apa era rece, dar nu într-atît încît să îngheţe.

Nhera începuse să vorbească ca o adevărată specialistă în biologie ce era.

- Am remarcat, Domnul meu, spuse ea, adresîndu-se Contelui, am remarcat, în cercetările făcute de mine la mari adîncimi, numeroase forme

de viaţă deosebite. Aş dori să aflu ceva mai mult despre acestea. Aveţi cumva în biblioteca dumneavoastră lucrări care mi-ar fi de ajutor în cercetările mele?

- Există acolo multe microcărţi despre fauna marină. Mă voi îngriji să vă fie puse la dispoziţie pentru a le consulta, oricînd veti dori s-o faceţi.

- Vă mulţumesc. Pentru mine este un lucru foarte important să reusesc să cunosc originile si fizionomia vieţii din Axări.

Apoi, adresîndu-se tuturor celor prezenţi:

- Se pare că în lumea noastră există o foarte exactă şi surprinzătoare simetrie. Pe continent nu se află forme de viată marină, cu excepţia cîtorva amfibii, care trăiesc pe maluriie celor trei Mari Lacuri; iar pe insulele din Emisfera întunecată nu există animale terestre. Opoziţia cea mai evidentă, continuă ea, gesticulînd, pentru a-şi sublinia spusele, este, fireşte, cea existentă între Partea întunecată şi Partea Luminată'. Zi şi noapte, căldură şi ger. Formele 'de viaţă sînt în întregime influenţate de această simplă opoziţie de situaţii, dar nu toţi îşi dau seama de acest lucru. Ca specialistă în biologie pot sa observ adaptările la diverse condiţii climatice şi să înţeleg că acestea răspund unei necesităţi bine determinate; ca orice amănunt evolutiv, de altfel. Diferitele grade de pigmentaţie a pielii la indivizii kendall, bunăoară, este indiciul unei exigente diferenţiate în asimilarea luminii solare sau lunare. Sisteme naturale de apărare, sau, catalizatori de reacţii.

Lui David i se părea că ceva nu era în regulă. Femeia aceea care vorbea părea să se adreseze numai lui: era greu de crezut că n~o făcea în mod intenţionat.

- Şi cu toate acestea, continuă ea, mulţi de pe continent, sau de aici, de pe insulele naturale, sau de pe cele plutitoare - Lydnah - nu înţeleg, nu-şi dau seama de deosebirile existente în lumea noastră. Acolo, pe Chon, în cavernele tribului Huwutky, unde mi-am petrecut copilăria, tot ce se ştia despre Partea întunecată era doar că acolo nu mai există lumină, lumina zilei. Partea aceea voi o numiţi Axări, iar noi -

Yusuth'Irlar aici, din cîte mi-am putut da seama din discuţiile avute cu. locuitorii oraşului, se crede că Partea cealaltă, Chon, ar fi un tărîm populat de monştri şi de tot felul de creaturi legendare.

- Aşa este, spuse Jenaar. Eu însă nu prea am dat crezare unor asemenea bazaconii.

Vocea femeii căpătă o nuanţă respectuoasă.

-Dar, dumneavostră, Domnul meu, nu sînteţi un oarecare om din popor. Dumneavoastră cunoaşteţi planeta noastră mai bine chiar decît mine.

Xedhe Arquni zîmbi, ironic, la falsa modestie a femeii.

- Si cu toate astea, continuă ea, cele două zone de care vorbim au afinităţi. Nu este, oare, adevărat că atît pe continent cît şi pe ocean este o problemă să-ţi procuri hrana? în general, fauna de pe Kendall este înzestrata cu o inteligenţă ieşită din comun. Putem spune că evoluţia ne-a împins înapoi - pe noi, kenfcri i sau pe sheukhi - ne-a împins înapoi cu mii de ani faţă de speciile de hakterisau de soojahre sau chiar- faţă de rechinul cu platoşă.

Toate aceste animale acţionează pe baza unor reflexe incredibile la orice stimul venit din afară. Sînt în stare să-si captureze prada într-un timp în care noi abia ne dăm seama de prezenţa ei. Ele nu se limitează la a smulge planetei ceea ce le este necesar pentru a supravieţui, ci, mai mult, acest „necesar" îl manipulează, îl folosesc in propriul lor avantaj. Se simt foarte în largul lor într-un mediu pe care fiinţele omenes.i abia dacă pot să-l exploateze, să-1 amenajeze. Sînt convinsă dc faptul că noi subapreciem capacităţile faunei de pe Kenckili Dacă, în loc să ne limităm doar la a o folosi drept hrană, analiza-o mai profund, sînt sigură că am avea multe de înVăt asupra metodelor de supravieţuire.

Se servi al doilea fel de mîncare: aripioare de peşte zbură (şi ankihse cm de. Funcţionara continuă să sporovăiască si Dav era din ce în ce mai convins că ea se adresa lui şi numai lui. N reuşea să priceapă despre ce anume era vorba, dar exista ce> ciudat în fiinţa ei. Era ca şi cum i-ar fi transmis un mesaj tact compus din gesturi, din aluzii, din clipiri din ochi, pe care e! reuşea să-1 pătrundă, să-1 descifreze.

-Cu puţin înainte ca pe Chon să ajungă fenomenul Shamshal'kîle, suprafaţa oceanului va îngheţa. Atunci va ii
interesant să studiezi comportarea formelor de viată. Dumneavoastră ce părere aveţi despre acest eveniment,' Domnul meu?

- N-aş putea să mă pronunţ. Voi accepta îngheţul, dimpreună cu voinţa lui Odheg. Dar ştiu că Insulele Plutitoare se vor trudi mult ca'să-şi procure hrana.

Făcu un gest de încuviinţare spre Arquni, care spuse:

-Nu va fi posibil să găsim o soluţie de a hrăni tribul, în afară doar de aceea ca bărbaţii să spargă crusta de gheată pentru a prinde nişte peştişori. Dar este o muncă extenuantă, si greu de practicat. Mă gîndesc la faptul că Insula mea va trebui să-si raţioneze mîncarea şi să se mulţumească cu ceea ce vom reuşi să'punem deoparte. Vom aştepta' răsărirea lunei Kurny oarecum pregătiţi. •

Jenaar se opri din mîncat. îşi propti coatele pe faţa de masă şi-şi încrucişă degetele.

- Ştim ce se va întîmpla în momentul îngheţului - chiar dacă ultimele documente care vorbesc despre acest fenomen datează de acum opt mii de ani (şi sînt foarte fragmentate, după cum vă puteţi imagina) - pentru că acelaşi lucru se întîmplă si la poli, desi în mai mică măsură. Stim'că animalele care trăiesc la

adincime nu suferă prea mult de acest lucru; la poli, care sînt în mod constant acoperiţi de gheaţă, peştii şi-au dezvoltat un soi de „imunitate", dacă asa îi putem spune, aşa încît sesizează, instinctiv, clipa exactă m care stratul de gheată se va îngroşa, ceea ce îi determină să se refugieze la mare adîncime. Vor muri mulţi, dată fiind diferenţa de presiune, dar cei puţini care vor reuşi să supravieţuiască (o parte neînsemnată) vor fi depus ouăle lor, care vor iesi la suprafaţă imediat ce stratul de gheată se va fi topit. Acest lucru se întîmplă la opt mii de ani odata, adică exact de cînd s-a ivit viaţa pe

tărîmul nostru. în părţile noastre apa nu este îngheţată; peştii nu posedă acea „imunitate", astfel încît cei ce se vor afla la suprafaţă vor pieri. Toti, absolut toţi. Si totuşi, după un oarecare timp de la topirea stratului de gheaţa de deasupra, se vor reîntoarce la viaţă, gratie migrărilor de la poli. Viaţa este un ciclu; speciile vor suferi o uşoară modificare, dar vor supravieţui pînă la îngheţul următor, âi tot aşa, pînă în vecii-vecilor. Vieţuitoarele oceanului sînt o minune a lui Odheg. Ele pier şi renasc, totodată, în mod continuu. îşi află viata în chiar moartea lor.

5

- Toate acestea, sînt minunate, spuse specialista în biologie. Şi cucerirea cea mai mare este de a fi ştiut să înţelegem că totul se întîmplă din voinţa Dumnezeului nostru.

După aceste cuvinte, îşi înclină capul si murmură Khesha[1] a patra. Şi toţi i se alăturară într-o şoaptă înăbuşită.

David aprecie, cu o îndărătnică admiraţie, profunda religiozitate a acelor indivizi. Era o credinţă absolută, imaculată. Nu exista în ea nici o urmă de îndoială cu privire la forţa creatoare care-i guverna. Ar fi vrut să poată împărtăşi cu ei acea siguranţă, dar nu era în stare s-o facă.

îşi mută privirea. Zăpada, o albă perdea aşternută peste ferestrele sălii, împiedica vederea peisajului şi' a lunii care strălucea în aerul îngheţat. O zăpadă care' descompunea culoarea vineţie a nopţii într-un alb-azuriu, zăpadă care de acum se aşternea pe întinderea insulei Ushvari.

în timp ce „cina oficială" se apropia de sfîrşit, se gîndi Ia faptul că acel peisaj avea să-i devină, în cu'rînd, familiar. Oceanul, zăpada... gerul. Axări - Yusuth'Ir: Tărîmul Nopţii.

, „Pietricelele unui mozaic" se gîndi el... „Si toate la locul lor".

CAPITOLUL AL CINCILEA

Noul

Luptă-te pînă Ia moarte, dar nu uita să-Ii afli întotdeuna o calc de scăpare. Aforism khismel

Matematica sociologică este o marc cucerire. Relaţiile dintre oameni sînt întotdeauna reglementate dc legi matematice, si, dacă vom reuşi să pătrundem înţelesul acestor legi, îl vom regăsi şi pe om.

Din discursul tinut dc Preşedintele Flar De'per la Academia de Stiinte din dmnerstark, cu ocazia prezentării operei lui Hckar Bwuni: „Matematica aplicată a studiului evcntualităţilor istorice" (52-9 D- 9262 A:S.)

- AM ÎNTREPRINS o afacere foarte delicată, spuse bărbatul, sprijinindu-şi mîinele osoase de birou.

De jur-împrejurul său, respiraţia celorlalţi era zgomotoasă, ca un mecanism neuns. Stăteau toţi acolo, aşteptînd ca el să vorbească.

Mai zăbovi. în întunericul sălii, feţele celor douăzeci de persoane care stăteau în cerc în jurul lui nu se puteau desluşi, dar el le ştia prea bine. I se păru chiar că distinge, pe fiecare dintre ele, semnele lăsate de timpul care se scursese şi care era, totuşi, prezent în amintirile sale încîlcite. îşi trase, anevoie, sufletul şi continuă:

-Ştiţi la fel de bine ca şi mine că previziunile noastre erau exacte, la miime. Am luat toate măsurile necesare, şi ceea ce se va întîmplă nu ne va afecta cu nimic. Alta este problema, domnilor.

Le lăsă celor de faţă cîteva clipe de incertitudine. Pentru că astfel îşi exercita puterea asupra^ lor: prin incertitudine. Planificînd, studiind, controlînd. Încrezîndu-se în ei, dar nedezvăluindu-le prea multe amănunte de ale planurilor lui, lăsîndu-le mereu o subtilă şi servilă incertitudine.

„Numai tu trebuie să cunoşti fiecare amănunt!"

Ceilalţi vor fi doar o parte. Ceilalţi vor fi doar cuvintele cu care tu îti vei compune cartea: singuri, neinterconectati, ei nu vor însemna nimic. Da, conectare: acesta era cuvîntul cheie. „O bifurcare temporară. Conectez tot ce am obţinut, două, trei bifurcări odată".

■ - Voi sînteti parte componentă a planului cum sînt si eu, minţi el. Ii era uşor si comod să mintă: obţinea sprijin şi aprobare. Poate că, în cazul de faţă, era şi un dram de adevăr în minciuna aceea; la urma urmelor, planul era în beneficiul lor, şi ei contribuiseră la elaborarea lui, chiar dacă numai în parte.

- Gîndiţi-vă la ceea ce am făcut, spuse el. Gînditi-vă bine. Vi se pare că totui este confirmat şi sigur. Nu-i aşa? Consideraţi planul ea realizat, pus în aplicare. Aş vrea, totuşi, să vă atrag atenţia, pentru o clipă, asupra fazei iniţiale, asupra... planului.

Parcă şi vedea surprinderea celorlalţi. Ca de obicei, mintea lor funcţiona într-un singur sens; nu aveau capacitatea de a analiza retrospectiv. Pînă şi El, Iniţiatorul, avea, de la un timp, o stază mentală ireversibilă. Cel mai mare dintre ei, Cel ce crease totul, nu mai era acum în stare să împingă mai departe creaţia Sa.

„Ahhh, puterea!"

Fusese o cucerire lentă, treptată, dar sigură. Durase ceva timp, dar acum avea certitudinea de a fi dobîndit puterea. Urcase pînă în vîrf o lungă scară, urcase cu greu, treaptă cu treaptă. „Eu am controlul", se gîndi. „Cu toate că Iniţiatorul a fost un obstacol greu de trecut, eu ţin, totuşi, frîiele de la căruţa Sa." Simplul fapt că Iniţiatorul îi încredinţase lui cuvîntul, simplul fapt că El nu era prezent acolo confirmau realitatea aceea. Poate că ceilalţi îşi dădeau seama de acel lucru; sau poate că nu. Minţile lor nu mai funcţionau cu elasticitatea tinereţii.

- Planul, spuse, a fost pus la punct într-o împrejurare critică. Vreau să spun că am luat act de acel ceva, ia care situatia ne-ar fi dus, şi, după ce i-am văzut părţile negative, ne-am gîndit să ne punem la adăpost. Vă întreb eu, acum: puteam să evităm acel ceva?

Tăcere. Zîmbi, ştiind^că nu putea fi văzut.

- Asta e, domnilor.

Bătu darabana cu degetele pe suprafaţa aspră şi unsuroasă a biroului. Degetele sale îşi pierdeau treptat sensibilitatea, dar

nu-i păsa prea mult. Trupul său, spre deosebire de trupurile celorlalţi, era încă tînăr şi puternic.

- îndoiala mea, domnilor (şi sper că şi a dumneavoastră), continuă, stă în această simplă întrebare. Reflectînd mai mult timp, certitudinea mea că ceea

ce este pe cale să se producă este doar o evoluţie firească a împrejurărilor a început să se cam clatine. Poate că chiar noi am fost aceia care am dorit totul!

„Acum îşi dau seama", se gîndi. Era important ca ei să priceapă.

- Raţiunea rezidă în experienţa noastră. Matematica sociologică a fost de importanţă vitală pentru înţelegerea evenimentelor viitoare. Ştim totul, în amănunt. Dar să examinăm pentru o clipă situaţia noastră: avem în urma noastră o lungă istorie de dominaţie şi de previziuni. Ne aflăm cu un picior în trecutul nostru, cu unul în prezent şi cu unul în viitor. Am creat un mediu care ne este esenţial şi în care ne-am integrat pe deplin.

Este clar că toţi cunoaştem precaritatea situaţiei noastre. Am putea să supravieţuim distrugerii acelui mediu, evident; dar nu am putea supravieţui timpului. Istoria noastră, acea pe care (ţin să subliniez acest lucru) noi am scris-o, este deja prea lungă pentru a mai putea dura mult. Si... cred că o ştiţi cu toţii: ne-am dat seama de acest lucru în chiar momentul m care am început s-o schiţăm. Matematica noastră sociologică calculase totul, într-un mod eficace, cu mult timp înainte ca Hekar Bwuni[1] să se nască şi să dezvăluie taina.

Plecînd de la aceste presupuneri, nu este greu să se descopere, în tot ceea ce am realizat pînă acum, o constantă de primă importanţă: frica de moarte. Aceasta ne-a condiţionat, cu siguranţă, în mod greu. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit: nu vorbesc de moartea fizică, care este prin ea însăşi un obstacol peste care se poate trece. Mă refer la moartea patrimoniului spiritual. Inteligenţa noastră: aceasta este bunul pe care trebuie să-1 salvăm cu orice preţ. Mă înţelegeţi? Cu orice preţ.

Această frică a pătruns în noi precum un car în lemn, Nu am vrut niciodată s-o recunoaştem, dar sînt sigur că, fără să ne dăm seama, am săvîrşit fel de fel de deviaţii şi inversiuni sub ameninţarea ei. Noi trebuie să ne menţinem, domnilor.

„îmi place să dau lovituri de graţie!"

- Nu mai e mult pînă la momentul stabilit, continuă, cu o nuanţă vicleană în voce. Şi vă veţi da seamă de faptul că a fost vorba de o necesitate precisă, domnilor.

în acea clipă se auzi un murmur de nemulţumire.

„Imbecilii", se gîndi el. „Refuză ceea ce e evident".

- Domnilor! strigă. Calmaţi-vă!

Vocea sa era încă mult mai clară şi mai puternică decît ale lor, şi grupul acela amuţi.

- Pot să apreciez drept un lucru stupid a te gîndi că vreunul dintre noi ar fi vrut să înceapă procesul, continuă el. Şi totuşi, acest lucru s-a întîmplat şi motivul este foarte simplu.

Acesta nu este universul nostru.

Am calculat că, în situaţia actuală, considerînd caracterul static al mediului nostru, forţa noastră s-ar pierde în curînd. Cu alte cuvinte, ne vom confrunta, după toate probabilităţile, cu pericolul distrugerii... afară doar dacă nu vom întreprinde ceva... mă refer la distrugerea inteligenţei noastre.

Şi nu aceasta este soarta noastră. Noi trebuie, repet, să ne menţinem. Şi dacă pentru a reuşi este necesar să ucidem, să distrugem, ei bine, atunci vom ucide şi vom distruge. Şi vom afla ftniversul nostru; cel care ne va permite să trăim cît mai mult, noi şi moştenirea noastră.

Făcu o pauză.

- Şi aici intervine rolul Noului.

Cineva spuse:

- Eu nu sînt deloc convins de necesitatea introducerii în schemă a unei variabile ca Noul. Acest subiect... vi se pare că prezintă încredere? Vi se pare un element stabilizator? Domnul R'Kell în persoană 1-a ales, şi ne-a asigurat de justetea acestei alegeri; nu vreau să pun la îndoială-competenta sa, cîar aş vrea ca noi toţi să fnn convinşi că este vorba de o efaborare adecvată a proiectului.

-Noul a fost ales pentru capacităţile sale, despre care nu sînteţi la curent, spuse o altă voce. Ce s-ar întîmplă dacă şi-ar da seama că e manipulat? Atunci rolul său în proiect ar putea deveni incontrolabil.

„Iată!" se gîndi el. „Le e frică!"

- Stabilitatea Noului, ca element de bază a celei de a doua părţi a proiectului, spuse, nu e de negat. Nu e nici discutabilă.
Faptul că îşi poate da seama sau nu să nu acţioneze din propria sa voinţă nu va produce devieri în schemă. Va urma, oricum, o directiva care-1 va face să se consulte cu noi.

„Să le dau, un minimum de siguranţă", se gîndi. „Nu trebuie să le fie prea tare frică".

- Problema prospecţiunii geologice, spuse o a treia voce. Cum se încadrează ea în proiect?

„întrebarea încuietoare".

- Acel amănunt reprezintă acoperirea noastră în caz de eşec parţial. Printr-unul din acele paradoxuri care sînt sufletul creaţiei noastre, el va constitui punctul de început al crizei pe care am prevăzut-o deja: va fi evenimentul de care ne ferim şi care va fi, totodată, şi protecţia noastră.

Zîmbi cu satisfactie. Acea chibzuinţă - prin ingeniozitatea ei - îi făcea întotdeuna plăcere. Era rodul precauţiei sale, al acelei logici „foloseste-te de viitor pentru a crea trecutul" care-i asigurase atîtea rezultate.

Din celălalt capăt al sălii se auzi o voce tremurătoare, nesigură:

-Asta înseamnă că noi ne-am îndreptat, în mod conştient, spre această prăbuşire?

„Ei, fir-ar să fie! Nu, nu vreau îndoieli în ceea ce priveşte valoarea proiectului".

- O întrebare oarecum stupidă, domnule Hadkagbsi, observă pe un ton cît mai dispreţuitor cu putinţă. Am spus deja că tot ceea ce am creat noi corespunde, mai mult sau mai puţin conştient, legii autoconservării. Noi nu am făcut nimic cu intenţie precisă, ci am fost împinşi de acest impuls; şi condiţia actuală reprezintă un pericol pentru noi. Poate că cineva îl prevăzuse cu exactitate, dar acum problema aceasta nu mai prezintă importanţă. Ceea ce contează este că noi acţionăm după criterii logice. Dacă

nu reuşiţi să vă daţi seama de acest lucru, domnule Hadkagbsi, atunci poate că nu meritati-să fiţi parte în schema noastră.

Simţi ca răspunsul său îi descurajase pe dizidenţi. Foarte bine. Cu cît era mai mic numărul de necunoscute, cu atît era mai mare sansa de reuşită. Aceasta din urmă era, efectiv,

5 5 7 7

indiscutabilă: planul va fi fost, oricum, adus la îndeplinire. Dar nu era suficient: trebuia să fi ajuns la completa îndeplinire, la desăvîrşire. Diferenţa nu era neglijabilă.

-Vă asigur, continuă el, că punctul forte al subiectului preferat de noi rezidă în aceea că nu are nici un scop în viaţă.

Noi îl vom face să aibă unul, îi vom arăta modul în care să realizeze aspiraţia finală a moştenirii noastre. Şi n-are prea mare importanţă daca va dori s-o facă sau nu.

în momente ca acesta politica sa se transforma într-o politică a certitudinilor: şi asta voiau si ei. Necunoscînd bine intenţiile lui pentru a. se îndoi de ele, voiau un plan bine conceput, care să le salveze viaţa.

„Şi tu îţi vei putea croi drum cu ajutorul acelui plan. Să ajungi sus, sus de tot prin cunoaşterea a ceea ce ai stabilit. Nici măcar Iniţiatorul nu mă mai poate opri, acum."

- Avem multe de învăţat de la Noul, conchise el. în celulele sale se află forţa de care avem nevoie pentru o nouă viată. Cu ajutorul lui şi 'a altora ca el ne vom putea atinge sco'purile noastre primare.

Spunea ceva foarte important. Prin intermediul schemei pe care o elaborase, se transmitea un mesaj care ajungea, încet- încet, în conştiinţa fiecăruia dintre ei...

„Eu vă ofer o posibilitate."

CAPITOLUL AL SASELEA

_____5_____

Cursa de şoareci

- Dar eu credeam că lor le place, spuse micuţa Jejisy-Tessy.
- O, nu, nu, nu! ţipă Tropp din toate tentaculele sale.

Şoarecilor nu le place să fie prinşi în cursă. Dar ei sînt atraşi acolo de momeală. Si nu li se întîmplă, oare, asta, tuturor?

Dintr-un basm sharraxi: „MICUŢA JESSY-TESSY ÎN ŢARA DE MIJLOC".

PE CERUL întunecat al nopţii, deasupra insulei Ushvari, luna Kudgyrny era pe cale de a fi ajunsă de sora sa; şi amîndouă urmau să coboare spre linia imperceptibilă a orizontului. Contele Jenaar Siyuti privea acel spectacol de la uriaşa fereastră din dormitorul său din vila în care locuia. „încă puţin", se gîndi el, „şi se va instala întunericul. Wathi' Shamshal[1] se va întoarce si-şi va cere din nou înapoi regatul peste care domnea la începutul începuturilor. Ce se va întîmplă cu noi pînă cînd va veni Odheg să alunge umbrele răului de pe cerul fără lună?"

Nu reuşea să scape de acel apăsător, cumplit sentiment de profundă îngrijorare pe care-1 încerca la apropierea îngheţului, primul si singurul îngheţ total pe care avea să-1 vadă în viata sa. Ii pătrunsese atît de adînc în

suflet spaima aceea .reverentîoasă faţă de un eveniment atît de important, încît simţea fiori care urcau de-a lungul braţului pînă la gît doar la simpla idee că, peste puţin timp, avea să păsească pe gheaţă compactă acolo unde mai înainte era apă, purtind cu el o lampă de cea mai mare putere pentru ă putea vedea în masa aceea negricioasă care va fi înghiţit totul. Simţi, alături de el, cum patul - din metal Shahri,
pe care-1 făcuse tatăl său cu ani şi ani în urmă, se clatină uşor la mişcarea pe care o făcu soţia sa. Uriaşa fereastră care ocupa un întreg perete - în fiecare cameră din vilă se afla cîte una la fel - lăsa să pătrundă în dormitor lumina azurie care învăluia fiecare clipă din viaţa unui sheukh. Afară, zăpada viscolită biciuia văzduhul.

încă^ din tinerete, Jenaar nu mai cunoscuse altceva decît iarna. în Partea întunecată gheaţa şi zăpada erau stăpîni incontestabili, aşa cum, în partea cealaltă, stăpîn atotputernic era deşertul. Rămăseseră cu toţii cu gura căscată, în extaz, cînd David Tschander le povestise cum pe planeta sa natală se succed zilele şi nopţile, verile şi toamnele, iernile si primăverile; şi poate ca toate aceste schimbări de climă îl avantajau pe o planetă cum era Kendall. Neavînd o anumită caracteristică genetică, dată de evoluţie, se putea adapta destul ' de eficace să trăiască fie pe una, fie pe cealaltă din cele două emisfere.

Se uită pe geam afară; apoi îşi mută privirea de la orizontul îndepărtat îa lună, şi apoi, din nou, în dormitor. Lady Siyuti deschise ochii, şi acest lucru îl văzu Jenaar într-o clipită, ca şi cum s-ar fi aprins, dintr-o dată, o lumină.

Soţia sa era o femeie distinsă şi rezervată; acceptase găzduirea unui străin în locuinţa ei fără proteste, ca pe un lucru cît se poate de firesc; nici nu-i pusese niciodată vreo întrebare soţului ei în legătură cu acel lucru. Jenaar nu s-ar fi aşteptat cîtuşi âe puţin ca tocmai acum ea să înceapă să discute despre asta.

- Jenaar, murmură ea, somnoroasă. De ce eşti treaz?

-Nu... nu pot să dorm. Peste cîteva ore va trebui să-i
însoţesc pe David şi pe Nhera Kunurse în vizita pe care o vor face pe Insula Plutitoare a lui Xedhe Arquni şi mă gîndeam la...

Clătină din cap fără a termina ceea ce avea de spus.

Ea se ridică în capul oaselor, respirînd uşor.

- Ai vorbit cu el?

Jenaar pricepu imediat la ce anume se referea, dar, dintr-un motiv sau altul, se făcu că nu pricepe.

- Despre ce?

Si expresia sa, tonul vocii erau atît de false, încît îi fu ruşine lui însuşi. îi fu ruşine mai ales pentixi faptul că-i trecuse prin cap că ar fi putut s-o păcălească pe soţia sa într-un mod atît de grosolan.

- Nu fa pe tîmpitul. Despre... talentul său.

îi păru rău că vorbise cu ea despre acel lucru, după cină. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi avut mai mult timp pentru a hotărî, pentru a se gîndi că hotărîrea luată fusese cea mai bună cu putintă. Dar acum nu mai putea s-o facă.

- Klu. Nu încă.
» - Ar trebui să i-o spui, dacă el este atît de ignorant încît să nu ştie că ar putea domni peste o Insulă Plutitoare sau peste un trib Huwutky doar scotînd din instrumentul acela cîteva note meşteşugite.

- tocmai acest lucru mă înspăimîntă, Rhella... ca el să ştie că, doar prin acest talent al lui, ar putea domni peste un trib. Gîndeşte-te la ce s-ar putea întîmplă dacă el ar lua nişte hotărîri greşite! Este un străin, la urma urmelor. Nu ne cunoaşte pe noi, nici lumea noastră. A trăit ani de zile pe astronave comerciale fără a pune vreodată piciorul pe pămînt. Cum pot eu să-i încredinţez soarta vreunei comunităţi de ale noastre?

Ea păru să cîntărească argumentele soţului.

- E adevărat. Dar nu crezi că, la baza priceperii sale de a cînta la lăută, se află o educaţie adecvată? Tu singur mi-ai spus doar că tatăl său şi tatăl tatălui său fuseseră sacerdoţi.

- Asta nu înseamnă mare lucru. El mi-a spus că nu împărtăşea „religiozitatea lor împinsă pînă la extrem".

înjură încet.

- Ah, Rhella! Dacă numai părinţii noştri n-ar fi avut îngîmfarea de a încredinţa viaţa unui trib kend'alli unui lucru atît de delicat cum este un instrument cu coarde! E stupid, stupid. Dar oricît ar părea de nebunesc, David Tschander ar putea foarte bine să fie un reshek sau un gherd'kwyle. Şi nu ştiu dacă trebuie sau nu ca eu să-mi asum această a sa... escaladare a puterii. E cumplit.

Rhella Siyuti suspină.

- Aşa-i tradiţia, Jenaar. Si tu trebuie s-o respecţi. Trebuie să-1 îndrumi. Este de'datoria ta. Şi în orice caz... (urmă o pauză)... poţi totuşi să invoci Thana'qwziini '. Ştiu că, de obicei, aceasta este încercarea la care sînt supuşi tinerii, dar scopul ei este de a stabili dacă bărbatul este potrivit pentru viaţa în trib şi dacă, mai ales, este apt pentru a comanda tribul, nu crezi?

El încuviinţă.

-Da. Am,'cel puţin, această împuternicire. Dar totul va depinde de comportarea lui din următoarele ore. Fie ca Odheg să-1 facă înţelept şi prudent. Iar pe mine să mă ajute în hotărîrea ce o voi lua. '

Contele inedită la toate acele lucruri pînă cînd sosi clipa să plece în port. Mai erau zece Segmente Timp pînă la îngheţ.

Pe străzile acoperite de zăpadă era un du-te-vino de oameni îmbrăcaţi în costumele acelea Hijia de culoare cenuşiu-murdar; în temple, Yisarii predicau din amvoanele lor de marmură, cerînd oamenilor să se roage lui Odheg, să se teamă de apropiata lui Judecată. Părea să fie o trăsătură comună tuturor lumilor din Sistem faptul de a crede că Marea Judecată, pretutindeni numită Odnekdhad [1], ar fi avut loc cu ocazia unei mari catastrofe naturale. Şi aceasta era iminentă pe Kendall: eclipsa. întunericul pe o emisferă, şi bezna totală pe cealaltă. O mantie impenetrabilă pe Axări, şi teroarea pe Chon.

Văzu cum Funcţionarii plantau pe marginea străzilor stîlpi metalici, pe care aveau să fie montate lămpi, salvarea lor pe timpul întunericului. întregul oraş Qixe era un singur freamăt, o singură respiraţie, o singură mişcare; dar

senzaţia pe care o producea era departe de a fi neplăcută. Jenaar avea'satisfacţia de a vedea cum oraşul este, în sfîrşit, plin de viaţă, tulburat de un mare eveniment,'satisfactia de a şti ca pe toată insula domnea aceeaşi animaţie. Oamenii de pe Partea întunecată a Kendallului nu se deosebeau, în fond, chiar atît de mult de nomazii Deşertului; sau, cel puţin, aşa i se părea lui Jenaar. Mediul în care trăiau îi făcuse sa fie' aspri, scorţosi, dar asta doar pe dinafară; amîndouă populaţiile erau capabile de sentimentele cele mai adevărate. Dar nomazii Deşertului trebuiau să fie tot timpul în alertă, gata să înfrunte pericolul; erau nevoiţi să vîneze hrana şi, adesea, să moară fără a o fi văzut măcar; 'erau nevoiţi să trăiască acolo unde lumina arzătoare a soarelui nu-i putea ajunge, şi, pentru asta, corpul lor trebuia să fie sprinten, elastic, muşchii, ca nişte funii, rezistenţa la oboseală şi la durere - cît se poate de mare' Locuitorii insulelor de pe Axări nu aveau nimic din toate acestea. Ei nu trebuiau să se teamă de atacurile vietăţilor marine, nici să le vîneze în apa rece ca gheaţa; nu erau
nevoiţi să se asigure împotriva furtunilor sau valurilor uriaşe; hrana'le era furnizată de Navele Spaţiale ale Companiei. Astfel că ei trăiau într-un fel de stare de hibernare, de liniştită mulţumire, din care se trezeau în rare ocazii.

Dar aceasta era una din asemenea rare ocazii; şi întreg străvechiul spirit al triburilor Sheukh se redeştepta în acele suflete, o vitalitate exuberantă care se manifesta prin participarea la ceremoniile religioase, prin străduania de a face provizii de mîncare şi de apă pentru zilele de foamete, de lipsuri, prin a se ajuta reciproc. Lui Jenaar îi plăcea să se gîndească la acest lucru ca la o manifestare a „spiritului Strămoşilor", chiar dacă, la drept vorbind, nu credea că aşa ceva ar fi putut exista. îi plăcea să se gîndească, pur şi simplu; iar acum, „spiritul Strămoşilor" acţiona în toată puterea de care era în stare. Manifestările unei asemenea puteri erau mai tangibile ca niciodată, la doar cîţiva metri de fereastra sa. Părea ciudat... dar acum, chiar în acest moment, simţea cum în suflet îi creşte ceva indefinibil: o euforie dulce, o excitaţie prelungită care-i alungă toate îndoielile. Poate că nu putea fi definit acel „spirit al Strămoşilor", Jammungsothen[x]> în limba yul, dar era, în mod sigur, ceva electrizant, vivifiant în chiar aerul acela pe care-1 respira. Se simţi dintr-o dată senin, relaxat.

îl văzu pe David Tschander coborînd pe scara monumentală care dădea în spaţiosul hol de la parter. Şi el părea odihnit, chipul său nu lăsa să se vadă nici o urmă a acelei cronice trude psihologice care adesea îl făcea de nerecunoscut. Acum păşea cu hotărîre, barba si părul său lung castaniu-deschis (ce cuioare neobişnuită, parca un hibrid între albul şi negrul ca pana corbuîui al locuitorilor celor două emisfere ale Kendallului) erau pieptănate cu grijă, şi purta o uniformă de culoare gri- verde, peste care îşi pusese un costum Hijia. Părea a fi altă persoană.

- Pe planeta mea, spuse el, apropiindu-se, se obişnuieşte să saluţi, după ce te şcoli din somn, cu un „bună ziua". Dar aici n-am cum s-o fac. îţi spun, aşadar „bine te-ai trezit", Conte.

Jenaar zîmbi.

- îti urez şi tie acelaşi lucru, David. Ai dormit bine?

- Foarte bine. Sînt gata pentru a vizita Insula Plutitoare.
- îmi pari în formă. Sînt foarte bucuros de asta. Doreşti să mănînci ceva? Vom sta mult timp afară, şi frigul cere o alimentaţie abundentă.
- îţi mulţumesc. Chiar mi-e foame. Nhera Kunurse s-a trezit?'
- încă nu. Şi nici Xedhe Arquni. Hai să mergem în sufragerie. Rhella va pregăti ceva pentru noi doi.

David se apropie de fereastră pentru a privi agitatia de afară, şi păru că acest lucru îl fascinează.

„Poate că", se gîndi Jenaar, zîmbind, „şi în el e ceva asemănător «spiritului Strămoşilor»".

- Ce minunăţie, spuse încet ex-Semnalizatorul. Un asemenea spectacol la opt mii de ani odată. într-un anumit sens, vă invidiez.
- Noi, cei din Kendall, sîntem unicate.

David îi zîmbi.

- Da, chiar aşa. Mergem în sufragerie?

în timp ce intrau în sala în care, cu numai cîteva ore mai înainte, cinaseră-, Contele se întrebă pentru a mia oară dacă era cazul să-i vorbească sau nu despre lucrul acela, şi, tot pentru a mia oară, îsi răspunse: „Să mai aşteptăm".

-Ştii, jenaar, spuse David, în timp ce primea o ditamai porţie de rechin cu platoşă şi apă de mare depurată, nu reusesc să înţeleg de ce tu şi Nhera Kunurse aţi insistat să mergeţi cu mine pe Insula Plutitoare. Arquni mi s-a părut oarecum iritat cînd aţi cerut asta. Doreşti să vizitezi şi tu Insula? Şi femeia aceea, ea n-a mai fost acolo?

- în ceea ce mă priveşte, David, am cerut să vin cu voi pentru... o mai mare siguranţă. Nu se ştie niciodată ce ţi se poate întîmplă pe o Insulă Plutitoare. Nu am prea mare încredere în Arquni. Ş-ar putea ca el să uite să te pună la curent cu... anumite lucruri. în ceea ce o priveşte pe Funcţionară, însă, nici eu nu reuşesc să înţeleg de ce a insistat atît. Nu reuşesc să găsesc altă explicaţie decît aceea a dorinţei ei de a studia mai de aproape obiceiurile şi tradiţiile oamenilor noştri, sau flora şi fauna marină. Ar fi destul de ciudat, din moment ce ea cunoaşte deja aproape toate exemplarele care trăiesc pe ţărmurile noastre.

Se instală un moment de tăcere.

Apoi David întrebă:

- încearcă să catalogheze speciile care trăiesc în ocean?
- Se pregăteşte să elaboreze un fel de teorie biologică, răspunse Jenaar. Spune că a descoperit afinităţi surprinzătoare între fauna marină de pe Axări şi cea din restul Sistemului... de exemplu, Uxuri'. Este convinsă că există două specii de peşti aproape identice aici şi pe Wonheim. După părerea ei, o mare parte a formelor de viaţă existente în Sistem derivă din baze foarte asemănătoare.
- înţeleg, spuse David, cu un aer puţin distrat. O teorie deloc nouă, acea a colonizării lumilor Sistemului de către fiinţe

străine de Spirală. Poveşti, bineînţeles.

- Bineînţeles, repetă Jenaar, muşcînd dintr-un cartilaj.

-Viaţa, continuă David, a apărut în multe forme, şi s-a răspîndit în Sistem în sens radial... dar e pur şi simplu absurd să gîndeşti că a fost, să spunem aşa, importată de pe altă planetă.. Nu crezi, Jenaar?

- Fără îndoială, răspunse Contele, cam fără convingere.

- Putem călători prin Sistem pînă la, hai să spunem, zece parseci distanţă de la centrul său... dar a-ţi imagina numai că vreo civilizaţie oarecare a găsit mijlocul de a călători printre galaxii... milioane de parseci... este absurd. Acest lucru ar necesita cunoştinţele necesare pentru a putea construi un motor cu fuziune cu un Trasant de Linii[2] pentru o distanţă practic infinită. Cele mai bune motoare ale noastre nu pot dezvolta nici măcar a milioana parte din energia necesară pentru a se ajunge la cea mai apropiată galaxie. Nu putem să ajungem nici măcar la una din extremităţile spiralei noastre! Absurd, cu totul absurd.

- Căile lui Odheg sînt atît de multe, încît mintea omenească nici măcar în vis nu şi le poate închipui. Presupune, David, că ipoteticii locuitori ai unei galaxii destul de apropiată de noi ar fi descoperit... o altă metodă de a călători prin spaţiu. O metodă mai puternică decît a Trasantelor de Linii. Presupune că au exploatat nişte principii necunoscute nouă, principii fizice pe care noi de abia începem să le conjecturăm. E o ipoteză interesantă, nu ţi se pare? Poate că ar merita să fie luată în considerare.

David fu aproape scandalizat. Holbă ochii.

- Dar acest lucru e imposibil, Jenaar! Şi ta, care eşti un om cult, ar trebui s-o ştii înaintea tuturor. E un lucru cît se poate de evident că nu poate exista un alt sistem. Teoria lui Huddar despre structura lineară şi elementară e un postulat. E absolută şi incontestabilă. Şi tu ştii că pentru mine nu există mulţi de „absolut" şi de „incontestabil."

- Şi presupun, spuse atunci Contele, privindu-1 tintă, că ai aceeaşi părere si despre ecuaţia lui Enkaamuti[1] în legătură cu adiacenţa Liniilor, şi despre teoria lui Khalsoe privind imposibilitatea traversării cîmpurilor fotonice, precum şi despre aceea a lui Hazinn[2] asupra limitei motoarelor cu Trasant.' Si poate şi despre ecuaţiile sociologice ale lui Hekkar Bwuni. Nu-i asa?

David rămase năucit.

- Da, bineînţeles. Sînt printre puţinele legi pe care le recunosc drept imuabile în tot ceea ce mă înconjoară. N-aş putea să le tăgăduiesc fără a tăgădui însăşi existenta Universului.

Contele admise cu un al nu ştiu cîtelea zîmbet, ca şi cum ar fi reuşit să demonstreze cine ştie ce teorie.

- firesc. Esti neverosimil 'de ortodox,- David. Dar încearcă să
? [7]
te gîndeşti la aceste lucruri din cînd în cînd. Vei descoperi că nu toate sînt aşa cum crezi tu.

- Domnul meu, spuseră două voci la unison.

Arquni şi Nhera Kunurse instraseră în sală. Jenaar se ridică şi-i invită să ia loc, şi fură serviţi şi ei cu cîte o porţie de rechin.

- Sînt bucuros că v-ăţi sculat, spuse Jenaar. Vom putea pleca spre port imediat ce veţi fi terminat de mîncat, domnilor.

David avu, în sfîrşit, posibilitatea de a conduce un vehicul hovak adevărat, şi părea fericit ca un copil. Jenaar ar fi spus că îi facea, efectiv, plăcere să schimbe viteza de înaintare a vehicolului pe perne de aer, să controleze aparatele la fiecare minut, să încerce satisfacţii aproape copilăreşti, ca aceea de a face zigzaguri, atrăgînd asupra sa atenţia mulţimii care mergea cu paşi repezi de-a lungul trotuarelor, dar şi insulte din partea vreunui pieton evitat în ultima clipă.

Deşi fusese avertizat să nu exagereze, nu părea deloc a avea intenţia de a se potoli. Fasciculul dublu de lumină a farurilor
instalate în partea din faţă a vehiculului îi orbea pentru o clipă pe ceilalţi conducători de vehicule, dar nu a fost nici un accident.

Pe parcurs, Jenaar se uita cu atenţie la căsuţele sărăcăcioase ale modeştilor oameni din popor, dintre care se detaşau una sau două vile nobiliare si cîteva case din beton, aparţinînd Funcţionarilor superiori. Toate erau înţesate pînă la refuz, ticsite de oameni care intrau si ieşeau. Ceremoniile, ritualuri menite să
? 5
îndepărteze răul ascuns în beznă, se desfăşurau în comunitate: în nici un alt fel nu s-ar fi putut concepe viaţa acolo.

Privirea i se mută spre cei doi pasageri tăcuţi, care stăteau pe bancheta din spate. Unul din ei se numea Xedhe Arquni, şi avea vîrsta de opt ani kendallieni, ceea ce echivala cu treizeci şi patru de ani standard. Era un reshek: „tînărul şef al Insulei Plutitoare, cel ce avea împuternicirea de a conduce Insula în luptă şi a aplana conflictele. El nu putea hotărî, totuşi, în legătură cu măsurile ce trebuiau luate pentru bunăstarea comunităţii. Acest drept îi aparţinea numai Jnahad'-ului, Sfatul Bătrînilor, ales din luptătorii cei mai viteji, care se distinseseră în bătălia împotriva mării.

Arquni îl cunoştea pe Jenaar de ceva mai mult de un an standard, adică de atunci de cînd începuse să-i furnizeze penele prins în largul mării. Familiaritatea dintre ei nu depăşise limitele simplei relaţii comerciale, nici măcar atunci cînd Contele îl invitase printre comesenii săi; şi acest lucru era liniştitor. Jenaar nu-1 considera un individ demn de încredere, mai ales că ştia de tranzacţiile făcute pe ascuns cu Compania, care păreau să-i aducă ceva avantaje, nu atît în bani (care n-aveau prea mare importanţă pe Kendall), cît în hrană si alte bunuri. Era un lucru îndeobşte cunoscut, apoi, că poseda o vilă la periferia lui Ham em-Tor, unde se ducea rar, ce e drept, pentru a-şi petrece nopţile cu pipiţele sale. Mulţi îl invidiau; unii îl urau din adîncul inimii, dar nu-şi manifestau niciodată ura. Jenaar nu încerca nici unul din cele două sentimente faţă de el; îi era, pur şi simplu, indiferent.

Al doilea pasager era o femeie keneri, foarte frumoasă. Se numea Nhera Kunurse, în vîrstă de sase ani kendallieni
7 5
- douăzeci şi şapte de ani standard - Funcţionară Specialistă Prim Biolog, născută pe Kendall, -unde şi locuia. „Fişa sa Personală", la care Jenaar putuse

avea acees datorită unuia dintre j^ei „prieteni" din Companie - a cărui prietenie nu fusese prea uşor de cîştigat - spunea: Licentiată la vîrsta de douăzeci de ani, pe Omnerstark, docent în Chimie Biologică la Centrele de Pregătire şi trimisă pe planeta natală cu misiunea de a desfăsura o activitate de cercetare amănunţită privind orice forma de viaţă biologică marină sau terestră şi, în mod special, procesele chimice care reglementează acolo activitatea. Si asta făcea Nhera acolo de ceva mai mult de un an standard; cam de pe la jumătatea acelei perioade, începuse să frecventeze reşedinţa Contelui, cu scopul de a găsi o găzduire temporară pe timpul cercetărilor sale asupra formelor de viaţă existente pe insulele naturale din ocean.

Dar sub această mască ce nu trezea bănuieli - se gîndea Jenaar -' se ascundeau Compania şi maşinaţiile sale, care de la un timp începuseră să devină mai obscure, avînd drept scop controlul asupra comerţului şi exploatarea completă a fiecărei planete din Sistem.

Acum, în interiorul vehiculului încălzit domnea o atmosferă ciudată; un soi de tăcere mintală care împiedica concentrarea asupra altui lucru care să nu fi fost momentul prezent. Bîzîitul uşor al generatorului, şuieratul vîntului care şfichiuia corpul metalic, neted şi lucios'; străzile oraşului acoperit de zăpadă, care defilau cu repeziciune dincolo de ferestruicile vehicolului, apoi scurta porţiune de tundră, care se întindea între periferia oraşului şi portul bîntuit de furtună, cîteva plante rare si rezistente,' arbuşti, cîteva vlăstare subterane. Nici o urmă de animale, de nici o specie. Jenaar se gîndi că, pentru un străin ca David Tschander, spectacolul acela trebuia să fi fost oribil: o nemărginită mută întindere acoperită cu gheaţă, cu atît mai cumplită pentru cineva obişnuit să trăiască într-o lume cu climă dulce, în care se succed căldura plăcută a unui soare bîînd şi o briză care înviorează; o lume în care nu întîlneşti tufişuri rare, ci păduri luxuriante, nesugrumate de ger, cărora'cele mai diferite specii de organisme vii le dau vigoare si le însufleţesc, creînd o ţesătură variată şi multicoloră. Kendall nu fusese niciodată o astfel de lume, şi'nici nu avea să fie vreodată.

- Iată! exclamă David.

Iată, acolo, în depărtare, se vedea portul; Era Vorba de un inie spaţiu de pămînt bătătorit, pe care se îngrămădeau lăzile cu materiale aduse, de obicei, de negustorii ambulanţi, şi mai ales peşte, destinat, în parte, Compani^ care, la rîndul ei, avea să-1 revîndă altor lumi; platformele lînga care erau ancorate cîteva vaporaşe cu motor şi o mică barcă cu pînze .se clătinau mînios, antrenate de tangajul navelor înălbite de gheată, împinse de furtună.

Vehiculul pe perne de aer frînă; cei patra pasageri, bine protejaţi de costumele Hijia, coborîră şi se îndreptară încet spre unul din cheiuri.

Nu era nici ţipenie de om; muncitorii aveau zi liberă, şi nu venise nici o încărcătură cu hrană dată de mare. Doar patru umbre se mişcau, încet, dincolo de platformele de încărcare- descărcare. \ ehîcolele-Navetă[1] ale Companiei aterizau, pentru a prelua cantitatea de marfă comandată, dincolo de lăzile metalice conţinînd peşte congelat, dincolo de macaralele hidraulice nemişcate în generatoarele lor antiger (toate, daruri din partea Companiei).

Xedhe Arquni, fără a pronunţa vreun cuvînt, arătă spre o platformă la care era ancorat un mic remorcher. Era cel ce avea să-i ducă la Insula Plutitoare şi, cu pasi ceva mai iuti, se îndreptară spre el. Imediat ce intrară în cabină, Jenaar simţi un fior ascuţit, apoi simţi cum căldura îi mîngîie uşor obrajii acoperiţi de zăpadă; începură să-i ţiuie urechile. După şuieratul neîntrerupt al vîntului, liniştea care domnea în micuţa cabină era aproape asurzitoare. îi trebuiră cîteva secunde pînă să-şi dea seama că Arquni începuse să spună ceva.

- ... să ştiţi pentru ce motiv anume v-am invitat în casa mea, spunea el. Cu toate că invitaţia era adresată în special dumneavoastră hakkahn David Tschander, sînt foarte fericit să am ca oaspete un Funcţionar Prim Specialist al Companiei, pentru a-i demonstra acesteia că nutresc sentimente de sinceră prietenie pentru reprezentanţii ei...

„Ce mai minte", se gîndi Jenaar. „Nu e cîtuşi de puţin fericit că ne are ca oaspeţi. Dar de ce?"

-... şi mai ales să vă am ca musafir pe dumneavoastră, domnule Conte Siyuti. Am beneficiat mult timp de ospitalitatea
dumneavoastră, şi mi se pare drept să mă revanşez. Nu ati vizitat niciodată Insula Plutitoare pe care o guvernez, si nici n-aţi mîncat vreodată la masa mea. E de datoria mea să repar aceste greşeli, şi îmi cer mii de scuze pentru că a trebuit să intervină cererea dumneavoastră care să mă facă să-mi dau, în sfîrşit, seama. Am o mare vină, şi mi-e ruşine; gratitudinea nu ar trebui niciodată să fie pretinsă, ci să se nască spontan în inima beneficiarului. Sper că mă veţi ierta.

Jenaar schiţă un zîmbet formal.

- Prietenia dumneavoastră este pentru mine mai importantă decît o mică scăpare din vedere. Sînteţi iertat.

Arquni făcu o plecăciune în semn de mulţumire.

După o zgîlţîitură, remorcherul se puse în mişcare.

- Peste puţin timp vom ajunge, spuse reshekul. Vreau să ştiţi că pe insula mea eu am o putere aproape absolută, şi că, pentru orice problemă pe care o veţi avea în timpul şederii dumneavoastră acolo, vă veţi putea adresa doar mie. Dacă veti avea ceva de întrebat, vă voi sta la dispoziţie; acesta este motivul pentru care v-am invitat. Pentru a vă face să cunoaşteţi lumea mea.

David şi femeia încuviinţară, din moment ce spusele acelea li se adresau, în mod evident, lor.

Arquni apăsă pe un buton din perete, în stînga sa; o secţiune dreptunghiulară din peretele metalic despărţitor alunecă într-o parte, descoperind o fereastră prin care se puteau vedea o parte din proră şi marea. Plecaseră de cîtva timp, dar Jenaar nu-şi dăduse seama; aceasta pentru că diferenţa de timp dintre rapidul si inconstantul tangaj al remorcherului nemişcat şi cel ia care era supus în mişcare pe marea agitată fusese minimă.

-Priviţi! spuse omul îndreptînd degetul arătător spre geam. Iată Insula Plutitoare a lui Xedhe Arquni!

David se aplecă înainte pînă ce atinse cu nasul şi cu buzele suprafaţa aceea rece, netedă şi transparentă. Respiraţia i se condensă într-o mică pată opacă de abur ce dispăru repede. Luna era acum în fază descrescătoare, aproape în ultimul pătrar, şi totuşi răspîndea o lumină aproape egală cu cea dată de singurul satelit al lui Sharraxi în faza sa plină. La orizont se vedea răsărind şi Kurny, gata să-şi urmeze sora în drumul care avea să le ducă pe amîndouă pînă acolo unde aveau să întunece soarele. Jenaar si Nhera începură să se uite şi ei la
structura aceea care se ivea din ape, la o distanţă de nu mai mult de trei sau patru nahmar de ei, emiţînd mici sclipiri metalice. Jenaar văzuse multe insule; dar nu semănau nici una între ele.

Mai întîi cea mai mare parte a acelei structuri rămase în umbră, părînd a fi un pisc întunecat al unui munte submarin ce răsărea din apă; apoi, pe măsură ce vaporaşul se apropia şi lumina părea a-i smulge întunericului stăpînirea - ca o ultimă zvîcnire de viată mai înainte ca hăul întunecat să înghită pămîntul acela aî apelor timp de opt zile -, se văzură alte şi alte amănunte, pînă ce Insula Plutitoare deveni o realitate vie în faţa ochilor lor. Structura de bază era, firesc, una standard: o platformă de oţel de formă dreptunghiulară avînd o suprafaţă de circa 50 de nahmar pătraţi fixată temporar de fundul nu prea adînc cu ajutorul a patru Ancore[1], cîte una de fiecare unghi al dreptunghiului. Pe această platformă - autopropulsată, dispunînd de puternice motoare cu transmisie mecanică acţionate de curenţi - se afla oraşul; pentru că era vorba de
un oras.
1

Dar Insulele Plutitoare nu erau numai asta. Ele mai aveau rolul de mijlocitoare ale schimburilor economice dintre Axări si Companie, pe care o interesau foarte mult anumite specii de peşti şi alte vieţuitoare comestibile existente numai în ocean, şi Sheukhii de pe Insulele Plutitoare se îngrijeau să i le furnizeze, în afară de asta, fără permisiunea lor, Extractorii n-ar fi putut scoate,nimic din subsolul oceanic. Sheukhii schimbau totul pe maşinării nu prea sofisticate şi cu livrări periodice de produse alimentare locuitorilor insulelor naturale, care nu aveau nici uneltele necesare şi nici capacitatea de a-şi procura ei singuri hrana. La rîndul lor, locuitorii insulelor puneau la dispoziţia nomazilor pămîntul lor, pe care aceştia se puteau deplasa în voie, unde doreau, şi puteau ancora în orice.port.

în acest fel, Insulele Plutitoare erau o adevărată bază pentru locuitorii nemărginitului ocean. Existau peste zece mii de astfel de Insule Plutitoare în imensitatea aceea lichidă pe care o străbăteau în lung şi în larg; fiecare din ele îşi avea propria contribuţie la întreţinerea populaţiei. Era o încrucişare de raporturi ciclice, aproape un ecosistem, dar aplicat pe scară diferită.

Insula Plutitoare pe care Arquni îsi exercita puterea avea un nume simbolic: Kuthanqi, adică, tradus în sharraxi - cum i se explică apoi lui David - „cea purtătoare de viaţă". Şi David îşi putu da seama destul de repede de semnificaţia acelui nume cînd, imediat ce remorcherul se apropie de insulă, văzu ceva ce semăna cu un imens bazin metalic în formă de paralelipiped,

pe jumătate scufundat, asa încît latura superioară se înălţa la cîţiva metri deasupra nivelului apei. în interiorul acelui bazin se puteau vedea o mulţime de peşti şi de alte vieţuitoare marine, care se zbăteau lovîndu-se de' pereţii ruginiţi 'şi acoperiţi de cruste. Un remorcher asemănător celui pe care se aflau ei se apropie de al lor şi, printr-o ţeavă îndoită, descărcă o însemnată cantitate de peste.' Arquni observă interesul manifestat de David şi zîmbi.

- Acela este un Bazin de Depozitare, spuse el. Oamenilor mei le-au trebuit mai mult de două Segmente Timp pentru a captura această hrană, pe care acum o depozitează acolo înăuntru. Cînd Bazinul se umple, o parte din conţinutul lui rămîne, de obicei, la noi, iar restul îl vindem Companiei; însă de data aceasta vom păstra tot conţinutul pentru a face faţă îngheţului. Dar mă tem că nu va putea satisface nevoile tribului.

Acum Jenaar putea vedea clar toată Insula Plutitoare. Pe lîngă uriaşul Bazin mişunau zeci si zeci de bărci, cîteva remorchere si nişte oameni căţăraţi pe Modificatoarele de Tensiune[1]; oamenii, izolaţi, păreau că intenţionează să verifice funcţionarea mecanismului de stivuire şi al tambu-chiurilor prin care se introduceau proviziile de hrană. Era o întreagă hărmălaie de glasuri omeneşti şi de duduit de motoare.

în jurul Bazinului era o continuă forfotealâ; rezerva de hrană trebuia să fie depozitată si păstrată cu maximă eficienţă. Fiecare Insulă îsi avea raţia ei păstrată acolo, şi, bineînţeles, materialele de construcţie fuseseră cerute Companiei.

Pe platforma principală nu se vedea nici o mişcare; doar cîte o femeie ieşea din cînd în cînd din locuinţa sa, pentru cîteva
clipe, pentru a se întoarce repede înapoi, ca si cum ar fi uitat ceva. Se aflau acolo vreo sută de locuinţe cîin plastic, şi era destul de greu să le deosebeşti pe una de aîta. Printre acestea se înălţau cîteva clădiri, despre care Jenaar ştia că erau mici întreprinderi pentru rafinarea mineralelor utile şi conservarea peştelui.

Cu o zvîcnitură abia perceptibilă, remorcherul se opri. în faţa lor se afla platforma de acostare a Insulei Plutitoare.

-îmbrăcaţi costumele Hijia, spuse Arquni, şi, după-ce toţi executară ordinul, deschise uşa cabinei.

Imediat îi izbi o pală de v'înt rece ca gheaţa care aduse cu ea nişte fulgi de zăpadă asemănători grindin'ei. Pilotul remorcherului îi ajunse din urmă pe platformă, şi păşiră împreună pe solul metalic al Insulei Plutitoare Kuthanqi.

Pentru Jenaar Insula Plutitoare nu reprezenta nimic în plus faţă de ceea ce mai văzuse în călătoriile sale la Seimirbst şi Oyoukhe; dar îşi dădu seama destul de repede de faptul că atît David cît şi Nhera manifestau un interes deosebit. Se uitau cu atenţie la orice amănunt, cerînd informaţii despre orice lucru care li se părea neobişnuit. David se apropie de un cadran de control şi-1 studie, încercînd să-i pătrundă tainele, apoi se îndreptă spre Arquini, cu o privire întrebătoare. Omul se grăbi să-i explice cu un zîmbet ciudat.

- Comenzile generale ale Bazinului.

Se apropie şi-i arătă cu mîna diferite butoane si pîrghii.

- Controlul' reglării temperaturii... tabloul cu sistemele de siguranţă... încărcare şi descărcare. Şi încă: tipul de material folosit ' pentru structura edificiilor, rampa de siguranţă, macaralele auxiliare.

Se părea că David manifesta o curiozitate neobişnuită pentru un ora deprins să trăiască pe astronave comerciale.

în schimb, Jenaar nu mai avea nevoie, de mult timp, de explicaţii despre Insulele Plutitoare; pentru el, deci, acea „excursie" se anunţa cît se poate de plictisitoare.

Şi, în timp ce se gîndea la asta, nu ştia cît de mult se înşela.
Contele îsi amintea, vag, că fusese un banchet, sau ceva asemănător. f)ar nu fusese ceva de care să merite să-ţi aminteşti. Băuse cam prea mult vin de ankihse, şi se simţea uşor ameţit, avea acea senzaţie deosebită, un pic somnoroasă, iar, in gură, un
gust de acru şi parcă de afumat. Acelaşi lucru li se întîmplase, mai mult sau mai puţin, şi celorlalţi participanţi, adică, dacă îşi amintea bine, totalitatea triburilor - exceptîndu'i, bineînţeles, pe cei Zece Bătrîni - şi Kuthanqi se cufundase într-un fel de euforie generală. Jenaar, David şi Nhera mergeau de-a lungul laturii celei mai lungi a platformei, nu departe de rampele de siguranţă; Arquni rămăsese mai în urmă, pentru a da dispoziţii oameniîor săi.

- Sînt foarte impresionat, Jenaar, spuse David. Aceste persoane sînt extraordinar de bine dotate, chiar dacă în parte datorită Companiei. încep să înţeleg de ce li se încredinţează lor bunurile tuturor.

Jenaar zîmbi.

- în realitate sînt singurii care au dreptul de a se mai numi sheukhi. Noi, locuitorii insulelor naturale, nu mai sîntem sheukhi. Dar ei se gîndesc şi la noi... şi nouă ne ajunge ce ne dau.

- Domnul meu, interveni Nhera, credeţi că ar fi posibil să vizităm întreprinderile acelea care se află acolo? Aş putea găsi acolo multe materiale pentru studiul meu.

El se pregătea să-i răspundă, cînd auzi ceva. O uşoară pocnitură, aproape imperceptibilă, chiar deasupra sa.

Privi în sus şi, în mai puţin de o fracţiune de secundă, îşi văzu moartea cu ochii.

David fi| mai iute. Se repezi, cu un strigăt, spre bărbatul care dădea să se urnească şi spre femeia aceea înspăimîntată. îi îmbrînci la o parte, şi, în urma acelui salt, căzu la pămînt cu un bufnet surd, ro'stogolindu-se, în timp ce Contele,' în cădere, îsi pierdu cunoştinţa, iar femeia zbură peste parapet, pentru a se prăbuşi, de la o înălţime de cinci metri, în apa rece ca gheaţa.

Toate acestea se petrecuseră într-un interval de timp de cel mult şase sau şapte secunde, adică de cînd un cablu de oţel, de care atîrna o ladă de metal în greutate de opt chinta'le, se rupsese. Lada se desprinsese din braţele unei macarale înalte de cincizeci de metri exact deasupra locului în care se aflau Jenaar şi Nhera şi aterizase pe pardoseală cu un zgomot metalic asurzitor, nenimerind peste trupurile celor doi. Ciudat că David se afla în afara razei de pericol, se gîndi Contele, în timp ce capul i se lovea de parapet.

Nu rămăsese prea mult leşinat, poate nici un minut, pentru că, în clipa în care deschise ochii, scena pe care o văzu nu se schimbase prea mult. Lada se afla acolo, nu prea departe, în interiorul micului crater pe care-1 produsese în momentul impactului, şi David dădea să se scoale în picioare. Nhera nu mai exista; nu va fi supravieţuit în apa aceea rece ca gheaţa, sau va fi căzut pradă rechinilor cu platoşă... Singura noutate era aceea că o mulţime de oameni se îndreptau în goană spre ei şi, în fruntea lor, se afla Xedhe Arquni. Jenaar, abia ieşit din. negurile inconştienţei, reuşi cu greu să perceapă ceea ce spuneau acei oameni:

-... 'viu... Neapărat... pe ălălalt omorîţi-1, dar străinul să rămînă viu!

Se ridică, cu mare greutate. Se simţea, totuşi, mai bine, si-si recăpătase simţurile, cînd se trezi atacat de o namilă de sheukh înarmată cu un cuţit. Trăgînd cu coada ochiului, văzu ,că si David era încolţit de mai mulţi indivizi şi încerca să se apere cu ce-i cădea la îndemînă. Reuşi să evite la timp cutitul pe care adversarul său i-1 îndreptase spre gît: o scinteiere, si pentru a doua oară metalul nu întîlnise decît tot metalul. Jenaar şi omul acela se rostogoliră pe pardoseala cromată; un al doilea şi un al treilea adversar săriră asupra lui si se apucară să-1 bumbăcească bine. îl imobilizară, şi omul înarmat ridică cuţitul pregătindu-se să i-ljnfigă drept în inimă.

Jenaar simţi cum îl cuprinde un val de căldură şi cum adrenalina e pompată în sînge. Cu un efort supraomenesc, reuşi să-1 lovească cu piciorul în stomac pe omul din faţa sa şi sa si-i scuture din spate pe ceilalţi doi, proiectîndu-i de o coloană masivă; dar năvăliră alţii, şi erau mulţi. David reusise să se elibereze, năpustindu-se cu lovituri în toate direcţiile, dar situaţia era critică. Ar fi fost o singură portită de scapare, şi Jenaar, cu privirea înceţoşată şi cu membrele îndurerate, se repezi spre parapet, s'e' căţă'ră pe traversa orizontală si măsură din ochi distanta saltului pe care voia să-1 facă. î4u înălţimea ar fi fost pericolul cel mai mare, cît uriaşele coloane de oţel de care erau fixate Ancorele, puţin sub nivelul apei. A te lovi de ele în cădere ar fi însemnat să te faci bucăţele; dar avea, oare, de ales? în spate era o
moarte sigură; acolo, jos, o moarte mai cumplită, dar mai puţin probabilă.

Nu, nu avea, într-adevăr nu avea o a doua posibilitate.

- David! strigă. în apă! şi se aruncă de pe traversă.

Preţ de cîteva secunde zbură prin aerul care-1 biciuia; abia avu timp să zărească o figură care-1 urma în drumul său - scurt, da, cît de scurt! - spre lichidul acela întunecat, şi prin minte îi străfulgera un singur gînd: Era o cursă. O cursă pentru trei şoareci.

Apoi o lumină violentă îi străpunse retinele, şi, încă o dată, se făcu beznă totală.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Chemarea Apelor

Mulţi sc parc că n-o înţeleg, dar principiile matematicii şi fizicii folosite la construirea motoarelor cu fuziune si, în consecinţă, la tehnica zborului în spaţiu sînt cele ce se întîlncsc cel mai adesea în comportarea fiinţei umane.

Asemenea unui Trasant dc Linii, atît trupul cit si mintea individului mediu au limite bine precizate; folosirea raţională fie al unuia fie al celuilalt aparat comportă cunoaşterea perfectă, în cele mai mici amănunte, a acestor limite. Odată atinse aceste limite, mecanismul nu sc va putea adapta la ele, afară doar dacă nu va fi restructurat în întregime; va putea doar să încerce să le depăşească, dar această tentativă va duce, în mod inevitabil la distrugerea sa.

JAMORSKY HAZINN

FUSESE un moment, un foarte scurt interval de timp nemăsurabil în termeni conştienţi, în care mintea lui David Tschander îsi pierduse propriâ-i capacitate de a lega între ele, în mod rational, fapte şi senzaţii; acum, însă, în timp ce plutea în apa rec'e ca gheaţa'şi întunecată, cu trupul scuturat de fiori violenţi şi de puternice convulsii în încercarea de a-şi procura oxigenul' vital, acum el reuşea să lege în mod ciar datele adunate în arhiva creierului său.

încă vreo cîteva mişcări din braţe, şi va fi ajuns la suprafaţa mării; acesta era cel dintîi şi cel mai important obiectiv care se contura, clar şi viu, în mintea lui.

Ieşi la suprafaţă, împroşcînd apa rece ca gheaţa şi trăgînd cu nesaţ aerul în piept. Acum,' cel de al doilea obiectiv 'era acela de a-l gasi pe Jenaar. Şi de a se îndepărta de acolo. în lumina ireală a celor două luni putea vedea masa Insulei Plutitoare Kuthanqi, ce se afla la cîţiva metri distanţă, si era conştient de faptul că peste numai cîteva minute indivizii aceia care se aflau acolo, sus, puteau fi pe urmele sale. Acum ştia că sheukhii îl căutau pe el pentru cine ştie ce motiv si că n-aveau să-i facă nici un rău. Dar Janaar?

O luminiţă. Iată-1! Se îndreptă în grabă spre acel punct, şi- dădu de el, leşinat. Avea o rană mare pe frunte, din care curgea mult sînge, formînd o pată pe apa mării. Probabil că se lovise de ceva în cădere.

Nu era timp de pierdut, auzea deja, destul de aproape, duduitul motoarelor de la bărci, dar nu putea să-1 părăsească pe Conte. Ăia l-ar fi ucis. încercă să-1 tragă spre o insuliţă stîncoasă, care se înălţa din apa mării, dar îşi dădu seama că n-avea sorţi de izbîndă, că cei de pe Insula Plutitoare aveau să-1 ajungă din urmă. încercă atunci să-1 facă să-şi revină în simţiri pălmuindu-i obrajii, şi-şi dădu seama cît de anevoioasă putea fi o treabă ca aceea: să încerce să-1 salveze pe Jenaar şi, în acelaşi timp, să se menţină - el însuşi - în stare de plutire, cu capul deasupra apei. Din fericire, după cîteva secunde, Contele îşi reveni.

- David, izbuti el să bolborosească.

-Jenaar, reuşeşti să înoţi?

9 9 9

-Da... sper. Cred că m-am lovit de coloanele Ancorelor.

-Să încercăm să ajungem la stînca aceea.

-Nu, David. Acolo. Şi arătă spre Bazinul de Depozitare. Grăbeste-te, sînt pe urmele noastre! încearcă să înoţi pe sub apă cît maî mult cu putinţă.

-Eşti sigur că vom reuşi?

-Mă simt... bine. Lăsînd la o parte rana. Dar apa mării are proprietăţi... deosebite. Chiar dacă ar fi şi numai să oprească sînge le.

-Dar ar fi nevoie de o cusătură, nu poţi...

-Cufundă-te, trăsnite-ar Shakkai! Sînt aproape în spatele nostru!

David nu mai putu să-i răspundă; oamenii lui Arquni erau într-adevăr foarte aproape dar, din fericire, păreau să nu-i fi văzut. Inspiră adînc, încercînd să nu-şi umfle prea tare plămînii. Putea să reziste cel puţin un minut sub apă fără a respira, poate chiar un minut şi jumătate; ca locuitor al Sharraxiului ce era, nu avea plămîni prea dezvoltaţi. Ştia că Jenaar nu avea probleme în acest sens; îl cronometrase odată, în timpul unei scufundări, şi rămăsese uluit constatînd că avea o autonomie de nouă minute şi jumătate. Dar acum, cu rana aceea, nu putea să reziste atît; dar, oricum, avea să reziste mai mult decît el.

încercă să se scufunde mai adînc, croindu-şi cu disperare drum prin masa lichidă; şi dintr-o dată îi străfulgera prin minte un ghid: rechinii! Creaturile cele mai feroce şi mai înspăimîntătoare dintre toate vieţuitoarele oceanului. Puteau fi prin preajmă, cu zecile, gata să se repeadă la tot ce mişcă; şi nu puteau fi văzuţi; nici cu o mască nu s-ar fi putut zări ceva sub apă. La gîndul acesta îl cuprinseră fiori de frică.

Inima începu să-i bată cu putere; încercă cu frenezie să-si accelereze mişcările, dar simţea că n-are aer. Tremurai acela dc
5 ">
frică îi diminuase rezerva, şi aşa mică, de aer; încă înainte de a-şi putea da seama, se trezi că iese la suprafaţă şi că trage cu nesaţ în plămîni aerul întunecat.

Se afla la cîţiva metri de Bazinul de Depozitare; deocamdată acolo nu erau mai mult de trei oameni. Se îndepărtase mai mult decît s-ar fi aşteptat; vînătorii se aflau în spatele său, dar nu reuşeau să-1 vadă pe Jenaar. Cu siguranţă că înota încă sub apă. Apoi îl văzu cum apare la suprafaţă, chiar în spatele unuia dintre acei indivizi. Ajunse, fără a fi văzut, pe platforma Modificatorului de Tensiune, care-i permitea să stea în picioare pe suprafaţa apei, ca şi cum aceasta ar fi fost solidă; apoi, dintr-o data, fără ca ceilalţi tehnicieni să observe ceva, unul dintre ei dispăru încet în apa cu un uşor gîlgîit.

Apoi Contele se scufundă, şi iar apăra la suprafaţă, şi iar se ridică în picioare pe mica platformă metalică. Şi ceilalţi doi sheukhi fură lichidaţi cu aceeaşi iuţeală si îndemînare si în aceeaşi linişte. Şi atunci David se mişcă. Făcuse un mare efort mintal pentru a 'reuşi să rămînă nemişcat pret de două sau trei minute, conştient de ameninţarea aceea - liniştită şi înspăi-mîntătoare - care se afla sub trapul său, în adîncuri, iar acum toti muşchii săi păreau că vor să recupereze acea încordare prmtr-o destindere bruscă. în mai puţin de douăzeci de secunde fir lîngă Jenaar, care-1 ajută să se ridice pe platformă; si în penumbra aceea văzu, spre surprinderea sa. cum rana de la frunte nu mai sîngera aproape deloc.

Rămase în picioare, pe platformă, rezemîndu-se cu spatele de Bazin, pentru a-şi recupera forţele. Nici unul din cei doi nu vorbi. David dîrdîia de

frig, iar costumul Hijia, ud leoarcă, nu-1 mai ajuta. Jenaar se simţea ceva mai bine: se deplasa de-a lungul peretelui metalic pmă ce dădu de o uşiţă. O deschise, şi descoperi o nişă, din care scoase două costume Hijia - cîte unul pentru fiecare - , două cuţite pentru tăiat gheaţa, două mexhokuri, o salopetă termică pentru David - în cazul în care acesta ar fi fost nevoit să înoate în apa aceea rece ca gheaţa - şi un Luminator portabil.

- Trebuie să fugim de-aici, David, murmură el. Trebuie să ne îndepărtăm în larg. Acolo nu ne vor căuta.

-Jenaar, ai înnebunit! Acolo vom avea mult mai puţine sanse de a supravieţui, afară doar dacă nu ne vom fi predat, de bunăvoie, oamenilor lui Arquni.

Si arătă cu mîna întinderea nemărginită de apă din faţa lor. întindere tăcută care părea să confirme spusele lui David. Părea să le vorbească încet despre miile de capcane şi despre miile de suferinţe care-i pîndeau acolo şi părea că scandează, în cele din urmă, silabele unui singur cuvînt: moarte. Masa aceea neagră dădea impresia unei întinderi infinite, iar vaporii săi infami păreau că se împrăştie în întreaga atmosferă. Şi, totuşi, David îşi dădea seama că nu era altă potiţă de scăpare, şi consimţi, trist.

Jenaar se aplecă deasupra platformei Modificatorului şi-i explică lui David cum anume s-o manevreze, cum să-i anuleze încărcătura, cum să se deplaseze cu ea. Apoi apăsă pe unul din batoane, si mica platformă se urni, docilă, pocnind-o în jurul Bazinului' David făcu aceeaşi mişcare, şi în scurt timp cei doi se aflau în faţa unui tablou de control. Jenaar vorbi cu un calm de necrezut.

-Asculă, David. Acum ei ne vor căuta prin toată zona dimprejurul Insulei Plutitoare, şi pe fiecare stîncă. Ei stiu că eu aş putea ajunge înot pînă la Ushvari,- dar tu nu. Se vor împărţi în două grupuri: unul care te va căuta pe tine, nu prea departe de aici, iar altul care mă va căuta pe mine, şi care va ajunge, probabil, pînă în port. Poţi să fi sigur că aşa se va întîmplă, din moment ce vor să mă ucidă. Nu le va trebui mult să ne descopere acolo unde ne aflăm, dar, dacă ne va ajuta Odheg, vom fi deja departe.

Pentru a avea timp să ajungem în afara razei lor de acţiune, va trebui să săvîrşesc o faptă reprobabilă dar necesară. Şi anume, voi deschide gurile de descărcare ale Bazinului; în acest fel, toti peştii depozitaţi acolo vor ajunge din nou la apă.

Imediat ce cantitatea de peşte descărcat va adepăşi un anumit nivel, va suna alarma, şi toţi vor sări să salveze ceea ce a mai rămas. Noi avem tot ce'ne trebuie pentru a supravieţui;
putem să rămînem în larg mult timp, sau, cel puţin, pînă atunci cînd ei vor crede că ne-am prăpădit.

David riscă o întrebare:

- Şi după aceea?

Dar Jenaar nu răspunse; nu făcu altceva decît să tragă o pîrghie. După cîteva secunde, se auzi un declic în interiorul complexului metalic, urmat de un gîlgîit.

- Avem, cred, vreo cinci minute la dispoziţie pînă cînd va suna alarma. Peste tot cam atîta timp, Arquni va sti unde ne-am ascuns. Apoi le vor mai trebui încă zece minute ca să ajungă aici, să închidă gurile de evacuare şi să încerce să recupereze măcar o parte din rezervele pierdute: Deci, în total, cincisprezece minute. Acum dă viteza la maximum; trebuie să pornim imediat.

Şuieratul platformei Modificatorului deveni mai puternic, si cei âoi o porniră spre larg. Timp de cîteva minute, tăcerea nu fu întreruptă decît de bîzîitul cîmpului static al Modificatorului. Nici valurile, care se izbeau unul de altul, nu produceau acel zgomot atît de familiar lui David pe vremea cînd trăia pe Sharraxi; iar desupra lor se aflau întunericul, aerul rece ca gheata şi luminozitatea ireală a lunii Kudgyrny. în depărtare se auzira apoi strigătele sheukhilor, batjocoriţi şi jefuiţi de hrana lor, care se pierdură treptat.

Jenaar spuse:

-Putem să ne oprim. Insula Kuthanqi nu se va mişca, iar grupurile izolate nu ar putea să ajungă pînă aici fără a pierde contactul cu insula.

Lăsară în funcţiune doar partea aceea a Modificatorului care permitea menţinerea pe apă a greutăţii lor, şi rămaseră nemişcaţi, fără a-şi spune ceva. Rana de pe fruntea lui Jenaar abia de mai sîngera, dar se întinsese mult şi nu aveau nici unul cele necesare pentru a o coase. Avea să se aleagă cu o ditamai cicatricea; dar se părea că lui puţin îi păsa. Şi, de altfel, nu asta era problema cea mai importantă care trebuia să fie rezolvată. Trebuia să fie lămurită situaţia în care se aflau.

- Foarte bine, Jenaar, începu David, aşezîndu-se pe platformă. Ce se întîmplă? Ce voiau?

Celălalt clătină din cap.

- N-am mai auzit să se fi întîmplat vreodată - în întreaga istorie a Companiei - asemenea lucruri. în mod evident, tu reprezinţi ceva pentru ei.

-Ceva atît de important, încît erau dispusi să ucidă o personalitate, un Conte Darstel. Ce poate să mai reprezinte un ex-ofîţer, un ex-navigator? Există mii de indivizi ca mine, împrăştiaţi pe toate planetele. Nu posed nimic care ar putea să tenteze Compania.

- Poate cunoşti cine ştie ce afacere secretă? Vreo misiune, sau ceva asemănător?

- Nu, nu, nimic din toate astea. Dar, Jenaar, nu mi-ai spus nimic pînă acum în legătură cu dorinţa Companiei ca eu să fiu găzduit în vila ta.

-O... e un lucru foarte simplu. Cu circa un Segment de Timp înainte ca tu să soseşti aici, un Funcţionar m-a informat de dorinţa Companiei de a te şti sub protecţia mea. Asta e tot.

David consimţi.

- Asta e tot. înţeleg. Si tu n-ai întrebat motivul?

-Nu. Şi, oricum, cînd Conducătorii poruncesc, cei mici trebuie să asculte. N-a fost, oare, aşa, mereu?

- Aşa-i, aşa-i. Cunosc placa. Şi!.. Nhera Kunurse?

Jenaar clătină din cap.

- Nu mai putem face nimic. A căzut în apă şi traumatismul va fi fost greu de suportat pentru metabolismul ei. Kenerii n-au sisteme de apărare naturală împotriva frigului prea mare; dacă temperatura scade brusc - şi ei nu şi-au putut asigura un mijloc de protecţie -, acest lucru' le poate fi fatal. La fel e şi cu noi; dacă ne-am duce pe continent, ar trebui să ne apărăm ochii si corpul de lumina şi de căldura soarelui. Ştii bine că condiţiile climatice de pe Kendall sînt imuabile..'. în afară de zilele eclipsei. „ •

David încuviinţă din nou.

Jenaar continua:

- Şi, mai este şi un alt motiv pentru care cu greu ar fi putut supravieţui.

Urmă o pauză de efect.

Motivul era cît se putea de evident, acelaşi care-1 tăcuse pe David să tremure de frică în timp ce aştepta lîngă Bazinul de Depozitare. Amintindu-şi de acele momente, nu se putu abţine de la a se minuna cum de reuşise să scape de acele orori care mişunau pe ocean. Trebuia să-i mulţumească lui Shakkai.

-Jenaar, ai vreun motiv să crezi că totul ar fi opera lui Arquni?

-Nu reuşesc să pricep pentru ce motiv anume vrea să te prindă pe tine, iar mie să-mi dorească moartea. Are, totuşi, relaţii strînse cu Compania. Cred, mai curînd, că acţionează pe cont propriu.

-Bine. Acum ştim că acei criminali au putere si asupra reshekilor. înseamna că trebuie să nu avem încredere rn nici o Insulă Plutitoare pe care o vom întîlni în dnimul nostm. Nu-i aşa?

- Aşa-i. Va trebui să găsim un loc sigur în care sa ne refugiem. E prea periculos să mai rămînem în largul mării.

Scoase din buzunarele costumului Hijia cele două mexhokuri, si-i dădu unul lui David.

- Ştii să-1 foloseşti?

El răspunse afirmativ.

Reactivară cîmpurile statice si se îndreptară spre larg; merseră mult pînă ce reuşiră să ajungă la o mică insulă care, după calculele lor aproximative, s-ar fi aflat cam la 60 nehmar de ţărm, şi la vreo zece de Insula Plutitoare Kuthanqi. Insuliţa aceea, după cîte putu observa David, era ceva mai răsărită decît o stîncă nu prea mare. Avea o formă aproape dreptunghiulară si măsura cam cincizeci de metri pe treizeci. Acela avea să fie refugiul lor.

Si zilele trecură. Sau, cel puţin, ar fi trebuit să treacă, dacă Dav'id şi Jenaar s-ar fi aflat pe Sharraxi. Aici uniformitatea aproape' exasperantă a nopţii reci îi obliga pe cei doi să recurgă la cronometru pentru a constata că se scurseseră deja şase Segmente Timp; si doar scăpătarea lunilor Kurny şi Kudgyrny lăsă să se înteleaga că Ziua întunericului se apropjn tot mai mult.

David se obişnuise de acum cu viaţa de pe mare, cum, de altfel, prevăzuse înainte de a veni pe planetă; stia cum să-şi procure hrana si cum s-o păstreze, chiar cu mijloacele acelea puţine. Şase Segmente Timp, aproape şase zile complete petrecute în compania lui Jenaar pe insuliţa aceea, îl făcuseră să înveţe multe, mult mai mult decît şi-ar fi închipuit el

vreodată. Chiar dacă îşi dădea seama că acele cunoştinţe dobîndite de el nu erau suficiente.

Oamenii lui Xedhe Arquni nu se arătaseră pe acolo, şi nici vreo altă Insulă Plutitoare nu se zărise, nici măcar în depărtare. Pe de altă perte. nu se văzuse nici cel mai mic indiciu al vreunei misiuni de cercetare, trimise de pe Ushvari.

Petrecînd împreună acele şase Segmente Timp, David şi Jenaar constatară că se stimează reciproc, foarte mult. Discutară, îndelung, despre întîmplările recente, încercînd să le găsească cauzele; şi în acel răstimp, ajunseră să se cunoască cum nu s-ar fi putut' mai bine altfel.

Apoi, în intervalul de timp care ar fi coincis cu ultima oră din cel de al saselea Segment Timp de la fuga lor, se întîmplă ceea ce David nu avea să uite niciodată. Era rîndul lui, tura lui, să procure peste pentru consum, şi îmbrăcase salopeta aceea care păstra căidura corpului; reglase filtrul mexhokului astfel încît să separe oxigenul de hidrogenul din apă şi să-i permită să respire, dacă ar fi 'rămas mai mult timp în imersiune. Luminatorul portabil funcţiona perfect; cu ajutorul lui, David ar fi reuşit să vadă orice corp, mobil sau imobil, pînă la o adîncime de cel" puţin treizeci de metri. Şi mai avea cu el şi cuţitul pentru tăiat gheată, singurul element cu adevărat important la VîîîaiGarC.

Plonjă în apă şi, din cîteva mişcări aie braţelese îndepărtă de insuliţă. Jenaar dormea adînc; pînă cu cîteva ore mai înainte, muncise din greu pentru a construi un adăpost împotriva furtunilor de zăpadă, foiosindu-se de bolovani şi de tot ce mai găsise, în timp ce David se odihnea. Turele erau foarte simple, din moment ce singura preocupare era aceea de a procura hrană.

Luaseră o hotărîre: aveau să se întoarcă pe Ushvari în următorul Segment Timp, cu orice mijloc. Dacă ar fi reuşit să ajungă acolo bine sănătoşi, ar fi descoperit apoi cine trăseseră sforile acelei ciudate maşinaţii în care fuseseră implicaţi.

Simţea în obrajii neprotejaţi de salopetă răceala lichidului acela în care plutea. în mod ciudat, cerul era aproape senin: cele două luni erau uşor umbrite de un halo luminiscent, de o nebulozitate care nu împiedica lumina să se răspîndească pretutindeni. Era un cer care prevestea furtună.

Şi, pe neaşteptate, o tîşnitură argintie . Un peşte!

Aprinse Luminatorul şi se aruncă asupra prăzii. Trebuia să fii iute ca să prinzi prada!

îl vedea cum se detaşa din întunericul dens, mişeîndu-se rapid şi graţios, aproape nesinchisindu-se de cel ce-1 urmărea. Era un exemplar de mari dimensiuni din specia Qwizny[1] / un

peşte plat, comestibil. Ce noroc! Dacă ar fi reuşit să-1 ducă pe insulă, ar fi asigurat o masă excelentă.

Reuşea să înoate destul de uşor; datorită mexhokului nu era nevoie să se întoarcă la suprafaţă pentru a respira, iar Luminatorul - în afară de faptul că-şi îndeplinea perfect misiunea pentru care fusese construit - constituia şi un

foarte bun lest. Dar peştele Qwizny era foarte iute; David începu să se îndoiască de faptul că I-ar fi putut prinde.

Fundul mării se afla la trei sute de metri mai jos; David ştia foarte bine acest lucru, dar nu reuşea să-1 facă înţeles de propria-i minte. Trebuia să încerce să se apropie de Qwizny mai înainte de a se îndepărta prea mult de insuliţă şi de a se avînta prea mult în adîncime. Şi era bine să-şi cruţe şi forţele.

Apoi, vînătorul si prada sa ajunseră la o fomatiune coralieră, o mică insulă asemanătoare celei pe care se refugiaseră David şi Jenaar. Peştele îşi încetini mersul, şi David strigă din toată fiinţa sa: Acum! Se repezi, riscînd să se izbească de stmcă; rsusi ss lovească forma aceea strălucitoare. Imediat, un nor de sînge tulbură apa; întinse mîna şi apucă prada de o aripioară dorsală.

Reveni la suprafaţă, şi se rezemă de o stîncă pentru a-şi trage sufletul, privind la peştele care se zbătea în agonia ce preceda moartea prin asfixiere. îşi dădu seama că se îndepărtase mult de punctul de plecare, pentru că abia îl vedea, ca o pată la orizont, uşor mai deschisă la culoare decît cerul si marea. îşi legă peştele de cingătoare, împreună cu Luminatorul şi, după cîteva minute, intră din nou în apă. înotă sub apă, pentru că îi era mai uşor, gîndindu-se la masa aceea copioasă.

înghiţi puţin lichid, care avea un gust metalic. Pe Sharraxi mările aveau apa foarte sărată; apa acestei mări nu era atît de sărată. Şi aici se dizolvaseră în apă multe minerale, dar era vorba de o combinaţie de elemente care aproape că nu aveau gust. Asemenea elemente - îşi aminti el - aveau proprietăţi deosebite; de exemplu, făcuseră să se cicatrizeze aproape în întregime rana de la fruntea lui Jenaar.

înota de cîteva minute, dar, ori de cîte ori scotea capul afară , pentru a se uita, destinaţia sa părea tot mai îndepărtată.

Apoi îl văzu.

Avu o tresărire de spaimă cînd zări, nu prea departe, forma aceea de culoare azurie, cu reflexe aurii, şi i se păru că simte un şoc electric cînd îşi dădu seama că se deplasa în chiar direcţia
sa. Imploră toate divinităţile abisurilor să-i spună că era doar o halucinaţie; dar nu, era acfevărat. înaintea sa se afla, într-adevăr, un rechi'n cu platoşă, lung de douăzeci de metri, o jivină înspăimîntătoare, dotată cu două sute cincizeci de dinţi foarte ascuţiţi, gata să smulgă şi să facă bucăţele orice lucru i-âr fi stat în cale.

Apucă singura lui armă, şi rămase nemişcat, paralizat de frică, aşteptînd o mişcare de-a animalului; şi aceasta nu se lăsă aşteptată. Rechinul se repezi cu toată puterea, cu^ o viteză impresionantă. David abia avu timp să se ferească. încercă să fugă înotînd, sperînd să ajungă pe insulă, dar îsi dădu repede seama că fiara era mai iute decît se temuse el. A-i întoarce spatele însemna sinucidere curată. Trebuia să-1 înfrunte; nu avea de ales. Sperînd să-1 ia prin surprindere, se avîntă cu iuţeală, strîngînd în mînă cuţitul. Rechinul fu, într-adevăr, dezorientat, dar pentru puţin timp. Cei doi adversari se aflară fată în fată, dezlănţuiţi unul împotriva celuilalt; dar diferenţa dintre ei era mare. bavid era desperat şi terorizat; animalul -puternic si sigur.

într-o clipită, fălcile rechinului se căscară şi fură cît p-aci să apuce piciorul omului; acesta din urmă lovi, dar în zadar, pielea aceea scorţoasă. Se auzi un bufnet, abia perceptibil în apă, în clipa cînd cuţitul alunecă pe plăcile aurii de pe partea stingă, lăsînd drept mărturie a trecerii sale pe acolo doar o mică zgîrietură. Căută cu desperare cîteva puncte în care să poată lovi, măcar pentru a-1 ameţi cumva. Dar tot corpul acela era acoperit de plăci, care pareau alcătuite dintr-o substanţă asemănătoare chitinei anumitor insecte, dar mult mai rezistenta, dură şi flexibilă. Punctele de împreunare între plăci... nu, nu existau; plăcile erau strîns legate între ele, iar în unele locuri se încălecau. Ochii... erau protejaţi de excresenţe ale epidermei.

„Dacă Jenaar ar fi aici! El a ucis unul din aceşti monştri!"

Nu mai avu timp să se gîndească; rechinul se şi aruncase asupra lui. Se trase într-o parte, dar membrele sale începeau să simtă oboseala drumului străbătut cu puţin timp înainte; mişcarea lui nu fu destul de rapidă şi simţi o durere sfîsietoare în piciorul stîng. Din nou sînge; lupta îşi ceruse preţul. t)e abia acum omul îşi dădu seama că durerea îi fusese provocată de aripioara dorsală, subţire şi ascuţită pe o parte. „Fii cu băgare de seamă", îşi spuse.

Trecură, poate, cinci sau şase secunde. Omul şi fiara se pîndeau reciproc, în căutarea unor puncte slabe. Se părea că rechinul, după ce îşi dăduse seama de mobilitatea adversarului său, îl considera într-un mod mai puţin superficial. Se repezi încă o dată, stîrnind un vîrtej de băşicuţe; David îşi schimbă poziţia, şi trecu la o slabă contraofensivă, care n-avea nici o sansă de reuşită. începu să se simtă secătuit de puteri, si animalul părea că-şi dă seama de acel lucru; atacurile safe deveneau de fiecare dată mai calculate şi mai precise, în aşteptarea clipei în care omul n-ar mai fi fost în stare să riposteze.

în clipa aceea lui David îi străfulgera prin minte ceva, ceva mai puternic decît încordarea şi durerea fizică. îi veniră în minte cîteva cuvinte care se înşiruiau rapid, fără ca el să-şi poată aminti din ce perioadă anume din viaţa sa datau acele cuvinte.

Tactica de aşteptare, sunau cuvintele unei fraze.

Zone nevralgice, sunau cuvintele altei fraze.

în timp ce-1 pironea cu privirea pe acel animal care scrîşnea din dinţii ascuţiţi ca nişte brice, cu ochii ascunşi privirilor de excrescenţele protectoare, simţi cum devine conştient de un anumit lucru. Devenea conştient nu în mod treptat ci dintr-o dată, rapid, violent, aşa ca o vîlvătaie.

Acum ştia ce avea de făcut.

Bineînţeles că rechinul nu se aşteptase ca adversarul său să găsească în sine însuşi forţa necesară atacului, si fu, încă o dată, dezorientat cînd David se' aruncă asupra lui. 6 buimăceală de moment, bineînţeles, dar suficientă pentru ca omul să reuşească să apuce cu amîndouă mîinile una din aripioarele ventrale, înlănţuind cu picioarele şi braţele partea stîngă a corpului animalului şi apăsîndu-i excrescenţele plăcilor. Animalul încercă să se elibereze de supărătorul parazit cu violente mişcări ale corpului, dar în zadar; David fu rănit în mai multe locuri de extremităţile plăcilor, de aripioarele care se agitau, furibund, şi, dacă s-ar'fi aflat la suprafaţa apei,

probabil că ar fi urlat ăe durere. Dar a slăbi strînsoarea ar fi însemnat să piardă singura posibilitate de a se elibera de acea oroare.

Ţinîndu-se strîns de epiderma moale a uriaşului pîntec, îsi eliberă mîna dreaptă, care ţinea cuţitul. Puţin mai departe de extremitatea gurii, găsi ceea ce căuta: cinci lungi deschizături verticale, în jurul cărora plăcile lăsau loc unei porţiuni de piele

tăbăcită dar mult mai puţin rezistentă şi, ceea ce conta, vulnerabilă. Se înfurie împotriva lui însuşi că nu se gîndise la acest lucru mai devreme: branhiile...

înfipse cuţitul în fiecare din cele două deschizături şi sfîşie carnea dimprejur; făcu acelaşi lucru, anevoie, pe partea cealaltă, apoi slăbi strînsoarea; apa deveni de o culoare roşcată în lumina Luminatorului, si animalul se zvîrcolea de durere. O luă la goană repede mai înainte ca altă jivină asemănătoare să poată veni acolo. Ieşi la suprafaţă; simţea cum răzbate gerul prin salopetă; îsi dădu seama că se

affa la numai cîtiva metri de insula sa, şi-1 cuprinse o bucurie de nedescris.

Jenaar îl ajută să ajungă la refugiul construit cu puţin timp înainte; se prăbuşi şi se cufundă, răvăşit, într-un somn adînc. Salvase peştele Qwizny care rămăsese, în mod miraculos, legat de cingătoarea sa; dar abia acum cunoştea preţul pe care-1 plăteau zilnic sheukhii pentru a putea trăi în ocean.

Odihna nu-i fu tuîburată de vise sau de viziuni înspăimântătoare; somnul îi fu o benefică cufundare într-un ţărm fără griji. Apoi, încet-încet, creierul său şi toate celelalte organe senzoriale îşi recăpătară cunoştinţa. Jenaar se afla aproape de el şi—1 privea cu îngrijorare.

- Te simţi bine?

Tonul pe care-1 întrebase nu lăsa nici o îndoială în ceea ce priveşte îngrijorarea Contelui.

- Mă simt foarte bine, îl asigură David, închizînd ochii.

Simţea un soi de voluptate în a se lăsa în voia acelei foarte plăcute senzaţii de relaxare care punea stăpînire pe el.

- Te simţi bine? îl auzi pe Jenaar insistînd.

- Mă simt foarte bine, repetă el, ca şi cum ar fi vrut să se asigure pe el însuşi de acest lucru.

- Atunci, ridică-te si uită-te în fata ta.

David se ridică în capul oaselor. Dar încă nu deschise ochii. Mai zăbovi cîteva secunde. Văzu un foc electric strălucind într-o lumină albăstruie în mijlocul celor patru pereţi rudimentari ai adăpostului pe care-1 construiseră; peştele fusese tăiat în bucăţi şi aştepta să ajungă în stomacurile lor.

în dreapta lui David stătea Jenaar, nemişcat; iar în faţa sa se afla... se afla... \

-Mare Shakkai! murmură David. Nhera Kunurse!

Femeia, care stătea într-un colţ, avea obrazul însemnat si rănit, dar nu pierduse nimic din frumuseţea sa originara. Zîmbea, fără a spune ceva; el

voia să se ridice, dar o durere cumplită la piciorul de care-1 apucase rechinul îl făcu să cadă pe pardoseală.

- Nu trebuie să faci mişcări bruşte, spuse Jenaar, calm. Văd că ai avut prima ta ciocnire cu oceanul. Sînt bucuros să constat că victoria a fost de partea ta, şi asta înseamnă că ai reale capacităţi. Poti să te încumeţi să înfrunţi Kendallul.

Davicl nu-i asculta.

-Nhera! Cum... cum... se bîlbîi el, fără a putea termina fraza.

- Cum de am rezistat? Şi cum de v-am găsit?

Vocea sa era mai joasă acum, aproape răguşită.

Contele îi dădu partea ei de peste.

- I-am spus deja totul Contelui; dar voi repeta şi pentru dumneata, David.

Fu o pauză, timp în care cei trei mestecau aproape simultan carnea aceea sîngerîndă. David îşi dădu seama că se schimbaseră multe în persoana specialistei în biologie; cu siguranţă că suferise. Pe fruntea ei, în locul în care mai înainte strălucea, în toată splendoarea lui, semnul khawat'ohwe, acum se afla o faşă pătată de sînge. Alte bandaje îi acopereau răni pe braţe, pe picioare; doar un lucru mai rămăsese acelaşi la Nhera, si acela era mica fiolă whadswat 'nakir de la gîtul ei. Şi părea a fi singura amintire a femeii care fusese.

- La puţin timp după ce dumneata, David m-ai împins, fără să vrei, spre parapetul Insulei Plutitoare, am căzut în apă, şi impactul acela m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa pentru multa vreme. Cred că am fost la un pas de moarte... numai Odheg m-a salvat. Cînd am leşinat, trupul meu era aproape paralizat de ger; am simţit cum curentul m-a împins spre stîlpii de susţinere ai platformei, şi m-am oprit într-un fel de încăpere de depozitare a gunoaielor care trebuiau arse şi apoi aruncate în mare - rămăşiţele degradabile şi nereciclâbile de pe Insula Plutitoare.

- 'Asemenea încăperi, spuse Jenaar, întors spre David, există pe toate Insulele Plutitoare. Sînt aşa-zisele Săli de Separare[1], şi acolo nu intră mai nimeni în 'afara celor ce lucrează fa întretinere.

5

Nhera continuă:

- Mă aflam, deci, sub corpul principal al Insulei Plutitoare şi, graţie stîlpilor de susţinere, ei nu m-au putut vedea în timp ce alunecam către uşiţa de intrare în acea încăpere. Toţi mă credeau moartă, după cele ce se petrecuseră pe puntea principală.

Puteam să văd clar ceea ce se întîmplă dincolo de ascunzătoarea mea; şi am înţeles că oamenii lui Arquni porniseră să vă vîneze pe dumneavoastră doi. Am aşteptat pînă ce am fost sigură că se îndepărtaseră, apoi mi-am spus că trebuie să fac rost de ceva îmbrăcăminte uscată, ca să nu mor de frig; cătărîndu-mă pe unul din stîlpi, am ajuns la platformă. Nu se vedea nici un om prin preajmă; doar, mai încolo, cîţiva tehnicieni, care meştereau ceva la Bazinul de Depozitare; dar eram prea departe şi în umbră pentru ca ei să mă poată vedea.

în locuinţe se aflau femei si copii, şi toţi se îngrijeau să se baricadeze înăuntru. După o îndelungată căutare, am găsit o locuinţă goală şi am intrat în ea. Uşa era deschisă. Cum vă explicaţi acest lucru, Conte?

. Răspunsul fu prompt:

- Ar fi absurd să speri că ai putea fura ceva de pe o Insulă Plutitoare fără un Modificator de Tensiune, şi Modificatorii sînt supravegheaţi cu multă grijă.

- Dar pentru dumneavoastră, Conte, nu a fost deloc greu, spuse femeia, zicînd. V-am văzut în timp ce vă întorceaţi la Bazinul de Depozitare. O acţiune remarcabilă, demnă' de oameni curajoşi.

Fără să vrea, David si Jenaar zîmbiră.

- Continuă, Nhera, spuse David, care începea să se trezească din somnolenţă. Durerea de la picior era acum suportabilă.

- Cum spuneam, am reuşit să intru în locuinţa aceea; am luat de acolo un costum Hijia, un cuţit, un mexhok, adică exact ceea ce aţi luat şi dumneavoastră; adică strictul necesar pentru a supravieţui.

Abia am avut timp să cobor în refugiul meu, că o sirenă s-a pornit să urle în Bazinul de Depozitare, şi s-a iscat o mare agitaţie. Simţeam că se întîmplase ceva foarte important, dar nu reuşeam să înţeleg exact ce anume; apoi, după puţin timp, am văzut bărcile cu motor ale lui Arquni întorcîndu-se în viteză şi pe el însuşi foarte grăbit şi ţipînd ca şi cum s-ar fi întîmplat ceva foarte grav. Din cîteva frînturi din spusele lui am înţeles că nu

vă găsiseră şi i-am mulţumit lui Odheg pentru asta. Am văzut cum spre Bazin se îndrepta o mulţime de oameni, în timp ce sirenele continuau să urle şi cum, preţ de vreo zece minute, au rămas cu totii acolo, pentru că, pe' cît se părea, tot ce se recoltase în întreaga perioadă a Fazei Lunare se pierduse. Era opera voastră, nu-i aşa?

Jenaar încuviinţă.

- Un gest neplăcut. Acum acei oameni nu vor mai avea cu ce să se hrănească în tot timpul cît va dura îngheţul.

David simţea că, într-adevăr, Contele era un mare om prin preocuparea sa pentru soarta sheukhilor, ca pentru a sa proprie, chiar dacă ei încercaseră să-i facă rău. întreaga viaţă a lui Jenaar Siyuti era un neîntrerupt altruism; o dedicare la non violenţă, de-a dreptul emoţionantă, care făcea să-i crească admiraţia pentm el. Era o perfectă antiteză a tot ceea ce cunoscuse el pînă atunci, cu excepţia, poate, a Sikhei.

-Nu încercaţi să vă dezvinovăţiţi, Domnul meu, spuse femeia, cu o voce mieroasă şi pe acelaşi ton respectuos. Dumneavoastră voiati să vă salvaţi doar propria dumneavoastră viaţă.

'Focul electric răspîndi o lumină mai puternică.

- Am reuşit să prind, din zbor, cîteva vorbe pe care Arquni le schimba cu oamenii săi. Se referea adesea îa o „afacere", despre care n-am reuşit să aflu mare lucru. O „afacere" organizată de Companie.

- Compania.

Simţurile lui David erau acum complet treze.

- N-'ai reuşit să descoperi ce rol avea Compania în afacerea aceea? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Am fost nevoită să stau ascunsă mult timp, şi acele cuvinte au fost doar frînturi de conversaţie. N-am ieş'it din Sala de Separare decît atunci cînd Arquni a început să viziteze complexul; am reuşit să mă feresc din calea lui, şi am furat un Modificator - riscînd să fiu descoperită - ca să fug. Ştiu că încearcă încă să ne vîneze, şi ne vor găsi pe toţi, mai devreme sau mai tîrziu, dacă vom mai rămîne. Lui David nu-i vor face nici un rău, cel puţin atîta timp cît vor avea nevoie de el; dar eu si cu dumneavoastră, Domnul meu, noi ştim prea multe.

- O afacere, murmură David.

- Nici vorbă să putem pleca, acum, spuse Jenaar, cu calmul său exasperant. Vremea e pe cale de a se înrăutăti.

-Nu putem risca să ne apuce îngheţul! Am rămîne departe de Ushvari, la cheremul Insulei Plutitoare Kuthanqi!

- Fără a mai socoti, Jenaar, spuse David, că atunci nu vom mai putea găsi nici de mîncare.

- Cît mai e pînă atunci?

- Douăzeci şi patru de ore. Ceea ce e puţin.

- Foarte bine, David. Să ne pregătim de plecare. Cel puţin pe insula mea, cînd vom ajunge, voi putea înfrunta Compania.'

Pronunţase „insula mea" cu o nuanţă de mîndrie în glas.

Lui David i se păru că o auzise pe Nfhera Kunurse spunînd:

- Dacă ne vom mai întoarce acolo...

Dar nu era pe deplin sigur şi, pe de altă parte, se gîndi, era mai bine să se prefacă indiferent.

Si ieşiră din adăpostul durat din pietre, ieşiră în noaptea rece ca gheaţa din Axări.

Kudgyrny aştepta pe cer clipa în care avea să se unească cu tovarăşa sa de cirum pe Partea Luminată. Clipa pînă la care mai erau douăzeci şi patra de ore.

în acel moment, un bărbat, pe numele său Jenaar Bhadane Siyuti, contempla, cufundat în gînduri, scena, şi în minte îi năpădiră amintirile unui trecut îndepărtat care' părea că se repetă...

El mai fusese deja pe o insulă ca aceasta. Avea pe atunci doar patra ani kendallieni, adică şaptesprezece ani standard... dar îşi amintea totul, în amănunt: orice impresie vizuală, tactilă, olfactivă a momentului Thana'qwzimi.

Cînd David ajunse afară, ^ în aerul acela înţepător, avu senzaţia că e lovit de trăsnet. îşi aminti un episod din timpul cursurilor urmate la Centrele de Pregătire, pe Sharraxi: era o lecţie de istorie, ţinută de un profesor de excepţie, un bătrîn care se 'numea Nekaf Bwuni. Timp de două ore' Bwuni captase atenţia studenţilor cu mintea sa ascuţită, cu acea minte dintr-un trup'dărîmat al unui moşneag de optzeci şi patru de ani; îi pusese în gardă în legătură cu tacticile folosite de Companie pentru a-şi asigura victoria asupra

tuturor adversarilor. Să profiţi de situaţie, spusese el atunci; Compania intervenise în

marile conflicte comerciale din anul 8996, făcînd să se creadă că era aliata cînd a uneia, cînd a celeilalte din părţi.

Bwuni spusese:

„Cînd bătălia devine statică, se poate adopta tactica de aşteptare pentru a le slei forţele celor două părţi beligerante, aceasta de pe o poziţie externă, sigură. Şi tocmai în acest moment capătă importanţă analiza a ceea ce noi numim „zone nevralgice", zonele vulnerabile. Căutarea acestor zone devine un factor condiţionant în bătălia comercială şi, în general, în orice bătălie. Să ţineţi minte, deci: Zonele nevralgice sînt întotdeauna, chiar de la începutul ostilităţilor, cele mai puţin băgate în seamă."

David simţi cum îi pătrundeau şi cum i se învîrtejeau prin minte acele cuvinte, făcîndu-1 să se gîndească la lupta lui cu rechinul cu platoşă. Cuvinte importante, importante...

„De mi-ar putea fi de ajutor acum", se gîndi el.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Eclipsa

Iar cu aşa grăiesc vouă: nenorocire! Vai si amar de cei ce vor ti găsiţi vinovaţi în ziua Iui Odheg! Vor fi aceştia precum navigatorii surprinşi în călătoria lor dc Ziua întunericului: rătăciţi\ singuri, tîriti dc puterea nemărginită a Celui de Sus: vor naufragia, si trupurile lor fără de viaţă şi fără dc mîntuire sc vor risipi în ccle patru vînturi şi sc vor cufunda în hăul morţii veşnice.

AHMKUHL din Kendall (A.'s. 3258)

VIJIITUL vîntului în depărtare; stropii de apă pe obrajii înfofoliţi în blana groasă de urs polar, şi fulgii de zăpadă ce cădeau încet pe suprafaţa mării, formînd o înşiruire de cercuri concentrice care se întîineau, se intersectau şi apoi dispăreau pentru a face loc altor asemenea cercuri, mereu.

Dar, pentru Jenaar Siyuti, toate acestea nu aveau nici cea mai mică importanţă. Important era doar să se întoarcă acasă. Şi era hotărît s-o facă, cu orice preţ, sfidînd furtuna. Abia acum, stînd în picioare pe platforma metalică pe care se afla mecanismul Modificatorului de Tensiune şi înfruntînd rafalele de vînt care-i biciuiau obrajii, abia acum înţelegea cît de important era să se întoarcă la Qixe pentru a-i putea găsi pe acei oameni ai Companiei care purtau toată vina celor întîmplate.

Nu păstra în el amintirea vreunor sentimente trecute, nici resentimente şi nu-1 muncea nici un fel de nelinişte; avea doar o dorinţă puternică-de a se regăsi într-un mediu familiar, pentru a putea recunoaşte acolo tot ceea ce dintotdeauna i se înfăţişase drept real. Voia să poată vedea Jocurile acelea, în care trăise, fără pericolul ca o bandă de criminali să încerce să ofere capul său pe tavă vreunui bogat şi îmbuibat Conducător gata să ordone, fară o clipă de ezitare, eliminarea oricui. Acesta era

pămîntul lui tie baştină, şi nimeni nu putea să-1 izgonească vreodată de acolo. S>e simţea puternic acum, puternic şi gata să înceapă lupta.

în spatele său, la numai cîţiva metri, se aflau David şi Nhera Kunurse, tăcuti si ei, cufundaţi în gînduri.

' , , o

Se întrebă dacă şi ei erau gata de luptă.

Modificatorul de Tensiune îi purta pe cei trei pe suprafaţa mării cu o viteză modestă, dată fiind puterea scăzută a bateriei; David calculase că le-ar fi trebuit cel puţin zece ore pentru a ajunge la Ushvari, urmînd o rută care trecea departe de Insula Plutitoare Kuthanqi. Noaptea era foarte întunecată, şi singura indicaţie în legătură cu drumul ce trebuia urmat o dădea doar busola. Dar lui Jenaar, o voce care venea din străfundurile fiinţei sale îi spunea mereu: Smintit! Eşti smintit! Să-porneşti la drum acum cînd vine furtuna !

încetini mersul platformei, pentru a le permite celor doi care-1 însoţeau să se apropie şi să poată vorbi.

-Vine uraganul, spuse el, ridicînd vocea pentru a putea domina zgomotul de valuri şi de vînt. Trebuie să rămînem unul lîngă altul si, în nici un caz, să nu înfruntăm pieptiş talazurile. Si să nu slăbiţi din ochi Modificatorul de Tensiune, pentru că de el depinde viaţa voastră.

Vorbi Nhera, si vocea ei era slabă si tremurătoare:

- Vom fi... vom fi aruncaţi în apă...

- Tot ce se poate. Dar, oricum, eombinezoanele vă vor proteja destul de bine. Legaţi~vă picioarele de platformă, pentru mai multă siguranţă.

Viteza vîntului începu să crească.

- Repede, strigă Jenaar, prindeţi-vă de mine! Nu putem risca să ne pierdem unul de altul. ■

Ninsoarea se intensifica treptat. Valurile negricioase se loveau între ele cu o forţă din ce în ce mai mare, creînd o fantasmagorie de sunete, o'muzică asemănătoare celei create de cascade... erau forte dezlănţuite împotriva altor forţe, coloşi care se luptau cu alti coloşi, mai mari; şi lui Jenaar îi apăru în minte imaginea mătăbăloasa, ciclopică, a balenelor polare. Ce puţine forţe avea ca să înfrunte acea furtună!

- Se înteţeşte, murmură el, în timp ce platforma sălta pe valuri.

Părea că vîntul pătrunde prin ei sfîşiindu-le pielea; Jenaar simţi o furnicătură si, în acelaşi timp,' văzu cum tot sîngele dispăruse din obrajii lui David.

Dementule, cretinule, idiotule! strigă, din nou, vocea aceea dinăuntrul lui. Cum de ai putut uita cele mai elementare noţiuni de prudenţă?

Se uită să vadă dacă sacul cu provizii era bine legat de cingătoare, pentru a alunga vocea interioară^ căreia nu putea să nu-i dea dreptate. Dar nu reuşi s-o alunge. îl chinuia mereu - amară conştiintă a inconştientei de care dăduse dovadă - şi ori de cîte ori se gmdea la acest lucru, senzaţia aceea neplăcută se accentua. Putea fi răspunzător de moartea tuturor celor trei prin simplul fapt că, pornind-o la drum aşa, prosteşte, îl mîniase pe Odheg. Spuse, în gînd, o rugăciune.

- Atentie!

?

Un talaz înalt de vreo doisprezece metri se frînse nu departe de ei, stîrnind o ploaie rece ca gheaţa; şi, la toate necazurile, se adăugă şi o cascadă de boabe de grindină mari cît mazărea, care chinuiau cumplit cele trei trupuri ce pluteau în prada valurilor.

Jenaar, David şi Nhera înaintară, în oarba, bestiala furie a nopţii.

INTERLUDIU

Femeia înaintă de-a lungul coridorului năpădit de rugină. Trecu dincolo de locurile pe care le cunoştea, de uşile metalice de la apartamente şi simţi cum o pătrunde un fior ciudat gîndindu-se la ce o aştepta.

Paşii răsunau ca nişte bătăi de tobă - stîrnind un ecou glacial în acea imensitate mecanică - şi ea se strădui să-i atenueze. Nu reuşea să suporte sunetul acela ce părea să sfîsie tăcerea lîncedă a încăperilor şi să siluiască vlăguita linişte ce domnea aici. Ajunse la capătul primului coridor, trecu într-altul, apoi încă într-unui şi iar în altul şi toate păreau a nu duce nicăieri; doar ultimul avea o destinaţie reală, doar ultimul avea un punct fix unde trebuia să te opreşti. Era o uşăTŞi ea o deschise.

Intră în cameră; acolo aştepta un bărbat.

- Fii'binevenită, Sikha — spuse el îufnd loc alături de ea.

- îmi poţi spune ceva în plus, acum? - întrebă ea, pe un ton inchizitorial!

Bărbatul făcu semn că da.

- Acum ştiu tot. Şi de aceea trebuie să fugim la adăposturi.

în ochii femeii apăru o scînteiere; bărbatul nu fu în stare să priceapă ce emoţie anume putea să exprime.

- E chiar atît de grav? - întrebă ea.

- E mai mult decît atît. Se duce totul de rîpă.

- Categoric si absolut?

- Nu chiar. Va fi, poate, mai puţin tragic decît îti închipuiai," dar va fi, oricum, o mare prăbuşire şi puţini vor reuşi să se salveze.

- Ai ceva dovezi?

El dădu din cap în semn de aprobare. Se îndreptă spre un birou lipit de perete şi dintr-un sertar scoase cîteva foi de hîrtie, imprimate termic, pe care i le dădu.

- Uită-te aici, spuse el, arătîndu-i cu degetul o coloană de cifre si diagrame. înţelegi ce anume reprezintă? Şi asta, şi asta?

- înţeleg foarte bine. Totul mi-e foarte clar acum.

- Aruncă-ţi o privire pe aceste diagrame. Este evident faptul că anumiţi oameni au vrut să rişte prea mult, şi acum suportă consecinţele.

- Mîna lui Odheg... îţi poţi imagina cam ce reprezintă aceste documente? Cum de ai reuşit să pui mîna pe ele?

-Am aflat codul de acces la Băncile de Memorie din Omnerstark. O lovitură norocoasă. Blestemaţii ăia, de acolo, păstrează la loc sigur toate aceste informaţii, bine ascunse, în aşa fel încît să-şi poată salva pielea atunci cînd se va dărîma şandramaua...

- Va fi o catastrofă. Moartea a miliarde de fiinţe omeneşti.

- Poate chiar mai rău... şi totul din vina noastră. Nu trebuia să lăsăm să se întîmple toate acestea. Credeam că am descoperit sistemul perfect, şi în schimb...

Femeia aruncă deoparte foile de hîrtie şi rămase nemişcată, ca împietrită, cu privirea în gol. Dezvăluirea aceea fusese o lovitură cumplită, însemna sfîrsitul universului lor.

- Trebuie să facem ceva. Sfu -i putem lăsa pe toti asa, în necunoştinţă de cauză...

- Si'cin'e ne-ar da crezare?

Barbatul făcu un gest de descurajare, apoi continuă:

- Un lup nu-1 crede pe alt lup cînd este înştiinţat că toate oile sînt gata să dispară. Cel puţin pînă cînd lucrul ăsta nu se întîmplă de-adevăratelea.

- Ai dreptate... nu e chip să-i înştiinţăm pe ceilalţi. Ne-ar considera nebuni, si am sfîrşi în balamuc. Aşa că doar noi doi o ştim şi... Conducătorii. Trebuie să încercăm să profităm de acest avantaj atît cît vom putea.

-M-am şi gîndit la asta. Modificînd cu grijă datele din memoria Calculatoarelor, fiecare dintre noi va putea dispune în momentul despărţirii de o frumuşică sumă de bani... deşi mă îndoiesc că va mai putea folosi la ceva, după toate cîte se vor fi întîmplat. Iar în ceea ce priveşte familiile noastre de pe planetele respective, nu va fi nici o problemă. Va fi foarte uşor să fie deturnate, treptat, expedierile de mărfuri, cel puţin pînă cînd acestea vor mai fi efectuate. Pare de necrezut, dar noi, eu şi cu tine, sîntem acum nişte Conducători. Avem tot ce ne trebuie'.

- Esti sigur de asta?

- Bineînţeles. Vor fi de ajuns doar cîteva operaţii efectuate prin terminalele de care dispunem aici. Şi nu-ţi fie teamă, nu voi fi atît de prost încît să mă las descoperit. Pentru că nu voi întinde prea mult coarda.

Femeia se ridică în picioare şi privi pe fereastra aceea mare.

- Odheg să ne aibă în pază...

Apoi, întîlnind privirea bărbatului, îl întrebă:

- Peste cît timp se va întîmplă ast^?

- Acesta este singurul amănunt în legătură cu care nu sînt sigur. Calculele mele îmi spun că repede, cît mai repede... poate peste o lună, poate peste două. Dar cine mai ştie? Se poate întîmplă, la fel de bine, şi peste o zi, sau peste un an. Există un fel de inerţie care împinge înainte maşinăria chiar atunci cînd centrul său vital s-a stricat... si aş vrea să se scurgă cît mai mult pentru ca fiecare cetăţean al Sistemului să se poată pregăti.

-Nu putem rămîne aici. Trebuie să ne întoarcem acasă. Eu... eu nu voi rezista. Noi doi ştim de acum că acest lucru este o certitudine. Şi nu mai are rost să mai rămînem aici. Am ceva de adus la îndeplinire, şi ceea ce m-a împiedicat s-o fac pînă acum a fost doar dorinţa de a crede că aş fi putut continua pînă la capăt.

- înţeleg ce vrei să spui. Mă voi strădui ca pe viitor să ai tot ce-ţi trebuie.

- Mulţumesc. Şi pentru tot ceea ce a fost între noi, Xavier.

- îti mărturisesc că sînt dezamăgit... şi eu speram să pot continua pînă la capăt, dar cu tine.

- A fost scurt timpul, e drept.

Femeia se apropie de el şi-1 sărută, uşor, pe buze.

- Scurt,"prea scurt... dar eu aparţin altuia.

- Jenaar! Jenaar! urlă David cu frenezie, pînă începu să-1 doară gura. Se afla foarte departe de Conte si de Nhera; un val mai puternic îl izbise, udîndu-1 leoarcă. Vîntul se întetise, transformîndu-se într-o furtună puternică, şi-1 făcea să dîrdîie de frig. Nhera rezista foarte bine, iar Jenaar n-avea probleme cu gerul. Ţinîndu-se strîns unul de altul, erau împinşi departe de vînt şi ae curent, şi dacă ei ar fi dispărut, el n-ar mai fi apucat să ajungă viu pe Ushvari.

Acţionă schimbătorul de viteze al Modificatorului şi, aproape inconştient, se avîntă pieptiş împotriva valurilor, pentru că trebuia neapărat să-i ajungă pe cei doi. Spintecă suprafaţa clocotitoare a mării, şi izbuti să-i atingă braţul lui Jenaar. Cu un efort, îl apucă şi-1 ţinu strîns.

- Jenaar! urlă el, dar vocea nu i se auzea în vacarmul acela. De cît timp ne aflăm în mijlocul uraganului?

Contele întoarse capul să privească spre cele două luni care scăpătau.

- De cel puţin cinci ore, răspunse el, strigînd. E doar prima fază a îngheţului.

„Mare Shakkai" se gîndi David. „Cinci ore! Cît va mai dura, oare, acest chin cumplit?"

Erau zgîlţîiti de miriade de forţe, împinşi dintr-o parte în alta; şi nici unul' dintre ei nu putea 'face ceva pentru a opri acel supliciu. Doar să reziste, să supravieţuiască pînă în clipa cînd el va fi încetat.

Lui Jenaar Siyuti i se părea că este o săgeată trasă cu toată - puterea în interiorul unui coridor interminabil: săgeata aceasta nu este conştientă de propria-i mişcare, se gîndeşte Şi se lăsă străbătut.

Nu vorbea nimeni; ar fi fost inutil să se vorbească. întreaga atenţie trebuia să fie concentrată asupra a ceea ce se afla în faţa lor, ca să nu fie luaţi prin surprindere.

încă o oră, două, trei sub grindina care le găurea fiecare fibră din trupurile lor, sub zăpada şi în bătaia vîntului care-i tîra
-în ciuda eforturilor pe care ei le făceau -în afara rutei stabilite. Cu fiecare centimetru pierdut, Ushvari şi Qixe păreau a se îndepărta cu ani-lumină; şi mai mult, şi mai mult, şi David pierdea noţiunea a ceea ce se petrecea în acel moment şi abia reuşea să-şi păstreze speranţa de a trăi.

Pînă ce, într-o clipită, cei trei navigatori îşi dădură seama, cu stupoare, că totul se terminase. Bătaia vîntului era acum doar o adiere în depărtare; valurile îşi potoliseră zbuciumul, şi acum se mişcau lin, unduiau cu un uşor tremurat; valurile acelea, care, cu doar puţin timp înainte, fuseseră nişte talazuri, nişte uriaşe coloane de apă aducătoare de moarte; bubuitul surd al'tunetelor se stinse dincolo de orizontul care se lumina, atît cît îi era cu putinţă întunericului să se lumineze.

Plutind uşor pe acele valuri noi, Jenaar, David şi Nhera rămaseră nemişcaţi, incapabili de a face şi un singur gest.

Deşi trăise la Ushvari toată viaţa sa, Contele nu se aflase nici el, niciodată, în situatia de a înfrunta o furtună.

7 7 9

Mintea lui David îşi dădu seama destul de greu de realitate,
si el reuşi să rostească, încet, o frază.

, , 7 7

- Sîntem vii, Jenaar.

- Priveşte acolo, îi spuse Jenaar. Să ne îndreptăm spre stînca aceea. Trebuie să ne odihnim, şi apoi să stabilim cu cît ne-am îndepărtat de ruta noastră.

Mica platformă pe care se aflau cei trei zumzăi din nou, şi în scurt timp naufragiaţii ajunseră pe o mică insulă care se înălţa din apa mării. Se aruncară pe pămîntul pe care-1 căutaseră cu atîta ardoare şi simţiră cum membrele lor se eliberează de oboseala acumulată în orele acelea; încet, încet, eforturile fizice si psihice deveniră, pur şi simplu, amintiri. Căzură într-un somn âdînc, fără să le pese de hainele ude leoarcă, nici de viatul rece ca gheaţa care sufla, strînşi uflul într-altul, pentru a-şi putea păstra căldura vitală a corpului.

Prima care se trezi fu Nhera, si exclamaţia înăbuşită pe care o scoase îi făcu pe ceilalţi să deschidă ochii.'

-Priviţi! spuse ea, arătînd un punct pe insulă, la vreo douăzeci de metri distanţă.

- Ce se întîmplă? întrebă David.

Punctul acela pe care-1 arătase era greu de desluşit în întuneric, dar, imediat ce norul care acoperea luna se deplasa,
graţie vîntului, lumina azurie permise să se vadă o mică construcţie de piatră, aproape de coastă.

-Mare Shakkai! murmură David, care înţelesese ce se întîmplase.

Jenaar se ridică şi se îndreptă în fugă spre construcţia aceea afurisind:

- Nu, pe toţi zeii adîncurilor, nu! Să mă ia Odheg! Nu!

în timp ce explora acel loc, chipul i se răvăşi; cînd se întoarse la cei doi, scrîşnea din dinţi, iar un muşchi i se zbătea, imperceptibil, pe obraz.

- Ne-am întors de unde am plecat, spuse el, cu amărăciune. Aceasta este insuliţa de pe care am plecat.

David îsi închipuise asta, şi nu putu să-si înăbuşe o înjurătură.

Iar Nhera făcu ceea ce era foarte logic să facă o femeie keneri: adică să izbucnească în plîns. Şi nimeni nu încercă s-o mîngîie. O keneri nu trebuie să fie tulburată în timp ce-şi manifestă durerea; aceasta ar însemna o jignire gravă care, în anumite cazuri, ar putea duce ia un duci shantihstreen[1].

Situaţia era, oricum, aceea care era; erau nevoiţi s-o.ia de la cap. Mai erau acum doar opt ore pînă Ia îngheţul suprafeţei oceanului; şi încă şase Segmente Timp pînă Ia Ziua întunericului.

- N-avem timp de pierdut, spuse Jenaar. Trebuie să plecăm imediat; în acest fel vom avea de străbătut doar o mică porţiune pe gheaţă.

- Mă tem că nu va fi posibil, Jenaar, spuse David, cu o voce monotonă.

Contele îl pironi cu privirea, aşteptînd explicaţii.

-Tocmai am controlat bateriile Modificatoarelor noastre - continuă el. Le-am supus la eforturi enorme în timpul uraganului.

-Nu ştiam că te pricepi Ia Modificatoare -îl întrerupse Nhera, care nu mai plîngea.

- Am fost Integrator, timp de cîţiva ani. Şi pot să înţeleg modul de funcţionare al multor mecanisme aproape necunoscute mie, dacă le observ puţin. •

Apoi, întorcîndu-se spre Jenaar, continuă:

- In aceste condiţii nu vor fi în stare să ne ducă prea departe.

Celălalt nu spuse nimic; apoi vorbi ca şi cum cuvintele i-ar fi fost smulse din gură:

- Cît de departe?

David controlă motorul de pe platforma metalică şi spuse:

- Vreo zece nahmar, pînă la epuizarea completă.

- O, mare Odheg!...

- Jenaar, tocmai mă gîndeam la ceva.

- Spune.

Şi Contele se aşează lîngă el.

- Oamenii lui Ârquni.

Nhera tresări.

- Cee?

David dădu din cap în semn de aprobare.

- Exact. Au trecut şase Segmente Timp de cînd au încercat să vă omoare pe Insula Plutitoare Kuthanqi, şi de atunci n-am mai văzut nici umbră din oamenii aceia. De ce oare?

Răspunsul femeii fu prompt:

- îngheţul. Vor să ne lase să murim pe gheaţă.

- Uiţi, Nhera, că au nevoie de mine. Vor veni, deci, să mă ia pe mine; vă vor părăsi aici pe voi doi... dacă nu cumva vor vrea să desăvîrşească ei înşişi opera.

- Iscusită treabă.' 'N-au nevoie de nave sau de Modificatoare pentru a se deplasa pe întinderile nemărginite de gheaţă. Au aşteptat pînă în clipa în care ştiau că vom cădea în capcana lor.

- David, trebuie să parcurgem şaizeci de nahmar, pe gheaţă. Nu avem de ales. Nu putem rămîne aici, în prostie, aşteptînd dezgheţul.

- Da, se vor impacienta, mai devreme sau mai tîrziu. Ai dreptate, Jenaar; ne vor căuta, oricum. De aceea trebuie să-i înfruntăm cît mai repede cu putinţă.

- David.

Vocea Nherei fu un geamăt care-1 făcu să se întoarcă.

- Mie... mi-e frig, simt că îngheţ.

Clănţănea din dinţi.

Constatară, cu groază, că nu-şi dăduseră seama de pericol. Aerul devenea din ce în ce mai rece, şi pe costumul Hijia al femeii se formaseră cristale de gheaţă.

- Ce idioţi am fost, David! Să mergem, repede, la colibă! Acolo vom fi, de bine de rău, la adăpost.

Intrară acolo, ducîndu-o pe braţe pe femeia pe jumătate paralizată. Cu ajutorul bateriilor de fa Modificatoare reuşiră să aprindă un foc, la care îşi puseră la uscat îmbrăcămintea.

Era frig; David şi Nfiera aveau, totuşi, pe ei combinezoanele termice, impermeabile. Lui Jenaar, chiar dacă era aproape gol, îi era de ajuns focul.

Dintre toti trei, cel mai mult suferea femeia keneri. desi, cu
5 '5
cîteva ore mai înainte, 11-0 arătase. Organismul său fusese pus la grea încercare, dincolo de limite, şi acum ceda. Avea nevoie de multă odihnă mai înainte de a putea înfrunta oboseala enormă a unei noi traversări.

- După cît se pare, spuse Contele, desfăcîndu-şi larg braţele, va trebui să rămînem aici pînă la îngheţ.

Şi veni şi îngheţul.

în timp ce trei fragile fiinţe omeneşti îsi odihneau trupurile lor secătuite de puteri la căldura focului si încercau să dea un sens logic lanţului acela de situatii care îi întorsese pe dos - aşa cum făcuse cu cîteva ore mai înainte uraganul puterea lui Shakkai producea un eveniment ieşit din comun, ce se putea petrece doar pe acea anomalie planetară care se numea Kendall.

în regiunile polare, sub stratul de gheaţă permanent, începea o uriaşă migraţie. Zece milioane de peşti mici se porniră la drum, dar nu pentru a călători spre ape mai calde; pur şi simplu începură să se deplaseze din ce în ce mai în adînc, de la treizeci la patruzeci, apoi la o sută de metri sub suprafaţă. Pe măsură ce înaintau în furioasa lor imersiune, schimbarea de presiune şi de temperatură decimă două treimi din ei; dar ceilalţi supravieţuiră.

La latitudini mai apropiate de ecuator, doar puţine specii de peşti înţeleseră ceea ce avea să se întîmple, încît să facă şi ele ceea ce făcuseră verişoarele lor polare. Celelaîte specii abia de avură timpul necesar de a-si depune ouăle si de a le ascunde cu grijă.

Afară, în văzduh, Kudgyrny, ramasă singură pe cer, scăpăta cu repeziciune. Aproape că nu mai era lumină acum, în afara celei foarte slabe dată de stele, si acţiunea aceea îmblînzitoare
5 ? *
asupra climei aproape nu mai exista. începu să cadă o zăpadă densă, amestecată cu gheaţă, şi, atît pe insulele naturale, cît şi pe cele plutitoare, oamenii se rugau lui Odheg să le îngăduie să supravieţuiască îngheţului. Luminatoarele intraseră în funcţiune, şi, dacă unul dintre cei trei naufragiaţi rătăciţi ar fi. ieşit
din adăpost, ar fi reuşit să zărească mii de mici lumini sclipind în depărtare, dar prea departe pentru a le fi de ajutor în călătoria lor, dar,"oricum, perceptibile.

Insulele Plutitoare îşi luaseră şi ele măsurile lor, umplînd Bazinele de Depozitare, şi multe dintre ele se deplasară spre coastele arhipelagurilor,

pentru a putea ajunge la uscat în caz de necesitate. întregul ocean era gata, în orice moment, să înfrunte evenimentul.

Cînd luna ajunse pe partea luminată a planetei şi gheata începu să se extindă pe suprafaţa oceanului, atunci o femeie, pe numele ei Rhella Siyuti, Contesă Darstel, în vila ei de la periferia oraşului Qixe, de pe insula Ushvari, murmură o rugăciune implorîndu-1 pe Odheg să aibă milă de soţul ei, Contele Jenaar.

PRELUDIU LA ZIUA ÎNTUNERICULUI

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Gheţarii

...Nu este, oare, acesta punctul culminant al activităţii omeneşti? Capacitatea dc a crea acea stare de raporturi pe care noi o numim „sociabilitate"... Dc a sc ajuta reciproc şi, dacă este necesar, dc a muri pentru binele comun?

Din discursul rostit de KHUDDAN KHASTE, delegat al Companiei la Congresul din Wonheim, A. S. 9031.

Lord Hamilton Blaenncc sc duse într-o zi la înţeleptul care trăia în oraşul Hukc. Plăti preţul cerut pentru o întrebare, si întreba:

- Ce este vesme, Părinte, în a fiară de Dumnezeu?

Răspunsul ni:

- Iubirea . Da, si ura. Nimic nu este mai vcsnic decît aceasta.

Dintr-o legendă Sharraxi.

I. NHERA TWUKE KUNURSE:

Străbătusem o lungă perioadă de extenuante încercări fizice, pînă în acel moment, care fuseseră pe punctul de a mă omorî, şi totuşi se părea că Odheg nu voia să pună capăt chinurilor mele.

în timp ce mă încălzeam la focuî acela anemic, aprins de cei doi tovarăşi ai mei de nenorocire, nesiintind altceva decît o

uşoară furnicătură pe piele (o senzaţie foarte diferită de cea de căldura toridă pe care o încercam pe pămîntul natal), nu puteam să-mi scot din minte amintirea aventurilor pe care le avusesem -în chip de „clandestină" - pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Aproape şase Segmente Timp în care nu făcusem altceva decît să string cea mai mare cantitate posibilă de infonnaţii privind relaţiile existente între Companie şi Insula Kuthanqi, acordînd o deosebită atentie rolului jucat în acele relaţii de mine şi de Contele Siyuti. Ştiam deja totul despre Tschander, şi-mi concentrai atenţia doar în a cerceta motivele acelei tentative de omor. Rezultatul? Ca să mă exprim printr-o parafrază, obţinui

ceea ce obţinuse Capho Grewnolme în demonstrarea propriei teorii despre intersectările Liniilor de Curent[1] . Zero.

Spre foarte marea mea surpriză, conchisei că nu exista nici un motiv ca noi să fi fost eliminaţi, decît poate foarte banala constatare cum că fiinţele noastre ar fi fost nişte „martori incomozi". însuşi faptul că Conducătorii hotăriseră să se descotorosească de mine dovedea că voia să se asigure împotriva oricărui pericol venind chiar din partea delegatului lor. Pentru

Companie nu eram o persoană ca şi inexistentă, deşi semnasem un Contract de Categoria a Treia pentru însărcinări speciale, şi deşi îmi desfăşuram activitatea în deplina respectare a regulilor pe care Ei le stabileseră.

Jigodii! Nu-i interesa cîtuşi de puţin vreun raport de al meu despre operaţiunea secretă. Era suficient să-1 atrag pe Tschander în cursă. Ca o idioată perfectă, mă prefăcui că voiam să vizitez Insula Plutitoare, potrivit planurilor prestabilite, şi—1 atrăsei, din nefericire, si pe Conte. Să-1 trăsnească Odheg pe acel blestemat de reshek, j(edhe Arquni! mă gîndeam. Compania îl instruise în mod admirabil. Potrivit ordinelor primite, trebuia să-1 determin, fără violenţă, pe Tschander să consimtă la un acord. Apoi, după cele ce se întîmplaseră, ordinele ftiră schimbate. Dar metoda lentă nu fusese niciodată pe placul Conducătorilor. Ei erau obişnuiţi să rezolve problemele lor murdare în mod rapid, chiar daca acel lucru presupunea distrugerea oricărui tip de obstacole, viu sau nu.

Toate aceste lucruri mă scoteau din sărite. Fusesem înşelată şi rănită, şi, pe deasupra, nu puteam reclama ceea ce mi se cuvenea pentru munca prestată, dat fiind că povestea cu acoperirea mă dădea drept moartă. în cazuri ca acesta, Compania reuşea întotdeauna, de minune, să vină cu minciuni bine ticluite. 6ri de cîte ori un accident neplăcut era îngropat sub o falsă versiune a desfăşurării faptelor, mă întrebam, în mod spontan, dacă cumva era cu adevărat posibil să te aperi de puterea unui întreg Univers care falsifica adevărul.

în mod firesc, toţi (înţelegînd prin asta pe toţi Funcţionarii) ştiau cîtă crezare trebuia să fie dată unui asemenea gen de poveşti; şi, cu toate acestea, nu se omorau să afle adevărul. Nici eu nu prea mă omoram, să-mi amintesc cît de lipsit de

importanţă consideram faptul ca Compania să-şi dea osteneala de a ne informa despre probleme cu totul străine nouă.

Nu ne-ar fi ajutat nimeni.

Revenii la momentul prezent si la plăcuta realitate a focului reconfortant. Cei doi bărbaţi ieşiră din rudimentarul adăpost pe care-1 duraseră din pietre în timpul absenţei mele forţate; nu se sinchiseau prea mult de mine, era evident. Trebuia să-1 studiez cu atenţie pe acel străin, David Tschander. Chiar din clipa în care ne întîlnjserăm pentru prima oară, la cina oferită de Conte, mă privise cu suspiciune. Eram la curent cu fireasca sa neîncredere în cei de a căror bună-credinţă nu se putea convinge în scurt timp; studiasem un raport detaliat în legătură cu persoana sa... si, totuşi, unele trăsături ale caracterului său îmi scăpau. De exemplu, nu reuşeam să-mi dau seama de faptul că eră atît de apropiat de Contele Siyuti, de stima pe care şi-o purtau reciproc. Dar, gîndindu-mă la acea relaţie, înţelesei că trebuia să depun eu însămi un mare efort pentru a cîştiga încrederea acelui bărbat. David Tschander reprezenta pentru mine singurul mijloc de a ajunge la Companie...

îi văzui chipul în extremitatea adăpostului şi-1 studiai atent, pentru prima oară. Şi el fusese marcat în mod dur de perioada petrecută pe mare; aflasem de la Conte despre lupta sa cu un rechin cu platoşă^ luptă dusă pentru a putea procura hrana pentru amîndoi. într-un anumit fel, îl admiram, pentru

că dovedise că se adaptase mediului din Axări mult mai bine decît si-ar fi putut închipui cineva. Era puternic şi foarte înalt; faţă de locuitorii Kendallului - cunoscuţi drept cei mai puternici din tot Sistemul din punct de vedere fizic - el avea o constituţie medie, dar ştiam, şi o constatasem personal -în timpul perioadei petrecute în Centrele de Pregătire - că majoritatea bărbaţilor de pe Sharraxi erau la fel. Zîmbii gîndindu-mă la femeile lor; cea mai înaltă dintre ele ar fi părut o pitică în orice trib Huwutky!

- Nhera, spuse el, chemîndu-mă pe nume.

Mi se adresase, întotdeauna, mai mult sau mai puţin, chemîndu-mă pe primul meu nume, adăugind, totuşi, un formal „dumneata". Acelaşi lucru îl făceam, de altfel, şi eu cu el.

După ce se încredinţă că mă simţeam bine, spuse:

- Peste puţin timp va veni îngheţul. Vom pomi imediat ce ne vom fi odihnit pe deplin; gheaţa va fi extrem de compactă şi vom putea traversa întinderea aceea fără a ne teme de obstacole.

Tăcu un moment, apoi continuă:

- Te simţi în stare să pleci?

Mă grăbii să încuviinţez. Nu voiam să dau impresia că ar fi fost nevoie să mă care în spate, pentru că, deşi eram secătuită de puteri, aş fi luptat, oricum, pentru a reuşi, dacă nu altceva, măcar să mă întorc pe Ushvari şi să mă simt în siguranţă.

- Foarte bine, continuă. Avem provizii suficiente pentru cel puţin două zile, după care va trebui să încercăm să ne descurcăm cum vom putea mai bine.

Se întrerupse cînd eu îl întrebai:

-Două., zile? Cunosc binişor limba din Sharraxi, dar anumiţi, termeni, ca acela, îmi sînt complet necunoscuţi.

- Ii adevărat, spuse el rîzînd. Aici nu există termeni care să poată defini cît de cît conceptul. Să spunem atunci două Segmente Timp şi jumătate.

Fui dezamăgită.

- Atît de puţin?

- E tot ceea ce avem, răspunse el grav. Vom raţionaliza rezervele. Şaizeci de nahmar. Va trebui să reuşim să-i parcurgem în mai puţin de un Segment.

- Dacă totul merge bine, adăugai. Nimeni n-a mai traversat vreodată gheţarii. Şaizeci de nahmar sînt o veşnicie! Si va trebui

1. > ... 1 5

sa ne mai oprim pentru a ne odihni.

Dădu din umeri, fără a răspunde. Era evident că există nenumărate pericole şi, mai ales, necunoscute. Dar nu puteam face altceva.

Pînă atunci şezusem lîngă foc, recuperînd, pic cu pic, energia de care aveam nevoie; cînd mă simţii în mod raţional eficientă, hotărîi să-i ajung pe cei doi: nu îns'ă mai înainte' de a îmbrăca costumul Hijia, care se uscase complet, şi era gata să mă apere de clima aceea care, pentru mine, era de-a dreptul ucigaşă.

De cum ieşii afară, îmi dădui seama că nu mai era timp.

Aerul se făcuse şi mai rece şi se pornise să ningă zdravăn, ceea ce prevestea condiţii foarte rele pentru viitor. Luna apunea dincolo de orizont. Contele Siyuti contempla spectacolul stînd pe ţărm, la cîţiva paşi de mare.

Il studiai, cum îl studiasem mai înainte pe bărbatul din Sharraxi. în felul său de a sta nemişcat era ceva melancolic, trist; probabil se gîndea la soţia sa. Ştiam cît de mult o iubea, şi

perspectiva de a muri fără a o mai revedea părea a-1 chinui cumplit.

Se întoarse si se uită la noi.

- Veniţi, spuse.

Străbătiirăm cei cîţiva metri care ne despărţeau şi ajunserăm si noi pe prundisul rece al ţărmului.

- As vrea sa nu mă aflu aici, să admir acest spectacol, murmură el. Cînd te gîndeşti că avem privilegiul de a fi prezenţi aici., acum... şi că peste puţin timp, poate, vom fi morţi...

- Domnul meu, spusei, ar trebui să ne întoarcem în adăpost. Ar fi mai bine să ne refacem forţele mai înainte de a pleca.

încuviinţă.

Era un păcat să nu fi putut rămîne acolo pînă în momentul întunericului, dar n-ar fi servit, oricum, la nimic.

îmi amintesc că pe cînd eram copilă (să tot fi avut opt ani standard), mama mea m-a luat cu ea într-o călătorie în Triade. Trăisem pînă atunci într-o cavernă subterană, din cele ale triburilor Huwutky din Valea Zeda; lumea mea era constituită din ceruri de stîncă, din mii de Luminatoare, despre care credeam că sînt stele, şi dintr-o luptă cu nisipul Deşertului, pe care nu reuşeam s-o înţeleg.

Tatăl meu era un keneri get-beget, şi eu îl admiram mult. La fiecare două Segmente Timp, se ducea afară (dar eu habar n-aveam de acel „afară"... nu reuşeam nici măcar să concep existenţa unei lumi în afara cavernelor în care trăiam) pentru a vîna hakterisi a ne procura ceva de mîncare. Nu ştiam cîtă trudă îl costa carnea aceea puţină pe care ne-o aducea după mult timp de la plecarea sa; nici măcar nu-mi puneam întrebarea. Mama mea lucra la tunelurile secundare, şi era în continuu supusă pericolului ca schelăria să cedeze şi caverna să se prăbuşească; cu ea mai erau alţi bărbaţi şi femei din tribul Huwutky. îi priveam cum lucrau, şi mi se părea că tot ceea ce făceau n-avea nici un rost. Nu mă întrebam care să fi fost raţiunea lucrurilor, mă uitam, par şi simplu, la lumea care creştea în jurul meu; amintirile mele sînt clare, clare tocmai pentru că nu exista - după părerea mea -un motiv deosebit pentru a trebui să trăieşti. Fiecare lucru era dinainte stabilit de către „adulţi"... Ca orice copil, nu credeam cîtuşi de puţin că într-o bună zi voi fi devenit si eu „ca ei", şi, în consecinţă, mă gîndeam că n-ar fi trebuit niciodată să fac altceva decît să fe urmez poruncile şi sfaturile.

într-un anumit sens, aceste iluzii ale mele fură toate spulberate în momentul în care văzui pentru prima oară oraşul Myrane. îmi dădui seama că lucrurile - ca s-o spun aşa,'la modul foarte banal - nu erau, si probabil nici nu fuseseră, aşa cum mi le închipuiam eu. Si dm acea zi, probabil, încetai de a

mai fi pasivă. Mă minunai de iacul imens, aflat nu prea departe: nu mai văzusem niciodată pînă atunci atîta apă, aşa, în loc deschis. Triburile Huwutky foloseau pînzele de apă subterane, şi modul în care ie exploatau era foarte- diferit. Mă uitam, stupefiată, la ochiul acela de apă de culoare albastră, incapabilă de a întelge ceva şi, între timp, mă gîndeam la mii de lucruri; acel soi de meditaţie cumplit de iraţională, caracteristică tuturor copiilor, pentru care orice lucru este nou, mai ales dacă se află într-o lume nouă, cum mă aflam si eu atunci.
. >

Apoi mă întorsei în Valea Zeda, şi tot atunci structurile portante ale tunelului se prăbuşiră, omorînd-o pe mama mea...

Aveam doisprezece ani. Din acel moment încetai să mă mai las pradă fantasmagoriilor, pentru a da ajutorul meu tribului, şi nu mai încercai niciodată acel sentiment de excitaţie pură pe care-1 încercasem în momentul în care şedeam pe malul lacului Abha, uitîndu-mă ia apa care unduia sub mine...'

De aceea, cînd îmi dădui seama că în faţa mea nu era altceva decît beznă, simţii din nou un fior, spunîndu-mi că totul se schimbase rău de tot. Nu puteam desluşi nimic, dar ştiam că în locul apei mării se afla o pătură de gheaţă. Luna apuşese; lăsînd îil urma ei un întuneric misterios, rece, fără nume.

Atinsei braţul lui David, mai întîi şi mai întîi pentru a-1 trezi, şi, în al doilea rînd, pentru a mă convinge că nu dispăruse în întuneric. Se scutură; îl auzii cum se ridică, încet, şi cum respiră adînc. Vorbi, şi vocea sa avea un ton hotărît.

- A sosit, spuse el încet.
- Da, la timp. Exact la timp - răspunsei.

Vocea Contelui Siyuti răsună între pereţii de piatră:

- Acum am să aprind Luminatorul. Să nu vă uitaţi direct la el: nu este o sursă de lumină prea puternică, dar ochii voştri sînt obişnuiţi cu întunericul, şi acest lucru ar putea să vă producă necazuri.

Văzui din nou lumină, ceea ce-mi dădu un sentiment de uşurare. Nu stiusem niciodată ce însemna un întuneric absolut,

şi îmi fusese frică. Acum ştiam că totul era aşa cum fusese «întotdeauna: eu, împreună cu un bărbat dintr-o altă lume şi cu un Conte Darstel, undeva departe de insula Ushvari, pregă- tindu-ne să începem Marea Traversare... în faţa noastră, Luminatorul ne dezvălui o parte din peisaj. Ningea cu fulgi deşi, şi temperatura coborîse considerabil, văzurăm o porţiune de cîm- pie îngheţată, acoperită deja de un strat moale de zăpadă, dar senzaţia aceea era înspăimîntătoare. Luminatorul ne îngăduia să vedem la vreo sută de metri înaintea noastră; era ca şi cum, pe măsură ce înaintam, am fi sfîşiat, bucată cu bucată, o uriaşă perdea neagră, pentru a vedea ce acoperea ea acolo; iar sfîşie- turile pe care le produceam noi se închideau ia ioc în urma noastră. Fără acea singură sursă de lumină pe care o aveam, am fi fost înghiţiţi de neant .

- Să mergem, spuse Contele.

Şi după acele cuvinte, pornirăm la drum.

Întunericul! De cîte ori nu mă gîndisem la această realitate, fără a-i da însă vreo importanţă! Abia acum începui să pricep ce anume înseamnă întunericul şi cum trebuia să mă comport cînd se ivea în drumul meu. Pînă acum nu avusesem niciodată o experienţă directă; pentru mine nu fusese altceva decît un vis. Chiar atunci cînd trăiam sub pămînt, în cavernele din Valea Zeda, nu dusesem lipsă de lumină; iar mai apoi, cînd am luat hotărîrea să trăiesc în Extremul Nord - unde oamenii pot-ieşi în aer liber făptura mea era în permanenţă expusă la soare.

Pe cînd aveam cincisprezece ani şi părăsisem deja tribul Huwutky - dar mai dădeam pe acolo în fiecare an, pentru scurt timp, - mă uitam la umbra mea proiectată de lumina soarelui. Bănuiam doar cum se putea trăi pe cealaltă parte a planetei, închipuindu-mi că era ca şi cum te-ai fi, aflat, cumva, înăuntrul acelei umbre uriaşe. Aceste fantasmagorii ale mele aveau drept rezultat făptui că mă înspăimîntau cumplit, pentru că umbra mea proiectată pe nisip era întunecată; mă cuprindeau fiori de frică şi mă străduiam să scap de acele gînduri. Abia atunci, în sfirşit, am dcscoperit că acel întunecat hău în care dispărea orice, se cufunda în neant, era ceva viu şi plin de energie vitală: nu doar o învelitoare, ci o substanţă, o hrană organică constituită din mii şi mii de elemente, atît bune cît şi rele. Aproape că simţeam cum mişunau, de jur-împrejurul meu, acei demoni ai Duhului Răului!

Din nou alungai -ca pe vremea cînd eram o copilă - asemenea gînduri rele. Tot ceea ce conta era că mă aflam acolo, că păşeam în stînga Contelui Siyuti, ascultînd cum urlă tăcerea, goi în gol.

Se scurseseră cîteva ore. Picioarele ni se afundau în zăpada moale, care continua să cadă din cerul implacabil; busola, sclipitoare, ne arăta direcţia pe care trebuia s-o urmăm, şi noi ne mişcăm trupurile pentru a ajunge acolo, undeva.

Ne dădeam seama cît de slabi şi de neajutoraţi eram.

Apoi Luminatorul făcu să ni se înfăţişeze privirilor o spectaculoasă formaţiune de gheată, acolo unde un val se frînsese de o stîncă şi îngheţase... Trecurăm mai departe, în tăcere, mergînd încet' Şi prin minte îmi străfulgeră un gînd: „Dacă as putea, cumva, să aduc lumina zilei în această zonă!"

Imag'inati-vă. O rază deflagrantă lăsînd o dîră violetă prin aer, în timp ce urcă, şi urcă, şi urcă. Apoi., o explozie de lumină. Şi iată peisajul landei îng'hetate!

Aici, ca un vîrf de ac, o insuliţă care răsare din mare, o insuliţă acoperită deja de zăpadă moale, a cărei imagine dipare încet-incet.

Iar aici, bucăţi de gheată ce se desprind dintr-un mare tufiş crescut anevoie pe o altă mică insulă. Tufişul e scund, cu ramuri subţiri; lunga sa străduanie pentru a putea trăi a fost curmată, brusc, şi acum îşi îndreaptă ramurile-i reci în toate direcţiile. Era singura formă de viaţă vegetală în stare să reziste, si acum nu mai fiinţează. Minusculele stalactite ce se desprind şi cad dispar înghiţite de zăpadă.

Mai înco'lo, o depresiune. Nu o cîmpie, cum ar fi trebuit să fie, ci un lanţ de munţi, cu multe reliefuri, adîncituri, văi. Şi toate acestea au fost create de apa oceanului.

Mii de sculpturi şi forme parcă vii, create de gheaţă. Mii de nuanţe ale albului orbitor care se întinde, nevăzut, pe masa aceea de apă, încă vie în adîncurile ei!

Iar acum, un sunet. Un soi de respiraţie înceată, languroasă, părînd a veni de undeva de departe. Soseşte, se apropie, creşte în intensitate. Acum este ca un urlet puternic, înnebunitor; aduce cu cl fulgii de zăpadă, roade sculpturile, le slăbeşte, le sfârîmă cu un zgomot sinistru. Este vîntul, suflarea aceea de vînt premergătoare furtunii pe care am auzit-o mai demult. înaintează şi duce cu sine celălalt întuneric, celălalt neant din neant.

Şi toate acestea se petrec acum, acum şi aici, fără ca eu să pot avea cunoştinţă de ele sau să le pot, cumva, vedea...

Mai înainte ca vreunul din noi trei să-şi fi putut da seama, ne trezirăm vorbind, vorbind cu adevărat, în acel gol imens al acelei linişti nemărginite. Ne puteam auzi proprii noştri paşi, care. produceau un zgomot neobişnuit, străin nouă, în timp ce călcam pe stratul de zăpadă, lăsînd pe el urmele trecerii noastre. Acesta era adevărul: trebuia să facem ceva pentru a nu înnebuni de jale, chiar dacă discuţiile noastre ar fi fost despre subiectele cele mai banale. Şi aveam, oricum, un singur gînd, comun tuturor.

începui să vorbesc eu, privindu-i cum înaintau - cu mişcări nesigure - în licărirea cristalelor de zăpadă atinsă de fasciculul de lumină:

- Cînd credeţi că vor ajunge aici?

Se întoarseră'amîndoi şi se uitară la mine. Ştiam că aceea era singura întrebare la care, probabil, nu puteau răspunde; şi totuşi nu mă puteam abţine de a le-o pune. Simţeam nevoia de a le afla părerea chiar dacă ceea ce ar fi spus n-ar fi corespuns adevărului. Trebuia să-mi dau seama de ceea ce ar fi putut să se întîmple, măcar pentru liniştea mea; dar ceea ce spuse Davicl n-a fost deloc pe măsura aşteptărilor mele.

-Poate că se află deja pe urmele noastre. Ia aruncă-ţi o privire.

Nu rise nimeni de poanta aceea forţată, dar, cel puţin, sunetul vocilor noastre nu ni se mai păru străin.

- Ar putea să ne atace în orice moment ar dori s-o facă, observă, cu tristeţe, Contele.

-Nu pot să înţeleg, spuse David, clătinînd din cap. Toate acestea n-au nici un sens. Compania n-a arătat niciodată interes pentru indivizii luaţi în parte: de ce ar căuta o nulitate statistică cum e David Amshmygry Tschander?

Eu cunoşteam motivul, dar nu puteam să i-1 dezvălui; ar fi însemnat sfirşitul meu. Mă afurisii de una singură pentru că acceptasem, cu un an mai înainte, acea însărcinare şi-i afurisii, bineînţeles, si pe preacinstiţii şi respectabilii Conducători.

- C'îţi nafimar vom fi parcurs?

-în ritmul în care mergem, aş spune că, poate, doi şi jumătate, trei.

- David, spusei, aş vrea să-mi vorbeşti despre planeta dumitale.

El se uită la mine. Ochii îi erau singura parte a fetei care se putea vedea de sub costumul Hijia; şi aş putea jura că'zării în ei o străfulgerare.

Nu spuse nimic.

Ii răscolisem adînc principiile shatitihstreen, sau cum va fi preferat el să le numească.

Contele îşi dăduse seama. Nu spuse nimic, clar eu simţeam ceva; cît de extraordinară era acea legătură care se stabilise, în atît de puţin timp, între cei doi bărbaţi!

- Iţi cer iertare, mă văzui nevoită să spun. N-am vrut să te supăr.

Făcu un gest hotărît cu mîna dreaptă, cum că nu avea nici o importanţă. Scoase un suspin.

• - Lumea mea... şi mai scoase un suspin. Aproape că am uitat cum mai arată. N-am mai văzut-o de zece ani, şi în tot acest timp planeta mea a fost o Navă Spaţială pentru transportat mărfuri. Am... am pierdut noţiunea de pămînt si de cer, de orizont, noţiunea răsăriturilor maiestuoase si a apusurilor calde. I-am pierdut şi pe toţi cei ce mi-au fost, într-un fel sau altul, prieteni. într-adevăr, nu cred că mai am o „lume" a mea. De aceea nu m-a durut ce mi-ai spus. De surprins, m-ai surprins, e drept; m-ai surprins pentm că nu mai ştiam dacă-mi pot aduce aminte de Sharraxi. Pot să-mi amintesc doar de... locul în care trăiam, într-o vale înconjurată de cîmpii şi de păduri uriaşe.

Viziunea aceea mă făcu să mă emoţionez: cîmpii şi păduri!

-Da, spuse el. întinderi nemărginite de pămînt cultivate sa nu... şi cînd eram copil alergam pe acele întinderi, încercînd să le dau de capăt, dar nu reuşeam niciodată. Călcam în picioare greierii fără să-mi dau seama... simţeam cum mă poartă vînlui pe aripile sale. Vara petreceam zile întregi în cîmp... eram tînă Totul mi se părea atît de frumos si de firesc...

fncepuse să vorbească în mod dezlînat şi glasul îi tremura.

înţelesei că minţise; casa lui îi era vie în amintire, în gîn- durile care nu-i dădeau pace deloc.

- Eram fericit. Nu aveam nici un fel de griji, şi lumea aceea era plină de viaţă chiar si iama, cînd norii acopereau soarele. Iar vara pădurea era atît de ciudată şi atît de plină de farmec, noaptea, cînd se părea că spiritele strămoşilor noştri umpleau
aerul cu gemetele lor, cu suspinele celor ce muriseră şi se prefăcuseră în ţărînă, atunci mi se părea că vor să-mi vorbească cu glasurile lor ca nişte vise plăcute... şi eu îi ascultam. Cînd răsărea soarele dădeam fuga afară din casă pentru a mă bucura de aerul proaspăt, parcă renăscut... şi de lumina soarelui, de lumina soarelui care-mi reda viaţa ce o pierdusem în clipa asfinţitului, la căderea nopţii... Ah! Shakkai, noaptea... Ah!

Ultimul cuvînt fusese ca un suspin înăbuşit; îşi luă faţa între mîini şi începu să alerge înainte. Dădui să-1 opresc, dar (fontele mă prinse de un umăr fără a spune nimic: şi înţelesei. El se afla k vreo cincizeci de metri mai încolo, tot în conul de lumină al Luminatorului, şi mergea în acelaşi ritm cu al nostru, dar n-ar fi putut fi ajuns decît dacă am fi fugit şi noi, dar nu ne simţeam deloc în stare s-o facem.

Nu-1 mai văzusem niciodată plîngînd pe David, dar ştiam că plîngea. Ar fi fost prea mult să-i fi pretins să suporte o' situaţie impusă atît de brutal fără a suporta consecinţele la nivel fizic şi psihic. Amintirea celor mai fericite zile din viaţa sa îl făcuse să capituleze; şi-1 înţelegeam perfect, acum.

Cîmpii întinse... Odheg să mă aibă în paza sa! . Şi astăzi mă cuprind fiorii cînd mă gîndesc la aşa ceva.

Abia atunci înţelesei cît de singur putea fi acel bărbat. Nimerise pe o lume crudă şi duşmănoasă pentru el, şi pierduse orice legătură cu viaţa sa trecută. Nu ruptă, acea legătură, de voinţa sa, ci pierdută; pierdută aşa cum pierd toţi cei ce sînt siliţi să renunţe la un mod de viaţă pentru a adopta un altul.

-Va fi tot timpul, spuse Contele, încet. Va fi tot timpul pentru a avea parte şi de bucurii şi de toate celelalte ce-i sînt date omului. Dar pentru David timpul acela încă nu a venit.

încuviinţai. îi privii chipul, prin ninsoarea aceea deasă, încercînd sa desluşesc ceva care să exprime mai mult, dar nu descoperii.
Stratul de zăpadă se îngroşa şi era din ce în ce mai greu să mergi; din fericire, raza Luminatorului degaja cît de cît căldură făcînd să se topească o parte din masa aceea albă din faţa noastră. Mă uimea liniştea aceea absolută în care noi trei eram singurele fiinţe vii, singurele care ne mişcăm. Nici o adiere de vînt si aerul era rece ca gheaţa, dar nemişcat, iar fulgii de zăpadă păreau a cădea într-aiurea, duşi de propria lor greutate. Frigul era atît de mare, încît îl simţeam cum pătrunde prin
costumul meiu Hijia... dar nimic nu ne dădea de înţeles, cel puţin în aparenţă, cît de neîndurător era Kendall cu cei ce cutezau să-i străbată ţărmul.

Nimic deosebit, busola ne arăta direcţia pe care s-o urmăm. Luminatorul ne croia drum. Asta era tot.

Si era destul.

?

David ne ajunse, sau, mai bine spus, se lăsă să fie ajuns, după vreo zece minute. Se părea că depăşise criza, si vocea îi era din nou sigură cînd îşi ceru scuze pentru comportarea sa, nedîndu-şi, bineînţeles, seama de faptul că un keneri s-ar fi comportat în acelaşi mod.

N-am reuşit niciodată să înţeleg cum de alte stirpe pot să considere drept semn de slăbiciune manifestarea propriilor sentimente, acel mod de a te uşura, care pentru noi, cei din Deşert, este atît de simplu si de firesc de acceptat. La urma urmelor, un keneri n-a dat niciodată dovadă cum că ar fi slab; si, cu toate astea, ei nu pricep cît este de important pentru noi iaptul de a putea găsi un mijloc eficace să-i facă să înţeleagă cum ne simţim noi. Şi în acest sens, clipa de slăbiciune a lui David i-a făcut să crească în ochii mei.

- Ar fi bine să mîncăm cîte ceva din ceea ce am adus cu noi, spuse Contele. Nu ne vom opri; ne-am odihnit destul, şi nu ne putem permite să irosim timpul pe care-1 mai avem la dispoziţie pentru a ajunge la Ushvari.

Si, zicînd acestea, îsi duse mîna 1a cingătoare, acolo unde îsi legase peştele uscat. Dar eu nu rnă uitam la el. Văzusem ceva în depărtare, ceva care nu era decît un preaviz a ceea ce ne aştepta.

- Priviţi!

Se puteau desluşi, în întuneric, nişte mici sclipiri. Erau dese şi numeroase.

- Sînt ei, spuse David.

- Cam la ce distantă?

- Poate la douăzeci de nahmar. Nu e prea uşor de spus, dar, în mod sigur, nu aşteaptă altceva decît sosirea noastră.

- Ne-au supravegheat bine.

Masa aceea formată din mici sclipiri era nemişcată; în mod evident, ei nu puteau să zărească raza noastră de lumină, si hotărîseră că nu era cazul să se deranjeze să vină în întîmpinarea noastră. Bineînţeles că şi noi, la rîndul nostru, am

fi putut aştepta ea ei să vină să ne descopere, dar ce sens ar fi avut? Nu, hotărît lucru, trebuia să mergem noi la ei şi să încercăm să terminăm odată totul, cît mai repede cu putinţă. Eram, toţi trei, convinşi şi hotărîţi s-o facem.

Şi, dintr-o dată, nu putui să mă mai gîndesc la acea graţie idilică a întunecatului peisaj din Axări; totul fu măturat, într-o clipită, de acea revelaţie, de întoarcerea la realitate. Ştiam că va fi trebuit să înfrunt' din nou Compania, dar sperasem, cu naivitate, să pot amîna acea întîlnire; dar iată că, iată că ea îmi apărea înainte, cu toată puterea şi capacitatea sa de a insufla groaza. Nu fusesem niciodată în stare să pricep care anume era acea forţă capabilă să manipuleze atîţia si atîţia indivizi şi să-i lase pe oameni pradă luptelor intestine. IVli -era frică de făptui că nu aveam să mai apuc să mai văd insula Ushvari.

Pipăi cu nervozitate plăselele cuţitului pentru tăiat gheaţa; era un obiect care nu ne-ar mai fi folosit la procurarea hranei, ci doar ca armă. Si rni-era frică.

Nu mai ucisesem niciodată; nici măcar nu-mi trecuse prin minte că aş fi putut fi vreodată silită s-o fac; dar presimţeam că în orele următoare avea să fie necesar să ne croim dram prin

violentă...

1

II. JENAAR B HAD ANE SIYUTI:

Acum cîteva minute am vorbit cu David. Eram amîndoi aşezaţi, secătuiţi de puteri după toate cele întîmplate cu cîteva ore mai înainte; Nhera era într-o stare de transă, complet absentă, nemişcată, cu picioarele îndoite, încercînd să-şi recupereze forţele fizice şi psihice.

David o privea cuprins de curiozitate.

-O.formă de meditaţie transcendentală, îmi spunea el. Am mai văzut cazuri asemănătoare la triburile Adkyata din munţii din Sharraxi. Doar că acest lucra regenerează capacităţile fiziologice. Ceva cu adevărat notabil, spunea el clătinînd ain cap.

Apoi se uită la mine şi mă văzu scoţînd din buzunar un minuscul aparat de înregistrat; schiţă un gest de surprindere.

- Ce este?

-Un aparat de înregistrat. L-am luat cu mine pe Insula Plutitoare Kuthanqi pentru cazul în care ar fi fost nevoie să consemnăm ceva important; dar nu mi-aş fi închipuit niciodată

că ar fi putut rezista după toată seria de peripeţii prin care am trecut.

Şi în acea clipă imitai expresia feţei lui, pe care o avusese cu o clipă mai înainte, precum şi inflexiunea vocii sale:

- Ceva cu adevărat notabil - spusei eu, strîmbîndu-mă.

Rîserăm amîndoi. Ce bine, să mai poţi rîde! Eram obosiţi si răniţi, dar, după fiecare minut petrecut în liniştea abia dobînciita, ne simţeam mai puternici, gata să trecem dincolo de bariera de gheaţă care ne mai despărtea de adăpostul nostru, de casă. Sau, mai bine spus: „casă" era numai pentru mine; dar aveam, totuşi, impresia că atît David cît şi Nhera doreau cu adevărat să ajungă undeva, într-un loc care le era familiar.

Treizeci de nahmar. încă treizeci de nahmar...

Trecuserăm de primul obstacol fără pierderi importante; lucru care ne dădea o stare de euforie şi ne făcu să ne oprim pentru cîteva minute într-un loc în care am topit zăpada cu ajutorul Luminatorului.

-Ce vrei să faci? mă întrebă el, văzînd că, intenţionam să verific dacă micul aparat funcţionează.

- Vreau să încep să ţin un jurnal.

- Aici? Acum?

Părea uluit.

- Simt nevoia de a mă agăţa de ceva real, îi răspunsei. Poate tocmai de aceea vreau să înregistrez acum aceste cuvinte sperînd să pot realiza o descriere logică a întîmplărilor.

în acest moment, Nhera este cufundată încă în catalepsie, iar David se află aproape de mine; se relaxează. Oricum, acum totul va fi mai uşor, acum cînd am cîştigat prima bătălie împotriva Companiei, prima si, poate, cea mai uşoară, mai puţin angajantă; dar deloc insignifiantă. Am senzaţia că, doar cu puţine ore mai înainte, am dat o mare bătălie. Am demonstrat Companiei - şi încă în mod eficace - că np sîntem dispuşi să acceptăm ideea de a fi manipulaţi. Nu cred că ne vor mai considera drept o pradă uşoară.

Cu circa opt ore mai înainte, ne aflam în plin marş, în aceeaşi direcţie în care mergem acum, şi zăriserăm pentru prima dată lumina Luminatoarelor undeva, departe, în faţa noastră; părea a fi aproape la orizont, desi nu se vedea nici un orizont, înaintam în linişte; nu reuşise nici unul dintre noi să găsească un subiect de conversaţie decent. Se părea că tăcerea aceea avea să domnească mereu, dar acum îmi dau seama că mă înşelasem. Faptul de nu fi reuşit să vorbim se datora doar încordării pe care o simţeam în preajma confruntării cu nişte oameni mai puternici si ma'i numeroşi ca noi şi care se aflau în condiţii fizice mai bune. Acum, cînd s-a consumat totul, descoperim, încet-încet, [v] capacitatea de a vorbi şi un nou mod de a ne preţui reciproc, datorită, poate, şi noii relaţii pe care o avem cu femeia keneri după revelaţia care 1-a tulburat mai ales pe David. Sîntem mai liniştiţi acum... chiar dacă nu ştim cît va putea dura.

Nu-mi dădui seama, atunci, că era absolut cu neputinţă să încercăm să nu ne mai gîndim la situatia în care ne aflam si, în consecinţă, să reuşim să „conversăm"; cum, în mod stupid, o tăcuserăm. Mai vorbirăm, desigur; dar nu despre altceva decît despre cum să-i înfruntăm pe oamenii aceia.

- Am trăit pînă la maturitate într-un trib Jutky[1] , le spusei, încercînd să-i fac să priceapă cît mai multe despre Sheukhi. Am participat la diferite întreceri, şi de multe ori m-am aflat în situaţii asemănătoare. Dacă jucăm cu atenţie în acest joc de cărţi, atunci - poate - vom putea nutri speranţa de a o scoate la capăt.

Dacă, aşa cum e logic să se presupună, poartă fiecare cîte un . Luminator, atunci ar însemna că sînt în număr de zece. Şi zece este un număr tocmai bun pentru o expediţie. Şi sînt înarmaţi, în mod evident... şi ei ştiu că şi noi sîntem înarmaţi. Trebuie să ne bazăm nu atît pe cuţitele noastre de tăiat gheaţa, cît pe tactică. Iar tactica este aceea de a profita de fiecare secundă de avantaj asupra lor; numai aşa vom p'utea să-i punem pe acei zece oameni în condiţii de inferioritate. E de ajuns să nu ne facem iluzii în ceea ce priveşte puterea noastă efectivă şi, pe de altă parte, nici să nu ne subapreciem prea mult.

Să chibzuim bine. Trebuie să acţionăm rapid, fără a ne permite nici un moment de răgaz. Va trebui ca voi, în mod deosebit, să încercaţi să renunţaţi la aceste metode de luptă pe care le-ati tot folosit.. Sheukîiul are caracteristici deosebite; adică reuşeşte mai întotdeauna să priceapă, în doar cîteva secunde, dacă adversarul său este sau nu pe măsura sa. Şi din acest motiv voi va trebui să aveţi o anumită comportare. Nu lăsaţi să vi se ghicească intenţiile, nu-i lăsaţi să v-o ia înainte.

Mă ascultau amîndoi, pe cît se părea, cu mare atenţie. Ceea ce era bine; dacă vreunul dintre noi ar fi fost răpus, atunci pentru ceilalţi n-ar mai fi rămas nici o posibilitate. Lupta „corp la corp" este unul dintre lucrurile cele mai importante care trebuie să fie învătate, si, dacă nu dădeau dovadă că 'erau în

stare să ducă acea luptă, atunci nu ne-ar fi rămas prea mult timp pentru regrete. Şi mai era si altceva:

- Să ţineţi minte bine acest lucru, spusei eu, încercînd să par cît mai convingător cu putinţă. Cunosc psihologia sheukhilor. Nu vă jucaţi de-a eroii, acest lucru s-ar putea să vă fie fatal. Ucideţi ori de cîte ori aveţi ocazia; este singurul mod pentru a ne putea salva propria piele. Fără scrupule, nu-şi au rostul, în cazul de faţă.

David se uită la mine.

- Chiar nu avem de ales, Jenaar? întrebă el.

Clătinai din cap.

-Trebuie să lovim imediat. Trebuie să contăm pe efortul surprizei.

Tăcurăm.

Simt nevoia să fac puţină ordine în gîndurile mele... sînt obosit şi întors pe dos. Am trăit, timp de treizeci şi cinci de ani, pe acestă parte a planetei mele fără a fi avut vreodată posibilitatea de a vizita şi celaltă parte. Kendall este o

planetă foarte nemiloasă... nu-i îngăduie nimănui, nici măcar propriilor săi locuitori, să-i străbată nemărginitele întinderi de apă şi de nisip. Cred că nimeni nu are atît de dezvoltat acel simţ al po'trivniciilor aşa cum îl au kendallienii, asta pentru că Kendall-este o planetă unică. De aceea străinii nu reusesc să înţeleagă sensul legilor ei; şi dintre toate persoanele din Sistem pe'care le-am cunoscut eu pînă acum, doar David Tschander mi s-a părut a se apropia, cît de cît,de mentalitatea respectivă. Stă drept dovadă acestui lucru comportarea sa: aflîndu-se faţă în faţă cu un rechin cu platoşă, a avut puterea de a analiza, lucid, situatia şi de a face să atîrne balanţa în favoarea sa... acum, mai muft ca oricînd, sînt convins că David este Cel-ce-l-face-să-vorbească-pe-Shakkai. Nu pentru că este în măsură să facă să sune Instrumentul Sacru; nu cred că de aceasta ar putea depinde soarta unui om. Dacă el va fi în stare să se folosească de această iscusinţă a sa, ar mai putea fi în stare de multe alte lucruri.

Nu i-am vorbit pînă acum despre asta, bineînţeles că nu. Acum moţăie aşteptînd să ne continuăm drumul, deci, nu mă poate auzi'cum înregistrez aceste cuvinte; dar cred că a înţeles deja totul. în orice caz, vreau ca toate aceste gînduri ale meîe să fie consemnate undeva, să fie înregistrate pe bandă, să se afle acolo în caz că mă voi întîlni cu Duhul Răului... Şi totuşi cred -am eu motivele mele - că acest lucru nu se va întîmplă; cu toată oboseala si încîlceala pe care le simt, îmi menţin speranţa
si încrederea.
?

Cu şapte ore mai înainte nu aveam nici încredere, nici speranţa. Mă gîndeam doar la faptul că în curînd va fi trebuit să înfruntam un grup de oameni care ne doreau moartea. Şi nu era deloc un lucni plăcut.

Mergeam din nou. Străbătuserăm un spaţiu enorm, şi ni se părea că ne aflăm pe drum de o veşnicie; şi nu ajunseserăm nici măcar la jumătatea traseului] Vîntul ne purta spre locul bătăliei pe care trebuia s-o purtăm. înaintam în tăcere, în mod maşinal, şi singurul nostru gînd era acela de a parcurge, în cea mai mare viteză posibilă, acei zece nahmar care ne mai despărţeau de cei de pe Insula Plutitoare Kuthanqi...
Nu se întîmplă nimic în orele acelea. Domnea o linişte absolută, şi noi nici măcar nu ne simţeam în stare s-o tulburăm; şi această linişte, precum şi bezna care ne apăsa ne făceau să ne simţim trişti si îngrijoraţi. Latura pozitivă a acestui marş era o diminuare - in termeni perceptivi - a oboselii fizice. Nu era frig, frig cu adevărat; după părerea mea temperatura aerului trebuia să fi fost de cel puţin o mie de grade Syetchen sub zero. Dar o puteam suporta; dispozitivele termoreglatoare cu care erau dotate combinezoanele noastre asigurau deplina păstrare a căldurii corpului, şi singura parte a acestuia care suferea era faţa. în realitate nu simţeam oboseala acelor nahmari străbătuti pînă atunci; am fi putut merge aşa, în prostie, ani şi ani la rând, dacă n-am fi avut griji, multe şi importante. Acele zece luminiţe, ca nişte licurici - acolo, în faţa noastră - care deveneau tot mai strălucitoare pe măsură ce noi înaintam... Iar în spatele lor, alte luminiţe - alţi licurici - care abia se zăreau, mult mai departe, dar mult mai numeroase.

Erau simbolul salvării noastre: cele nouă mii de Luminatoare din oraşul Qixe, care se aflau, aparent, la numai cîţiva paşi de noi. Fui cuprins de fericire... doresc să-mi revăd soţia, doresc acest lucru atît de

mult, încît nu poate fi descris de cuvinte. N-am mai văzut-o de multă vreme, şi bănuiesc că Compania îi va fi adus la cunoştinţă o „dizgraţie" nu prea bine motivată... mă gîndesc că, pentru un bărbat din Kendall, familia lui este lucrul cel mai de pret; şi în acest moment simt nevoia de a mă întoarce la casa mea, in acel loc în care simt cu adevărat că sînt eu însumi alături de soţia mea, nu un Conte Darstel ci, pur şi simplu, ceea ce doresc să fiu. Si acum... acum acele nouă mii de luminiţe sînt aproape tangibile, chiar dacă nu s-au apropiat prea' mult faţă de momentul acela al ciocnirii...

Totul începu atunci cînd cele zece Luminatoare mai mici se apropiară. Eram gata de luptă, acesta era adevărul; dar nu ne-am fi aşteptat niciodată să se întîmple ceea ce s-a întîmplat. Nici nu bănuiam măcar faptul că acei oameni s-ar fi grăbit; erau zece, bine înarmaţi şi eu ştiam că pentru noi nu era chip de scăpare. Dacă am fi' încercat, cumva, să-i încercuim, Luminatorul nostra ne-ar fi trădat; iar a încerca să ne fofilăm aşa, fără lumină, ar fi fost o idee nebunească. Din acest motiv nu calculaserăm exact momentul în care va fi avut loc confruntarea.

Mai aveam de parcurs doar cîţiva nahmar pînă la punctul crucial; înaintam încet, eu cu David, în faţă, Nhera în urma noastră. Zăpada ne ajungea de acum pînă la jumătatea coapsei şi frigul era din ce în ce mai mare, îl simţeam pînă şi eu, care suportasem iarna aceea nesfârşită încă de' la naşterea mea. Din fericire, reuşeam să topim zăpada destul de' uşor, datorită căldurii generată de oglinda reflectantă cu care era prevăzut Luminatorul, putînd astfel să înaintăm destul de repede.

- Jenaar, mi se adresă, pe neaşteptate, David, vorbind încet. Te-ai gîndit vreodată... că am piite'a... muri?

îl privii. Deci la asta se gândea, şi de mult timp, judecind după calmul cu care rostise cuvintele.'

- Da, bineînţeles, îi răspunsei, şi chiar de mai multe ori. De cînd mi-am da't seama că ne-am băgat într-o afacere care depăşea cu mult puterile noastre. Da, de multe ori. Şi cred că putem doar să ne prefacem că nu ştim asta.

- Nu mi-e frică de moarte, spuse David, cu o nuanţă de tristeţe în glas. Dar n-aş vrea să se întîmple aşa: pierdut într-un deşert îngheţat, din cauza unor nebuni, şi fără nici un motiv. Nu pot să mă gîndeasc la aşa ceva.

- Dar Compania are nevoie de tine. Dacă chiar trebuie să mori, nu vei muri, în nici un caz, aici şi acum.

Vocea îi deveni glacială.

- Jenaar, nu e cazul să-ti irosesti sarcasmul, aici si cu mine. Tu crezi cu adevărat că ei vor ezita să mă lichideze dacă le voi crea probleme? După ce-şi vor da seama că le-am ghicit jocul? Nu, nu mă vor lăsa, în nici un caz, liber. De acord, lui David Tschander nici măcar nu-i trece prin minte să le dea bătaie de cap, nu are destulă forţă. Dar lor le e frică de faptul că acest individ ar putea, într-un fel sau altul, să-i discrediteze în ochii Sistemului.

Chiar neînsemnat cum e, David Tschander poate face mult mai mult decît s-ar părea. Şi ei ştiu acest lucru... Nu fac decît să aplice Regula lui Hawernstromme, discret şi eficient, aşa cum trebuie.

- Hawernstromme?

- Da. Unul dintre principalii acţionari ai Companiei,- care a murit în anul 9016... îl numesc „Părintele comerţului interstelar"; el a fost, într-adevăr, cel ce a pus bazele acelei puteri financiare fără-de-margini a Conducătorilor, exceptînd-o pe cea a Marelui Suithe Maunu. Nu era un savant, dimpotrivă, nu avea nici măcar studii; dar a scris o carte - „Teoria Exploatării Pieţelor" - în care a introdus ceea ce, potrivit părerii lui, constituia principiul de bază ce trebuia să fie călăuza oricărui comerciant sau a oricărei companii: „Pentru o companie- comercială este mai păgubitoare discreditarea propriilor acţiuni - datorată perturbatorilor din afară - decît scăderea veniturilor sau chiar crahul financiar. Este, deci, o problemă vitală ca opoziţia să fie integrată în propriile rînduri, sau să fie înfrîntă, 'aşa încît să se ajungă la o unitate de opinii firesc avantajoasă în toate problemele cu care asociaţia se confruntă."

Eficient şi simplu, nu?

încuviinţai.

- Se nimereşte bine.

Apoi auzirăm un geamăt, care ne făcu să ne întoarcem baisc.

Văzurăm, cu uimire, cum Nhera se lupta cu un sheukh înarnat cu un cuţit de tăiat gheata. Puturăm doar să înţelegem faptul că ne luaseră prin 'surprindere. Fui apucat pe dupa gît de un brat foarte puternic. Lama zimtată a unui cuţit îmi scînteie prin
fata ochilor; într-o secundă ridicai deaspra capului
Luminatorul şi-1 trîntii în capul adversarului. Se auzi un zgomot sec, şi braţul acela îşi slăbi strînsoarea.

încă două secunde: mă aflam faţă în faţă cu adversarul meu - încă buimac - şi-mi dădui seama de faptul că trei sheukhi veniţi de pe Insula Plutitoare Kuthanqi se despărţiseră de grupul principal ce se afla, nemişcat, în faţa noastră; constituiau, probabil, avangarda. Scosei cuţitul meu, ţinînd strîns Luminatorul în mîna stingă. Ceilalţi doi bărbaţi le dădeau de furcă serios camarazilor mei, dar nu-i puteam ajuta cu nimic. Trebuia să acţionez în grabă; mă aruncai asupra duşmanului cu cutitul, dar nu nimerii ţinta. Duşmanul îşi revenise din buimăceală, dar n-avea importanţă. Acum lupta era de la egal la egal. M-am avîntat, izbindu-1 cu putere; căzurăm amîndoi în zăpadă, încercînd fiecare să dea celuilalt o lovitură de cuţit mortală. La un moment dat mă aflai deasupra lui dar el reuşi cu o lovitură de picior să se descotorosească de mine trîntindu-mă cît colo; mă ridicai aproape imediat, dar între timp el scoase o armă si mai complicată: un pistol Sharner, din acelea care se aflau în dotarea Funcţionarilor din Protecţia Civilă. Reuşii să evit salva; ridicai cuţitul si-1 aruncai asupra adversarului. Nu prea eram sigur că voi nimeri ţinta; la urma urmei nu era o armă făcută pentru a fi lansată, dat fiind că forma lamei făcea să se deplaseze mult în faţă centrul de greutate. Si într-adevăr, zburînd prin aer avu 'o deviere neaşteptată, de altfel abia perceptibilă în acea fracţiune de secundă. Se înfipse, totuşi, în umărul

adversarului meu, si încă destul de adînc pe cît se părea. Pistolul căzu şi se cufundă în zăpadă; mă aruncai din nou asupra lui cu toată greutatea corpului, în timp ce el, strîngînd din dinţi, încerca să-şi recupereze arma fără a-i păsa de rană. Aflasem pe propria-mi piele, încă de tînăr, cît de mare era rezistenta unui sheukh adult la durerea
5
fizică; si că trebuia să acţionezi ca si cum adversarul n-ar fi
5 J 5
rănit, pentru că, în realitate, forţa sa şi capacitatea de a reacţiona nu sînt diminuate de traumatism, ca în cazul unui
5 '
ne-kendallian. De aceea, nu trebuia să-i dau timp să-şi revină, şi probabil că, dacă n-aş fi ştiut acele lucruri, m-aş fi lăsat înşelat de slăbirea lui aparentă si m-aş fi mişcat mai încet, crezînd că am oarecare avantaj. Spre nenorocul lui, însă, acel lucru nu se întîmplă. îi sării în spinare mai înainte ca el să poată face ceva.

Acum era dezarmat; îşi aruncase cuţitul pentru a folosi pistolul, şi nu-1 mai avea nici pe acela. Dar forţa sa era încă uimitoare: cu o singură mînă mă înşfacă de gît, şi poate că ar fi reuşit să mi-1 frîngă dacă nu as fi apucat mineral cuţitului, înfipt pînă Ia jumătate în umărul iui, trăgîndu-l de acolo cu toată puterea. Un şuvoi de sînge ţîşni din arterele tăiate, pînă aproape de faţa mea;'durerea îl împiedică să-şi menţină strînsoarea, aşa încît putui să-i înfig adînc pumnalul în piept, pe jumătate orbit de singele care ţîşnea din rană. Mă ridicai, gîfîind, şi-mi ştersei faţa cu zăpadă! '„Foarte bine", mă gîndii. „Aţi avut prima victimă. Vom vedea care din părţi va avea cei mai mulţi morţi la sfîrsitul acestui război particular". Peste vreo zece secunde, îmi adusei aminte de camarazii mei.

Continuau lupta, dar amîndoi se aflau într-o situaţie grea. Nhera era rănită, iar David se afla la pămînt, sîngerînd; în viitoarea luptei, ceilalţi adversari nu-şi dăduseseră seama de prezenţa mea. îl înşfacai pe cel care-1 lovea pe David, trăgîndu-l înspre mine; omul păru năucit.

- David! îi strigai eu, în timp ce-1 strîngeam de gît pe individ, ajut-o pe Nhera! Nu-ţi poţi permite să te odihneşti!

El, năucit se ridică anevoie şi se îndreptă spre ultimul adversar. Nhera se îndepărtă de cîmpul de luptă, încercînd să-şi oprească sîngele care îi curgea din şoldul stîng.

îl văzui pe David cum îl loveşte cu putere pe cel de al treilea individ; evident, spera să-1 ameţească, dar se părea că nu reuşise decît să-1 mai tempereze,

Strigai:

-N-o să-1 poţi stăpâni, David! Omoară-1! Acum!

El păru tulburat; în sfîrşit înţelese că cea ce-i spusesem eu era singurul lucra care trebuia făcut. Lovi în direcţia cartilajului tiroidian, si avu succes. Mai rămînea, astfel, doar individul blocat de mine, dar acela era mai puţin puternic decît ceilalţi şi nu-mi punea probleme.

David înaintă spre el după ce se încredinţase că Nherei îi mergea bine.

- Poate vom reuşi să-1 facem să ne spună cîte ceva, Jenaar.

Luă pistolul Sharner de la cel de al doilea cadavru şi i-1 apăsă pe tîmplă.

-Ascultă bine, spuse., Vorbeste-ne despre ceea ce voiaţi să faceţi. De ce vreţi să ne ucideti? Si cîti mai sînteti?

5 5 5 5 5 5

Individul nu era înfricoşat, şi ceea ce spuse părea a fi adevărat.

- Mai sînt încă opt, mai în fată, spuse el, încet. Este tot ceea ce vă pot spune. Şi numai ei cunosc motivele.

- Cum de aţi reuşit să ajungeţi în spatele nostru?

-Am camuflat Luminatorul nostru, şi ne-am condus după lumina dată de al vostru. Simplu.

- Simplu, într-adevăr. Şi, cu ceilalţi, se află şi Xedhe Arkuni?

Omul ezită o clipă.

-Da.

- Perfect. Iar acum ne vei da o mîna de ajutor pentru a putea trece de acea „barieră", de acord? Vei veni cu noi pînă la locul în care şi-au instalat tabăra şi ne vei...

Dar nu apucă să termine fraza.

Cu o smucitură omul se eliberase, lovindu-mă.

David trase.

Râmaserăm nemişcaţi, uitîndu-ne la cele trei cadavre, peste care începea să se aştearnă zăpada. Ne venea greu să credem că pe oamenii aceia îi omorîserăm noi...

-Jenaar, rosti David, după cîteva minute. N-am mai ucis niciodată. Nu vreau să trebuiască să ucid pentru a putea trăi.

- De multe ori nu ai de ales, şi să ştii că vei fi nevoit s-o mai faci. Acolo - şi arătai spre locul în care sclipeau luminile celor de pe Insula Plutitoare Kuthanqi - acolo mai sînt încă opt indivizi ca aceştia. Şi, crede-mă, David... Odheg îi iartă într-o măsură mai mare pe cei ce sînt nevoiţi să ucidă pentru a se apăra decît pe cei ce sînt plătiti pentru a ucide fără nici un motiv.

- Voi ţine minte aceasta.

îşi întoarse privirea şi se îndreptă spre Nhera. Ea izbutise să-şi oprească hemoragia de la şoldul stîng, provocată de o lovitură de cuţit, dar părea slăbită; putea, totuşi, să se ţină pe picioare, şi se'uită la unul din cei trei bărbaţi' îndepărt'înd cu picioarul zăpada care-i acoperea faţa.

- Ce se întîmplă? întreabă David apropiindu-se.

Ea se întoarse.

- Le-aţi. văzut feţele acestor oameni?

întrebarea ne luă prin surprindere pe amîndoi.

-Dar... la drept vorbind... nu. Ne-au sărit în spate pe neaşteptate... singurul pe care l-am putut vedea bine a fost ultimul dintre ei. Dar de ce?

- Apropie Luminatorul acela, David.

David veni lîngă ea, îndreptînd fasciculul de lumină spre corpul acela.

- Mare Shakkai! excalmă el. Dar... îl cunosc!

Femeia încuviinţă.

- Sigur că da. Nu e uri sheukh. E un keneri. Funcţionarul pe care 1-a invitat la cină Contele acum cîteva Segmente Timp. Şi eu îl cunoşteam.

-Este chiar el, spusei. Asta înseamnă că avea împotriva noastră toată Compania... nu numai pe trimişii săi pe Axări.

- Trebuie să plecăm de aici, spuse Nhera. Să luăm cu noi tot. ceea ce ne poate fi de folos.

Dar avea ceva în ea care nu mă convingea deloc.

Percheziţionarăm cadavrele. Aveau asupra lor - în afara celor trei Luminatoare, a pistoalelor Sharner şi a cutitelor pentru tăiat gheaţa - provizii de alimente concentrate, pilule întăritoare şi medicamente pentru primul ajutor; exact tot ceea ce ne trebuia nouă.

- Propun să folosim şi noi tactica lor, sugeră David. Este imposibil să înaintăm cu Luminatoarele camuflate fără a avea un punct de reper, nu? Acum ne aflăm destul de aproape de luminile lor ca să ne putem folosi de ele. înaintăm fără a ne face văzuţi şi poate că vom reuşi să-i luăm prin surprindere.

- Perfect. Vom lăsa aici un Luminator aprins, astfel încît ei să creadă că ne aflăm încă în acest loc. Ei nu vor putea încerca să facă aceeaşi glumă, neavînd felinare în plus... cel puţin aşa sper. în orice' caz, vom reuşi să-i luăm prin surprindere mai înainte ca ei să-si fi putut da seama că li se va fi întîmplat ceva oamenilor lor. Sa mergem.

Lăsarăm un Luminator aprins lîngă cele trei cadavre, care acum semănau cu trei mici dune pe întinderea aceea de zăpadă. Nu avea să rămînă pentru mult timp aprins, dar îl aşezarăm în asa fel încît să-şi poată face datoria cît mai mult cu putinţă. Pe celelalte trei ale noastre le-am camuflat în aşa fel încît noi să avem vizibilitate, dar lor să le fie imposibil, sau cel puţin greu, să le vadă. Sigur că nu am fi putut merge prea departe... dacă nu am fi avut un punct de reper.

- Jenaar, îmi spuse David, în timp ce înaintam. Ai văzut. Ne putem descurca.

- Da, cred că da. Dar nu uita că eram trei contra trei... iar peste puţin timp vom fi trei contra opt. Şi zîmbi.

-Cred că eşti prea pesimist. Nu te-am auzit niciodată rostind un cuvînt de încredere în viitor. E ceva înnăscut?

- Nu ştiu dacă e aşa... dar e întotdeauna mai bine să nu te laşi legănat de iluzii. Cred că am învăţat acest lucru de pe vremea cînd eram tînăr.

Urmă o mică pauză.

-Jenaar, continuă apoi David, îţi aminteşti de ceea ce am discutat în legătură cu originea vieţii, mai înainte de a pleca spre Insula Plutitoare Kuthanqi?

încuviinţai.

- îmi amintesc. Acum cîteva Segmente Timp.

- Aş vrea... să continuăm discuţia, Jenaar. Cînd vom ajunge acasă. IVl-am gîndit la ceea ce mi-a'i spus şi... vreau să aflu mai multe. Vreau să discut, să stăm de vorba. Ceea ce n-am mai făcut niciodată pînă acum.

-Da.

Schiţai primul zîmbet adevărat după nici nu mai ştiam cît timp. Hm, cînd vom ajunge acasă...

După cîteva ore ajunserăm aproape de tabăra oamenilor de pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Luminile lor se aprinseră din ce în ce mai mult, iar acum erau atît de aproape încît ne permiteau să vedem cortul pe care-1 ridicaseră şi pe cei trei care stăteau de pază. Se instalaseră într-o depresiune înconjurată de dune de zăpadă, avînd o latură descoperită; din latura aceea ne observau ei mişcările, iar noi, de acolo de unde ne aflam, puteam să-i vedem la rîndul nostru. Mai puteam zări, în spatele nostru, lumina Luminatorului părăsit, din ce în ce mai slabă, pînă cînd dispăru.

în clipa în care se stinsese, se produse o neaşteptată agitaţie în grupul celor trei paznici. Nu puteam auzi ce spuneau, dar era evident că bănuiau ceea ce se întîmplase de fapt. Alţi cîţiva indivizi ieşiră din cort; discutau cu aprindere. Nu cunoşteam pe nici unul cfintre ei, dar ştiam că trebuie să se afle acolo şi Xedhe Arquni... şi pe fiecare dintre noi îl interesa persoana lui.'

- Ce facem, acum? întreabă Nhera.

-Nu facem nimic, răspunse David. Aşteptăm pînă cînd îi vor trimite pe cei trei să vadă ce s-a întîmplat. Dacă nu se vor

lămuri, înseamnă că nu au avut legătură cu ceilalţi trei de la început. E posibil să-i fi trimis acolo, aşa, la voia întîmplării? Nu prea e în stilul Companiei. Şi nu se încadrează în norme.

- Uiţi ceva, spusei. Şi anume, prea marea încredere. Nu a dus niciodată lipsă de asta... credeau că ne vor putea elimina uşor, nu şi-ar fi putut închipui nici pe departe că am fi putut avea o şansă. Nu s-au îndoit niciodată de incapacitatea noastră.

- Sst! întrerupse Nhera, vorbind în şoaptă. Au ieşit din cort cu efectivul complet.

Ne uitarăm la grupuleţul acela de oameni. Erau opt; informaţia fusese exactă. Dacă nu cumva se vor mai fi aflat şi alţii prin preajmă; dar nu, nu era un lucru de luat în considerare. Dar nu-i puteam vedea în mod desluşit; eram prea departe. Discutară cu voce tare o bună bucată de timp, apoi se păru că ajunseseră la o hotărîre. Trei dintre ei, după ce-şi luară echipamentul necesar, se desprinseră din grup şi se îndreptară în direcţia noastră.

-Vor să meargă să vadă ce s-a întîmplat cu camarazii lor. Au fost atît de grosolani încît să nu ţină legătura cu ei, şi acum speră să mai poată drege ceva.

- Excelent, spuse David, zîmbind. Aceasta simplifică lucrurile.

Nhera clătină din cap.

- Nu pricep, şi mărturisesc că nici eu nu mi-am dat seama de asta.

- Dar e ceva foarte simplu, continuă David. Cei trei vor trebui să treacă prin această latură a depresiunii, dat fiind că celelalte sînt de netrecut. Deci, dacă ne schimbăm poziţia, nu vom putea fi descoperiţi. Lor le vor trebui cel puţin şapte ore pentru a ajunge la cadavre... dacă le vor mai găsi, dat fiind că vor fi fost deja acoperite de zăpadă. Le vor căuta mult şi bine, în zadar... apoi le vor trebui încă şapte ore pentru a se întoarce aici - dacă se vor mai întoarce - şi noi vom fi atunci departe, poate chiar acasă. Putem să-i

considerăm, deci, pe cei trei ca şi eliminaţi... mai rămîn cinci. Dacă îi luăm prin surprindere, vom putea reuşi. Haideţi să mergem; dacă ne vom îndepărta, fie şi jumătate de nahmar, va fi de ajuns.

Alergarăm de-a lungul marginii povîrnişului îngheţat ce forma depresiunea, în timp ce cei trei oameni îl urcau, încet., şi ajungeau la punctul în care poposiserăm noi cu puţin timp
înainte. După vreo zece minute de alergare ne oprirăm, gîfîind, aruncîndu-ne în zăpada adîncă, fără a ne păsa de gerul care muşca din feţele noastre.

- Să aşteptăm pînă ce se vor îndepărta, murmură David, apoi ne vom da drumul în jos pe povîmiş. Nu pare a fi greu de ajuns la cort... stinge Luminatorul, Jenaar. Ar putea să ne vadă; e mai bine să fim prudenţi.

Învîrtn întrerupătorul, şi lumina aceea - şi aşa anemică - dispăru. în bezna aceea totală, mă aplecai pe marginea depresiunii, pentru a încerca să văd ceea ce se afla la vreo treizeci de metri mai în jos. Acum razele de lumină ale Luminatoarelor care înconjurau cortul - şi care de departe ni se păreau a fi separate - se contopiseră într-una singură; era ca un halo fosforescent, a cărui luminozitate se oprea, totuşi, după vreo zece metri, fiind înghiţită, brusc, la graniţa cu noaptea. Totul s-ar fi rezolvat, în puţin timp. Am fi învins sau am fi fost omorîţi, şterşi -atît fiziceşte cît şi moraliceşte - şi daţi uitării. Nici măcar nu aveam de ales... a încerca sa înconjurăm cortul era, pur si simplu, imposibil; deci, trebuia să mergem pînă în - pînzele aîbe.

Cînd apreciarăm că cei trei se îndepărtaseră îndeajuns, aprinserăm din nou Luminatorul şi începurăm să coborîm panta. Fu o treabă uşoară, şi chiar plăcută, aceea de a te lăsa să aîuneci pe zăpadă, punînd frînă ori de cîte ori alunecarea părea să devină prea rapidă; acel lucru mă făcu să-mi amintesc de zilele în care - copil fiind - mă jucam pe ţărmul mării. Mă înveselii si chiar că simţeam foarte mult nevoia. Ne trezirăm îngrozitor de aproape de cort, la mai puţin de cincizeci de metri, fără să fi fost observaţi; pînă în acel moment, totul se desfăşurase în mod perfect. Nu mai aveam nevoie de Luminator. înaintarăm încet, cu grijă, pînă ce ne văzură.

Unul din paznici ne simţi, şi reacţia sa fu imediată: scoase pistolul şi trase, urlînd:

- Ramshai! Vino repede! Sînt ei! Au ajuns pînă aici!

începu să tragă şi cel de al doilea paznic; noi ne trîntirăm la pămînt, iar cel ce vorbise muri aproape imediat. Aceeaşi soartă o avu si celălalt. Mai rămîneau acum în calea noastră trei, doar trei... dar, mai înainte ca noi să ne putem apropia mai mult, o rafală de puşcă mitralieră seceră totul în jurul nostru. Furăm nevoiţi să dăm înapoi, şi arma tăcu.

Apoi auzirăm o voce care venea dinăuntrul cortului:

- Ramshai! Hyqenaz!

Şi apoi, mai puternic:

- Ramshai! Hyqenaz! Sînteti acolo?

Urmă o înjurătură cumplită. Apoi, cu o voce, înceată, tulburată:

- I-au ucis. Trebuie şă-i chemăm pe ceilalţi, pînă nu se vor fi îndepărtat prea mult. Ia radioul, Ethma.

Cu un semn din cap, le cerni lui David şi Nherei să atace cortul din două părţi, în timp ce eu încercam să înaintez. O a doua rafală mă făcu să mă opresc si să înjur. Dacă as fi avut şi eu o puşcă mitralieră Sharner, aş fi putut să-i atac frontal; dar aşa, cu un biet pistol - şi aproape fără muniţii - ce puteam face? Reuşiserăm să eliminăm cinci - graţie norocului - dar acum? Daca i-ar fi putut chema pe ceilalţi, prin radio, nu ne-ar fi fost deloc uşor. N-avea nici un rost să înconjurăm cortul; trebuia să-i facem, cu orice preţ, să iasă de acolo.

îmi amintii că aveam asupra mea nişte medicamente luate de la cei trei care ne atacaseră la început, printre care un flacon de dezinfectante uşor inflamabile. îmi veni acea idee gîndindu-mă la una dintre tacticile cele mai vechi şi, în acelaşi timp, dintre cele mai eficace pentru a scoate inamicuî din bîrlog.

O a treia rafală mă făcu să dau din nou înapoi. De data aceasta fu mai puţin intensă... nu vor mai fi avînd nici ei muniţii?

îmi chemai înapoi camarazii. Era inutil să-i expun riscului de a fi loviţi; îi pusei la curent cu planul meu, şi ei fură de acord cu mine că era singurul mijloc de a acţiona.

David scoase din buzunar ceea ce păstrase la sfatul meu: circuitul electric şi bateria de la unul din Modificatorii de Tensiune. Nu mai avuseserăm pînă atunci nevoie de a aprinde focuri; dar acum acea prevedere avea să ne salveze viaţa. Împingînd circuitul pînă la sarcina maximă, obţinurăm o flacără; de la care aprinserăm o bucată de stofă din costumul Hijia, îmbibată, în prealabil, cu substanţa aceea inflamabilă, cu care înfăşurai flaconul din material plastic. Aruncai apoi proiectilul arzător spre cort, rugînd-1 pe Odheg să-1 facă să funcţioneze.

FÎaconul de plastic îşi atinse ţinta, şi lichidul luă foc, făcînd să se aprindă - pălălaie - pînza sintetică a cortului. în numai

cîteva secunde, vîlvătaia aceea ilumină o bună parte din locurile din jur, şi era mult mai puternică decît un Luminator: îmi întorsei privirea. Dinăuntrul cortului se auziră din nou voci, dar care de data aceasta erau înspăimîntătoare. Trei dintre acestea se învăluiră laolaltă, într-un crescendo absurd şi singura frază pe care reuşii s-o desluşesc mă umplu de uşurare:

-... fasă-1 dracului de radio! spunea unul dintre ei. Dacă nu vor să ne răspundă ne vom descurca si singuri.

Perfect. Nu mai aveau ajutorul celorlalţi.

Eram acum trei contra trei, si dovediserăm — mai mult nouă înşine - că ne putem descurca de minune. Chiar dacă nu voiam s-o admit faţă de mine însumi, eram cu adevărat optimist în privinţa deznodămîntului acelei bătălii.

- Să ne pregătim, murmurai eu, în timp ce focul, la cîtiva metri în faţa noastră, se înteţea.' Se pregătesc să iasă. Hai sa ne retragem... primul lucru pe care-1 vor face va fi să-şi netezească drumul cu ajutorul rafalelor.

Şi, ca o confirmare a spuselor mele, o nouă rafală răscoli zăpada în jurul nostru. Ne refiigiarăm în umbră, unde nu puteam oferi o tintă uşoară.

Ieşiră în fugă din cort, trăgînd focuri în aer, şi reuşiră şă mă atinga, dar, din fericire, foarte uşor. Nu mai erau rafale, ci doar împuşcături izolate;

presupunerea mea se adeverise. Mai aveau puţine muniţii, de aceea era momentul să acţionăm.

Ridicai pistolul, căutîndu-1 din ochi pe X'edhe Arquni.

Nemişcate în lumină, trei manechine: o ţintă pentru începători.

Rămasei blocat. Unde era reshekiil?

Nu se afla printre ei!

Blestemai soarta, şi trăsei; unui dintre cei trei se prăbuşi. Alte împuşcături, si muri şi cel de al doilea, cu groaza întipărită pe faţă. Mai rămăsese unul, ultimul, un tînăr înalt, cu obrajii scofîlciti; tinea strîns puşca mitralieră Sharner, năucit, fără a mai fi în stare să se gîndească să se refugieze în umbră, aşa cum tăcuserăm noi.

- Staţi pe loc, spusei, şi inaintai spre zona de lumină creată de flăcările care acum' devorau materialele din interiorul cortului. Lumina era orbitoare, dar mă feream s-o privesc. Si intrai în cort.

Omul tresări, ridicînd puşca mitralieră. îl auzii pe David cum respiră adînc; intuind ceea ce avea de gînd să facă, rămăsei
nemişcat, pînă ce auzii declicul percutorului care lovise încărcătorul gol. Pe faţa omului apăru un zîmbet; eu începui să înaintez.

Un alt declic. Si Nhera ratase.

Omul se hotărî să apese pe trăgaci.

Nu se întîmplă nimic. Ceva, nu ştiu ce, îmi dădu siguranţa că arma aceea era ineficace; poate convingerea că puştiîe mitralieră Sharner sînt arme foarte delicate şi că se blochează uşor, mai ales dacă trag mai multe serii de rafale fără a permite mecanismelor interne de a reveni în starea de echilibra. Sau poate că se terminaseră muniţiile, pur şi simplu. Nu ştiu. Dar omului îi dispăru zîmbetul într-o clipită.

Ridicai pistolul meu.

Click.

începui să rid, să rîd tare, şi simţeam cum mă furnică ceva prin tot trapul. Aruncai pistolul în zăpadă şi continuai să înaintez.

- între noi doi, acum, spusei^ şi el pricepu.

O simplă frază care exprimase sensul acelei ultime mişcări. Poate că nu era cazul să ne luptăm cu mîinile goale, din moment ce el era singur iar noi trei. Ceilalţi ai lui tot nu aveau să se mai întoarcă, aşa că ce importanţă ma'i avea pentru el dacă avea să cîştige sau să piardă? Cu toate acestea, înaintă hotărît.

' îmi trase la repezeală trei pumni zdraveni în maxilar. Reacţionai: un picior în stomac, un cot în septul nazal; dar ripostă cu o serie de lovituri, şi fui nevoit să bat în retragere. Şi atunci înţelesei, cu toată durerea, că gîndul acela al meu de 'a reduce bătălia mea împotriva Companiei ki o simplă păruială cu un umil Funcţionar el ei era o nebunie. în afară de asta, îmi dădui seama de faptul că dacă împrejurările nu fuseseră favorabile şi reuşiserăm să-i învingem pe ceilalţi adversari, nu la fel s-ar fi întîmplat si cu mine acum. Fui tentat să-1 chem pe David în ajutor, întrucît de abia mai eram în stare să ripostez; dar n-ar fi fost drept, şi nici onorabil. Un sheukh susţine singur

bătăliile pe care !e-a început, mai ales cînd este un Conte Darstel. Gîfîind si gemînd de efort, îl lovii; si simţeam - chiar avînd mîinife
O ? 5 t . .
înmănusate - că loviturile îşi atingeau ţinta. Situaţia se răsturnă: adunîncfu-mi toate puterile, 'îl doborîi la pămînt.

Lupta se terminase. în tot acest timp, eforturile făcute pentru a mă concentra mă împiedicaseră să simt efectele loviturilor
primite; dar acum tot coipul meu parcă stătea să se desfacă în bucăţi, şi eram secătuit de puteri. îl ţintuii pe acel individ pe zăpadă - cu toată forţa de care mai eram în stare - împiedicîndu-1 să se mişte.

Rezistenţa sa fu slabă.

- Bine, spusei, putem sta de vorbă?

- Dă-rni drumul, spuse el, cu o voce nazală, şi vom putea vorbi. N-are rost să mă mai ţii.

|i dădui drumul.

în spatele meu apărură David si Nhera. care observaseră totul, nemişcaţi. Focul, care devorase cortul şi tot ce se afla înăuntru, se stingea încet-încet.

- A fost o nebunie, Jenaar, spuse David.

Nu-1 ascultai, dar ştiam că era adevărat. Mă istovisem în mod inutil, fără nici un'motiv.

- Xedhe Arquni, începu Nhera. Unde e?

Omul zîmbi, şi arătă cu mîna negrul deşert de zăpadă care se întindea de jur-împrejur.

- Acolo. Caută trei cadavre. Pentru că i-aţi ucis, nu-i aşa?

Nu avu nici o confirmare. Cel puţin nu una explicită.

- îmi închipuiam, spuse, clătinînd din cap. Era evident.

- Nu şi pentru noi. De ce aţi vrut să ne ucideţi?

- Acum cîtva timp, Arquni a primit un apel âe la Companie. Pînă atunci avuseserăm doar relaţii comerciale, nimic inai mult... cel puţin noi, de pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Ceea ce fac ceilalţi, fiecare în parte, nu interesează pe nimeni; si dacă Arquni ar'fi avut...

David îl întrerupse, pironindu-1 cu privirea.

- Continuă. Dar vreau ca tu să stii că e mai bine pentru tine să spui adevărul. Vreau să ne spui care este motivul acestei farse absurde, cum e cu planul pregătit pentru vizita noastră pe Insula Plutitoare Kuthanqi, şi tot restul.

Si-1 preveni:

- Nu te juca de-a cerul şi pămîntul cu mine. Sau, ca s-o spun, cu un vechi joc de cuvinte, „ştiu că tu' stii". Deci, nici măcar să nu încerci să-mi dai de înţe'les cum ca numai Arquni cunoaşte toate amănuntele, aşa cum au încercat camarazii tăi cu puţin timp înainte.

"Celălalt încuviinţă.

-Nu-ţi fie frică; n-aş avea nici un motiv să vă mint. De altfel, eu nu am nimic împotriva voastră; n-am făcut decît să

execut ordinele, atît cît mi-a stat în putinţă. Acum nu mai pot face nimic altceva decît să vă spun ceea ce ştiu. Arquni ne-a spus că Coordonatorul Omnerstarkului îi încredinţase ceva important.

Nhera tresări, fără motiv, se părea. Era ciudat: de abia acum începeam să noteze ceva nou în comportarea ei. Părea nervoasă, neliniştită. ,

După părerea lui, Compania avea nevoie de un expert, chiar fără o specializare bine determinată, dar inteligent, abil şi - mai ales - străin de sfera Pieţelor Planetare, astfel încît să poată fi clasificat „Uşor Sacrificabil".

David se îngălbeni, intuind rolul său în acel joc ce se desfăşurase pînă atunci.

Omul continuă:

-Cu cîteva luni standard mai înainte, în Laboratoarele Companiei fusese analizat un nou mineral preţios, care putea fi comercializat 1a un preţ foarte ridicat. Dacă ar fi extras în cantităţi suficiente, ar putea aduce Conducătorilor cîştiguri fabuloase; important în această treabă este să existe o avangardă, care să poată localiza cu siguranţă zăcămintele de acel mineral, şi să-i evalueze posibilităţile, în orice sens al cuvîntului. Este inutil de spus aici că acest străin reprezintă o asemenea „avangardă". După cum vedeţi, o asemenea activitate nu este neapărat legată de specialitatea iui Tschander; dar el a fost, totuşi, preferat, pentru capacităţile sale.

David era profund tulburat.

- Si de aceea m-au făcut să sufăr atît? Numai pentru interesele lor comerciale...

- Marfa aceasta despre care v-am vorbit se găseşte din abundenţă pe planeta Kendall, după părerea celor care au studiat-o'. E foarte ciudat faptul că nu a fost descoperită de Extractor!, si se pare că acesta a fos motivul pentru care s-a cerut intervenţia omului.

Tăcu, un moment, apoi continuă:

- Toate aceste lucruri le-aţi fi putut afla mult mai înainte... dacă ati fi întrebat-o pe camarada voastră, aşa-zisa „specialistă în biologie".

Cele auzite ne buimăciră.

- Ce vrei să spui? urlă David, înşfăcîndu-1 pe tip.

Omul, ca pentru a se apăra, ridică mîna înmănuşată, cu arătătorul îndreptat spre femeia keneri.

- Ea ştie totul. Este implicată în această afacere cu mult mai mult decît mine. Avea misiunea de a mijloci un acord între Tschander şi Companie. întrebaţi-o.

Ne îndreptarăm amîndoi spre femeia care se afla - mută şi nemişcată - în stînga noastră.

- Ce înseamnă toate acestea?

Nhera nu mai vorbise de mult: aproape că nu-mi mai aminteam vocea ei. Dar acum avea să vorbească, eram siguri. Şi aveam să înţeleg, în sfîrşit, cine era ea în realitate.

Ea suspină şi clătină din cap în mod ambiguu, ca şi cum ar fi vrut să prindă ceva cu urechea.

- Foarte bine, începu ea, vă voi spune care este... sau, mai bine, care a fost legătura mea cu Compania. E drept s-o ştiţi... şi nici mie nu mi-ar conveni să vă ascund acest lucru, din moment ce nu mai fac parte din masa aceea de... de...

Se opri, neputînd găsi cuvintele, şi-şi coborî capul, muşcîndu-şi buzele. Se aşeză apoi pe zăpadă, evitînd privirile noastre.

- Nu sînt o specialistă în biologie, şi presupun că aţi înţeles acestTucru mai de mult. Ceea ce v-am spus despre cercetările mele asupra florei şi faunei existente îh Partea întunecată era doar o născocire, bine ticluită. Specialitatea mea este chimia metalelor, şi acesta este motivul pentru care am fost implicată în această afacere blestemată...

Ceea ce v-a spus sheukhul este destul de exact. A fost semnalată în subsolul planetei Kendall prezenţa unui metal deosebit, cu carateristici ieşite din comun. Ştiţi,' fără îndoială, că, desi planeta Omnerstark posedă o cultură şi o cunoaştere ştiinţifică excepţionale, acolo cercetarea, în domeniul chimiei, mai ales, nu a progresat prea mult şi, cu siguranţă, nu în mod proporţional cu alte domenii de studiu. Cunoaştem multe elemente naturale, dar, evident, nu pe toate cele posibile. De aceasta este necesar ca acest nou element să fie exploatat imediat, pentru a-i putea verifica posibilităţile. Specialiştii în probleme de finanţe au apreciat că, avînd în vedere proprietăţile micului eşantion analizat în laborator, s-ar putea ajunge, pe piaţă, la o cotare reprezentînd o valoare de o mie de ori mai mare decît cea actuală a metalului Shahri, ceea ce ar avea drept consecinţă o revoluţie financiară etcetera. Nu mă pricep prea mult la asemenea lucruri, dar ceea ce pot înţelege este faptul că
Compania ar putea face să se ducă de rîpă toată piaţa metalelor preţioase, i-ar putea nimici pe Comercianţii Independenţi. Dar Conducătorii nu înţeleg că o asemenea prăbuşire i-ar distruge şi pe ei. Compania e'ste o asociaţie preponderent comercială, şi dacă pieţele pe care ea le-a cucerit vor cădea, nu va mai avea pe cine să se mai sprijine decît doar pe ea însăşi... şi va fi un stîlp fragil. Conducătorilor le-a mers la inimă ideea cu enormul cîstig realizat de pe urma vînzărilor acestui nou material. Şi, teoretic vorbind, acestea ar fi lucrari realizabile... dacă Conducătorii s-ar ocupa de problema restabilirii unui nou echilibru. Dar nu-i cred în stare de aşa ceva.

Oh... dar am luat-o razna. Toate acestea n-au nici o legătură cu noi, decît doar faptul că reprezintă premisa celor ce i s-au întîmplat lui David, de cînd a fost concediat de Companie şi a debarcat pe Kendall. Şi în acest punct trebuie să-1 corectez pe sheukh. Existenţa noii'„mărfi" - dacă vreţi s-o numim aşa - a fost constatată de aproape un an, şi nu de numai două luni, cum ne-a spus el. Precizarea este esenţială, pentru că în numai două luni standard-Conducătorii n-ar fi putut elabora - chiar cu ajutorul calculatoarelor - un plan atît de amănunţit.

Iată, deci, care este situaţia. Acest nou element necesită o cercetare minuţioasă, efectuată de un subiect cu notabile capacităţi intelectuale şi de adaptare şi care să fie ajutat de un expert în materie, din sector. In acest'fel, simplul act al descoperirii ar fi efectuat de către primul dintre cei doi - care

va fi expus la toate riscurile -, în timp ce efectuarea analizei va fi treaba celui de al doilea, care va intra în scenă la momentul oportun. Se pusese problema unei echipe de tehnicieni, dar a fost găsită drept mai convenabilă soluţia expunerii la pericol doar a unui singur om... pentru că, nu v-am spus-o pînă acum, acel mineral emană un anumit tip de radiaţii nocive pentru organismul omenesc, împotriva cărora nu s-a găsit încă un mijloc de apărare. Se pare că după o expunere mai lungă, o persoană poate să si moară; astfel că, odată localizate zăcămintele, va fi sacrificată doar o singură persoană, şi Compania va merge mai departe. Eu, David, am semnat, acum vreo nouă luni, un Contract de Categoria a Treia, prin care mă angajam să* funcţionez ca analist şi...

david, care îşi ieşise din fire, o întrerupse:

- Si eu... Ce mă priveau pe mine toate astea? A, trebuia să fiu un cobai, unul din ăia „Uşor Sacrificabili"?

- Aş fi ajuns şi la acest punct, continuă ea, cu calm. Dar poţi să ţi-o imaginezi şi singur. Rolul dumitale a fost gîndit de Companie în aşa fel încît să se combine cu o întreagă serie de împrejurări care erau în legătură cu dumneata. De aproape un an te-au catalogat şi te-a tot studiat,^jungînd la concluzia că erai omul potrivit pentru acel plan. Concedierea dumitale, cu doi ani mai înainte de termen, era o necesitate care n-avea legătură, desigur, cu acea „redistribuire a Personalului", aşa cum au motivat-o ei; dumneata trebuia să ajungi aici şi să mă întîlnesti pe mine. Colaborarea dumitale la plan trebuia să fie determinată de un contract încheiat între particulari... şi aceasta era atribuţia mea secundară. S-au luat, evident, toate măsurile pentru ca dumneata să te afli în situaţia de a nu mai avea de ales, iar în ceea ce priveşte procentajul de risc, nu vei fi fost pus în gardă mai înainte dc ducerea la bun sfîrşit a afacerii, dacă nu-ţi vei fi dat, cumva, seama singur; va fi fost prea tîrziu, în ambele situaţii. Xedhe Arquni pusese la dispoziţia noastră Insula Plutitoare Kuthanqi, şi, cînd ai fost invitat de el s-o vizitezi, acest lucru făcea parte din plan. Acolo, pe insula Kuthanqi, trebuia să fie semnat contractul... şi insistenţele mele de a veni cu dumneata făceau parte din plan. Singurul lucru neprevăzut a fost Contele Siyuti; el nu avea nici un rol în afacere. Trebuia doar să te găzduiască, pe Ushvari, pentru ca noi doi să ne putem întîlni. Dacă cineva n-ar fi trebuit să fie amestecat în afacere, acela era, bineînţeles, el, Contele.

David îşi ridicase puţin gluga de la costumul Hijia, şi putui observa că toţi muşchii feţei îi erau încordaţi.

- Nu se poate! strigă el. Nu pot să cred toate astea! Mi-ai spus o poveste foarte ciudată, Nhera, şi foarte încîlcită. Explică-mi atunci, cum se face că rolul dumitale a fost schimbat - asa, dintr-o dată - si de ce au hotărît să te omoare.

- Tocmai asta n-o ştiu, David. Nu pot să mi-o explic decît doar, poate, printr-o schimbare a planurilor. Ştiu, sigur, că tentativa de omor - acolo, pe Insula Plutitoare Kuthanqi - n-a fost deloc o simulare. Dintr-un motiv sau altul, eu nu mai contam pentru ei. Ţi-o jur, David, nu ştiam cîtuşi de puţin că aveau să se întîmple toate astea.

- Nu ştiu dacă să te cred sau nu. Si dumneata făceai parte din acel... plan. Nu-ti vei fi făcut probfeme din a mă înşela. De ce să ti le faci acum?
5
-David, oare faptul că au vrut să mă lichideze nu este o dovadă suficientă că eu nu mai am nimic de-a face cu ei? Am trecut si eu prin aceleaşi necazuri ca şi voi, am mers cu voi, am luptat alături de voi. Sînt de partea voastră!
Interveni bărbatul acela:
- Poţi s-o crezi. Nu mai are legături cu Compania. în mod oficial, ea este moartă, pierdută în ocean.
Eu şi cu David ne privirăm, amîndoi miraţi şi cuprinşi de îndoială. Puteam, oare, să avem încredere în ea? în fond, ne demonstrase că era de bună-credinţă. Puteam accepta riscul.
- Foarte bine, spuse David.
O luă de mînă, ajutînd-o să se ridice.
- Vei rămîne cu noi, Nhera.
îi vorbise', pentru prima dată, cu amabilitate şi nu formal. Alesese drumul cel mai greu şi cel mai periculos: acela al încrederii.
Şi Nhera înţelese.
- Lehke, spuse ea.
- Weklie 'ayat, răspunse el.
Acum ştiam împotriva cui luptasem şi împotriva a ce ar fi trebuit să luptăm.
Nelinişstea dispăruse, şi eram gata să ne reluăm dramul.
- Ce facem cu el? întrebă David, arătînd spre sheukhul care se uita la micile limbi de foc ce mistuiau ceea ce mai rămăsese din tabăra lor. Acum numai lumina Luminatorului se substituise irealului spectacol al unui foc în noapte.
-Nimic, răspunsei. Nu ne poate face un rău. îl vom lăsa aici, şi poate că ai lui îl vor căuta. Va putea raporta la Companie că acum noi ştim totul.
- Tschander, spuse omul acela. Nu au nevoie de raportul meu. La început le erai util; acum îi incomodezi. Să nu te astepti, cumva, că te vor lăsa să pleci, în cazul că te vor găsi.
' - Voi tine minte acest lucra. Adio.
5
Pînă acum, nimic nu ne-a dat vreun semn că ceva ne-ar fi potrivnic. Continuă să ningă, frigul este tăios; dar nimic nu ne împiedică în marşul nostru, şi, cu fiecare fracţiune de nahmar care se adaugă, luminiţele acelea îndepărtate - Luminatoarele din Qixe - ni se par tot mai apropiate...
III. DAVID AMSHINYGRI TSCHANDER:
Aveam douăzeci şi cinci de ani atunci cînd îmi dădui seama, în sfîrşit, că munceam pentru un grup de indivizi care se foloseau de mine ca de un animal de povară, şi că, pentru munca pe care o prestam, nu primeam decît o parte din ceea ce dădeam prin eforturile mele. începui să pricep cît de importantă era existenţa însăşi a Companiei într-un sistem de lumi ca a noastră, încît să reglementeze o întreagă serie de raporturi esenţiale. Şi

dobîndîi această cunoaştere abia atunci cînd nu mai tusei în măsură de a profita de ea, din moment ce nu mai făceam parte din Companie.

Şi tocmai în timpul marşului spre Qixe acea înţelegere ajunse la gradul cel mai înalt. Nu numai că trudisem pentru bunăstarea unei minorităţi, dar fusesem, pe deasupra, manipulat de ea, în mod abil şi viclean, o lungă perioadă de timp. Singura mea consolare rezida în certitudinea că toate acestea ri-aveau să ■ se mai întîmple.

Zece nahmar. Aceasta era toată distanta pe care o mai aveam de străbătut. încă zece nahmar, şi vom fi fost în afară de orice pericol... chiar dacă, în mod firesc, acest lucru nu ar fi însemnat sfîrşitul luptei. Nici unul dintre noi nu-şi închipuia aşa ceva. Vom fi avut doar posibilitatea de a ne mişca într-un mediu mai puţin potrivnic. Şi în clipele în care ne gîndeam că nu mai aveam Obstacole în calea noastră, ne simţeam mai bine. Iar în mine se petrecu o schimbare importantă: pentru prima oară o băgai în seamă pe Nhera, acea femeie pe care încă nu ştiam cum s-o definesc.

De cînd mărturisise că făcea parte din planul acela în care eu eram cobaiul, se închisese în cuşca propriilor ei gînduri şi nu ne mai adresase nici un cuvînt. Nici înainte nu făcuse prea mult pentru a uşura oboseala psihologică a călătoriei, dar acum atitudinea ei era diferită. îi simţeam neliniştea; deseori ne lăsa să i-o luăm înainte, ea mergînd singură în spatele nostru, pentru a ne ajunge apoi din urmă cînd îi convenea ei. Nu înţelegeam motivul acelui mutism chiar din momentul în care atît eu cît şi Jenaar hotărîserăm că puteam avea încredere în ea; încercai să mi-! explic prin aceea că, poate, n-o cunoşteam suficient.

Dar, de fapt, dorisem, oare, vreodată, s-o cunosc? De cînd îmi fusese prezentată, la Villa Siyuti, instinctele mele îmi
spuseseră să nu mă încred în ea. Nu ştiam, şi nici acum nu ştiu, de ce; poate pentru că, pur si simplu, ceva mi se păruse în neregulă, nelalocul său. Şi in momentul acela, în timp ce mergeam prin zăpadă, simţii dorinţa de a-i vorbi, de a mă lămuri cine era ea de fapt. Aveam senzaţia că planeta Kendall avea să fie casa mea pentru mult mai multă vreme decît plă- nuisem eu; tot ceea ce încercasem să planific se prefăcuse în fum, fusese anulat de conştiinţa că acum Compania mă considera într-un alt fel... Trebuia să observ şi să înţeleg. De aceea, atunci cînd Nhera se despărţi de noi, cu un pretext oarecare, pentru a treia oară, mă gîndii că poate sosise momentul.

Aşteptai cîteva minute, apoi îl lăsai pe Jenaar să înainteze de unul singur.

Mă apropiai de ea. Mă văzu şi-mi zîmbi. Nu părea a fi mirată de gestul meu; poate că se aştepta la aşa ceva.

- Nhera, spusei. în curînd vom reuşi.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

- Da, vom ajunge la Ushvari, acolo unde vom fi în siguranţă. Şi apoi?

- Jenaar ne va găzdui. Apoi vom merge pe Omnerstark, şi vom lămuri problema direct cu Conducătorii.

îi scăpă un rîset scurt.

- Pe Omnerstark! Chiar te gîndeşti la aşa ceva? Crezi cu adevărat?

„Să crezi", mă gîndii eu. „Cît de greu este să poţi crede într-un lucru care sperai să fie adevarat!"

Şi atunci aflai adevărul.

- Nu, murmurai eu. Nu cred. Dar ce altceva putem spera?

- Sîntem în mîinile Companiei. Dacă vor vrea să ne distrugă o vor face. Kendall e o „Planetă Fantomă", ştii acest lucru; şi asta înseamnă că Compania controlează orice se întîmplă aici. Nu vom putea nici măcar să ieşim din vila Contelui fără a fi în pericol.

- Eu urăsc acest adevăr, Nhera.

- David, spuse ea încet, mi-e frică. Totul creste, ia proporţii de necrezut. Mi se pare că întreg Sistemul s-a pornit să ne vîneze. Nu vreau altceva decît să mă întorc la casa mea, în Valea Zeda... şi dacă voi reuşi să ies vie dintre gheţari, va fi tot ceea ce voi face. Mi-e frică...

Voia să se întoarcă la tribul Huwutky, în care trăise. Fireşte... O privii în timp ce luminile Luminatoarelor proiectau

umbre pe feţele noastre, umbre care se suprapuneau altor umbre ce erau apoi sterse de reflexele luminoase... si văzui, atunci, cît era de frumoasă. Mă făcea să mă gîndesc la Sikha. Poate că acest lucru mă chinuia... voiam ca o femeie să-mi fie apropiată, aşa cum fusese Aurora mea Aurie. Şi simţeam cum creşte ceva în mine, ceva ce depăşea neîncrederea şi ura: simţeam desluşit. Era un nou adevăr: o iubeam pe Nhera Kunurse. O iubisem în tot acest timp, fără ca vreunul dintre noi să-şi dea seama, înţelesei totul abia în clipa aceea.

-Nhera... spusei. îmi pare rău. Pentru tine şi pentru mine. Am fost prinşi într-o viitoare a cărei dimensiune nici măcar n-o cunoşteam.

Nu părea a mă fi auzit. Era atentă doar la scîrţîitul uşor şi monoton al zăpezii pe care mergeam, încet, în aerul rece ca gheaţa, aproape insuportabil, la bîzîitul Luminatorului. Părea că pentru ea nu mai există nimic în afara acelor uşoare percepţii... dar nu şi pentru mine; ştiam că trebuia să existe un mijloc de a ieşi din acea încurcătură, şi aveam să-1 găsesc.

Apoi ea părea că se scuturâ. îşi îndreptă privirea spre mine; şi în ochi avea o sclipire azurie, pe care - abia acum îmi dădeam seama - o avusese dintotdeauna. Nu văzusem niciodată cît de frumoasă putea să fie o femeie keneri, şi nici nu-i dădusem vreodată atenţie acest ci femei,

întinse o mînă pentru a atinge mica fiolă legată la gîtul meu. Whadswat'nakir! Uitasem că o mai purtam încă. Atîrnai Luminatorul de cingătoare şi desfăcui împletitura. Acum flaconul se afla în mîinile mele, şi părea să dobîndească o iridescenţă miraculoasă în razele de lumină care străbăteau lichidul acela. Fiecare striaţie colorată pulsa în sintonie cu căldura emanată de degetele mele. Scosei, încet, dopul de sticlă. Uitasem parfumul acela, tare, pe care „uleiul stîncilor" îl poate dărui. Senzaţia era uimitoare.

- Cum... se numeşte? întrebă Nhera.

Nu-i răspunsei imediat, pentru că nu-mi închipuiam că putea să se refere la femeia de la care primisem acel zălog de iubire.

- Sikha, spusei apoi. Este din Cîmpia Septentrională Charrakee Acum, însă, se află pe o Navă Spaţială pentru transportat mărfuri, şi va mai rămîne acolo încă trei ani.

- Trei ani. înseamnă că te iubeşte mult.

5

Dădui din cap în semn de aprobare. Nu puteam să-i spun cum că pentru mine Sikha era pierdută. De acum încolo destinele noastre nu aveau cum să se mai întîlnească, pentru că eu alesesem o direcţie diferită. Timpul este constituit - prin cine ştie ce misterioasă simetrie cu spaţiul - dintr-o mie de Curente. 6 mie de linii convergente sau divergente care hotărăsc asupra viitorului fiecărui individ în parte: cursul lor poate fi doar presupus, dar niciodată determinat cu siguranţă. Două dintre linii se atinseseră atunci cînd Sikha şi cu mine ne întâlniserăm; dar apoi se despărtiseră, şi de atunci a trebuit să o apucăm fiecare în altă direcţie. „Ceea ce găseşte omul, nu poate fi păstrat; îl pierde pentru a nu-1 mai regăsi niciodată, chiar dacă ar trăi veşnic. Erau cuvintele tatălui meu, preot al lui Shakkai; şi eu le pătrundeam înţelesul abia acum.

Şi Nhera luase între degete fiola sa cu lichid şi se uita la ea. Observai că lichidul avea o culoare diferită: aceleaşi striaţii argintii, dar unduind pe un fond de culoare roşie-maronie, cu nuanţe de roşu-aprins.

Respira încet.

-David... mă poţi ierta pentru tot ceea ce am făcut? Mă puteţi ierta, amîndoi?

-Cînd cineva face numai ceea ce i s-a ordonat să facă, atunci acea persoană nu mai are nevoie de iertare.

- Cum aşa?

- Compania şi-a bătut joc şi de tine. Şi tu nu porţi nici o vină pentru toate cele ce ni s-au întîmplat nouă... Şi este adevărat ceea ce ai spus. Ai mers cu noi, ai fost alături de noi, ai luptat şi ai ucis pentru ca nu "numai tu, singură, ci noi toţi, împreună, să ne putem atinge scopul. Dacă, cumva, ai săvîrsit ceva nedrept împotriva noasiră, ai dovedit că nu ai făcut-o din propria ta voinţă, şi acest lucru e suficient. Acest lucru este important, dar putini îl înţeleg în acest univers de nebuni şi de idioţi.

Bezna cerului nu mi se mai părea atît de înspăimîntătoare. Şi nici aerul nu mă mai strîngea de gît pînă la sufocare, şi percepui neasemuita frumuseţe tăinuită de gheţarii din Axări, pe care aceştia o dezvăluiau numai o dată la opt mii de ani. Nu era nici sunet, nici mişcare; domnea tăcerea, ca şi cum mîna unui zeu se coborîse pe pămînt pentru a-1 învălui în tăcere, în neant. Mi se părea că trăiesc o viziune cumplit de reală şi de tangibilă: a unei nopţi care se lăsa asupra mea'şi-mi pătrundea toată flinta, a unui vis tulburător cu Demoni ai întunericului şi nemernicii oribile. Şi totuşi nu-mi puteam imagina acea varietate de senzaţii şi impresii pe care ţi-o putea da o experienţă ca aceea de a traversa gheţarii, pe jos, într-un întuneric care-ţi provoacă viziuni realmente lugubre şi înspăimîntătoare, dar îţi oferă şi mirajul unei linişti absolute, neatinse, imuabile.

Şi, în timp ce eu şi femeia străbăteam întinderea de zăpadă, un impuls - căruia nu putui să-i rezist - mă făcu să mise braţul; îi luai mîna. I-o strînsei şi ea îmi răspunse.

-E curios, spuse ea zîmbind, cu faţa parţial acoperită de gluga aceea grea. Pînă acum nu m-am gîn'dit niciodată la... asta.

- Cred că starea de încordare m-a împiedicat şi pe mine s-o fac. Acum îţi dai seama?

-Da, da. Te admirasem... şi te studiasem mult timp, dar niciodată cu... această intenţie.

- Eşti de acord?

O clipă de tăcere. Ne studiaserăm, reciproc, încercînd să descoperim ce anume făcuse ca minţile noastre să ajungă să gîndească la fel plecînd de la o stare de indiferenţă. Acelaşi lucru mi se întîmplase şi cu Sikha; descoperiserăm, aşa, dintr-'o dată, că aveam nevoie unul de celălalt, cu deosebirea că acum mă aflam într-o situaţie cu totul diferită, şi simţeam o mai mare nevoie de a fi ajutat.'Şi răspunsul dat de Nhera fu cel pe care-1 aşteptasem. Adică, da,'era de acord. Avea şi ea nevoie de mine.

- Şi totuşi, adăugă ea, nu... sînt sigură că ar putea să meargă. Tu eşti logodit, şi este greu să iubeşti un bărbat care în curînd va pleca.

- în curînd, murmurai eu. Peste trei ani!

- Prea puţin. Dar... vreau, totuşi, să încerc.

Era pentru prima oară cînd îmi îngăduiam mie însumi să mă las copleşit de bucurie. De mult timp nu mai simţisem cum mă inundă acel val de fericire.

- Nhera... pînă cînd se va putea.

- Pînă cînd se va putea.

O cuprinsei pe după umeri şi o atrăsei spre mine. Era tînără si frumoasă... o femeie care trăia în Desertul nemărginit din fchon. Era la fel ca Sikha, poate mai puţin dulce, mai cinică; dar era, într-un anumit sens, mai importantă pentru mine decît fusese cealaltă. Era ciudat că înţelegeam acel lucru abia acum, dar o iubeam cu adevărat.

- David, priveşte!

Vocea ei era plină de bucurie. îmi ridicai capul şi văzui care era motivul strigătului ei: luminile care sclipeau în faţa noastră... Luminatoarele din Qixe, care împînzeau tot oraşul! Cu puţin timp înainte fuseseră atît de cumplit de departe, iar acum, iata-le, atît de aproapp încît puteai, parcă, să le simţi căldura.

- Sînt pentru noi, Nhera, spusei. Am ajuns acasa.

In realitate, mai erau de străbătut pînă acolo încă cel puţin cinci nahmar, dar nu mai avea nici o importanţă. învinseserăm în lupta cu gheţarii, şi acesta era premiul nostru. Merseserăm şaizeci de nahmar peste acea nemărginită întindere îngheţată, care nu ne speriase, nu ne făcuse să ne oprim.

Jenaar mergea încet, dar cu pas sigur, la cîţiva metri înaintea noastră.

Se opri, aşteptînd să-1 ajungem.

-Am ajuns, spuse el, şi tonul vocii sale era diferit de cel pe care-1 auzisem uîtima oară... nu reuşeam să descopăr prin ce anume, dar o simţeam. Vor fi fost, poate, semne ale noilor emoţii pe care le încerca. N-am înţeles acel lucru atunci, şi nici nu aveam să-1 înţeleg vreodată.

-E mometul să ne gîndim la o nouă bătălie, continuă el, gînditor, pronunţând răspicat fiecare cuvînt. îi vom impune Companiei să-şi scoată masca. "Mă vor asculta; de problemele insulei mele răspund eu, aşa încît se vor vedea nevoiţi să mă lase în pace.

-Ce speraţi să obţineţi, Domnul meu? întrebă, cam cu ironie, Nhera. Nu stim nimic, nici măcar de ce am ajuns pînă aici. Nu avem nici o idee despre cei ce sînt împotriva noastră. în mod oficial, după toate probabilităţile, sîntem, pur şi simplu, morţi. Aşa încît de ce ne-am mai lupta încă o dată?

-Şi atunci, ce propui?

Ea dădu din umeri.

-Să cerem Companiei să ne restituie posturile care ne-au fost uzurpate. E singura posibilitate pe care o văd.

-Şi să schimbăm viaţa noastră pe o linişte fără nici un sens? Nu, nu sînt de acord. Trebuie să aflu motivul tuturor celor ce s-au petrecut; altfel nu-mi voi putea împăca sufletul.

-Odheg ne va ajuta. Trebuie să ne păstrăm credinţa.

„Dar care sînt, oare, limitele credinţei?" mă gîndii eu. „Acelea pe care omul şi le îngăduie lui însuşi? Poate că credinţa
nu este altceva decît un act de autoconvingere pentru cei ce nu au noţiunea nici uneia din cele două".

La acel gînd mă cuprinse spaima. Redeştepta în mine gînduri, cuvinte, vechi fantome ale unei tinereti netrăite. Credinţă.

Iată, acolo, oraşul, portul, care acum se vedeau desluşit, la cîţiva nahmar distanţă. Ajunseserăm, şi nu putui să-mi înăbuş un strigăt interior, un sentiment de mare bucurie, uitîndu-mă la un bărbat care-mi devenise prieten şi la o femeie care devenise iubita mea, împreună cu care ştiam că trăisem ceva adevărat. Nici măcar Demonii întunericului nu mi-ar fi putut răpi bucuria asta... cel puţin, aşa credeam. Nu-mi puteam închipui...

Dar Watln'Sliamshal - Duhul Răului - exista încă. îmi dădui seama de acest lucru abia atunci cînd un duşman, despre care credeam că dispăruse, se întoarse la noi, şi înţelesei atunci cît de adevărat era sfatul dat de Hekar Bwuni: Punctele slabe sînt întotdeauna cele mai puţin băgate în seamă...

într-o singură clipă conştiinţa mea înregistra o nouă lovitură, o nouă rană. Tăcerea întinderilor de gheaţă a fost spartă şi împuşcătura răsună, îndelung, în urechile mele chiar şi după aceea.

Contele Jenaar Bhadane Siyuti căzu , încet.

în memoria mea el "nu fusese niciodată atît de clar prezent ca în clipa aceea. Văzui totul, năucit, incapabil să gîndesc. Dură o veşnicie, dar nici eu nici Nhera nu ne dădurăm sema.

Se trăsese cu un pistol Sharner. Din spatele nostru. Realitatea faptului pătrunse adînc şi precis în mintea mea; şi în timp ce înţelegeam ceea ce se

întîmplase, ştiam şi cine era autorul. Mă întorsei, brusc, în clipa în care un ecou surd, ..cavernos, se pierdea în aerul gol devenit, dintr-o dată, mai rece. Raza de lumină a Luminatorului meu fu acoperită de o figură înaltă, nemişcată, în aşteptare.

Xedhe Arquni.

Alergai spre el, negîndindu-mă că ar fi putut să mă ucidă foarte uşor. Dar el nici măcar nu încercă, sau poate că nu mai avea muniţii. Ajunsei lîngă el; fata era aceeaşi: aspră, scofilcită, gura strînsă într-o linie, âi lovii linia aceea cu pumnul strîns.

- De ce? strigai eu aruncîndu-mă asupra lui. De ce ai făcut-o?

Răspunsul său veni repede. Simţii o durere cumplită în coaste si-i auzii vocea:

5

-Nu înţelegi? Era singurul mijloc. Singurul mijloc de a mă descotorosi de el. Era un pericol prea mare... şi îl uram.

Mă trînti în zăpadă, cu braţele imobilizate de ale lui, în imposibilitatea de a face vreo mişcare. Mormăii ceva.

- Nu înţelegi? repetă el, arătîndu-şi dinţii.

Gluga cfe la costumul Hijia îi alunecase'pe spate, lăsînd să se vadă mici picături de sudoare ce i se scurgeau de pe frunte transformîndu-se, în cîteva secunde, în cristale sărate. Respiraţia lui forma o uşoară ceaţă alburie. Aerul era cumplit de rece, şi mă întrebai cum de o vieţuitoare, indiferent care, îl mai putea suporta.

-Compania are nevoie de materialul acela. Ordinele mele erau precise: cineva trebuia să-1 scoată de acolo. Tu, străine. Tu n-ai puterea de a te opune acestor hotărîri. Dar ordinele au fost contramandate. Rămăsesem singur. Conducătorii nu-mi mai comunicau nimic. Şi totuşi, misiunea mea trebuia să continue, Tschander. Preia situaţia)"n mîinile tale, iată, Tschander, iată noul meu ordin. Mi l-am dat eu însumi, în locul lor. înţelegi, acum?

Gîfîia.

Gemui:

- Jenaar... de ce Jenaar...

Arquni părea prada unui acces de isterie.

- Jenaar! strigă el. Conte Jenaar Siyuti!

Numele acela părea a-1 scoate din sărite.

- Tu nu stii cît de mult îl uram, rosti el, suierînd vorbele. Pe el

9 9

si pe ceilalţi ca el, viermi, paraziţi scîrboşi, care, dacă n-ar exista insulele noastre Plutitoare, n-ar fî în stare nici măcar să desfacă cochilia unui ankihse... Şi eu, Eu, care îi hrăneam, trebuia să mă plec în faţa lui, să mă adresez lui cu „Domnule Conte"...

- Eşti nebun, Arquni! Eşti nebun! stigai eu.

Era ca şi cum m-ar fi învăluit hăul întunecat al unui coşmar.

-Jenaar! Din cauza asta. Din cauza unei inutile uri absurde, oribile...

-Şi tu nu poţi să mai schimbi nimic, rînji el. Totul va fi trecut sub tăcere, ca întotdeauna. Nici tu şi nici femeia nu veţi reuşi să opriţi spiritul adevăraţilor sheukhi, acei bărbaţi care, ca şi mine, sînt hotârîţi să se revolte...

Expresia feţei sale deveni aproape extatică şi dădu din cap ca si cum ar fi vrut să arate ceea cc sc atla în jurul lui

-Simţi, Tschander? E ceva, ca un parfum, ca un nou... Jaînmungshoten - Spiritul Strămoşilor oamenilor care urmează calea mării, dorinţa lor de a sfărima lanţurile care-i leagă de bastarzii aceia de pe insulele naturale... dorinţa de a trăi ca adevăraţi sheukhi, de a fi stăpînii propriului lor pămînt. Toate acestea se află în aerul pe care-1 respiri. Ascultă. ASCULTĂ. OMULE DIN SHARRAXI! urlă el. Tu, care trăieşti în zi şi în noapte... Idiotule, spurcăciune jumătate-om, mîrş'av slugoi al paraziţilor Insulelor Plutitoare... ascultă sunetul! E strigătul Strămoşilor. E Shamshal'kile - Ziua întunericului. E Odhekeihad!

Scoase un sughiţ înăbuşit, care voia să fie, poate, un rîs.

Rămăsei tăcut, incapabil de a mai scoate vreo vorbă.

- Eu sînt ultimul, continuă el. Toţi oamenii mei sînt morţi, voi i-ati omorît... nimic nu este mai imprevizibil decît ceea ce a fost caîculat. Ati avut noroc... dar acum veţi plăti. Nu veţi mai fi pioni în jocul (Conducătorilor, cum sînt eu, pentru că asta nu e decît începutul... morţii voastre. ÎNCEPUTUL, zic! Voi aţi distrus Insula Plutitoare Kuthanqi, luîndu-i hrana; acum, Insula Plutitoare Kuthanqi, eu, Xedhe Ărquni, vă vom l.:a ceea ce vă va mai rămîne. Moartea se răzbună şi cere altă moarte! Ştii lucrul ăsta? Este un adevăr născut odată cu Universul, un adevăr care nu are nevoie de a fi descoperit pentru a se afirma. Iar tu, acum, vei suporta toate cele pe care adevărul le cere.

Nu puteam accepta. Durerea pe care o încercam se unea cu mînia, si forţa care se năştea din această unire se aduna, puţin cîte puţin, în membrele mele.

-Ai ajuns în momentul în care viata ta se confruntă cu alternativa „a servi sau a muri". Si tu ai aîes deja! De aceea, eu, acum, îţi impun Nojherek[x] , Tacerea Veşnică, în pacea lui Wathi'Shamshal, Duhul Răului. Este momentul ca tu să te laşi să cazi, ca tu să înţelegi. Noi am pus bariere peste care conştiinţa ta să nu poată trece; eşti un navigator orb, pierdut în furtună. Contele a murit, şi el era singura ta călăuză. Contele nu mai poate face rău.

Pioni, mă gîndii. Pioni într-un joc.

- Iar după tine vor veni alţii. Şi alţii, şi alţii, şi alţii. Şi toţi vor străbate acelaşi drum pe care l-ai străbătut tu, si, la fel ca

✓

tine, vor pierde. Nu-ţi dai seama de faptul că Conducătorii sînt mai puternici decît oricine? Nu-ţi dai seama de faptul că oameni ca Siyuti trebuie să moară de mîna unor oameni ca mine? Nu poti să împiedici acest lucru! Este realitatea vieţii tale şi a morţii taie, în acelaşi timp! Asta e, Tschander!

- Aaahhh! strigai eu, scos din răbdări.

Membrele mele căpătaseră viaţă; învinseseră prin ele însele, singure, forţa care le ţinea, şi reshekul fu proiectat în aer. Masa corpului meu se afla acum deasupra lui, aşa cum, mai înainte, acţionase şi el pentru a mă bloca.

- Nu vrei să crezi?

Se părea că Arquni nu-şi dădea seama de faptul că era în dezavantaj.

- E adevărat! Chiar dacă Conducătorii te vor lăsa liber, chiar dacă nimeni nu va mai primi ordine-de la ei... chiar dacă ei au dispărut... eşti, oricum, un neproductiv! Compania nu va reuşi niciodată să scoată ceva util din tine... eşti o închipuire...

- Ajunge! Ajunge!

Nu puteam să-1 mai suport. Omul aceia vorbea ca un automat, şi nu părea a auzi altceva decît vocea nebuniei sale. Il lovii cu cotul în obraz, de mai multe ori. Sîngele pătă mîneca costumului Hijia.

„Sînge! - mă gîndii eu. Cît sînge am văzut, şi cît voi mai vedea, oare? Durerea care se adăugă durerii, şi face o... o breşă... o breşă în fiinţa mea..."

Xedhe Arquni tăcea.

Poate că murise, sau că îşi pierduse, pur şi simplu, cunoştinţa, nu ştiam şi nici nu doream s-o ştiu. Mă ridicai, amintind'u-mi de Jenaar, şi mă îndreptai spre el... prietenul meu care primise cicatricea definitivă, ce se adăuga celorlalte, multe, ce-1 chinuiseră.

Mai trăia, încă. Dar nu pentru mult timp, mă gîndii eu, cutremurat de durere, cu un ascuţit simţ al presimţirii.

Mă aplecai asupra lui. Privirea îi era lipsită de orice expresie. Ştiam că gloanţul pătrunsese adînc. Zăpada, proaspăt căzută, era' pătată de sînge. îi ridicai capul; acest lucru păru să-1 scuture, să-i trezească conştiinţa, într-o ultimă tresărire.

- David, prietene, spuse.

în abisul oboselii şi al repulsiei în care mă prăbuşisem^ vocea sa răzbătu cu greu, dar ascultai, totuşi, ceea ce-mi spuse:

- Ce blestemăţie, spunea el gîfîind. Să mori aşa. Nu mi-aş fi închipuit. Aş fi dorit să fi avut o viaţă mai puţin lipsită de sens.

Tăcui. Ar fi fost inutil să caut cuvinte, absurde cuvinte de mîngîiere în acel moment în care un sheukh îşi dădea, primul, seama că i se apropia sfîrşitul. îmi amintesc că lacrimile mă orbiră pentru o clipă. îl pierdeam pe cel ce mă ajutase cel mai mult pe Tărîmul Nopţii.

- Am să-ţi spun ceva ce nu ţi-am mai spus nicicînd, zise el. Vreau ca tu să afli. De asta depinde viitorul tău. Lăuta...

- Ce anume?

Fui surprins auzindu-I vorbind despre Instrumentul Sfînt tocmai cînd eu voiam să-mi alung din minte gîndul acesta.

- ... Este al tău. Rhella... stie. Cînd va afla că am murit, ti-1

va da... păstrează-1, şi foloseşte-1 aşa cum stii, cu simţul tău de dreptate. Dacă eşti, într-adevăr, Shakkai'Wakhy, atunci vei pricepe totul...

- Taci, Jenaar... taci.

Nu eram în stare să înţeleg nimic.

- Adio, David. Jurnalul meu... în buzunarul interior. Ia-1, şi ţine-1 în continuare. Ceva trebuie să rămînă... ceva... Nhera...

- Da, Domnul meu.

Femeia se aplecă şi ea asupra lui.

- Eu... te-am judecat greşit. îţi cer iertare pentru aceasta...si îţi sînt recunoscător pentru ajutorul pe care ni l-ai dat în această călătorie.

Ea nu spuse nimic, conştientă, ca şi mine, de realitate.

- Amintiţi-i de mine Rhellei, murmură el. Ştiu... că îmi va lipsi.

O clipită, un gînd împărtăşit şi pierdut în nemărginirea minţilor noastre răscolite. Şi totul se sfîrşi.

Jenaar Siyuti muri pe' deşertul de gheaţă, nu departe de casa lui.

Totul se terminase, cu adevărat.

De atunci încoace am ascultat cuvintele sale, înregistrate pe bandă - nu ştiu 'cînd şi nici unde - şi ele îmi apăreau mereu ireale, de neînţeles, îndepărtate în timp. Ceea ce îmi rămăse fu o durere, surdă şi ascuţită, provocată parcă de un cuţit pe care nu puteam să-1 scot din rană.

Si totuşi ceea ce spusese el îmi rămase întipărit în minte. Shakkai'\frakhy: „Cel ce-1 face să vorbească pe Shakkai". Abia mai tîrziu înţelesei ce însemna si de-ce Jenaar mă numise asa. Acum ştiu că aceea a fost singura sa greşeala.

Se scurseseră aproape şapte Segmente Timp de cînd vizitaserăm Insula Plutitoare fCuthanqi. Mi se păreau o viaţă; şi ajunsei la Qixe, obosit, fără să simt bucurie şi nici durere, conştient de prezenţa Nherei alături de mine, singura tovarăşă de călătorie, singura care mă putea înţelege, acum, în timp ce cuvintele rostite de Xedhe Arquni mă ardeau, mă loveau ca nişte pietre. Şi, totuşi, adevărul nu fusese dezvăluit decît parţial, încă nu aveam nici măcar idee despre ceea ce avea să însemne schimbarea finală, dezvăluirea totală şi definitivă.

CAPITOLUL AL ZECELEA

întoarcerea la Ushvari

Ochii tăi... oceanul tău, mîntuircu tu în întuneric... Ochii tăi sînt stinşi, sînt închişi... oceanul tău a secul, si singurele zile care îţi i or mai rămîne sînt ce/c u/e durerii tu/c. Vrei o viaţă pe care s-o trăieşti în întuneric, şi o viaţă pe care s-o duci lu lumina zilei, ca si cum te-ai gîndi că lumina este izvorul bucuriei... dar lumina poate doar să rănească ochii tăi lipsiţi dc vedere, poate doar să-i biciuiască cu vîntul, poate doar să sece oceanul tău.

Din: „PĂMÎNTUL GLORIEIdc Yenna Kcari (A,S 9325)

Intrucît am pierdut de acum totul, Vîntul n-arc decît să-mi smulgă viaţa.

Din Cartea Khismel a Glasurilor

DAVID îşi amintea desluşit că avusese o senzaţie ciudată atunci cînd sosise pentru prima dată la Vila Siyuti.' Era ca şi cum toate lucrurile din jurul lui, şi el însusi, făceau parte dintr-un mozaic în care era greu de stabilit ce rol aveau.

Cînd văzu din nou holul imens, cu scările acelea uriaşe care duceau la etajele superioare, pereţii de sticlă, tapiseriile care-i acopereau, cînd păşi de-a lungul salonului în care cinase şi discutase cu Jenaar, abia atunci i se păru că acel mozaic fusese completat. Şi rezultatul era... nimic. Se uniseră mici fragmente de gol şi formaseră un singur, vast şi întunecat nimic.

Simţi cum căldura îi mîngîia pielea; simţi ţesătura costumului nou, proaspăt, curat, care foşnea la fiecare mişcare a sa. Ciudat, totul era atît de... străin. Devenea, clipă de clipă, tot mai străin... şi îi venea greu să se adapteze la acel tip de ambianţă.
îşi plimbă, încet, privirea de la masa imensă şi lucioasă, din lemn de Kanvva, la care cinase cu cîtva timp mai înainte, la candelabrele suspendate, la covorul brodat cu fir de Shahrî. Tapiseriile de pe perete completau imaginea amintirilor sale; dar ceea ce se imprimă bine în conştiinţa sa fu efectul dat de ferestrele acelea uriaşe, acoperite aproape în întregime de perdele mari, de un alb imaculat. Era culoarea doliului, îşi aminti el. Culoarea gheţii pe care muriseră oameni ca Jenaar. Dincolo de masa aceea orbitoare ca lumina unui far, un geam închidea intrarea unui întuneric gelatinos; lui David i se părea că simte cum acel bloc de aer apasă în perete si-1 fringe, îl face bucăţele şi cuijn pătrunde pînă în toate cotloanele...

îşi alungă gîndul, cu repulsie. I se părea cum că fiecare obiect, fiecare lucru care se afla în jurul său inspira groaza, pe care doar lumina soarelui ar fi putut-o spulbera. Lumina soarelui... o altă fantomă de demult, pierdută dincolo de orizontul oceanului, dar care avea să se întoarcă, să retrăiască în amintirile lui, puternică şi vie, peste cîteva ore, imediat ce se va fi întors pe Chon, cu Nhera, aşa cum hotărîseră după ce îşi dăduseră seama că erau liberi.

Imensa şi masiva uşă a salonului se deschise, încet, cu un scîrtîit abia' perceptibil, si, în cadrul ei, în firava lumină a luminărilor, apăru Lady RÎiella Siyuti.

David o privi în tăcere. îsi dădu seama, cu surprindere, de faptul că-şi ţinuse respiraţia în tot timpul în care ea înaintase, apropiindu-se de el.

Purta o rochie albă, lungă, cu trenă. Mişcările sale, lente, unduioase, erau pline de graţie, cum fuseseră întotdeauna, dar acum graţiei aceleia îi lipsea ceva. David o recunoscu anevoie în acea cumplită clipă în care amintirile îi ajungeau în minte ca nişte scînteieri îngheţate. Ochii săi priveau ţintă în jos; braţele subţiri, întinse de-a lungul şoldurilor, trădau un tremurat uşor, inconstant. Se aflau unul în faţa celuilalt, amîndoi conştienţi de faptul că pierduseră un om de neînlocuit. Cînd femeia vorbi, sala restitui ecoul cuvintelor sale, în mod trist şi solemn; David înţelese, într-o clipită, că Rhella Siyuti murise odată cu soţul ei.

- Vă aşteptam, murmură ea, ridicînd capul.

Chipul'său nu lăsase să se vadă nici o emoţie.

- L-ati văzut? întreabă el încet.

Femeia dădu din cap în semn de aprobare.

- L-am văzut. Se află în sala cea mare. Vreţi să-1 vedeţi?

David clătină din cap.

Ea înţelese.

- Vă mulţumesc că l-aţi adus pînă aici, spuse ea, încet.

Se îndreptă, încet, spre perete şi trena rochiei se înfoie în spatele său.

Afară se aprinseseră Luminatoarele, inundînd cu o stranie lumină colorată stîncile ascuţite de pe oceanul îngheţat.

- M-am rugat, continuă ea. M-am rugat şi iarăşi m-am rugat pentru ca Odheg să-i îngăduie soţului meu să se întoarcă acasă teafăr. Dacă aş fi putut măcar să-1 văd... putea să se fi întîmplat orice, numai să fi fost împreună, şi nu mi-ar fi fost frică. Dar... nu a fost să fie asa.

Se întoarse spre el.

-Dumneavoastră... dumneavoastră eraţi cu Jenaar cînd... cînd a murit?

- Da.

O cuprinsese o stare de slăbiciune. Soarta aceea tristă, potrivnică îi golise, parcă, fiinţa.

- Era... era bărbatul mevj, murmură ea, ca şi cum acel lucru n-ar fi fost dintotdeauna adevărat şi căuta cu desperare să redobîndească certitudinea. Dumneavoastră, dumneavoastră eraţi... prietenul lui. Ştiu acest lucru. Şi-ar fi dat şi viata pentru dumneavoastră, şi dumneavoastră tot aşa pentru el. Dar eu... nu am putut face nimic... pentru a-1 salva.

- Nimeni n-ar fi putut face ceva.

îşi aminti de acel obiect, care-i umfla buzunarul hainei, şi pe care venise să-1 aducă. Scoase banda magnetică.

-A ţinut să v-o aduc, spuse el, dîndu-i banda. Este... jurnalul său.

Ea se uită la acel mic obiect, nefiind, parcă, în stare să priceapă despre ce anume este vorba; îl puse, cu grijă, pe o etajeră din apropiere, murmurînd un „Mulţumesc" abia perceptibil.

-Am făcut.o copie după această bandă, să am şi eu una, spuse David, parcă pentru a se scuza.

Femeia încuviinţă încă o dată.

-Ce veţi face dumneavoastră? întreabă ea, privind peste umerii lui undeva în gol. Casa aceasta vă va primi dacă veti dori să staţi aici.

- Nu mă îndoiam de acest lucru. Vă sînt profund recunoscător. Dar n-aş putea suporta să stau prea mult aici. Eu şi cu Nhera vom pleca peste puţin timp spre Chon.

-Nhera Kunurse... femeia keneri. Am aflat de... planul din care făcea parte. Dar nu ştiu dacă trebuie s-o urăsc pentru a fi provocat, indirect, moartea lui Jenaar, sau s-o compătimesc pentru modul în care a fost folosită.

- Eu o iubesc, răspunse el. Si ştiu că nu poartă vina celor întîmplate.

- Da, iertati-mă... sînt atît de tulburată...

Şi-şi întoarse din nou privirea spre întunericul infinit de dincolo de.fereastre. Buzele-i palide începură să tremure.

- Compania...

- Se pare că a avut loc o violentă ciocnire verbală între reprezentanţii planetelor, la Adunarea de pe Omnerstark, în legătură cu întîmplarea aceasta... în urma căreia Compania a contramandat toate proiectele sale în ceea ce ne priveşte. Ne-a fost încredinţat un document oficial, cu puţin timp înainte. Sîntem liberi.

Tăcu pentru o clipă.

-Se pare că Arquni a procedat după cum 1-a tăiat propriul său cap, cînd 1-a ucis pe Jenaar. Nimeni nu i-a dat ordin s-o facă.Veţi primi scuze oficiale...

- Ce mai contează, acum... dumneavoastră sînteţi liberi, dar Jenaar...
- Este mai liber decît vom putea noi fi vreodată.

Urmă o nouă pauză după care spuse:

- Vă iubea foarte mult. Nu a mai avut altă dorinţă decît aceea de a vă revedea.

Scoase un geamăt înăbuşit.

- A, mai este... ceva. Este a dumneavoastră, de drept, spuse ea, îndreptîndu-se pe neaşteptate spre un colţ al salonului, aflat în umbră.

Nu făcea nici un efort pentru a-şi schimba tonul vocii.

„E o femeie sheukh"', se gîndi David. „Suferă, dar nu lasă să se vadă, e prea mîndră."

Apăru din umbră, aducînd o cutie neagră, pe care o puse pe masa din mijlocul camerei.

David se apropie, şovăind, şi degetele sale pipăiră şi găsiră închizătoarea. Trase învelitoarea, şi apăru vederii lăuta Chordawin; o minunată operă de artă, lucitoare, în aşteptare cuminte. O examină, plimbîndu-şi degetele de-a lungul corpului instru

mentului, admirîndu-i, în penumbra care domnea acolo, incrustaţiile şi culorile.

Era cel mai frumos obiect pe care-1 văzuse vreodată.

Şi era al său. Al său, de drept.

-îmi amintesc, murmură el, în timp ce contempla Instrumentul Sacru.

Gîndurile se agitară, îi alergară prin minte, ca o învîrtejire lichidă în care se strecurase o mînă ce tot răscolea, pentru a găsi... a găsi...

- Jenaar era acolo, întins în zăpadă. îmi vorbea, îmi spunea ceva greu de tinut minte... dar semnificaţia este deslusită. Shakkai' Wakhy... Si nu ştiam atunci ce înseamnau acele cuvinte.

Mîngîia opera de artă care se afla în faţa sa.

- Acum ştiu.

„El posedă cheile de la porţile Cerului şi ale Abisurilor. Este primejdia necunoscută, Cel-ce-conducc-popoarele-lui-Dum- nczcu".

Si toate acestea să fiu, oare, eu?

ft hei la Siyuti nu spuse nimic, dar era ca şi cum i-ar fi răspuns.

David respiră încet.

-Pe vremea cînd eram copil, cei din tribul Adkyata din munţii din Sharraxi voiau să facă din mine un adept.

Ci privi pe femeie, şi îl privi şi ea, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

- Ştiţi ce înseamnă cel de al doilea nume al meu... Amshinygn', în limba sharraxi? înseamnă „Vîntul Celor O Mie De Focuri". Mi 1-a pus, acest nume, un membra al tribului Adkyata. Mă asculta în timp ce-i povesteam visele mele, şi le analiza, le tălmăcea. Spunea că vîntul era demonul meu. Demonul meu! Si as putea fi eu, oare, Trimisul lui Shakkai, Lady Rhella? ' '
- Dumneavoastră... sînteţi deosebit, David. Aveţi ceva în dumneavoastră...
-Ceva... da. Poate că cei din tribul Adkyata îşi dăduseră seama de acel ceva. Dar eu nu pot fi un conducător. Trebuie, mai înainte de toate, să reuşesc să mă conduc pe mine însumi.

- Dar dumneavoastră ştiti să cîntaţi la Instrument!
- Am fost învătat. De un om ca si mine!
? ?
Se uită tintă Ia lăută.
- Ani şi ani de zile am învăţat să mă bucur de muzica pe care o producea. Este un instrument cu adevărat extraordinar, ştiti? Parcă ar crea el singur acele armonii atît de dulci. Uneori se pare că este imposibil să crezi că un bărbat sau o femeie ar putea fi în stare să dea naştere unor melodii atît de minunate, şi este greu să nu crezi că ar fi ceva în el, înăuntru, vreun spirit care se foloseşte de mîinile executantului pentru a elibera din el toată forţa sa. Asta am văzut eu, dintotdeauna, în lăută: o plăcere minunată care creşte în intensitate cu fiecare notă scoasă din ea.
Vocea îi deveni aproape amară.
- Nu este ceea ce vă gîndiţi că ar fi. Nu este un instrument de dominare.
- Dumneavoastră nu vreţi să fiţi considerat drept Shakkai'Wakhy... şi totuşi... e ca şi cum n-aţi fi conştient de faptul că sînteţi.
Se aşternu o scurtă tăcere.
Apoi David spuse:
- Lady Rhella, mai am încă multe de învătat. Nu pot accepta rolul pe care mi l-aţi impus. Poate că într-o bună zi voi putea s-o fac... dar, deocamdată, trebuie să trăiesc aşa cum am trăit mereu. Poate că Partea Luminată mă va ajuta să învăţ... dar acum darul pe care mi-1 faceţi n-ar avea semnificaţie.
Femeia îi luă mîna, cu un gest blînd.
- Mă voi ruga lui Odheg, David, să vă ajute să găsiţi ceea ce căutati. Ca într-o bună zi să vă puteti simţi în măsură să acceptaţi Vocea Zeilor. Dar vă bucuraţi acum de toată încrederea mea.
David scoase un suspin.
Lady Rhella se desprinse de el, şovăind, şi se îndepărtă, lăsîndu-1 singur.
Nu mai avea răbdare, voia să părăsească acel loc si să ajungă pe Chon şi să înfrunte acolo cu orice, cu condiţia ca Kfhera să se afle alături de el. Se simţea obosit si tulburat; cuvintele acelea
9 9 [7]
sălbatice şi dureroase rostite de Xedhe Arquni îl loviseră puternic şi-1 făcuseră să ia hotărîrea de a fugi de acolo, de a căuta aiurea siguranţa şi liniştea pe care nu le mai avusese nicicînd.
Se trezi pipăind cu mîinile - în linişteai aceea - lăuta Chordawin, ce se afla încă acolo, uitată, în cutia sa. O luă, şi simţi cum lemnul parcă vibra sub degetele sale,, cald şi viu. Un spirit spusese. O prezenţă: şi se afla acolo, sub mîinile sale.
Ar fi fost uşor de evocat acea prezenţă. Ar fi putut cînta, îndelung, la lăută, ceva trist, în memoria lui Jenaar; dar n-ar fi folosit la nimic. Trebuia să scape de ideea că ar putea fi Shakkai' Wakhy. Nu ar mai fi putut cînta la acel instrument pînă ce nu va fi fost sigur că va fi redobîndit în ochii săi frumuseţea, misterul şi magia de curînd pierdute. Nu voia, cu nici un preţ' să devină sclavul acelui instrument.

„Cînd îmi voi fi găsit calea pe care s-o apuc, atunci, poate, te voi căuta, Glas al Zeilor", se gîndi el. Şi puse instrumentul la loc în cutie.

Ieşi din vilă pe deplin conştient de ceea ce tocmai refuzase. Era ceva nou, o senzaţie complet diferită. Nu se simţea liniştit, nu, dar avea cugetul împăcat. Şi în curînd avea să descopere ce anume îl aştepta pe Chon, pe Partea Luminată.

„In curînd", se gîndi. „In curînd, acolo... acolo uiide urlă vîntul şi soarele pîrjoleşte tot ce-i iese în cale. Acolo, în Deşertul nemărginit."

- Adio, Jenaar, spuse el, încet.

Şi cuvintele acelea se pierdură în noaptea fără stele.

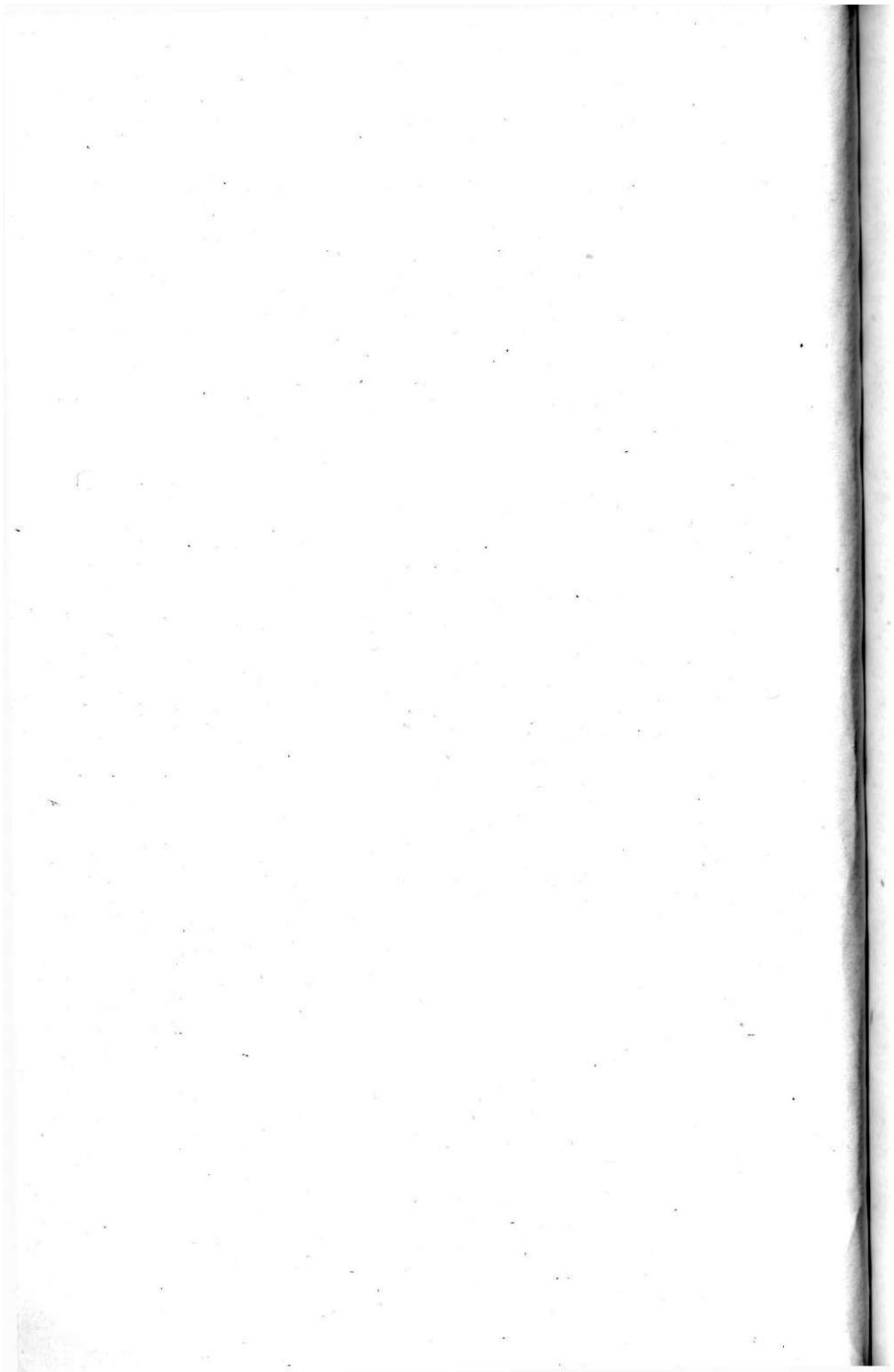

PARTEA A DOUA

CHON

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Omnerstark

[■'aptele nu pot fi trecute cu vederea, şi cu atît mai puţin negate. Se va putea obiecta că nu existau incă de la început presupunerile in legătură cu

naşterea Companiei şi că, deci. căderea ei nu ar fl fost ceva dccît reFaccrca unui străvechi echilibru. Acestei interpretări a realităţii i se poate opune o ipoteză mult mai demnă de crezut, şi anume, aceea că Compania devenise prea uriaşă pentru a putea coexista cu una si aceeaşi retca de raporturi pe care o crease. Atunci cind un organism arc posibilitatea de a se întinde dincolo de limitele autoimpusc, tinde - prin reacţie - spre extrema opusă şi se închide în el însuşi. Greşeală comisă de Companie a fost aceea de a nu lî ştiut sa se extindă în propria-i limită şi de a se organiza ca atare, de a nu ti înţeles propria-i enormitate nici măcar în ultima clipă, atunci cînd se prăbuşea.

Din „DUPĂ 9330". de Gaylc Cshari (Ediţia A.S. 9362)

Omnerstark este punctul de sprijin al pîrghiei care va ridica Universul.

Din: „TEORIA EXPLOATĂRII PIEŢELOR", dc Yurgia Hawcmstrommc (Kdilia A.S. 8985)

„AR TREBUI să existe vreun mijloc.de a ieşi de aici", se gîndi Sikha Dyrac, în timp ce privea cum stelele se perindau dincolo de fereastra dreptunghiulară şi apoi dispăreau pe măsură ce Nava Spaţială de transportat mărfuri „Eukynes", aparţinînd Companiei, se legăna pe orbita sa de parcare. Sub ea planeta apărea ca o masă învăluită în norii cenuşii de iarnă

Omnerstark... centrul universului.

Trebuia să coboare pe planeta aceea, era un lucru sigur de acum. Hotărîrea fusese luată... Dar cum să ajungă acolo?

Studiase toate modalităţile posibile, inclusiv pe aceea de a simula o alarmă şi a se lăsa astfel să cadă în atmosferă cu o capsulă de salvare, asa încît să poată justifica apoi actul acela drept unul ce fusese dictat de necesitate. Dar soluţia cea mai simplă era, totuşi, aceea de a fura o Navetă. Era riscant, desigur; de altfel, simplul fapt de a coborî pe o planetă fără permisiunea Primului Semnalizator constituia o abatere gravă. Dar trebuia să încerce. Sikha trebuia neapărat să afle ce anume se întîmplă în împărăţia Companiei şi, mai ales, de ce. Chiar dacă avea bănuiala - si ceva mai mult decît o bănuială - că ştia deja. Ceea ce căuta ea era o confirmare... chiar dacă acea confirmare ar fi fost ceva dureros.

îşi mută privirea de la fereastră în salonul panoramic în care se afla. Sala aceea spaţioasă era cufundată în întuneric, luminată doar de razele de lumină care pătrundeau prin ferestre, raze provenind de la soarele Omnerstarkului. întregul Etaj 9 al navei „Eukynes" dormea, în linişte şi nepăsare, în liniştea aceea care se instalase după distrugerea şi moartea înregistrate cu cîteva zile mai înainte.

Sikha de abia îşi revenise de pe urma traumatismului suferit şi, datorită constituţiei sale fizice robuste, se simţea bine. Se trezise, cu cîteva minute mai înainte, cu certitudinea faptului că sosise clipa de a înţelege şi că, pentru a face acel lucru, era necesar să se afle pe Omnerstark. Centrul Universului! Planeta care crease reţeaua de raporturi existente acum între lumile Sistemului... acolo se născuseră personalităţi ca Jamorsky Hazinn, Hekar Bwuni, Bia Huddar... şi nu era vorba doar de o simplă întîmplare. Omnerstark poseda cea mai avansată civilizaţie creată de fiinţele omeneşti.

Se gîndi, cu o ciudată senzaţie de teamă, la legendele care spuneau cum că, în timpuri imemoriale; pe acea planetă ar fi coborît nişte fiinţe supranaturale şi i-ar fi învăţat pe oameni cum să se organizeze în comunităţi, cum să se ferească de animale de pradă... erau ceva mai mult decît nişte simple legende. Savanţi de renume îi recunoscuseră acelei teorii un fundament; înseamna că, poate, Omnerstark fusese, într-adevăr, planeta „aleasă de Zei"... pentru un proiect mai presus de toate realizările mintii omeneşti. Si ea voia să viziteze acele locuri

descrise dintotdeauna drept minunate. Cît despre faptul că vizita sa avea să coincidă cu un eveniment ce urma să aibă loc în curînd... dar era inevitabil. De acum şi acest fapt fusese acceptat. O dovedeau rapoartele.

Suspină. Era ciudată acea senzaţie: să ai conştiinta, să ştii că o ai... şi, totuşi, să nu încerci altceva decît o uşoara tristeţe la gîndul a ceea ce ar fi putut să fie. Realitatea prezentului nu era luată în considerare, pur şi simplu pentru că nu exista prezent. Nu exista nici viitor; ci doar ceea ce ar fi putut să fie viitor. Se întreabă dacă Hekar Bwuni, acel geniu extraordinar - pe care Compania pusese mîna, îl făcuse omul ei - prevăzuse vreodată ceea ce avea să se întîmple.

Un declic. Uşa glisantă care dădea în sajă se deschise pentru a-i permite să intre unui tînăr înalt, de circa douăzeci si cinci de ani. Se născuse în Kanwa, în împărăţia pădurilor şi a mlaştinilor; se numea Xavier Pharkas.

Fusese iubitul ei, în acea scurtă perioadă care trecuse de cînd plecase David; era bărbatul pe care credea că nu-1 iubeşte, despre care credea că nu va fi reprezentat niciodată ceea'ce reprezentase David pentru ea. îşi dădu, totuşi, seama că-1 iubea mult; şi de faptul că, alături de el, descoperise ceea ce avea să schimbe viaţa Sistemului.

Se apropie încet de ea şi o luă de braţ. Ea se gîndi la David, bărbatul cu care se logodise. Cît de mult se deosebeau, unul de altul! David avea în el ceva care îl chinuia încontinuu, ceva ascuns de care încerca să scape şi care, dintr-un motiv sau altul, îl făcea să fie neliniştit şi cinic. David se dezvăluia numai celor ce puteau dovedi că o meritau, şi chiar şi în acele cazuri putea, uneori, să pară rece, distant, cufundat în meditaţie. Era cît se poate de drăguţ, cît se poate de viril, şi, totuşi, se părea că îşi făcea o distracţie din a analiza - la rece, aproape în mod mecanic - tot ceea ce îl înconjura. Se juca cu propria-i minte, cu propriile-i gînduri, ca şi cum acel lucru i-ar fi putut folosi la ceva, ca şi cum ar fi fost subjugat de toate astea.

Xavier era cu totul diferit. Fiind operator la calculatoare, mintea lui nu prea era înclinată spre abstracţie. Dar diferenţa dintre cei doi bărbaţi nu rezida numai în aceasta; Xavier avea un suflet mai impetuos, mai pasionat decît cel ai lui David... a-1 cunoaşte însemna o experienţă extraordinară, chiar dacă pentru puţin timp. Una dintre zicalele sale preferate era cea care afirma: „Este inutil să cauţi un sens în ceea ce întreprind oamenii. Există, oare, vreun sens în furtună? Sau în violenţa mării?" şi el acţiona în conformitate cu această zicală. Bineînţeles că, aşa cum David se arăta, uneori, rece, tot aşa Xavier risca, adesea, cu impetuozitatea sa, să deranjeze.

Se întrebase, de cîteva ori, dacă ar fi putut să-1 prefere pe acest bărbat lui David, şi concluzia fusese întotdeauna nesigură; alegerea fusese, oricum, făcută, aşa încît asemenea dileme nu-şi aveau rostui.

El vorbi încet, ca şi ^um s-ar fi temut să nu-i trezească pe cei ce dormeau... sau, mai curînd, ca şi cum s^ar fi temut să nu fie, cumva, auzit de cei ce ar fi putut să se trezească.

- Sikha, spuse el, în lumina aceea albastră şi rece. Vrei să pleci?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

- Da, trebuie. Trebuie să iau taurul de coarne, acum.
- Te vei duce... la Conducători?
- Da. Este un lucru de importantă vitală.
- Voi veni şi eu cu tine.
- Te rog, Xavier. Nu complica lucrurile. Trebuie să ne luăm rămas bun; vom merge fiecare pe drumul lui.
- Vreau să cobor şi eu pe Omnerstark. Aşa, pentru plăcerea mea. Am acceptat de mult ideea că despărţirea noastră este inevitabilă.

Ea se uită la el.

- De acord. Dar trebuie să fim prudenţi... ceea ce sîntem pe cale de a face ne va rupe definitiv de Companie; ne pasc multe primejdii. Şi nu sînt deloc sigură că sînt dintre acelea pe care să îe poţi înfrunta.

Xavier scoase din buzunarul interior al uniformei sale roşcate două fişe magnetice.

-Nu e nici un pericol, spuse el. Cel puţin nu în ceea ce priveşte partea formală.

Sikha citi codul imprimat în punctişoare pe una din fişe, si tresări.

- Cum de ai făcut rost de aceste permise?

El zîmbi.

Draga mea, uiţi că Xavier Pharkas - şi se bătu cu pumnul în piept - umilul Programator de pe astronava „Eukynes", a găsit Codul de acces la Băncile Primare de Memorie. Orice
secret păstrat în arhivele Companiei este la dispoziţia mea... a noastră.

Deveni grav, o luă de mină.

- Sikha, vreau ca tu să iei asta, zise, şi-1 întinse o cutie de control, nu mai mare decît palma unei mîini.

Ea se uită la acel obiect.

-Este un transmiţător-receptor de date, asemănător celor aflate în mod obişnuit în dotare... dar cu o deosebire. Este sintonizat cu Codul Băncilor Primare.

însemna că aveau la îndemînă un mijloc extraordinar de cunoaştere, de care se puteau folosi în orice moment.

- Xavier...

Voia să-i spună „te iubesc"; dar nu era momentul.

- îţi mulţumesc, şi îţi rămîn datoare.
- (3 datorie keneri, nu?

Si zîmbi. Apoi respiră adînc.

- Bine, spuse, încercînd să-şi alunge gîndul că totul între ei se sfîrşise. Trebuie să mai afli ceva... cînd am alcătuit la calculator aceste documente cu prioritate absolută, a trebuit să modific funcţiile pe care le aveam în cadrul Companiei.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că am înregistrat absenţa noastră ca fiind Datorată Unei Misiuni Speciale De Categoria a Treia.
-Excelent... dar dacă vor cere informaţii?
- Nu vor cere. Ai mai auzit vreodată ca vreun Funcţionar să facă greutăţi unuia care posedă o legitimaţie de Categoria a Treia?
- Bine, atunci. Să sperăm că totul va merge strună. Şi cînd totul se va termina, ce vom face?

Xavier nu răspunse, pentru că, de altfel, ar fi fost de prisos. Ea îşi dădu seama de stupiditatea acelei întrebări doar la o secundă după ce o rostise. Kendall şi Kanwa se aflau la foarte mare distanţă...

- Să mergem, murmură Xavier, în mod imperceptibil, ca şi cum s-ar fi adresat acelei pseudo-nopţi care învăluia visele celor de la Etajul 9.

Femeia îl urmă, în tăcere.

Culoarul principal era pustiu, cufundat în linişte (amîndoi văzuseră unul la fel, cu cîteva zile mai înainte, dar unul cuprins de flăcări, un coşmar luminos şi fierbinte...). Pe pereţi,

terminalele transmiteau - silenţios - date celor cincizeci de calculatoare ale Navei. Sikha se întrebă dacă acele maşinării puteau, într-adevăr, să vorbească între ele. Nu se obişnuise niciodată cu ideea că trebuia să convieţuiască cu ceva atît de străin, străin ei, care se născuse într-o lume în care tehnologia abia făcea primii pasi spre acel stadiu pe care planeta Omnerstark îl atinsese cu mii de ani mai înainte.

Coborîră patru Etaje şi observară că acea linişte vătuită, învăluită în penumbră, ce domnea la Etajul 9, nu era altceva decît o iluzie; într-adevăr, mai jos de acest etaj, bărbaţi si femei munceau de zor, vioi şi odihniţi, pentru a menţine in viaţă colosul de otel. Si ajunseseră în faţa Hangarului: era sfîrşitu! călătoriei.

Intrarea era blocată de o masivă usă de otel, dar, imediat ce

introduseră legitimaţiile contrafăcute în orificiile respective, uşa se deschise lin. înăuntru se aflau patru uriaşe vehicule de metal, asteptînd nerăbdătoare, pe rampele lor, să fîe puse in mişcare.

Xavier apăsă pe un buton de pe Tabloul de Comandă, şi spuse, cu voce tare:

- Calculator 27.

Un bîzîit difuz se concentră într-o voce semiomenească:

GATA DE ACŢIUNE, fij răspunsul.

- Pregăteşte de plecare Navetele unu şi doi.

Se aprinseră nişte lămpi fluorescente care iluminară două carcase neanimate.' Se deschiseră uşile şi cei doi fugari se instalară în cabină pe scaunele piloţilor.

- Calculator 27, repetă Xavier, şi vocea aceea plată, metalică îi răspunse:

GATA DE ACŢIUNE.

- întrerupe legăturile cu rezervoarele auxiliare de carburant stabilizat si cu unităţile pentru transportul de mărfuri.

EXECUTAT.

Din acel moment, orice funcţie a vehiculului avea să se afle în întregime sub controlul lor. Compartimentul-magazie pentru mărfuri fu desprins din corpul Navetei şi dispăru în amplasamentul său.

După ce se convinse că Sikha nu avea probleme, Xavier ordonă calculatorului: - .

- Pregăteşte rampele pentru lansare.

Platformele pe care se aflau navetele fură împinse cu ajutorul forţei hidraulice spre ieşire. Erau gata să înfrunte golul din spaţiu; şi, avîntîndu-se dincolo de corpul Navei Spaţiale de transportat mărfuri, frînară, cu un zgomot sec, pe care Xavier îl percepu ca pe o surdă, guturală vibrare a structurilor. Hangarul Navetelor era în întregime depresurizat, şi, în spatele turbinelor Navetelor, fusese înălţată o perdea de protecţie.

Din megafonul staţiei de radio de la bord se auzi o voce:

- Vorbeşte Primul Semnalizator.

Xavier înregistra comunicarea, dar nu vorbi.

- Programator Pharkas, mă auzi? insistă vocea. Ai, cumva, intenţia să părăsesti nava?

După cîteva clipe de ezitare, se hotărî să răspundă:

- Da. 'Decolez în acest moment, împreună cu Psiholoaga de Categoria a Doua, Sikha Ithche Dyrac.

- Pentru care motiv?

-Nu pot să spun. Misiune de Categoria a Treia, prioritate absolută.

Vocea deveni mai agitată.

- Pharkas, ar fi oportun să-mi raportezi personal despre această problemă. Nu mi s-a comunicat nimic referitor la vreun contract de al vostru în legătură cu asta. *

- Nu... misiunea comportă... secret absolut - reuşi el să bîiguie.

Era important ca înregistrările false să înşele fie şi pentru puţin timp.

- Verifică în arhive şi vei vedea că totul este conform regulamentului, spuse el, în grabă.

Nu era timp de stat la discuţii cu un idiot oarecare.

Răspunsul veni imediat:

- Am controlat deja. Dar Primul Semnalizator ar fi trebuit...

- Semnalizator, cer permisiunea de a pleca. Trebuie să ajungem - eu şi Psiholoaga - în capitala Omnerstarkului în cel mai scurt timp posibil; acest lucru este de importanţă vitală.

Se aşternu o scurtă tăcere.

Apoi vocea, resemnată, rosti cuvintele: „se acordă permisiunea".

Xavier respiră uşurat, şi apăsă pe butonul albastru. Accelerarea instantanee îl lăcu să tresară, dar doar pentru o

clipă; apoi motoarele se opriră, pentru a-i permite Navetei să-si urmeze mişcarea.

Pe un ecran străluci o comunicare: SOSIREA LA OMNERSTARK PESTE 4 ORE SI 53 DE MINUTE STANDARD.

Xavier stabili contactul cu cea de a doua Navetă.

- Totul e în regulă, Sikha?
- Excelent. Totul funcţionează perfect.
- Atunci ne vedem peste cinci ore pe Astroportul din Hepta'Kirin.
- Voi fi acolo.

Circuitul se închise cu un declic.

Vocea ei calmă îl facu să se minuneze. Doar de abia depăşiseră un moment crucial; dacă Primul Semnalizator ar fi hotărît să se încredinţeze, personal, de acea problemă întrebîndu-i pe Conducători, nu s-ar mai fi putut face nimic. Puteau fi falsificate, ele, cîteva date, dar nu era chip să-i sileşti pe Conducători să dea informaţii false. Şi totuşi, Sikha nu-şi dăduse seama de acel lucru. Sau poate că avusese atîta încredere în el încît să nu se teamă de nimic. „Ce femeie minunată!" se gîndi el. „Dacă nu s-ar fi logodit cu David..." îşi amintea bine episodul acela de la Etajul 4, şi discuţia pe care o avusese cu David cînd se pusese problema care dintre ei doi avea prioritate în salvarea Sikhăi. îl considera pe ex-Semnalizator drept un om foarte bun, dar disputa pentru Sikha îi transformase în doi rivali. Nu-i făcea nici o plăcere, dar îl ura pe David pentru că învinsese.

Suspină. Scoase din cutie micuţa centrală telefonică ce-1 putea pune în legătură cu Arhivele Primare şi o cuplă cu calculatorul de la bord. Pe ecran apăru o lumină verde-albastră: GATA DE ACŢIUNE.

„Să încercăm ca aceste cinci ore să treacă în mod folositor şi instructiv", se gîndi el. Şi începu să pună o serie de întrebări:

Se cere diagrama generală a situaţiei economice a Companiei pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare în Sistem.

Pe ecran apărură o serie de date pe care el le cunoştea deja. Erau indicatorii de dispersiune a forţelor care asaltau acel colos.

Se cer precizări în legătură cu politica comercială actuală.

ACTUALELE DIRECŢII ALE POLITICII DUSE DE COMPANIA PENTRU DEZVOLTAREA PIEŢELOR PLA-
NETARE ÎN SISTEM SÎNT ÎN MOD ESENŢIAL ORIENTATE SPRE CĂUTAREA UNOR NOI MATEfclALE CARE SĂ POATĂ FI EXPLOATATE. PLANETELE KENDALL SI UXURI IV REPREZINTĂ POTENTIATE TERENURI DE PROSPECTARE: ÎN ULTIMII DOUĂZECI DE ANI STANDARD S-A ÎNREGISTRAT O TENDINTĂ DE A SE ABANDONA PIEŢELE VECHI PENTRU'A SE PUTEA CREA. ÎN ACEST 'FEL O NOUĂ SERIE DE PERSPECTIVE DE VÎNZARE A NOILOR MATERIALE A-CĂROR EXIS-
TENŢĂ A FOST DE CURÎND SEMNALATĂ.

„Notabil", se gîndi Xavier.

Cine mai este la curent cu această politică, în afară de clasa conducătoare?

NIMENI ALTCINEVA.

Care este natura materiilor prime respective?

ÎN SUBSOLUL PLANETEI KENDALL EXISTĂ O IMPORTANTĂ CANTITATE DE MINERAL METALIC CARE NU A FOST ÎNCĂ CLASIFICAT. ATOMII ACESTUI MINERAL RADIOACTIV POT FI UŞOR SEPARAŢI, ACEST LUCRU AVÎND DREPT CONSECINŢĂ PRODUCEREA DE ENERGIE. POSIBILITĂŢILE DE APLICARE A UNUI ASEMENEA PROCES FOkMEAZĂ OBIECTUL UNUI STUDIU AMĂNUNŢIT.

far în ceea ce priveşte planeta Uxuri IV?

INFORMAŢIE REZERVATĂ CLASEI CONDUCĂTOARE.

—- Aceasta este o urgenţă. Cod 56-9A. Ce anume s-a descoperit pe Uxuri IV?

CODUL 56-9A TREBUIE SĂ FIE ÎNSOTIT DE CODUL DE PRIORITATE AL CONDUCĂTORILOR'. ÎN CAZ CONTRAR NU ARE ACCES LA CONTROLUL REGISTRELOR.

Xavier îsi muşcă nodurile degetelor. Nu se gîndise la Codul - Conducătorilor... şi nu mai era timp acum să încerce toate combinaţiile. „Cu atît mai rău", se gîndi el. Voi avea grijă să-1 aflu mai tîrziu".

Şterge din memorie întrebarea.

EXECUTAT.

Continuă informarea privind politica comercială.

SITU ATI A EVIDENT CRITICĂ ÎN CARE SE AFLĂ COMPANIA A FOST GENERATĂ DE O LINIE DE CON-
DUITĂ BINE PRECIZATĂ. ÎNTR-O PERIOADĂ CUPRINSĂ ÎNTRE ANUL STELAR[1] 9300 SI MOMENTUL PREZENT, PIEŢELE DE DEBUŞEU AU #OST TREPTAT ABSORBITE ÎN INTERIORUL' SĂU. O ANALIZĂ A DATELOR CE SE AFLĂ ÎN ARHIVE ARATĂ CĂ, ÎN SCURT TIMP, EXISTENTA PIEŢELOR LIBERE CA ELEMENT CARE SĂ SE f>OATĂ ÎMPOTRIVI, ÎN MOD EFICACE, UNEI CONCENTRĂRI - PE CÎT DE PERICULOASĂ PE ATÎT DE RAPIDĂ - A PUTERII EXCLUSIV ÎN MÎINILE CONDUCĂTORILOR, VA DEVENI NEESENTIALĂ. COMPANIA DOBÎNDESTE, TREPTAT, MONOPOLUL ASUPRA TUTUROR PIEŢELOR DIN SISTEM SI ACEST LUCRU O VA DUCfe, ÎN MOD PREZUMTIV, LA O IMPLOZIE PROVOCATĂ DE DEZECHILIBRUL CE SE VA CREA ÎN SPIRALĂ ATUNCI CÎND COMPANIA NU VA MAI REUŞI SĂ SE EXTINDĂ. ÎNTR-ADEVĂR, VIATA UNEI ASEMENEA ASOCIAŢII, ÎN MOMENTUL ÎN CARE DOBÎNDESTE UN IsflVEL SUFICIENT DE PUTERE, DEVINE DEPENDENTĂ DE VITEZA CU CARE ÎSI EXTINDE PROPRIA-I SFERĂ DE INFLUENTĂ. COMPANIA A AJUNS LA LIMITA EXTREMĂ, ÎN ACEST SENS, SI NU ARE CUM SĂ MAI SCAPE DE DEZINTEGRARE, E)IN MOMENT CE NU VA PUTEA DEPĂŞI ACEASTĂ LIMITĂ.

Aceste lucruri sînt obiective?

ACESTE ÎNREGISTRĂRI NU POT FI MANIPULATE, ÎN NICI UN FEL. NU VOR FI ACCEPTATE NICI UN FEL DE INSTRUCŢIUNI PENTRU NICI UN FEL DE CENZURĂ.

Se cere estimarea valorii de timp necesar procesului de degenerare si atingerii punctului culminant.

ESTIMÂRE: VALOAREA DE TIMP ESTE MAI MICĂ DECÎT DURATA UNUI AN STANDARD.

PRECIZARE: CERCETĂRILE PRIVIND MINERALUL METALIC DE PE PLANETA KENDALL DOVEDESC CĂ PREŢUL ACESTUIA AR PUTEA FI CONSIDERAT DE

ORD'INUL A 1.000.000 DE CREDITE PER GRAM. O COTATIE DE CIRCA 4 ORI MAI MARE DECÎT CEA ACTUÂLĂ A METALULUI SHARI. ACEST FACTOR DE DEZECHILIBRU VA CONDUCE LA O DARE PESTE CAP A PIETII METALULUI SHARI SI, ÎN CONSECINŢĂ, LA O SCĂDfcRE A VALORII DE' TIMP FATĂ f)E CEA ESTIMATĂ ANTERIOR.

DEDUCŢIE: COMPANIA VA PIERDE DIN CONSISTENŢĂ ÎN 6ÎTEVA LUNI STANDARD ŞI VA PIERI.

Acesta era, deci, viitorul apropiat. Compania se va prăbuşi, lăsînd în urma sa grămada de moloz a propriei sale incapacităţi, determinînd si prăbuşirea lumilor. Si, cu excepţia planetei Gamma Alcyonis, nici o altă planeta nu era pe deplin independentă faţă de Companie. Oh, Zei!

Se cere estimarea valorii de timp necesar pentru ca lumile să ajungă să se reunească mai înainte de a se fi depăşit consecinţele prăbuşirii.

APROXIMATIV CINCIZECI DE ANI STANDARD.

Se cere estimarea consecinţelor, în ceea ce priveşte elementul uman, pentru fiecare planetă din Sistem.

NU SE POATE ESTIMA.

Prioritate absolută: execută programul.

NU SE POATE ESTIMA, CATEGORIC NU.

Xavier se întinse pe scaun, în timp ce cuvintele străluceau pe ecran. în acel moment se afla în faţa unui fapt real, parcă mai evident, acum, cînd începea, decît avea să fie în continuare.

închise ochii si-şi lăsă gîndurile să zburde prin strîmta cabină a navei,, libere de a absorbi acele elemente aparent neînsemnate dar vitale pentru a înţelege contextul.

„Ce voi găsi pe Omnerstark?" se întrebă. „Poate că n-are nici un rost să merg acolo. Acum ştiu ceea ce se va întîmpla şi ştiu şi din ce motive".

E)ar era, oare, acesta, un motiv să se tragă deoparte şi să lase ca universul să se prăbuşească? Toate simţurile sale îi spuneau că nu, nu era drept. Faptele trebuie să fie înfruntate, cu riscul de a le suporta consecinţele. Simţi cum mintea sa căuta printre nenumăratele eventualităţi care anume puteau fi motivul crizei cu care se confrunta Compania. Ce anume dăduse naştere acelui proces? Ce cuvînt, ce gest distrusese un drum croit cu aproape patru sute de ani mai înainte? Cu siguranţă că aceasta era - mai mult ca oricînd - o dată ce „nu putea fi estimată". Era posibil, doar, să-şi dea seama de felul în care acel proces se va fi terminat.'

Un impuls neaşteptat îl făcu să se aplece din nou asupra aparatului. Atenţia îi fu atrasă de un grup de stele scînteietoare, de dincolo de soarele Omnerstarkului, Chaudunni. Recunoscu planetele Eta Uxuri şi Aagardene, atît de aproape, încît le umbreau pe toate celelalte, şi se cufundă în contemplare. Apoi îsi dădu seama şi de existenţa unor conglomerate locale mai îndepărtate şi le studie formaţiunile.

Se scutură, concentrîndu-şi din nou gîndurile şi atenţia asupra ecranului fluorescent.

Se cere estimarea: este cu putinţă să fie oprit procesul de implozie?

ESTIMARE: RĂSPUNS AFIRMATIV... DAR NUMAI DACĂ COMPANIA SI-AR SCHIMBA RADICAL POLITICA. PENTRU A RESTABILI ECHILIBRUL INTERN NECESAR EVITĂRII CRIZEI, AR TREBUI SĂ FIE PREGĂTIT UN CONTRA PROCES STABILIZATOR. DACĂ ACESTA AR ÎNCEPE PESTE DOUĂ ZILE STANDARD, REZULTATELE AR FI PERCEPTIBILE ABIA PESTE ŞAPTEZECI DE ANI STANDARD.

- „Prea mult", se gîndi el. Şandramaua se va dărîma mult mai repede".

Contra-procesul de stabilizare ar putea fi pregătii de un element uman?

ÎNFĂPTUIREA ACESTEI SOLUŢII ESTE INVALIDATĂ DE CANTITATEA EXCESIVĂ DE CALCUL SOCIOLOGIC NECESAR PENTRU A SE DETERMINA CU EXACTITATE OPERAŢIUNILE PE CARE ACEST ELEMENT AR TREBUI SĂ LE EFECTUEZE.

Xavier întrerupse legătura cu arhiva Companiei: aflase destule. Acum trebuia să reflecteze.

„Ce era de făcut?"

întrebarea aceea i se învîrti la întîmplare prin minte, preţ de cîteva minute, pînă cînd se ivi răspunsul: să-i găsească pe Conducători. Să înţeleagă pentru ce! Părea o treabă destul de uşoară. Omnerstark fusese leagănul civilizaţiei. De pe acea planetă porniseră la drum nenumărate civilizaţii ale altor lumi. iar altele se pregăteau s-o facă în acel moment. Si pe planeta natală a lui Xavier, Kanwa, oraşele din inima imenselor păduri care se învecinau cu mlaştinile erau pe cale de a se organiza în
unităti mai închegate, sub impulsul Companiei. Şi dacă, acum, acel impuls avea să fie întrerupt, ce se va fi întîmplat?

Haosul. Moartea a miliarde de fiinţe omeneşti. Gîndul acela îl lovi puternic... Şi nu era nimic de făcut. Nimic, decît să se izoleze împreună cu propriile-i certitudini. Să se izoleze şi să aştepte...

In Anul Stelar 8951, oraşul Hepta'Kirin era cel mai întins şi mai măreţ de pe întreaga planetă Omnerstark. Construit pe temelii de oţel, sfida măreţia întregului univers, şi era mîndria constructorilor săi. Acolo, ia Hepta'Kirin, un bărbat, pe numele său Jamorsky Hazinn, dovedise că teoriile sale puteau deveni o realitate, şi tot la Hepta'Kirin, un negustor de calculatoare, pe numele său Suithe Maunu, crease primul nucleu al unei organizaţii ce avea să crească apoi peste limitele propriei sale imaginaţii.

In Anul Stelar 8951, nave spaţiale de dimensiuni limitate parcurgeau, la fiecare douăsprezece zile, rutele care duceau de la Omnerstark la Wonheim, de la Wonheim la Kanwa, şi ele ia Kanwa la Sharraxi; comerţul era liber, si, odată cu el, si călătoriile spaţiale. Existau în Hepta'Kirin douăzeci şi două de Trasante de Linii montate pe tot atîtea vehicule nu mai mari decît cea care, un secol mai tîrziu, avea să fie numită. „Navetă-suveică"; si asemenea vehicule puteau fi închiriate sau cumpărate de către oricine. Dar a opta pentru una sau cealaltă din cele două posibilităţi însemna să ai mulţi bani.

Suithe Maunu avea pe atunci treizeci şi unu de ani, şi era stăpînit de o nelinişte, aproape infantilă în violenta sa, aceea de a cunoaşte mai de aproape lumea navigaţiei interstelare, pentru a o putea stăpîni şi controla. A o controla, acesta era obiectivul său.

în ziua în care el reuşi, datorită banilor tatălui său, să cumpere un Trasant de Linii, îi spuse unui prieten de al său:

- A controla o situaţie nu înseamnă numai a avea capacitatea de a-i distinge cauzele şi efectele. Aceasta este o greşeală fatală, în care mulţi pot să cadă. Poate cauzele unui eveniment ar putea fi determinabile şi fixate într-un al doilea timp... dar efectele au o tendinţă neplăcută de a se ramifica. Consecinţele crează consecinţe şi iar consecinţe! Se poate obţine ce'va similar unui „control" numai încercînd să pui stăpînire pe toate instrumentele care ar putea sta la baza unei ramificaţii. Dacă se ajunge la o răspîntie, este de importanţă

vitală să-i sesizezi existenţa şi s-o înţelegi mai yiainte de a se ramifica din nou. Cînd eu spun că posed un Trasant de Linii, fac exact aceasta: iau în mîinile mele prima bifurcaţie a viitorului.

Suithe Maunu nici nu-şi putu închipui apoi cît de profetică fusese acea afirmaţie a sa. Luarea puterii de către Companie, în secolele următoare, avu un efect extraordinar: „bifiircaţiile vremelnice" fură anulate, reduse la o singură cale.

în Hepta'Kirin nu fură operate schimbări importante. Se putea spune, doar, că materialul său de construcţie a fost încontinuu schimbat, dar nu şi structura. Oţelul şi cimentul înlocuiau alt oţel şi alt ciment: nu exista nici măcar o singură clădire, în oraş, care să fi avut o vechime mai mare de zece ani, dar criteriul de amplasare a edificiilor nu se schimbase, era tot cel vechi de patru secole. Era şi aceasta o consecinţă a suprimării bifurcaţiilor vremelnice, pe care putini o înţelegeau.

Pe Omnerstark nu exista nici o altă religie în afara celei a maşinii şi a inteligenţei artificiale; acestea două controlau o zona de influenţă care depăşea cu mult hotarele planetelor. Arhivele Centrale ale Companiei constituiau o sursă de cunoaştere fără egal în Sistem, şi-1 făceau să fie unitar în acea serie de raporturi pe care Hekar Bwuni o numea într-un rînd „stări comune de conştiinţă"; o capacitate de a înţelege legăturile dintre evenimentele istorice şi, în acelaşi timp, de a înţelege cum aceste evenimente pot să corespunda unui model precis de cauzalitate. Compania avea astfel deplina posibilitate de a extrapola din faptele precedente regulile de care avea nevoie pentru a evalua prezentai şi viitorul; şi, adesea, coordonatele de timp se intersectau în calcule; nu mai era trecutul cel ce crea prezentul, sau prezentul cel ce crea viitorul, ci viceversa, într-un lung şi paradoxal lanţ de relaţii care puteau părea aberaţii pentru „simţul comun".

Dar, bineînţeles, la polul opus acelei divinităţi a circuitelor şi a mecanismelor de precizie se afla o mulţime de indivizi, o masă uriaşă de omenire. Douăzeci de miliarde de fiinţe omeneşti locuiau pe acel pămînt metalic, îndoiţi sub povara condiţiei lor mizere faţă de cea a divinităţii pe care ei o creaseră. Si totuşi Compania era constituită din oameni!
Atunci cînd îlysta R'Kell - Conducător, în primii ani în care puterea Companiei era pe cale de a deveni cu adevărat
zdrobitoare - fusese întrebat cum considera el problema dominaţiei calculatoarelor asupra individului, el răspunsese simplu:

- „Dominaţie", ca şi „inteligenţă", este unul din acei termeni a cărui semnificaţie e 'cu totul arbitrară. Este un cuvînt a cărui esenţă rezidă într-un

parametru cît se poate de subiectiv. Nu le atribui calculatoarelor puterea de a domina; pot avea această putere în măsura în care omul se lasă dominat.

Pe vremea aceea R'Kell, deşi tînăr, era deja renumit pentru ambiţia sa, pentru îndrăzneala sa şi pentru meticulozitatea cu care planifica orice lucru.

într-adevăr, rîvna cu care Compania încerca să îngheţe echilibrul om-maşină era demnă de admirat. Fiecărei cuceriri in domeniul tehnologiei îi urma o reorganizare a personalului uman, în aşa fel încît nici unul din cele două elemente să nu poată fi deasupra celuilalt; ceea ce Conducătorii nu băgară de seamă, sau nu vrură s-o facă, fii aceea că în acest fel echilibrul era doar aparent. în realitate, fiecare acţiune era coordonată începînd cu amplasarea maşinii si terminînd apoi cu individul. Dezechilibrarea deveni mai "sensibilă, însă, numai în anii în care Compania se trezi că se destramă începînd chiar din interiorul ei. Unui observator străin, organizaţia i s-ar fi părut puternică şi viabilă, în plină eficienţă; şi acest lucru induse în eroare popoarele Sistemului. Hekar Bwuni a fost cel mai mare analist din istoria Companiei, o minte care nu avusese si nu avea să aibă pereche, cu excepţia, poate, a aceleia a lui Jamorsky Hazinn; şi totuşi, nici el n-a reuşit să înţeleagă că motivele decăderii unei asemenea puteri erau inerente, se aflau în chiar ascensiunea ei. în afară de asta, el a subapreciat propriul său aport la această cultură comercială. Teoretizarea făcută de el - critică sau apologetică, în funcţie de acţiunile ce trebuiau să fie analizate - determinase un uriaş impuls acelor mişcări de invadare paşnică care generară fenomenul „Planetelor Fantomă", accentuînd dezagregarea uniunii. Era vorba de ceva ironic, şi Bwuni nu reuşi să-şi dea seama.

în Anul Stelar 9321, Bwuni muri, dar locul său nu putu fi luat de nici un intelectual al vremii. Poate că şi acest lucru a stat la baza crizei care lovi Compania la numai nouă ani după aceea: pierderea unei minţi geniale, în măsură să traducă un program social şi politic în ecuaţii matematice ale căror rezultate să fi fost pe deplin calculable; şi, simbolic, pierderea posibilităţii de

a atrage în propriul ei serviciu o întreagă clasă de intelectuali care ar fi putut da şi o forţă morală temeliilor acelora şubrezite.

Bineînţeles, perspectivele în care să vezi toate acestea erau nenumărate... dar nimeni altul mai bine decît Gayle Cshari nu a putut, cu peste treizeci de ani mai tîrziu, să interpreteze prăbuşirea acestui colos cu o mie de tentacule:

Lumile din centrul Sistemului deveniseră de acum parte integrantă din urzeala aceea socială care crease Compania. Wonheim, Kendall, Kanwa n-au fost altceva decît minuscule apendice, la început independente de corpul central, dar, mai apoi, atît de unite de el, încît să nu mai poată reuşi să-şi dobîndească o autonomie. încrezătoare într-o stare de lucruri care garanta supravieţuirea pe timp nelimitat, n-au avut perspicacitatea de a elabora o alternativă, socială care să se opună în mod eficace prăbuşirii celei precedente. Dezordinea care s-a instalat - şi care a durat pînă nu demult - nu s-a datorat atît căderii planetei Omnerstark, cît tîrîrii în această prăbuşire a restului lumilor. Dacă înşirăm, una după alta, plăci de piatră şi împingem,

apoi, prima placă înapoi, aceasta va cădea şi va impune aceeaşi soartă si celorlalte plăci. Aceasta se va întîmplă chiar dacă celelalte plăci nu au fost atinse, şi în acelaşi mod se întîmplă, totul, atunci.

Xavier Esthe Pharkas începuse să-şi dea seama de aceste lucruri cu mult timp înainte de prăbuşirea Companiei; iar acum se afla pe Omnerstark, martor neputincios.

Naveta sa coborî pe pista Astroportului din Hepta'Kirin, urmată fiind de cea a Sikhăi Ithche Dyrac, în ceaţa uşoară a dimineţii, la răsăritul soarelui. „Am ajuns în centrul Universului", îşi zise, în timp ce conducea vehiculul spre hangarele Astroportului. Sikha se afla deja la punctul de control al documentelor, si cei doi putură să iasă, fără nici un fel de probleme; în aer liber, în imensul oraş.

Se spunea că pericolul cel mare pentru cel ce se ducea la Hepta'Kirin era acela de a se rătăci în imensitatea acelei mase de constructii minunate, în labirintul de structuri care alcătuiau corpul oraşului. Cei doi călători trebuiră să facă multe eforturi pentru ca atenţia să nu le fie distrasă. Imediat ce se aflară în afara Astroportului, peisajul li se înfăţişă în toată violenţa sa. Clădiri de oţel şi cristal de înălţimi uriaşe, nemărginite; pieţe
care ar fi putut cuprinde un întreg oraş din cele pe care Sikha le cunoscuse.

O luară de-a lungul străzii, vrăjiţi de acel zgomot care se adresa fiecărui simţ şi-1 silea să admire opera omului. O mie de sunete, o mie de zgomote; o mulţime neverosimilă de indivizi ajunsă acolo parcă în pelerinaj. tot corpul oraşului părea că respiră, că emană propria-i suflare de viaţă prin uriaşi plămîni de metal; Sikbăi i se păru că simte cum acea înceată' solemnă suflare pulsează sub-picioarele sale.

La o sută de metri deasupra lor, mici aparate de zbor săgetau aerul, cu un şuierat abia auzit, pentru a face legătura - aproape atingînd clădirile - între diferite părţi ale oraşului. La fiecare colţ de stradă răsunau voci mecanice, însoţite de imagini şi lumini fantasmagorice. Xavier se trezi atras de o scenă cu totul neobişnuită - pentru el cel puţin - în mijlocul unei pieţe.

Văzu o uriaşă sculptură care părea a fi din piatră de Omman, de culoare verde-neagră, care reflecta lumina nenaturală a soarelui. înfăţişa un coip omenesc, enorm, masiv. La baza acelei sculpturi se adunase, în cerc, o mulţime de oameni, în timp ce alţi indivizi, de tot soiul, traversau spaţiul rămas liber în ciudate vehicule pe trei roţi. Sikha îsi dădu seama că dimineaţa nu sosise încă, şi că oraşul Hepta'farin nu dormea niciodată: aproape un miliard de oameni trăiau în oraşul acela în care totul părea gigantic.

O luă pe femeie de un braţ.

(- Vino! spuse.

Alergară, împreună, pe pavaj, şi zgomotul paşilor lor se pierdea în cel făcut de lumea care trecea pe lîngă ei. Ajunseră în ceîe din urmă ia locul în care se strînsese mulţimea şi văzură un spectacol de neuitat.

îşi făcură loc printre graşii afacerişti ai Companiei, printre rafinaţii bărbaţi din Kishnaore şi printre ţăranii din Gamma Alcyonis care priveau spectacolul, la fel de extraziati ca şi ei.

In interiorul unui cerc de gheaţă, o dansatoare a focului, îmbrăcată în argintiu, ajuneca printre flăcările aruncate din fîntînă asupra ei, mişcîndu-se cti graţie dintr-o parte într-alta a platformei de culoarea laptelui. Xavier auzise vorbindu-se âe asemenea spectacole, dar nu-şi închipuise niciodată că ar putea să vadă şi el unul dintre acestea.

„Si va fi, probabil, ultimul", se gîndi el, simţind cum i se pune în gît un nod amar.

Dinspre intrarea clădirii, de culoare roşcată, care se înălţa în faţa sculpturii, venea o lumină gălbuie, şi în interiorul acelui cerc femeia execută figuri complexe şi delicate, creînd o senzaţie de frumuseţe pe care Xavier n-o inai avusese niciodată mai înainte. în fiecare gest al ei şi, mai ales, în zvîcnirea muşchilor săi strînşi în acea teacă de argint, în unduirea ritmică a braţelor sale, era un fel de dulceaţă şi de armonie exaltantă, de senzualitate orgiastică, emoţionanta. Apoi îşi dădu seama şi de muzică: un sunet puternic, pulsant, alternînd cu note gingaşe şi susţinute, asemănătoare, parcă, celor scoase de o lăută printre răgetul unei muzici de paradă, războinice. în ritmul acelei muzici, femeia făcu o piruetă, şi în acelaşi timp în fintînă se produse o explozie. Fu învăluită într-o lumină violentă, şi scînteile care se învîrtejeau prin aer, căzînd apoi pe public, emanau un parfum discret. Sikha îi strînse mîna; el răspunse luînd-o în braţe, fără a-şi dezlipi privirea de la spectacol.

Femeia îşi destinse trupul. Dinspre centrul cercului veni o adiere, şi eâ îşi desfăcu braţele; încet-încet, briza o ridică, făcînd-o'să se legene, în stînga şi în dreapta, prin aer. Muzica tăcu si, în aceeaşi clipă, dansatoarea scoase un strigăt, care se transformă într-un cîhtec aproape ireal în puritatea sa de voce omenească fără nici un alt acompaniament. Cînta în silabe fără înţeles, dar care Sikhăi i se păreau că exprimă mai mult decît orice mai auzise ea vreodată. într-o clipită membrana aceea de argint cu care era acoperită dansatoarea dispăru, lăsînd-o goală, suspendată în lumină, astfel încît să poată admira cu toţii sînii ei, coapsele sculptate, parcă, în lemn de Kanwa, perfecţiunea acelui trup subţire, plin de viaţă. Ochii femeii rămaseră închişi, şi cîntecul se pierdu într-un murmur. Sikhăi i se păru că liniştea pusese stăpînire peste tot, deşi în realitate nu era deloc aşa.

O scînteie îsi inversă mişcarea coborîtoare, şi o luă în sus, atingîndu-i vîrrul piciorului; flăcări roşcate îi căzură printre braţe. Scînteia urcă de-a lungul picioarelor, făcînd să apară pe piefe reflexe aurii. Urcă pînă Ia înălţimea ochilor, încă închişi, şi acolo se opri. Apoi, ca la un semnal, din unirea numeroaselor fîşii de lumină se formă ceva, ca un roi, care -învălui femeia într-un halo scînteietor. Flăcările crescură în intensitate, şi muzica se făcu din nou auzită, mai ritmică de data aceasta, mai

iute. Globul de lumină pe care-1 constituise dansatoarea focului începu să pulseze în acelaşi ritm, pentru o clipă doar; apoi explodă într-o erupţie incandescentă, care-i făcu pe toti să-şi acopere ochii cu braţele. într-o secundă, doar o secundă, nu mâi fu nimic altceva decît nenumărate globuleţe strălucind în roşu, unduind prin public, -purtînd cu ele căldură şi drăgălăşenie şi dispărînd apoi - ca fulgerate - la atingerea omului. Imediat c'e dispăru şi ultima din acele sfere, izbucniră aplauze zgomotoase.

Xavier şi Sikha se desprinseră din mulţimea care începea să se împrăştie.

El o cuprinse pe după umeri, şi timp de o clipă se simţiră uniţi, fericiţi.

Apoi Xavier simţi cum femeia tresare.

- Sikha! spuse el cuprinzîndu-i faţa între mîini. De ce plîngi?

Ii şterse lacrimile, în timp ce ea vorbea cu întreruperi.

- Ai văzut... era atît de frumos, aproape... magic. Şi gîndul că toată această frumuseţe se apropie de sfîrşit mă face să mă chinui.

- Linişteşte-te, Sikha. Este vina noastră. Am consimţit ca un grup de persoane să ne reprezinte fără ca noi să ne interesăm cîtuşi de puţin de modul în care erau conduse afacerile, din moment ce ni se asigura existenţa. Va fi de datoria noastră să creăm un alt univers, după prăbuşirea acestuia, ferindu-ne de a mai săvîrşi aceeaşi greşeală.

Ea îi zîmbi.

- Xavier... eu... te-am simţit aproape de mine.

- Şi eu. As vrea ca tu... să nu pleci de aici...

Nu-şi mai spuseră nimic. Acum nu mai puteau să se gîndească la aceasta; mergeau pe stradă, nepăsîndu-le de zarva care domnea acolo.

- încotro mergem? întrebă Sikha.

-Trebuie să găsim reşedinţa Conducătorilor, răspunse el. fără a se uita la ea. Bineînţeles că este secretă, si de aceea nu ne

rămîne decît să mergem la Băncile Publice de Memorie, să ne strecurăm în Arhivele Centrale si să descoperim adresa.

Băncile Publice de Memorie - sau Secundare, pentru a le deosebi de Arhivele Centrale, a căror consultare era o prerogativă doar a clasei conducătoare - constituiau o uriaşă bibliotecă, situată la circa doi nahmar de Astroportul din
Hepta'Kirin. Călătoria cu aparatul de zbor fu pentru Xavier si Sikha o experienţă într-adevăr neobişnuită, ceva care-i uimi. Sa zbori ca o săgeata deasupra oraşului era ceva minunat; aproape că nu le venea să creadă că pentru locuitorii capitalei aşa ceva era un lucru firesc şi scontat. Nu le trebuiră mai mult de trei minute pentru a ajunge la staţia cea mai apropiată de clădirea Băncilor de Memorie, un edificiu scînteietor, din metal, care reflecta razele anemicului soare de iarnă.

Sala de Consultatie gemea de lume; fiecare persoană stătea la propriul lui pupitru, aşteptînd cu nerăbdare informaţiile necesare. Se aflau acolo mulţi tineri din Centrele de Pregătire, se aflau şi unii care doreau, pur şi simplu, să se cultive, se aflau si oameni de afaceri. Xavier se gîndi, zîmbind, la aceştia din urmă.

Ochiră un pupitru liber, fără a se sinchisi de gloată. în clipa în care Xavier se aşează pe scăunel, ecranul terminalului video se lumină, şi de sub ei se auzi o voce:

- Preţul unei consultaţii este de şaizeci de credite pentru treizeci de minute standard. Vă rugăm să specificaţi forma de plată-

Xavier introduse fişa de identitate, falsă, în orificiul respectiv, şi se auzi un declic metalic.

Vocea spuse:

- Se acceptă fişa de identitate de Categoria a Treia. Puteti consulta, fără plată, timp de treizeci de minute standard şi, daca veţi depăşi acest timp, va trebui să plătiţi douăzeci şi cinci de credite pentru fiecare treizeci de minute standard.

Pe ecran apăru textul: SPECIFICAŢI CODUL DE CLASIFICARE ŞI CEREREA.

Xavier scrise:

Sintonizări programul cu codul ATK095-634352-967581-JLG.

Descoperise combinaţia în timpul -unei întregi peri- oade-odihnă de cercetare, şi această combinaţie îi permitea să cunoască date foarte secrete. Nu era cazul să existe un alt sistem de siguranţă în Arhivele Centrale, dat fiind că modul, foarte greu, de acces la codul de intrare constituia un mijloc suficient de sigur. Xavier avusese mult noroc atunci cînd îl căutase, cum nu mai avusese nicicînd în viaţa sa. Nu se mai întîmplase probabil niciodată ca un cetăţean oarecare să-şi fi putut băga nasul în acele programe; şi pentru Xavier fusese un noroc. Nu
existau, într-adevăr, sisteme de identificare mai serioase sau coduri multiple care să trebuiască să fie introduse în circuit.

Pe ecran apăru confirmarea: GATA DE ACŢIUNE.

Cerere de clasa a 5-a: specificare spaţială în interioriiI oraşului Hepta 'Kirin.

INTRODUS PROGRAMUL. PRECIZAŢI.

Să se comunice amplasarea exactă a reşedinţelor Conducătorilor.

Calculatorul începu să elaboreze programul; bărbatul şi femeia erau atît de absorbiţi în descifrarea micilor semne luminoase ce se înşiruiau pe ecran, încît nu-şi dădură seama că sînt filaţi decît atunci cînd o voce cristalină îi făcu să tresară.

- Ce speraţi să obţineţi? ^

Se întoarseră, ammdoi. în spatele lor se afla o fată de vreo optsprezece ani, îmbrăcată într-o tunică albă cu tiv verde. Părul blond, lung şi cîrlionţat i se revărsa pe umeri; ochii exprimau siguranţă si un aer şăgalnic.

- Aţi fost inteligenţi, spuse.

Vocea sa, subţire, era greu de desluşit în zarva care domnea acolo.

- Aţi aflat codul de intrare. Dar la ce vă va putea folosi?

Xavier rămase fără glas.

Ea zîmbi, de fapt schiţă un rînjet sarcastic.

- Aş putea să vă denunţ, ştiţi? spuse, cu un glas şuierat. Ar putea să vă trimită la vînătoarea de planete în galaxiile vecine.

Pe Sikha o cuprinseră fiorii: la vînătoarea de planete.

în vremurile de demult, atunci cînd criminalitatea comună nu fusese încă înfrîntă, se obişnuia ca aceia ce săvîrşiseră fapte grave să fie legaţi de o proeminentă a navelor spaţiale care se afla lîngă Trasantul de Linii - de regulă.de o sondă termică -, după care se dădea drumul Motorului cu Fuziune. Se părea că Efectul Hazinn[1] reducea trupul la o masă de fotoni, şi apoi îl împingea în spaţiu, la distanţe enorme... la vînătoarea de planete, după cum se obişnuia să se spună: dincolo de spirala Sistemului. De aproape

două secole o astfel de pedeapsă fusese uitată; dar nu era nici o îndoială că ar fi fost tocmai potrivită pentru o asemenea vină.

Acţionînd din instinct, Sikha o înşfacă pe fată de un braţ, trăgînd-o spre ea.

Xavier se ridicase în picioare, nedîndu-şi seama de faptul că între timp pe ecran apăruse răspunsul, şi exclamă:

- Ce crezi...

Dar fata îl întrerupse cu impertinenţă.

- Poate că aş face ce am spus, zise, privind-o pe Sikha, care-i strîngea bicepsul, dacă n-as şti că n-ar folosi la nimic.

O priviră amîndoi, cu atenţie.

Cu un gest de mînie, fata 'o convinse pe Sikha să slăbească strînsoarea.

- Si mai lasă-mă! ţipă ea, dar nu destul de tare încît să atragă atenţia,

-Poate că ar fi mai bine să stăm puţin de vorbă, spuse Xavier.

Fata îşi aranjă tunica şi părul.

- în regulă... dar ar fi bine ca să nu ne audă nimeni.

Se apropie de ei, pentru a putea discuta în aşa fel încît să nu fie auziţi de nimeni.

- Ma numesc Gayle, spuse, cu un oarecare aer de îngîmfare, trecîndu-şi mîna dreaptă prin păru-i blond si cîrlionţat, Gayle Cs'hari. Sînt din Gamma Alcyonis şi voi absolvi în curînd cursurile de la Centrele de Pregătire, Secţia Istoria Civilizaţiilor.

-Ne' filai, spuse Xavier cu o voce aspră, apucînd-o de umeri. Nu era o întrebare, cea pe care ne-ai pus-o, şi nici o insinuare; era un fapt constatat si, probabil, adevărat.

- Să vă filez, eu? Nu, pe naiba, nu!

Pupilele i se dilatară.

- Lasă-mă! Sînteţi nişte paranoici!

El îşi luă mîinile de pe ea.

- Sa admitem că nu putem fi siguri de nimic. Spune-ne, atunci, de ce ne filai.

- Ahhh, zise ea, zîmbind. Şi zîmbetul îi era şi mai batjocoritor decît înainte. Văd că acorzi multă importanţă nuanţelor verbale. Există o oarecare diferenţă între „a spiona" şi „a fila", nu? Sau poate că nu. Poate că' esti un strateg al eufemismului. Este şi aceasta o tehnică toarte răspîndită, tehnica simbologiei verbale.

Xavier nu spuse nimic.

- Sau poate este doar un cuvînt, la urma urmelor - conchise ea, izbucnind într-un rîs copilăresc.

- Destul, pentru numele marelui Odheg, exclamă Sfkha. Spune-ne cine eşti.

- Oh... închipuiţi-vă că aş fi o persoană !a curcntcu faptele.

Sikha îşi întoarse privirea spre Xavier.

Gayle rîse din nou.

- Iată că v-ara lovit în punctul slab. Vi se pare că sînteţi circumspecţi, atenţi... dar nu sînteţi deloc aşa pentru cine se pricepe să vă observe.

Se aşternu liniştea, şi se părea că nimeni nu dăduse vreo atentie acelui mic grup care discutase atît de aprins.

Sikha zări o femeie keneri în mulţime, femeie care dispăru, trasă de mînă de un omuleţ gras, din bmnerstark. îşi concentră din nou gîndurile asupra acelei fete care se lăuda că'le cunoaşte planurile, si o văzu că zîmbeşte din nou. Nu ştia ce să mai spună... şi 3(avier părea la fel de dezorientat.

- Dda... continuă ea. Ştiu ceea ce ştiţi şi voi. Ştiu că societatea în care trăim se duce de rîpă. Poate ca vă încl'iipuiati că sînteţi singurii care s-o ştie, dar nu e deloc aşa. A spus-o şi nemuritorul Hekar Bwuni, nu-i asa? „A considera că o realitate oarecare este unică în genul ei este o teză iraţională - în majoritatea cazurilor - şi' nu este, oricum, un lucru de nedemonstrat în mod concret". Nu faceţi mutra aia! Poate că eu,

9

personal, nu am capacitatea de a găsi un cod secret din program... dar sînt în măsură să recunosc simptomele unei crize.

Făcu o pauză, lăsînd ca sensul cuvintelor ei să pătrundă adînc în minţile celor doi.

- Simptome care sînt evidente, continuă. Evidente, pentru că criza a început deja!

- A început deja?

- Oh, desigur. Acum cîteva ore, Compania a făcut cunoscută propria-i hotărîre de a pune în vînzare produsul sintetic Iktueh şi de a-i elimina pe Negustorii Liberi de pe toate pieţele. Pieţele se află deja în situatia de a trebui să coboare preţurile sau să capituleze şi să fie absorbite. Navele Spaţiale pentru transportat mărfuri sînt pe punctul de a pleca cu mari cantităţi de mineral, şi stabilitatea comercială se cam clatină. Peste cîteva zile, Negustorii care călătoresc cu navele lor-locuinţe prin spaţiul extern vor primi ştirea că nu mai valorează nici doi bani. Esste începutul sfîrşitului. De aceea vam filat în timp ce cereaţi în Arhivele Centrale informaţiile secrete.

5

- Cum ai putut să înţelegi numai din asta? o încolţi Sikha, şi răspunsul veni imediat.

- Potrivit logicii. Cum se comportă individul care descoperă ceva important? Mai întîi de toate, trebuie să aibă o sursă de informaţii - în cazul vostru, Arhivele Centrale - si, în al doilea

5 }

rînd, imediat ce se află în posesia unor date suficiente, încearcă să afle cauzele, sau, mai bine, dacă poate, să-i găsească pe cei ce sînt răspunzători de acea situaţie pe care, din întîmplare sau în urma unor cercetări minuţioase, a descoperit-o. Deci: văd uniformele voastre de Funcţionari pe Nava Spaţială de transportat mărfuri, şi deduc ca aţi falsificat - într-un fel sau altul - documentele pentru a putea descinde aici... şi să-i aflaţi pe cei răspunzători: Conducătorii.

- Remarcabil, murmură Xavier printre dinţi.

-Teorema lui Gayle Cshari - continua fata, pe un ton zeflemitor - doi şi cu doi fac întotdeauna patru.

-Nu-mi trăsnise niciodată prin minte. Şi ce ai de gînd să faci?

- Ce să fac? Tu cam ce crezi că ar face oricine s-ar afla în situaţia mea?

- Ar încerca să se alăture altora aflaţi în aceeaşi situaţie.

- Excelentă aplicare a Teoremei mai sus-amintire. Poate că noi trei, împreună, vom putea merge la Conducători şi să hotărîm asupra a ceea ce va fi de făcut. Ce părere aveţi?

- De acord. E mai bine să fim trei decît doi.

- Ah, un ultim amănunt... numele voastre.

- Sikha Dyrac. Iar el, Xavier Pharkas.

- Foarte bine, Sikha... şi Xavier. Psiholog de Categoria a Doua şi Prim Programator, nu-i aşa? Poate vom reuşi. Oricum, pentrn Companie nu mai e nimic de făcut... şi-a făcut-o cu mîinile ei. Dar poate că moartea ei va fi mai uşoară decît ar putea să fie.

Dimineaţa

Oraşul Hepta'Kirin fu luminat de un soare rece de iarnă şi ceaţa dispăru.

Xavier, Sikha şi Gayle Cshari porniră la drum pe strada pavată, în căutarea Conducătorilor.

- Cunoşti oraşul? o întrebă Sikha pe Gayle.

- A cunoaşte oraşul Hepta'Kirin este un lucru virtual imposibil - fu răspunsul. Acesta este un „oraş" doar cu numele. Ca să te poţi orienta prin el, trebuie să recurgi la calculator. Mă descurc, totuşi, uşor, prin centru, şi asta înseamnă - mai mult sau mai puţin - că cunosc oraşul. Vin aici de doi ani - din două în două luni - pentru a mă documenta în legătură cu Istoria Civilizaţiilor.

- Ai un Paşaport Intersistem?

- Am avut unul anul trecut. Mai înainte eram nevoită să călătoresc cu documentele fratelui meu... ceva îngrozitor. Trebuia să depun - în fiecare lună - o cerere, formală, pentru autorizaţie la Centrele de Pregătire.

Xavier nu era atent la ceea ce spunea ea. Scoase din buzunar o bucăţică de hîrtie pe care era întipărit numele locului, şi o citi încă o dată.

- Palatul Maunu. Ştii unde se află, Gayle?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

- Chiar în centrul oraşului.

- Si să tii drept secretă reşedinţa Conducătorilor cînd este 9 9 [1] 9 9 atît de uşor să-ţi imaginezi că ei se află acolo? Nu este, oare, un lucru absurd?

- într-adevăr, s-au gîndit mulţi la acest lucru. Dar Palatul Maunu nu este altceva decît un muzeu. Este singura clădire din oraş care nu a fost restaurată nici măcar o singură dată din anul 8998, şi este deschisă pentru public în întregime. Nimeni nu a reuşit vreodată să descopere acolo vreo subterană, vreo pivniţă, nimic.

- Noi avem mijloacele s-o facem. Va fi de ajuns să găsim un terminal oarecare care să ne dea posibilitatea de a stabili legătura cu Arhivele.

- Ai mare încredere în micuţul tău aparat, nu-i aşa?

Se referea la aparatul receptor sintonizat cu codul Arhivelor, şi pe chipul ei apăru din nou umbra acelui zîmbet deosebit.
Sikha o studie cu atentie; totul, la fata aceea, dădea impresia unei extraordinare stăpîniri de sine. Fiecare gest al ei, fiecare expresie a feţei dădea de înţeles că ea îşi aflase propriul drum de urmat, chiar atonei cînd certitudinea asupra viitorului comunităţilor omeneşti părea a fi risipită de natura, deosebită, a
evenimentelor. Era greu de găsit la oricine altcineva o asemenea stăpînire de sine şi - mai ales - într-un moment ca acela.

„Poate că e chiar acest lucru pe care vrea să ne facă să-1 credem", se gîndi. „Şi totuşi... nu pare a se preface. Dacă vrea să ne ascundă ceva,' e sigur că o face într-un mod demn de invidiat".

O trecură fiorii. Xavier îi atinse umărul.

- E ceva în neregulă?

-Nu, spuse ea. Doar că... nu-mi dădusem seama cît e de frig.

El se grăbi să-i ofere vestonul uniformei de lucru. „Femeie keneri", se gîndi el... „Nu ştie ce e aia iarnă".

Gayle îi văzu. Privirea-i începu să se plimbe de-a lungul străzii, apoi spre cer.

- Frig, da... anul acesta iarna vine mai devreme.

Aşteptară pînă ce aparatul de zbor opri în staţie, apoi intrară în cabină si se aşezară; ţinta lor era centrul oraşului.

Gayle spuse:

- Ar fi mai bine să stabilim de pe acum ce vom face cînd vom fi dat de Conducători... sau, mă rog, măcar de unul dintre ei. Se pare că nu locuiesc toţi în acelaşi loc, din motive de securitate.

- Vom încerca să-i constrîngem să răspîndească ştirea potrivit căreia Compania nu mai există. Vor trebui să cedeze... nu vor putea să se mai prefacă, să spună că nu s-a schimbat nimic.

- Este ciudat, spuse Sikha. Abia acum Conducătorii ocupă un loc însemnat în mintea mea. Nu mă mai gîndisem niciodată la ei pînă acum.

- Greşeală banală.

Vocea fetei era lipsită de expresie.

- Este uşor să nu te gîndeşti la multe din cele ce ne înconjoară doar pentru că nu intervin în viaţa noastră. Dacă un individ înarmat ar ucide pe cineva - pe oarecine din lumea aceasta - n-am da nici o atenţie faptului decît doar atunci cînd acel individ se va afla în faţa noastră.

Aşteptă, încă o dată, ca înţelesul cuvintelor sale să pătrundă în minţile noastre.

Apoi continuă:

- Trebuie să luăm atitudine tocmai faţă de acest lucru. Noi toţi. Să-i trăsnească Shakkai pe toţi... nu trebuia să-i permitem unei oligarhii să pună mîna pe putere şi să ne controleze facîndu-ne să credem că noi înşine sîntem participanţi activi la
acestea.

„Acest lucru se ştie de acum", se gîndi Xavier.

- Stiti, continuă fata, eu vreau să mă documentez cît mai
9 9.
mult cu putinţă, mergînd cu voi la Palatul Maunu, pentru a putea analiza în viitor aceste evenimente în mod ştiinţific şi după un criteriu istoric. Este o idee fixă de-a mea... aceea de a mă dedica unei cercetări istorice, amănunţite, în anii viitori.

- Hekar Bwuni?

Sikha zîmbi la acel gînd.

- As vrea să pot urma exemplul lui. Dar dacă ceea ce cred eu va deveni realitate, nu va mai exista nici o Companie pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare în Sistem care să mă subvenţioneze...
9

- Cred că l-am găsit, spuse Xavier, întorcîndu-se spre Sikha. Un control actionat de identificare vocală.

Femeia îşi încrucişă braţele si-şi ridică privirea. „Cum se face pentru a'se reproduce timbrul unei anumite voci?"

în micuţa curte era frig şi-ţi dădea senzaţia de claustrofobie. Zidurile o închideau pe toate cele patru laturi, strîngînd-o ca menghină, şi erau atît de înalte, încît lumina abia putea răzbate pînă la cei trei.

Aşteptau - cufundat fiecare în gîndurile lui - un răspuns ce putea fi aflat doar de unul dintre ei, singurul care se pricepea la electronică.

Gayle privi de jur-împrejural său. Palatul Maunu arăta exact la fel cum îsi amintea ea că i se înfatisase atunci, cu ocazia
9, . . 9 9 [7]
primei sale vizite la Hepta'Kirin; cu toate că era bătrîn de trei sute de ani, nu avea nici măcar o crăpătură în tencuiala alburie, nici măcar o pată pe pavajul albastru al micii curţi, în mijlocuî căreia se afla aceeaşi mică insulă înfloritâ, mereu plină de mlădiţe, pînă şi iarna.

Exista doar o singură ieşire spre acel mic spaţiu descoperit, creat atunci cînd, în anul 90'50, o nouă aripă fusese adăugată la construcţia deja terminată; şi prin acea ieşire, Gayle văzu o parte a salonului principal, enorm, împodobit cu sculpturi

minunate. Cu doi ani mai înainte fusese vrăjită de măreţia acelui loc,' acum, în schimb, totul îi era indiferent.

La acea oră matinală nimeni nu vizita palatul, astfel că se putea acţiona fără teama de a fi descoperiţi. Xavier descoperise o priză' de racord în perete, bine ascunsă, şi reuşise să stabilească contactul cu Arhivele Centrale pentru a afla cum puteau ajunge în locul în care se ascundeau Conducătorii. Aflase el, ceva; dar, ce anume era de făcut?

Bărbatul îşi plimbă privirea de la o femeie la cealaltă. Afară sufla un vînt rece, dar înăuntrul zidurilor vîntul nu se simţea; se simţea doar că aerul devenea mai friguros. Xavier căuta cu desperare o soluţie - căuta în mintea sa - şi o găsi pe cea mai riscantă. Mai căută şi alte soluţii, dar toate se învîrteau în cerc şi ajungeau pînă la urmă în acelaşi punct.

Se scărpină pe bărbie, şi-şi aminti că nu se bărbierise; dar, oricum, tura de repaus pe „Eukynes" n-avea să se termine decît peste cinci ore. Zece ore de

lucru, zece ore de odihnă şi altele, libere, pentru distracţii... distracţii! Ceva de rîs! Nu se putea face cine ştie ce, în sensul ăsta, călătorind de la o planetă la alta. Cel mult, cine putea îşi completa raţia de sex, dedicîndu-se acelei plăceri cu mai puţină osîrdie şi oboseală decît în perioada-odihnă. Cele şapte sau opt ore de somn nu erau întotdeauna suficiente pentru a recupera eforturile de peste zi; era o minune dacă se întîmplă, cumva, acest lucru. De aceea mulţi preferau să doarmă cît mai mult şi să accepte cu seninătate şi clipele nefaste, din dorinţa de a avea cît mai mult timp la dispoziţie.

- Xavier?

îsi ridică privirea. Sikha aştepta.

Iii clătină din cap.

- Vrei să ştii cum se poate deschide intrarea care duce în subterane. E foarte uşor de stabilit unde se află... dar metoda de a o deschide comportă riscuri...

- Riscuri?

-Da.

Scoase din buzunar o cutie mică, în care se aflau instrumentele sale pentru întreţinerea calculatoarelor. Se aplecă, privind fix. spre un punct din perete, aflat foarte aproape de pămînt.

- Problema cu care va trebui să ne confruntăm, începu el, în timp ce scotea din cutie o tijă subţire din metal, nu poate fi rezolvată acţionînd ca pînă acum, adică folosindu-ne de legătura cu Arhivele pentru a ne deschide drum. Aceasta deoarece în momentul de fată nu avem un program care să poată fi şters, sau doar modificat. Comanda pe cale vocală pentru deschiderea intrării este legată de memoriile unei simple citiri, memorii protejate împotriva oricărei intervenţii din afară...

Tăcu, absorbit de lucrul său. Cu ajutorul tijei începu să desprindă sigiliile de pe panoul care acoperea circuitele prizei şi, după ce deschise acea cavitate în perete şi verifică masa de circuite si fibrele optice din interior, reîncepu să vorbească:

- ...doar dacă nu vom acţiona asupra întregii memorii. Gayle - spuse el fără a se întoarce - fii atentă să nu ne vadă cineva.

Puse tija la loc în cutie şi luă de acolo un alt instrument.

- Acum voi încerca să rearanjez circuitul principal, în aşa fel încît comanda prin voce să poată fi readaptată într-o forma care să ne fie convenabilă. Desigur, dacă sînt sisteme de siguranţă... ăsta e riscul. Acest complex poate să respingă intervenţia sau poate, foarte bine, să transmită un mesaj de alarmă sau... ceva şi mai rău...

- Poti s-o faci?

- Bineînţeles că pot. Dacă-mi surîde puţin si norocul. Oricum, dacă se va întîmpla ceva neprevăzut, voi fi primul care-şi va da seama de asta.

Reîncepu să lucreze, în timp ce Sikha îşi ţinea respiraţia. Cuvintele acelea o băgaseră în sperieţi; se ruga tuturor Zeilor să nu se întîmple nimic rău. Gayle ţinea sub observaţie salonul, pustiu şi solemn, întoreîndu-se din cînd în cînd spre camarazii ei; se părea că nu avea nimic nou de comunicat.

Xavier reuşi să ajungă la circuitul principal, îi modifică structura logică şi apoi dispunerea respectivă a intrărilor secundare, operînd uniform în fiecare direcţie. După cîteva minute extenuante, spuse:

- Am terminat. Se pare că n-au fost probleme. Acum voi verifica.

Fixă din nou priza la circuit şi introduse acolo transmiţătoful. Dădu cîteva instrucţiuni şi se produse un şuierat
sec. Stratul de flori din mijiocu! curţii se mişcă, alunecînd pe nişte sine invizibile şi se ivi o deschizătura. O scară ducea în jos.

- Acolo se ascund ei, murmură Sikha. Ce viclenie!

Xavier urmărea în continuare cu privirea ecranul cutiei de control.

- Se pare că totul este în regulă. Memoriile nu arată nimic anormal... aşa că putem coborî, să vedem ce ne aşteaptă.

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Veşnicie

Putem trage multe mvăţămite din moarte si nu in ultimul rind faptul că pentru unii a renaşte din propria cenuşă nu este deloc un lucru greu.

BIA HUDDAR

XAVIER, Sikha şi Gayle coborîră, unul în urma celuilalt.
Ajunseră într-un coridor lung, dintr-un metal strălucitor,
iluminat de nişte lămpi care Sikhăi îi aminteau Luminatoarele
pe care le folosise, deseori, la ea acasă. îl parcurseră în tăcere,
într-o linişte ireală.

Xavier adulmecă aerul: era un aer umed, cald si stătut, ca si
. - '
cum coridorul acela nu fusese niciodată aerisit. Isi dădu seama
■>.
de făptui că era neplăcut să respiri acolo; lipsea oxigenul.

Ajunseră într-un punct în care coridorul se bifurca; şi, în acele două ramificaţii, luminile erau din ce în ce mai slabe. Se opriră.

- E mai bine să ne despărţim, spuse Xavier. Sikha, mai ai cu tine aparatul emiţător? Bine. Gayle va veni cu mine... şi dacă vreunul dintre cei doi va fi în pericol, îl va chema pe celălalt. Am luat cu mine un pistol... şi—1 scoase din toc, de sub haină... în caz că vom avea nevoie.

Interveni Gayle.

- Cum, o laşi singură?

O pironiră amîndoi cu privirea, într-un mod pe care ea nu reuşi să-1 înţeleagă.

- Fato, spuse Xavier, Sikha este în stare să înfrunte ceea ce se. află dincolo de acel coridor mult mai bine decît am face-o tu sau eu, aşa că fa bine şi ţine-ţi guriţa ta frumoasă. Da?

Gayle se dădu înapoi.

Sikha îşi verifică aparatul.

- Imediat ce unul din cei doi va fi dat de Conducători, îi va da de ştire celuilalt. Bine? Şi se îndepărtă pe coridor fără a mai aştepta vreun răspuns.

Sikha păşea pe plăcile de metal si străbătu o bună bucată de drum pînă sa-si dea seama că îi era frică. De fapt, nu chiar frică, ci mai degrabă o

nelinişte - din ce în ce mai mare - o indispoziţie datorată atmosferei de acolo. Coridorul, acea ţeavă îngustă, pustie, întunecată, părea că nu se mai termină. încercă să-şi alunge orice gînd apăsător, dar - O, Shakkai! - nu reuşea s-o'facă. Şi nu era altceva decît un lung tunel iluminat! Nici o uşă, nici' un semn, nimic care să întrerupă monotona uniformitate a pardoselii, a pereţilor, a tavanului!

Se întoarse brusc. Avea o puternică senzaţie că este urmărită; dar nu era nimeni; doar liniile formate ae muchiile pereţilor ce se întîlneau undeva la infinit. Nu se mai putea vedea începutul bifurcării şi ea continuă să înainteze, preţ de cîteva minute, iar luminile deveneau tot mai slabe. Abia mal izbutea să vadă.

Se opri, în lumina foarte slabă, încordîndu-şi fiecare muşchi
si fiecare simt. Ceva se schimbase.
? i

Percepea acum un curent de aer; dar şi acesta era călduţ, stătut si nu-i aducea nici o alinare. în depărtare se auzea un picurat de apă.

Merse înainte - dar cu mai multă grijă - abia stăpînindu-se să n-o ia la fugă. „Linişteşte-te", îşi spuse... „Linişteşte-te".

Pas după pas, curentul de aer rămase oarecum acelaşi, dar picuratul se auzea din ce în ce mai tare, devenind ca zgomotul unei cascade. Luminile aproape se stinseseră, dar mai în faţă se zărea o lumină azurie. Se îndreptă spre lumina aceea, păşind cu grijă şi ajunse la capătul coridorului.

„Opreşte-te, în numele marelui Odheg!"

îşi dădu seama, abia la timp pentru a se opri, că acel coridor ducea într-o prăpastie. Se oprise chiar pe marginea ei, aproape fără a-si da seama.

întinse gîtul dincolo de colţul, peretelui, ca să vadă ce era acolo. în luminescenţa alb-albăstruie putu să înţeleagă că acel coridor se termina într-un spaţiu imens căruia nu i se puteau delimita în nici un chip marginile, un fel de peşteră naturală care dădea într-o altă cavernă, de o sută de ori mai mare. Deasupra ei, la vreo patruzeci de metri, se afla o boltă care avea o fereastră mare cu geamuri ciuruite; de acolo veneau atît lumina cît şi zgomotul de apă: un mic lac creat, probabil, de „cascada" aceea, în decurs de zeci de ani. Privi din nou în sus; bolta de piatră i se părea prea sus pentru a fi la niveluî suprafeţei, dat fiind că coridorul nu părea a se afla la mare adîncime. Dar apoi îşi dădu seama de faptul că pardoseala era înclinată; dată fiind panta aceea, precum şi lungimea coridorului, nu-i păru atît de improbabilă ideea de a fi coborît fără a-şi fi dat seama. Curios lucru.

Spaţiul era delimitat de pereţi verticali care se intersectau după unghiuri diferite, în forme bizare. Ieşirea din coridor se afla la aproape jumătatea înălţimii unuia din pereţi, şi Sikha aprecie distanţa dintre ea şi peretele opus la vreo cincizeci de metri.

„Orice ar fi, este ceva enorm..."

Nu reuşi să priceapă care să fi fost rostul unei asemenea construcţii şi datorită faptului că toţi pereţii păreau a fi perfect netezi si compacţi. La ce anume putea folosi o sală atît de mare avînd în ea şi un lac artificial? Efectul era cu totul deosebit... inspira, pur şi simplu, frică.

„Un moment!"

Privind dincolo de perete, în dreapta sa, văzu ceva.

O scară.

O scară de piatră care cobora de-a lungul zidului, urmînd conformaţia acestuia; scara se pierdea într-o zonă de umbră. Şi, după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, îşi dădu seama că mai erau şi alte scări, şi încă multe. Cel puţin douăzeci de ieşiri erau unite cu nişte scări fără balustradă ce dădeau direct în abisul lichid; unele sfirşeau pe un soi de pasarele, şi acestea pornind în afară din perete; altele erau tăiate, aparent fără nici un motiv. Nu conduceau la pasarele sau la alte ieşiri ci, pur şi simplu, se terminau aşa. Cea mai mare parte dintre ele se afla în umbră şi tocmai umbra aceea înşelase ochii femeii, făcînd-o să creadă că zidurile erau netede.

Era mai bine să-t avertizeze pe Xavier. Emiţătorul bîzîi în mîna sa ca^o viespe; apăsă pe butonul de comunicare.

- Xavier, mă auzi?

Se auzi un zgomot metalic, apoi:

- Da, te aud. E ceva?

- Poate. Luati-o înapoi şi mergeţi pe bifurcaţia pe care am mers şi eu. Fiti'atenţi, atunci cînd luminile vor scădea foarte mult in intensitate... 'coridorul se termină brusc într-un fel de sală mare. Fiti atenti să nu cădeţi, pentru că de fapt capătul e mult mai jos. 'Sînt nişte scări, lîngă mine... îndată ce veţi ajunge aici veti înţelege la ce anume mă refer. Acum voi coborî pe una din ele'... prima din dreapta mea, Xavier. N-ai cum să greşeşti: este singura accesibilă de aici de unde mă aflu.

- Venim imediat.

- în zona voastră nu e nimic?

- Nu. Pe toţi Zeii, coridorul ăsta pare să meargă înainte la nesfîrşit. Asteaptă-ne, oricum.

Ea' închise contactai. Trebuia să-i aştepte! N-avea ce face. Era nerăbdătoare să vadă unde duceau scările acelea si, dacă

s-ar fi întîmplat ceva, era sigură acum că Xavier şi Gayle aveau să ajungă acolo în curînd.

întinse piciorul drept pînă ce dădu de prima treaptă, pe care o simţi tare, dar şi puţin alunecoasă. îşi mută greutatea trupului spre colţ şi se trezi în picioare pe treaptă, în echilibru precar din cauza arcului descris. Se opri; un pas greşit, şi s-ar fi prăbuşit. Acum avea în dreapta sa un zid rece, umed şi plin de licheni, 'iar în strînga, hăul acela; micuţa cascadă era singurul sunet constant în liniştea profundă.

începu să coboare treptele cu mare atenţie, avînd grijă să se asigure că fiecare era rezistentă şi că nu erau capcane ascunse; dar fiecare colţ, fiecare piatră păreau cu adevărat nemişcate, lipsite de viaţă. După cîteva minute îşi dădu seama că nu mai vedea intrarea pe care venise. Doar lumina albastră care se cernea de sus si apa care cădea în lacul de dedesubt...

Trecu de un ieşind, si mai coborî; se părea că şi acest nou traseu avea să fie lung şi enervant, cu atît mai mult cu cît acolo domnea o semiobscuritate cu care simţurile sale se obişnuiau cu greu.

Ocoli un colţ: dădu de o crăpătură adîncă ce se întindea în sens orizontal, intrînd complet în umbră. Femeia ajunse la

sfârşitul scării sau, cel puţin, a uneia din rampele sale; urmau un mie' palier şi, dedesubt', bezna. Aici, la nivelul palierului, crăpătura aceea era ca un coridor care lipsea din peretele ce comunica cu scara. 0 canelură regulată, ce se termina în interiorul stîncii, şi doar o vagă, firavă lumină îi permise Sikhăi să zărească nişte uşi, sau ceva asemănător. Străbătu distanta care mai rămăsese şi ajunse la prima din cele trei uşi.

Rămase nemişcată pentru o clipă, în ascultare, gata să se întoarcă, eventual, pe urmele sale; dar nu se întîmplă nimic, afară doar de un uşor foşnet, din cînd în cînd, produs parcă de nişte insecte, sau ceva ca un gîlgîit. Nimic. Uşa se deschise, dînd într-un întuneric de nepătruns.

O cuprinseră fiori de frică, dar trecu, totuşi, dincolo de prag, pipăind terenul cu piciorul. înaintă un metru, poate, fără a întîlni nici un obstacol, apoi se opri. De undeva din fata sa venea un zgomot surd.

- Tu esti, Alha?

Sikha tresări şi se trase înapoi.

„Mare Odheg, ce voce, vocea aceea!"

Vorbise cineva şi vocea aceea părea aproape neomenească. Pronunţase silabele cu o inflexiune aproape mecanică, inspirîn'du-i groază. Era o voce răguşită şi guturală, ca un grohăit de animal, care producea sunete de' neînţeles; o voce mai mult decît bătrînă, mai mult decît uzată; părea a fi esenţa acelei bezne. Sikha nu fu în stare să scoată nici o vorbă.

- Tu eşti, Alha?, repetă vocea aceea oribilă, făcînd-o să intre în panică si trezindu-i dorinţa de a o lua la fugă, de a părăsi acel loc bîntuit de stafii ce părea a fi sălaşul demonilor lui Wathi'Shamshal, monstrul, pocitania gata să apuce în ghearele sale întreg universul în ziua Judecăţii-de-Apoi. încercă să se linistească; respiră adînc de cîteva ori, şi putu, în sfîrşit, să vorbească.

- N... nu sînt Alha, bîigui ea. Nu... numele meu e Sikha.

Se auzi din nou zgomotul acela surd.

- Oh... o femeie. Şi tînără pe deasupra. A trecut atîta timp de cînd n-am mai văzut o femeie.

- Cine... cine sînteti?

Se auzi o respiraţie anevoioasă.

- Ce întrebare, draga mea... eu sînt un Conducător.

Era lucrul cel mai logic cu putinţă, dar Sikha, deşi îşi imaginase aşa ceva, nu putu să-şi stăpînească un tremur.

- Dar tu nu mai vorbeşti, draga mea, spuse vocea. Ţi-e frică?

- Nu, răspunse ea, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine. Nu mi-e... frică.

- Foarte bine.

Vocea avea un ton care, dacă ar fi fost omenească, ar fi făcut ca fiinţa aceea să pară mulţumită.

Numai că Sikhăi i se păru, în acea clipă, ceva ca un chelălăit prelung.

-Numai animalelor le este frică de ceea ce nu reuşesc să vadă, si este un lucru atît de iraţional! Dar ce cauţi pe aici, dragă?'

Ea tăcu. Nu suporta acel „dragă".

- Nu spui nimic? Ahhh, ai dreptate. Tu ai dat dovadă de bună creştere cînd te-ai prezentat, dar eu nu ţi-am spus încă numele meu... Iartă-mă, dar aproape că am uitat cum se obişnuieşte să te comporţi cu oaspeţii. Este... atît de greu să-mi amintesc' numele meu... âar cred că' ai putea să-mi spui Suithe Maunu. Da, dacă stau să mă gîndesc bine, cred că aşa este. Chiar asa, Suithe Maunu.

Suithe Maunu - se gîndi Sikha. E aproape caraghios ca, tocmai acum cînd Compania era pe moarte, să întîlnească un Conducător care să poarte acelaşi nume cu cel ce o înfiinţase.

- Eu... eu mă aflu aici pentru că trebuie să stau de vorbă cu unul dintre voi. Compania este pe moarte şi eu... trebuie să aflu de ce.

Respiraţia anevoioasă încetă pentru o clipă, apoi reîncepu.

- De ce... cînd se va fi întîmplat, mulţi vor vrea să ştie de ce, dar va fi inutil. Vor căuta cu totii să afle răspunsurile, dar nici măcar nu ştiu care sînt întrebările. Sărmani ignoranţi... îi compătimesc.

Sikha simţi cum mînia ia locul fricii.

- Atunci înseamnă că voi ştiaţi totul! Cum ati putut...

- Foarte simplu, am calculat timpii exacţi, âeea ce am creat eu poate să se prăbusească, dar eu voi mai trai încă, pentru a mă bucura de toate roadele. Şi va fi tot timpul pentru a crea o altă Companie. Nu e greu, ştii, dragă; cînd aveam treizeci de ani, nimeni nu voia să creadă în ambiţiile mele, dar acum iată-le,

sînt reale... atît de reale încît mor sub ochii celor ce sînt în stare să vadă şi să înţeleagă totul.

Un moment. Pomenise de vremea în care avea treizeci de ani... şi nimeni nu voise să-1 creadă... omul acesta era nebun, se gîndi ea. îsi închipuia că este Suithe Maunu, cel adevărat, fondatorul (Companiei... Zei Atotputernici!

- Ieri am vorbit cu Yurgia Hawernstromme şi cu Shandai Mala'akh... nu voiau să creadă că Compania e pe moarte. Dar astăzi vor trebui să înfrunte adevărul. Si toţi ceilalţi, Hysta R'Kell, Uhrrami Qaitshe, Lynnea Phaici'das.'.. le-am spus-o. Vor fi constrînşi de realitate să-mi dea dreptate... ca întotdeauna, de altfel.

„Shandai Mala'akh? Uhrrani Qaitshe? Conducători morţi de mai bine de două secole! E un caz patologic. Dacă as fi asistat la o lecţie de psihologie, ar fi fost foarte interesant, trebuie să plec de aici. Poate că ceilalţi vor fi zdraveni la cap..."

- Ceva nu e în ordine, dragă? Poate că acest întuneric te face să nu te simţi în largul tău! Aprinde lumina, dacă vrei. E o treabă neplăcută, ştiu, să stai pe întuneric, dar. Alha spune că acest lucru mă ajută să mă odihnesc, că ochii mei sînt slabi... imbecilul!

Sikha se trezi că dă înapoi spre uşă, în căutarea * întrerupătorului. Curiozitatea de a-i vedea faţa acelui om fii mai tare decît ea.

- Chiar acolo unde eşti, dragă... la nivelul şoldurilor tale se află un întrerupător. Aşa. Apasă cu putere: s-ar putea să se fi blocat. Cu blestemata asta de umezeaîă... am spus mereu că ăsta nu era un loc bun, dar ce vrei... de acum m-am obişnuit. Sînt aproape şaptezeci de ani de cînd trăiesc aici înăuntru.

O viaţă întreagă trăită în acea încăpere? Oh, nu. Un alt senin, evident, de sminteală. O percepere greşită a timpului... observase ea însăsi acel lucru, în numeroasele cazuri care-i fuseseră încredinţate.

Apăsă, învingîndu-i rezistenţa, pe micul întrerupător. Luminile se aprinseră violent, orbind-o; dar doar pentru o clipă, apoi puto să vadă bine totul.

Rămase cu gura căscată cînd îl văzu. Nu mai avea încredere în simţurile ei, dar îşi dădu seama că n-o puteau înşela.

Şi atunci se porni pe ţipat, şi ţipă pînă-i pieri glasul.

Xavier străbătea coridorul cu fata alături de el, gîndindu-se cît de infructuoasă fusese căutarea pînă în clipa în care-1 chemase Sikha. Umblaseră atît de mult fără a găsi absolut nimic. Ce risipă de timp şi cîtă oboseală! Dar poate că Sikha se afla pe drumul cel bun. îşi reaminti descrierea locului făcută de ea, acolo la capătul bifurcaţiei din coridor... poate că acolo puteau găsi pe cineva sau ceva.

„Să sperăm că mă aşteaptă", se gîndi el. Un gînd prostesc. Sikha era nu numai frumoasă şi dulce, ci şi puternică şi foarte curajoasă; fără îndoială că dacă se afla ceva acolo, ea va fi găsit deja.

Apucă aparatul emiţător, şi tocmai voia s-o cheme, cînd auzi ţipătul.

Atît el cît şi fata se opriră.

- Xavier!

- Era Sikha. Era Sikha!

începură să alerge, şi ajunseră aproape de punctul în care coridorul dădea într-un spaţiu scăldat într-o lumină albastră. Mai aveau vreo cincizeci de metri pînă acolo, cînd din pardoseală se ridică, dintr-un perete în altul, o perdea metalică de protecţie ca să le blocheze trecerea.

- Mai repede! îi strigă fetei, părîndu-i-se că se mişcă prea încet. Grăbeste-te, sau ne vor închide afară!

? [7]

Dar era prea tîrziu. Peretele metalic alunecase pe glisieră, şi Xavier începu să-1 lovească cu pumnii.

- Deschideţi! Deschideţi, trăsni-v-ar Shakkai! strigă el; apoi îşi dădu seama de absurditatea gesturilor sale, şi începu să caute de-a lungul zidurilor.

- Un branşament! Gayle, vreo priză, trebuie să existe vreuna pe undeva. Ajută-mă. Trebuie să trecem neapărat.

Căutară pe ziduri, centimetru cu centimetru, pînă cînd Gayle o găsi.

^ lat-o! Grăbeste-te!

î

El scoase din trusă sculele şi începu să lucreze cum niciodată nu mai lucrase, încercînd să-şi concentreze toate gîndurile şi toată atenţia asupra acelui complex miniatural de memorii care se afla în faţa sa; dar nu putea.

„De ce ţipase Sikha, oare?"

- Hmmmmm, mormăi Alha în timp ce cobora scările cu o încetineală adecvată stării sale de semiebrietate. Wy- boe'khate![x], mormăi, gîndindu-se la petrecerea întreruptă. Bastarzi bătrân, mai mormăi. „Din fericire am blocat trecerea mai înainte de a putea intra şi alţii. Cum de vor fi putut ajunge pînă aici?", îşi zise în gînd.

Străbătu porţiunea aceea de drum pînă la intrarea în subterană fără nici o grabă; intruşii erau de acum blocaţi si nu puteau face nimic pentru a ieşi de acolo. îi vîjîia capul din cauza vinului băut peste măsură si a drogului pe care nu avusese timp suficient să-1 digere. Iar aianna sunase tocmai în clipa în care fata aceea din Kishnore se pregătea să-i arate cam ce ştia ea să facă...

îşi tîrşîi picioarele, frecîndu-se la ochi. Cum era cu putinţă să nu i se îngăduie niciodată măcar cîteva clipe libere pentru a se putea distra? Trebuia s-o facă mereu pe doica acelor... acelor...

„Bun, de acord", se gîndi el. „La urma urmelor am o slujbă nu prea obositoare şi bine plătită. «Funcţionar cu însărcinări speciale»... în sfîrşit,'sînt unic în felul meu.' Şi n-ar trebui să mă plîng".

Alha Schwytten provenea dintr-un trib Khismel din ţinuturile cele mai nemiloase ale planetei Ornman. Era înalt si puternic, masiv şi musculos. Avea douăzeci şi şase de ani dar arăta ca de cincizeci, si acţiona ca atare. De la oamenii tribului său,, războinici renumiţi, păstrase spiritul violent şi neîmblînzit, gata să ucidă oricînd împrejurările o cereau; dar contactul cu ambianţa Companiei şi anii petrecuţi pe Omnerstark îl făcuseră să-şi piardă toată acea ingenuitate caracteristică celor de pe planeta sa natală. Se simţea superior celorlalţi prin funcţia sa privilegiată, care nu-1 ocrotea de restricţiile Barierei de Vîrstă; apartamentele sale erau întotdeauna frecventate de femei superbe si de bogaţi oameni de afaceri, de la care se putea alege cu ceva fără a-şi bâte prea mult capul. Alha Schwytten se putea considera un om fericit. Şi, bineînţeles, nu ştia nimic despre iminenta criză.

Imediat ce recepţionase mesajul de alarmă trimis de calculatoare la locuinţa sa, ridicase perdelele metalice de protecţie împotriva intruşilor; totuşi, unul, unul singur pătrunsese acolo. Şi trebuia să se ocupe de acesta, era sarcina lui. Dar, oare, nu căDeau toate, mereu, în sarcina lui, a sărmanului de Alha?

Iată intrarea. Alha trase de pîrghie si masiva uşă de oţel se deschise. Se trezi în faţa acelui hău, fără a încerca altceva 'decît o uşoară senzaţie de'ameţeală şi începu să coboare scara. Mesajul de alarmă precizase că intrusul se afla în locuinţa Conducătorului Suithe Maunu şi aceea se afla la vreo cincizeci de metri-mai jos. Pufăi; ce rost o fi avut să construieşti o astfel de sală uriaşă, în care umezeala se tot aduna, doar ca să adăpostească'un oarecare bastard idiot? Şi de ce s-o construieşti într-un asemenea fel, cu un mijloc de comunicare iraţional cum erau acele afurisite de scări fără balustradă, de pe care riscai să te prăbuşeşti în gol? Alha nu fusese niciodată în stare să găsească 'motivaţia unor asemenea nepotriviri.

Trecu de un colt şi se trezi imediat sub micuţa cascadă. îşi ridică privirea spre boltă, nesinchisindu-se de picaturile de apă ce pătrundeau, încet, în

haine udîndu-i-le. Mintea i se limpezi, chiar dacă nu în întregime; dar cel puţin nu se mai clătina.

„Ar fi trebuit să iau ceva, un stimulent, mai înainte de a veni aici", se gîndi el, în timp ce se sprijinea de zidul din stînga sa. Simţi sub mînă îichenii şi, în lumina care venea de sus, văzu piatra acoperită de tot felul de mucigaiuri.

vBlestemată de umezeală!"

îşi trase mîna, în urma căreia se desprinseră mici frînturi de stînc'ă împrăştiindu-se. Acel loc era atît de vechi încît umezeala îl mînca, bucată cu bucată! Continuă să coboare, spre locul unde trebuia. Se săturase să-şi tot piardă timpul pe acolo; dacă ar fi reuşit să falsifice, cu ajutorul vreunui prieten de-al său, un paşaport,' atunci ar fi putut pleca la Kishnore unde ar fi putut trăi după placul inimii sale! La urma urmelor avea destui bani pentru a trăi lără să mai muncească. Anii aceia pe care-i petrecuse uşurîndu-i de bani pe oamenii de afaceri nu erau chiar ani pierduţi...

Dar acum avea de îndeplinit sarcina aceea.

Atinse cu mîna mica prismă de metal pe care o purta legată de cingătoare şi o simţi rece, netedă, în aşteptare.

„Bine, se gîndi. Să'încercăm să rezolvăm totul repede".

Nu e adevărat! Nu e cu putintă! strigau nişte voci ascunse în mintea Sikhăi. îşi acoperi ochii cu mîinile, pentru a nu mai

vedea, dar gîndul acela îi găurea mintea. încercă să-şi sileascâ picioarele să se mişte, dar toţi muşchii parcă îngheţaseră. Nu putea să uite ceea ce' văzuse. „Oh, Odheg, ajută-mă..."'

Şi vocea aceea, iarăşi...

- E ceva în neregula, dragă?
- Oh... oh, bîlbîi ea.

„Ceva în neregulă! Odheg ştie că nu sînt o femeie slabă de înger, dar aceasta..."

Una din vocile dinlăuntrul ei spuse:

- Deschide ochii.

„Nu! Să deschid ochii? Nu!"

- înfruntă-1!

„Nu! Nu, nu pot!"

- Priveşte-1 în faţă!

Sikha se trezi că, încet, încet, îsi ia mîinile de pe faţă şi că, tot atît de încet, îsi recapătă stăpîmrea de sine. Simţi nişte fiori reci pe şira spinării, dar îşi impuse să se uite.

Văzu un bătrîn, un bătrîn oribil, a cărui came părea că se clivează la fiecare mişcare, aşezat la o masă ruginită, care-i vorbea frămîntîndu-şi o gură fără dinţi şi fără gingii; faţa îi era o pînză de păianjen de riduri prăfuite, a&, prăfuite; avea nişte ochi stinşi, iar pielea din jurul lor se desprindea, fîsie cu fîsie! Culoarea pieii lui era de un galben-deschis, albăstruie' pe frunte, la care nişte -vene uscate transportau un lichid asemănător sîngelui pentru a alimenta rămăşiţele unui creier uman, şi avea o imensă cicatrice sub ochiul drept, care se zbătea în mod vizibil! Şi mai avea două mîini înspăi-mântătoare, cu degete scheletice asemănătoare unor uriaşi păianjeni gălbui,

care se agitau încontinuu; bătrînul îşi mişca degetele acelea şi pielea nodurilor se crăpă, în patru tăieturi pe mîna stingă, şi din ele nu curseră decît vreo cîteva picături de sînge, negricios, care căzură pe masa acoperită cu un strat de murdărie ce se adunase în ani şi ani... se părea că, aşa cum spuneau legendele, un demon al nopţii pierise şi intrase apoi în lumea celor vii!

Cînd fiinţa aceea vorbi din nou, Sikha tresări; acum, cînd văzuse a cui era vocea, i se păru mult mai monstruoasă şi mai cavernoasă,, inumană.

- Eşti tulburată, după cîte observ. Te înspăimînt, cumva, eu? Nu crea că sînt chiar atît de îngrozitor.

îsi ridică o mînă pentru a o studia. Şi-o plimbă prin faţa ochilor înfundaţi în orbite, exaininînd-o cu atentie.

9 .5 .

- Nu e nimic extraordinar în mîinile unui om! - şi i le arătă Sikhăi, care abia se stăpînea să nu vomite.

După cîteva minute, însă, ea îşi recăpătă stăpînirea de sine, astfel că fu în stare să suporte vederea acelei caricaturi vii.

- Un bătrîn... un bătrîn, bălbîi ea, inspirînd adînc.

Fiinţa clătină din cap în mod ciudat şi scoase un gîlgîit ce voia să pară un rîs:

-Bătrîn! Oh, da, bătrîn, fetiţo! Am împlinit de curînd patru sute zece ani. E mult, nu? Ei da,'sînt bătrîn!

Sikha admise că totul putea fi adevărat. Nu era vorba de schizofrenie, de halucinaţii sau grandomanie: acel monstru era într-adevăr Suithe Kgoretse Maunu, omul care crease Compania, una din legendele Sistemului... şi ajunsese în halul acela. Menţinut în viaţă în mod artificial... Zei Atotputernici, era de necrezut... şi înspăimântător.

- Cum... aţi putut? întrebă ea, tulburată. Cum... a fost posibil?

- Ah... nu-mi amintesc exact. Cu mult timp în urmă, eram pe moarte. Dar probabil că o persoană importantă, aşa cum eram eu, nu putea fi lăsată să moară... astfel că mă conectară la un sistem de menţinere... după cum vezi, totuşi, acum nu mai am nevoie de acesta, datorită unui anumit compus chimic pe care Extractorii mei l-au descoperit pe Uxuri IV şi pe care tehnicienii mei l-au prelucrat, acum vreo doi ani, aflînd astfel mijlocul de a prelungi viaţa în mod nelimitat. Nu mai e nevoie să. fiu conectat la o maşină, pentru a putea trăi! Nu e, oare, minunat?

- Mare Odheg, murmură ea. Şi... şi ceilalţi...?

- Da, si ceilalţi. Au urmat şi urmează acelaşi tratament. Yurgia Ha'wernstromme are trei' sute optzeci şi doi de ani, vorbim în fiecare zi, şi n-ai idee cît e de mucalit! Lynnea Phaid'das are două sute'patruzeci şi şase de ani, şi se face, pe zi ce trece, tot mai frumoasă. Ar trebui să-i vezi, zău, fetiţo. împart cu ei veşnicia.

Veşnicia! Sikha simţi că-i vine rău. Vasăzică, tot ce ştia ea era faîs! Nu existase niciodată o dinastie a Conducătorilor, pentru că, de fapt, Conducătorii nu se schimbaseră niciodată, rămăseseră aceiaşi! Calculaseră, studiaseră şi îi văzuseră pe

oameni murind în jurul lor, bucurîndu-se de roadele unei opere pe care ei trebuiseră doar s-o înceapă. Orice logică posibilă era distrusă şi remodelată potrivit dorinţei acelor creaturi respingătoare!

-Ce se petrece cu tine, dragă? întrebă vocea aceea, care părea a fi un răpăit de tobă. Nu crezi nici cînd vezi realitatea? Apropie-te si atinge-mă.

-N... Nu.

- Hai, mîngîie-mă. N-am mai fost mîngîiat de o femeie de secole.

-Nu!

- Nu-ţi fie teamă. Eşti tînără şi frumoasă. Ce rău ţi s-ar putea întîmpla? Hai, apropie-te. Lasă-mă să miros parfumul pielii tale.

- Nu, nu, NU!

Sikha, cuprinsă de spaimă, îşi sili muşchii picioarelor să se contracteze pentru a da înapoi spre uşă şi să fugă, departe de acel loc îngrozitor. Dar o figură masivă îi tăie calea.

Era un bărbat mai înalt decît ea, musculos, cu chipul ca de piatră. Nu scoase nici o vorbă, şi o apucă strîns de ambele braţe; ea încercă să se elibereze, dar bărbatul o ţinea fară nici un efort, cu uşurinţa cu care ar fi imobilizat un copil.

- Lasa-mă! Dă-mi drumul! strigă ea, dar în zadar.

Suithe Maunu spuse:

-Ai venit, în sfîrşit, Alha. E mult de cînd nu mă mai vizitezi.

Bărbatul nu spuse nimic; o învîrti pe Sikha în aşa fel încît să poată s-o strîngă de gît atît cît trebuia ca să-i ia toată vlaga, şi întinse mîna liberă spre fruntea ei, acolo unde tatuajul în formă de V - khawat'ohwe - strălucea în lumină; ţinea ceva în mînă. Ea reuşi să zărească o mică prismă de o culoare metalică strălucitoare; suprafaţa prismei era perfect netedă, cu excepţia bazei inferioare; de ea atîrna un scurt cablu subţire, la capătul căruia se afla un electrod. Bărbatul pe care Maunu îl chemase pe numele de Alha începu să coboare obiectul acela spre fruntea Sikhăi şi ea îşi dădu seama ce anume era. Fu scuturată de o spaimă care o făcu să încerce să se elibereze din strînsoarea mîinilor lui, dar fără rezultat.

-Nu! Opreşte-te! ţipă ea.

îşi mişcă întt-o parte şi în alta capul, dar tot degeaba. Masa aceea de culoare închisă se apropia fără ca ea să poată face ceva.

Un psilio/nductor[1]! Auzise vorbindu-se despre asa ceva şi stia că aceste obiecte, dacă sînt folosite în mod inadecvat, pentru a stoarce informaţii, pot să distrugă mintea subiectului. Abia avu timp să se gîndească la asta, căci, imediat, simţi o împunsătură ascuţită, atunci cînd electrodul fu introdus în circuit. Apoi nu mai simţi nimic; conştiinţa sa se scufundă într-o învîrtejire orbitoare'şi doar cîteva secvenţe de amintiri învălmăşite, haotice, îi mai "străbătură creierul, înceţoşîndu-i-1.

-Atentie!

Gay le îl avertiză pe Xavier tocmai la momentul potrivit pentru ca acesta să se poată opri. Imediat ce peretele metalic se deschisesc, în clipa în care el schimbase circuitele respective, tîsnise înainte, riscînd astfel să se

prăbuşească în gol. Se afla pe marginea unui abis pe care îl contemplă, redobîndindu-şi calmul.

- Mulţumesc, Gayle, spuse el. Ce idiot mai sînt. Sikha mă pusese în gardă, dar eu nu m-am mai gîndit la asta.

Privi înjur, în timp ce fata se apropia de el.

- Sikha îmi vorbise de o scară, ce se afla în dreapta ei. Iat-o.

-O, Zei... ce loc înspăimîntător! Priveşte la cascada .aceea, şi lacul, acolo jos. Te cuprind fiorii.

- Hai, să ne grăbim. Să coborîm scara.

Spunînd acestea, se prinse cu mîna de o ieşitură din perete şi sări pe prima treaptă, întinzîndu-i apoi mîna fetei.

- Hai repede, spuse el.

- Mie... mi-e frică, Xavier.

- încearcă să nu-ţi fie. Apucă-mă de mînă şi sări.

-Nu... nu pot.

-Ei, fir-ar să fie! Trebuie să sari, dacă vrei să mă ajuţi. Sikha ar putea fi în primejdie, ba chiar este, în mod sigur; aşa că nu avem timp pentru a improviza o terapie psihanalitică datorită căreia să scapi de frica de înălţimi. Vrei să mă urmezi, sau preferi să mă aştepţi aici?

După o clipa, fata se aruncă.

- Aaaahhh!

- Gayle!

Xavier reuşi s-o prindă de un braţ, în clipa în care ea se afla cu un pic'ior pe marginea treptei' şi cu celălalt deasupra hăului; o trase spre el, la loc sigur, măsurînd din ochi prăpastia aceea.

- Liniţteste-te, acum, îi spuse el.

Fata respira greu, cu ochii închişi; buzele îi tremurau.

- Era... cît pe ce... bîigui ea.

- Curaj. Să mergem.

- Cine... cine o fi blocat intrarea?

- Probabil vreun Supraveghetor care n-avea habar de priceperea mea de a manipula memoriile centrale.

Xavier examină cu atenţie fiecare colţişor al locului, care, într-adevăr, te înspăimînta. Luat în sine, nu era un loc cu adevărat înfricoşător, dar pe care semiobscuritatea şi sunetele fantomatice îl umpleau de ceva asemănător unei nelinişti subtile, tulburătoare.

„De ce strigase, oare, Sikha?"

Răspunsurile posibile îl înspăimîntară.

O îndepărtă de el cu delicateţe pe fată, considerînd că îi dăduse destul timp pentru a-şi reveni din şoc şi începură să coboare în fugă scările.

Alha nu .era în stare să-şi creadă ochilor. „Nu e cu putintă!" îşi zise el. Folosise de mai multe ori un Psihoinductor -'fie pentru interogatorii, fie pentru Imprimări-Cerebrale - şi nu i se întîmplase niciodată ca un subiect să poată rezista' cu atîta înverşunare. Memoria conştientă a femeii bloca memoria subconştientă împiedicînd-o să afle ceea ce trebuia neapărat să afle. în mod normal, Psihoinductorul anestezia nervii motori, astfel că

individul era paralizat; acţionînd apoi asupra celulelor creierului, readucea în memorie fapte anterioare, uitate chiar de subiect, şi totul era dezvăluit prin voce. Un interogatoriu infailibil din moment ce subicctul nu putea, în nici un caz, să mintă, şi fiecare cunoştinţă a sa se revela în mod obiectiv şi voluntar. Alha îşi închipuise că putea extrage din mintea femeii datele necesare pentru a afla în ce mod ajunsese ea acolo, cine erau camarazii ei blocaţi în coridorul de acces şi cine anume îi trimisese, dacă îi trimisese cineva; dar femeia nici măcar nu ajunsese la stadiul de paralizie a nervilor. Se agita, cuprinsă de convulsii, şi el abia reuşea s-o ţină.

-Fii atent, Alha, spuse bătrînul, din celălalt capăt al încăperii. Să nu-i faci vreun rău.

- Trebuie să aflu ee anume voia. Dacă opune rezistenţă, e cu atît mai rău pentru ea.

Dar îşi dădea seama de adevărul acelor cuvinte: Psihoinductorul, imediat ce era legat de un centru nervos, producea un scurt impuls care declanşa o reacţie în lant, şi, după cîteva secunde, era oprit. în acei moment subiectuf era gata să primească sau să dea informaţii, pînă cînd era readus la starea de veghe normală printr-un al doilea impuls; şi trecuse deja mai mult de un minut de la momentul în care, înrnod obişnuit, membrele paralizau. Nici cel mai sănătos creier n-ar fi rezistat prea mult unei asemenea presiuni, n-ar fi rămas teafăr.

„Trebuie să întrerup contactul, altfel s-ar putea să moară", îsi zise. Dar în asemenea situaţie n-ar mai fi avut posibilitatea de a afla cum reuşiseră acei intruşi să înşele vigilenţa Supraveghetorilor. Un asemenea secret i-ar fi putut fi de folos în viitor... „Afurisita! Afurisita! De ce rezistă?"

Ea ţipă, agitîndu-şi braţele, în timp ce impulsul transmis prin electrod se ducea în alte direcţii. Era evident că greşise ţinta, poate din cauza vreunei anomalii genetice.

„Am ajuns la limită. Sau o las în pace acum, sau risc s-o ucid". Si ştia bine ce s-ar fi întîmplat în secundele următoare în cazul că ar fi menţinut circuitul deschis la maximum. Primele care ar fi murit ar fi fost zonele de sensibilitate tactilă; apoi memoria conştientă, centrii vorbirii şi cei ai gîndirii logice. îşi aminti, cu o vagă senzaţie de dezgust, de fiinţele omeneşti pe care le văzuse pe vremea cînd era tînăr - victimele inducţiilor nereuşite: în acele cazuri erau suprimaţi, unul după altul, toţi centrii cerebrali, nervii coordonatori ai muşchilor şi, în sfîrşit, schimbul între oxigen şi anhidrida carbonică în plămîni, şi, imediat după aceea, bătăile inimii. Individul era astfel privat, în mod înspăimîntător, de dreptul la viaţă: o pierdere lentă a cunoştinţei, dar ireversibilă. Şi Alha trebuia să hotărască dacă să procedeze la fel şi cu femeia aceea.

„Zeilor, nu pot s-o fac. Nu reuşesc. Trebuie să înţrerup circuitul".

Apăsă pe butonul care oprea impulsul, dintr-un instinct ciudat, pe care nu-1 mai avusese niciodată, ceva cu totul neobişnuit la un războinic khismel: acela al milei.

Femeia căzu, moale, spre el, ca o marionetă.

Bătrînul bombăni:

- N-ai reuşit, nu-i asa, Alha? Esti acelaşi ca de obicei.

El nu spuse nimic, dar se gîndi la cît de mult i-ar fi plăcut să facă bucăţele-bucăţele, ca pe nişte tuburi de plastic, oasele decalcifiate ale acelei fosile vii. învăţase foarte bine să-i cunoască pe Conducători şi ştia că nimeni în afară de ei n-avea dreptul la viaţă.

întinse trupul pe pardoseala de marmură, lăsînd electrodul pe frunte pentru a-i permite creierului să-şi revină treptat din faza finală a stimulului. Desigur că n-ar mai fi fost nevoie de o asemenea precauţie dacă vătămările ar fi fost ireparabile.

Prin mintea Funcţionarului trecu un nou gînd.

j,Şi dacă aş face-o? Dacă l-aş ucide?"

Il pironi cu privirea pe acel'dezgustător pluricentenar, care, văzîndu-1 absorbit de gînduri, îi. spuse cu un glas şuierat:

- Nu mai sta asa, ca un imbecil, Alha!

Dar el nu se clinti, nici nu scoase vreo vorbă.

„Nu sînt pe aici Supraveghetori. Nu m-ar bănui nimeni pe mine dacă aş reuşi să inventez o poveste care să poată fi crezută. Nemaiexistînd Maunu, ceilalţi n-ar mai şti cum să se comporte, ceea ce ar putea să fie în avantajul meu".

Cu cît se gîndea mai mult la acea posibilitate, cu atît i se părea mai realizabilă. Hotărî că da, o va face. Avea să~ zdrobească acea scîrboasă grămadă de carne deja moartă, avea să se bucure de acel spectacol. Timp de opt ani îl slugărise - îl îngrijise, îi îndeplinise dorinţele lui absurde şi idioate - pe el şi pe ceilalţi care trăiau, sau, mai bine zis, mureau în veşnicie, în încăperile alăturate. îi era lehamite.

- Alha, du-te şi vezi dacă ceilalţi n-au fugit cumva.
- N-au fugit, spuse el, cu o voce plată, înaintînd spre masa de metal.
- Ce ai de gînd să faci?
- Nimic - şi continuă să înainteze.
- Alha, ce vrei să faci? repetă.

Era doar o impresie, sau în vocea aceea străveche şi putredă se simţea frica?

-Sikha!

Alha se întoarse în direcţia acelei alte voci.

în prag stăteau un bărbat si o femeie blondă îmbrăcată într-o tunică de studentă din Centrele de Pregătire.

„Ceilalţi intruşi! Cum de au putut trece dincolo de sistemul de siguranţa?"

Bărbatul ţinea în mîna dreaptă un pistol Sharner, pe care-1 îndreptă spre el.

- Nici o mişcare! strigă.

Alha nu mai mişcă. Bătrînul bombăni din nou:

?

- Ţi-am spus să vezi dacă n-au...

Cei doi părură că abia acum îi observă prezenţa. Fata se îngălbeni şi scoase o exclamaţie, un ţipăt înăbuşit. Bărbatul nu-i dădu nici o atenţie:

continua să se uite ţintă la trupul nemişcat de pe pardoseala murdară, ameninţînd cu arma.

- Gayle, spuse. Ajut-o pe Sikha.

Fata se aplecă deasupra Sikhăi, în timp ce Alha se întreba ce să facă.

-Xavier... O, Zei Atotputernici... nu ştiu ce să spun. Aici e un Psihoinductor.

Alha spuse fără a se întoarce:

- N-o atinge. Trebuie să iasă din criză.

Bărbatul era tulburat.

- Bastard afurisit! Te voi ucid.e!

Trase un foc care răsună în fiecare colt al imensei săli, cu

lacuFei şi cu cascada. Alha simţi o durere in coaste, dar fusese numai atins. Bărbatul aruncase' pistolul şi se pregătea să se năpustească asupra lui. într-o secundă Alha se pomeni, încă năucit, între intrus şi bătrînul Suithe Maunu. Acesta din urmă strigă, cu puţinul glas care-i mai rămăsese:

- Fii atent! Dai peste mine! Alha...

Xavier îl lovi cu toată puterea pe Khismel, proiectîndu-1 spre Conducătorul îngrozit. Cei doi se treziră prin aer şi loviră cadavrul viu cu o forţă de necrezut. Gayle, care o dusese pe Sikha într-un colţ al încăperii pentru a o proteja, scoase un ţipăt, în clipa în care o pocnitură răsună sec în acel spaţiu. Suithe Maunu - deşi numai Alha ştia cine este - fu făcut bucăţele, explodă într-'un nor de praf'galben. Pe pămînt rămaseră doar frînturi de oase, articulaţii uscate acoperite de un lichid negricios ce părea a fi sînge. Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu-şi dăduse seama de ceea ce se întîmplase decît atunci cînd Khismelul văzu masa aceea - moartă - care zăcea puţin mai încolo.

- Ai ucis un Conducător! strigă el, bucurîndu-se în sinea sa.

Găsise prilejul... dar bucuria sa se risipi cînd Xavier îi spuse:

-Imbecilule! Conducătorii nu mai au nici o valoare, Compania s-a dus de rîpă, a murit! Ca şi ăsta căruia tu îi spuneai Conducător!

- Minţi!

- Atunci, crezi în continuare, dacă asta îţi face plăcere. Oricum, pentru tine nu mai are nici o importanţă din moment ce vei muri.

-Opreşte-te, idiotule! Dacă mă ucizi, va muri şi femeia. Numai eu ştiu să scot Psihoinductorul.

Xavier se opri.

- Gayle, spuse el, gîfîind, Gayle, ia pistolul.

- L-am luat. Poţi să-1 laşi în pace.

Cei doi se despărţiră.

- Scoate-i-1, atunci. Şi nu încerca să ne păcăleşti.

- Şi cine îmi garantează că nu mă veţi ucide, totuşi?

Xavier îl lovi cu o forţă sălbatică, parcă peste puterile trupului său subţire. îl înşfăca de părul lui lung si negru.

-Nu-ţi garantează nimeni. Dâr pot să te asigur că, dacă nu iei obiectul acela de pe Sikha, te voi face să regreţi că i-ai sondat mintea.

Alha scoase, încet, electrodul. Sikha gemu şi se mişcă abia perceptibil. Xavier o strînse tare în braţe, chemînd-o pe nume: Sikha... Sikha...

Buzele femeii se mişcară în încercarea de a vorbi; se auziră o frază ininteligibilă şi un geamăt adînc.

- Min... tea... mea...

Apoi, după ce recunoscu chipul, femeia spuse:

- Xavier...

El o strînse si mai tare în braţe.

- Sînt aici. (ie... ţi-au făcut?

-Nu ştiu, nu stiu... durere, cumplită... şi golul, un întuneric nesfîrşit...' oh, Zeilor... D'shadzihekljhaadd'kari wai thai...

- te... ce spune?, întrebă Gayle, ţinînd pistolul îndreptat spre Alha.

- E în limba de pe planeta Kendall, răspunse Xavier. Prima Poruncă din Shantihstreen - Codul moral al Kenerilor: „Tu nu vei provoca durere"...

- Xavier... suspină Sikha. Au scotocit prin mintea mea...

Si tăcu, nemaifiind în stare să continue.

Javier îi aruncă khismelului o privire plină de ură.

- Shakkai să te distrugă, mirii el, să-ţi ardă sufletul în vecii vecilor. I-ai făcut rău acestei femei. Fie ca Zeii Pădurilor să-ţi îmbucătăţească trupul tău seîrbavnic şi să-1 împrăştie în gol!

Se părea că Sikha îşi revine.

- Xavier, spuse, acum reusesc să-mi aduc aminte. Intrasem aici si... era... O, Odheg Atotputernic! Acel... acel bătrîn. Voiam să fug, dar...

îl arătă pe Alha.

- Acel om...

Xavier o întrerupse. —

- Sikha, vino cu mine pe Kanwa. Mărită-te cu mine. Hai să plecăm din acest loc oribil.

- Eu sînt... logodită cu altul...

- Te rog. Celălalt se află acum departe, iar eu sînt aici. Eu te iubesc şi mă iubeşti şi tu.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Sikha dădu, încet, din cap, în semn de aprobare.

El o ridică, tinînd-o în braţe.

- Hai să mergem, Gayle, spuse. Vreau să ajung cit mai repede la Astroport.

- Şi cu el ce facem?

Xavier se uită la bărbatul acela înalt şi musculos. Vorbi cu o voce rece şi searbădă:

- Pentru moment te vom lăsa aici, în siguranţă. Voi trimite apoi pe cineva să te ia.

Si trecu dincolo de prag. Pe chipul său apăru, pentru o clipă doar, umbra unui zîmbet sarcastic.

- Distrează-te, omule, cît vei mai putea. Următoarele tale zile nu vor mai fi fericite; cum Compania e pe moarte, cred că nici Supraveghetorii n-o vor mai duce mult.

Uşa alunecă, şuierînd, închizîndu-1 pe Alha în încăpere.

- Opreşte-te! Aşteaptă! strigă el. Ce vrei să spui?

De dincolo de uşă, vocea răzbătu în frînturi:

-Mă întreb care să fie, oare, pedeapsa pentru asasinarea unui Conducător... dar, fără îndoială, tu o ştii mai bine, nu?

Alha, cuprins de frică, bătu în uşă cu pumnii săi masivi, urlînd:

-Nu poti să mă denunţi! Tu l-ai ucis pe Suithe Maunu! Nu poţi să mă denunţi! Nu mă denunţa, te rog!

Singurul răspuns fu doar ecoul micii cascade de afară, care împrosca pereţii de piatră.

înăuntrul încăperii se stinseră luminile.

- Zei ai adîncurilor...

Alha Schwytten era, totuşi, încă un khismel. Si îi era frică de întuneric, pe care nu-1 cunoştea; şi îi era frica să fie închis împreună cu un duşman mort; îi era frică de duhurile rele care bîntuiau în cadavru. Apăsă, cu febrilitate, pe toate butoanele din stînga uşii, care ar fi trebuit să comande deschiderea acesteia. Dar fără nici un rezultat; desperat, se lăsă să alunece la pămînt.

- Alha!

Era o voce plîngăreată, care se auzea de dincolo de perete.

- Alha!

O a doua voce, mai îndepărtată.

„Sînt ceilalţi!"

Se aruncă asupra peretelui din stînga sa, strigînd:

- Sînt închis în locuinţa lui Suithe Maunu! Eliberati-mă! Deschideţi uşa asta!

Tăcere.

Nimic.

Alha începu să plîngă. Conducătorii aceia nu se puteau ridica de pe fotoliile pe care şedeau! Dacă ar fi încercat s-o facă, oasele picioarelor lor s-ar fi fărâmiţat. Nu-1 putea ajuta nimeni. N-avea altceva de făcut decît să rămînă acolo, aşezat pe marmura rece, aşteptînd să vină Supraveghetorii pentru a-1 executa pe loc. Şi nu-1 alina nici gîndul că Conducătorii - lipsiţi de ajutorai lui şi de drogurile pe care el li le ducea - n-aveau s-o mai ducă-nici ei mult timp.

„Să crape cu totii, cu totii..."

-Alha...

Din nou acele voci.

- Alha... Alha... Alha...

Numele acela fii repetat de atîtea ori, încît fu nevoit să-şi astupe urechile cu mîinile.

- Ajunge! Ajunge! Sînteţi morţi! Morţi, pricepeţi?

Vocile se contopiră într-un bîziit, un murmur care, în mintea lui, se transformă în murmurul valurilor mării. Se revăzu tînăr, mult prea tînăr atunci, în tribul Khismel în care se născuse.

- Priveşte, îi spunea el unei fetişcane, o frumuseţe proaspătă de paisprezece ani.

Stăteau tolăniţi pe malul mării, sub soarele unei veri minunate, şi valurile le trăgeau trupurile înainte. El îi oferise o mică cochilie trandafirie, pe a cărei suprafaţă, netedă şi strălucitoare, se vedeau ciudate desene multicolore; ea o primise, cu un zîmbet drăgălaş.

- Eşti atît de dulce, Alha, îi spusese.

Iar el se apropiase de ea, cutundîndu-şi un cot în nisipul moale şi ud, şi o mîngîiase.

- Te iubesc, Hersa, spusese.

- Si eu te iubesc, Alha, fusese răspunsul.

Se' lăsaseră apoi să alunece, îmbrăţişaţi, în apa sărată, sub soarele dogoritor.

Simţiseră căldura propriei lor tinereţi.

Iar acum aceste gînduri dispăreau, undeva în întuneric. Nu mai era nimic. Pînă si vocile păreau a se îndepărta. Alha... Alha... Alha...

îşi afundă capul între braţe, suspinînd.

Pentru Alha Schwytten nu avea să mai fie nici un fel de căldură.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Zi fără lumină

In momentele în care mă copleşea durerea, mă gîndeam că ceva tot va lî rămas. Moartea, naşterea: sînt lapte de foarte scurtă durată şi ciudate, si nu este uşor să definim sentimentele care ne inspiră de fiecare dată. Pînă si sexul poate ti dureros, si aceasta este cea mai mare ironic. In clipcic în care mă simţeam goală si singură, gîndul la activitatea mea de creatoare ac universuri mă ajuta să cred că poate , ceva va mai fi rămas cu adevărat. Extazul creatici! Ah, profunda frumuseţe de a răspîndi note si culori rcactionînd la bucurii si la tristeţi! Tot ceea ce mi s j întîmpla se afla acolo, strămutat si sublimat în munca mea, tot ccea ce simţeam se afla în faţa mea. Si ajunsei la un punct în care trebuii să în frunt însăsi forţa cclor create de mine. îmi spusei: „Acesta este destinul tău, aceasta este ceea cc îţi rămînc. Trebuie să înfrunţi universul pe care ţi l-ai creat făurind universuri, trebuie să înfrunţi ceea ce ai refuzat. Uşa care te conducc spre viitor se afla acolo, în faţa ta: dar trebuie să te hotărăşti dacă să-i treci pragul sau s-o închizi pentru totdeauna."

Din: „ACESTA ESTE DESTINUL TĂU, O, DOAMNE", de Yenna Keari (A. S. 9320)

DAVID ŞI Nhera călătoriseră sute de nahmar cu un Vehicul cu Propulsie Sonică, pus la dispoziţia lor de Companie, care se părea că îşi schimbase complet atitudinea în ceea ce-i privea. Era ciudat, cu totul ciudat că acum se recunoştea faptul că li se tăcuse o nedreptate; era un lucru neobişnuit din partea Companiei. Dar pe David nu-1 mai interesa nimic altceva decît să-şi refacă viaţa, alături de Nhera, undeva, oriunde.

Imediat ce trecuseră de limita crepusculului, imediat ce lumina soarelui se întorsese să le încălzească trupurile, simţiseră amîndoi nevoia de a se afla unul lîngă altul. Iubirea care se înfiripase între ei de atît- de puţin timp devenea tot mai puternică, şi se părea că soarele dogoritor de pe Partea

Luminată - în timp ce pătrundea tot mai adînc în Deşert - le restituia puterea şi speranţa pe care le pierduseră pe Axări.

Aterizaseră în apropierea stîncosului Podiş Oriental, pe una din puţinele piste construite în acel scop în Deşert. Tribul Huwutlcy, în care se născuse Nhera, sălăşluia nu departe de acolo; cei doi fură primiţi, aproape de intrare, de un grup de keneri. Erau îmbrăcaţi în exin[1], o îmbrăcăminte dintr-o tesătură

foarte uşoară, care-i apăra de lumină şi de căldură, şi purtau pe cap un fel de pălării cu boniri mari şi tari, iar în picioare, cizme speciale, pentru nisip. Tunicile acelea erau toate de aceeaşi culoare gălbuie - culoarea nesfârşitelor întinderi dogoritoare - dar fiecare dintre ele era împodobită cu motive brodate în relief, deosebite-unele de altele, care indicau apartenenţa la diversele familii.

Intrarea în sălaşul tribului Huwutky se afla într-un zid scund, îngust si stîncos, care se înălţa la vreo zece metri de la solul nisipos; 6avid şi Nhera ajunseră acolo după ce merseseră cam un sfert de oră prin căldura sufocantă. Ea îi dăduse o alifie specială, care să-1 protejeze de arsuri, spunîndu-i pe un ton glumeţ:

-Cu această alifie îi ungem pe bătrîni şi pe nou-născuţi, cînd trebuie să străbată Deşertul.

Rîseră amîndoi, în timp ce coborau din Vehicul.

De jur împrejurul lor se puteau vedea nişte forme asemănătoare unor mici pietre de moară cilindrice, care reprezentau tot atîtea guri de aerisire pentru populaţia tribului Huwutky, ce locuia la cîţiva metri sub picioarele lor. David văzu că femeia se deplasa rapid, cu siguranţă, în timp ce el se poticnea şi gîfîia pe terenul acela moale, nesigur. Era ceva ciudat: acum imaginea călătoriei lor pe gheţuri i se părea foarte îndepărtată, cu secole în unnă. Nhera era tot mai frumoasă. Nu mai era femeia aceea sleită de puteri, marcată de suferinţă, gata să se agaţe de orice i-ar fi dat măcar iluzia siguranţei. Acum era puternică, plină de încredere, ştiind ce vrea.

îi întîlniră pe vînătorii keneri, care se odihneau la umbra peretelui stîncos. De-a lungul zidului se aflau grămezi de leşuri ale unor animale care lui David i se părură a fi vulpi cu blana de aceeaşi culoare cu a nisipului, şi le recunoscu: hakteri, hrana

kenerilor, acele animale atît de iuţi şi de inteligente, care-i supuneau pe vînători unor extenuante goane printre dune. Acei bărbaţi se aflau tocmai la capătul unei asemenea goane, nu era nici o îndoială: pe pielea lor de culoare închisă se prelingea sudoarea, pătîndu-le tunicile; erau murdari, şi nisipul li se lipea de trup. Erau secătuiţi de puteri. Armele lor zăceau îngrămădite lîngă pradă: mici dar puternice arbalete de oţel, arcuri şi săgeţi, cîteva pistoale Sharner.

Bărbaţii aceia nu-şi dădură seama imediat de sosirea lor; dar, după cîteva secunde, unul dintre ei, ridicînd capul, strigă:

- Nhera!

Alergă spre ea si o îmbrăţişă.

Era un bărbat înalt, dar totuşi scund faţă de camarazii săi; robusteţea sa ieşea în evidenţă. Avea o faţă uscăţivă, trasă si întunecată, ochii mici îi erau înfundaţi în orbite, iar buzele îi erau subţiri. Pometii obrajilor îi erau marcaţi de semnul lui Odhenak - două cicatrice înnegrite. Ceilalţi bărbaţi av,eau, poate, trăsături mai puţin aspre, dar aveau aceeaşi robusteţe, aceeaşi înfăţişare zdravănă, musculoasă. După ce se îmbrăţişară, Nhera şi primul bărbat îşi bătură palmele, stînga lui pe dreapta ei. Ritualul fu repetat şi cu ceilalţi membri ai grupului, fără ca cineva să scoată vreun cuvînt.

Nu se putea ca vînătorii să nu-1 fi observat pe David, dar pentru ei era ca şi cum el n-ar fi existat. Bărbatul cel mai scund îi spuse Nherei:

-Numai Marele Odheg ştie cît de fericit sînt că te văd, copila mea. A trecut mult timp de cînd ai dat pe aici ultima dată... credeam că nu aveam să te mai revedem vreodată, că te vei fi pierdut pentru totdeauna pe Yussuth'Ir, pe Tărîmul Nopţii.

- Am multe de vorbit cu dumneata, spuse Nhera. Dar toate acestea mai tîrziu.

Se întoarse spre David, care veni mai în faţă.

Nhera nu trebuia să spună nimic; era de datoria lui să se prezinte singur, potrivit uzanţelor kenerilor. Nhera făcuse deja destul arătînd că-.l cunoaşte.

înaintă în umbră pîna ajunse în faţa Nherei şi a bărbatului mai scund. Duse mîna în dreptul toracelui, într-un salut obişnuit între kenerii care nu aparţineau aceluiaşi trib, si spuse:

- Numele meu este David Amshiny'gri Tsc'hander.

'rob. rebi sher Ga Pro

Li'[re]ţCei doi bărbaţi se priviră ţintă, îndelung, şi David încerc'd Pî nu-si trădeze nervozitatea. Abia atunci văzu că omul acestea i aproape bătrîn; putea să aibă în jur de cincizeci de ani. P[a]ţiijiti se ştrînseseră în jurul lui, ca şi cum el ar fi fost porta id Seâ lor. în cele din urmă, vorbi:

-[iea] ^îele meu este Jharna Qhuffar, şi-şi duse mîna la piept pentrr Vrăspunde la salut. Sînt şeful tribului - gherd'kwyle_ - care sălăsEa îite în această parte a Marii Cîmpii. Sînt tatăl Nherei.

-Şefia, interveni Nhera, rămînînd pe loc. Acesta este bărbaeîntmeu.

N- Ac înregistră nici o reacţie, si totuşi, lui David i se păru că fese eacelor bărbaţi deveniseră rigide, (jherd'kwyle spuse: -irralţasta o va hotărî Proba Sîngelui. S- Ştă cu atenţie la mica fiolă cu lichid albastru şi argintiu pe c-Nio purta E)avid la gît, o privea cu insistenţă aproape supă- Nare.

/ N3 Sîngelui!

1 jia să fie acceptat. Nu se putea altfel. Aşa era rînduiala. I* a îşi puse mîna pe braţul tatălui ei şi spuse:

rantez eu. îmi voi da cuvîntul şi viaţa pentru el. A dat deja ba.

I de o clipă uimirea vînătorilor fii atît de mare, încît Dav arcă o simţea plutind prin aer. în secunda aceea îşi dădu sear za Nhera spusese ceva de o deosebită importanţă. Bărl se consultară, în tăcere, din priviri, şi în acel timp Dav e simţea parcă pus sub acuzare; apoi bărbatul care se nun harna i se adresă Nherei:

-nistiei, cu adevărat, să-i încredinţezi lui viata ta?

5 ^ ' 1 »
pa sticuviintă.
5
? [en]l îl pironi din nou cu privirea pe David, nu cu ură, nici cu r?[e]^redere, dar cu siguranţă că nici cu cordialitate.
~[v0]Sest bărbat nu se va putea niciodată căsători cu tine, Poartă whadswat 'nakir— Uleiul Stîncilor —unui trib Chi[uar]xe!
[uie]?iu, tată. N-are importantă.
-ti va putea dărui copii, itul • •' , ■ ,
ici acest lucru nu are importanta, u sc
tele [u]~' [vei ma]i putea vedea, cînd se va uni cu femeia sa!
5
[Ace] 230
e ui
are
- Nu contează, tată. El va facc parte din tribul nostra atîta timp cît vom putea fi împreună. Acest lucra îl cer eu.
Liniştea deveni tangibilă. David simţi cum asupra sa se pironesc din nou privirile vînătorilor, si se întrebă cît timp aveau să mai dureze toate astea.
Jharna le vorbi celorlalţi bărbaţi:
- Ati auzit vorbele rostite de fiica mea.
/V 5
încuviinţară cu toţii, cu un aer grav, tară a-şi lua privirea de la David.
Şeful tribului i se adresă apoi Nherei: a
- Vei repeta aceleaşi vorbe în faţa întregului trib?
- Le voi repeta.
Şeful tribului scoase un suspin.
- Asa să fie, atunci.
Părea a se fi eliberat de o greutate, de ceva care-1 împovăra. Pe neaşteptate puse mîna pe umărul lui David.
- Dacă fiică mea a hotărît să ţi se încredinţeze, si crede în puterea ta, atunci nu va mai fi nici o Probă a'Sînge'lui. Vei fi unul de-ai noştri şi nu vei da socoteală nimănui - ci doar ei - pentru faptul că te afli aici; nu va trebui să dai ascultare nimănui, decît şefului tribului.
- înţeleg, frate, spuse David, simţind că nu se mai află în starea aceea de acuzare. Nu voi înşela încrederea acestei femei, si-ti voi da ascultare numai tio.
' ' 5
- Fie ca Odheg să vadă şi să audă totul, spuse Nhera.
Vînătorii încuviinţară şi murmurară un vers din Primul Khesha, pentru a pecetlui astfel acel pact cu sfinţenia religiei.
David îşi dădu seama că făcuse un pas important. Ba nu, nu era adevărat: îl făcuse Nhera pentru el. Avea să fie primit în trib: avea să înveţe să cunoască acea mică lume, şi să se facă cunoscut de către cei ce o alcătuiau.

I se ivea posibilitatea de a trăi o nouă viaţă, datorită femeii pe care o iubea. Ceea ce era foarte important.

Ceremonia fusese scurtă, simplă. David şi Nhera stătuseră în faţa lui Jharna, într-o imensă anticameră' naturală din care porneau o serie de tuneluri săpate în stîncă. Caverna subterană a tribului Huwutky era scăldată într-o lumină aurie, care provenea de la Luminatoarele fixate pe pereţii cenuşii, aspri. Acolo se
adunase întregul trib, lăsînd un spaţiu liber împrejurul şefului şi a celor doi; Nhera nu făcuse altceva decît să repete, în forma cea mai ceremonioasă si solemnă cu putinţă, angajamentul ei de a-i acorda lui toată' încrederea ei şi de a răspunde de comportarea lui, de a-si asuma toată răspunderea dacă cumva el se va fi dovedit nevrednic de a trăi în tribul keneri.

David explorase cu privirea noul mediu în care se trezise. Reţeaua de galerii săpate în stîncile Podişului Oriental - care constituia sălaşul tribului - era densă si întinsă, aerisită prin intermediul unor conducte ce ieşeau la suprafaţă din nisip. Fuseseră construite în asa fel încît'să nu poată fi îngropate nici de cele mai puternice furtuni; fără ele tribul n-ar mai fi putut supravieţui. David ştia că se săpau în continuare alte şi alte galerii şi' că tribul îşi extindea sălasul în mod progresiv dar el, personal, nu avusese timp să vadă nimic.

Persoanele care se aflau de jur împrejurul lui îi făcură o impresie ciudată. Nu voiau să-i acorde o încredere pe care s-ar fi putut să n-o merite; dar, în acelaşi timp, erau conştiente de faptul că una dintre ele afirmase că era dispusă să-şi dea viaţa pentru el. Şi acel lucru era de ajuns. Fusese dintotdeauna de ajuns.

Se uită în jurul său, în timp ce Jharna rostea cuvintele prin care întreg tribul, prin intermediul lui, declara că-1 acceptă, şi văzu chipurile acelea care-1 înconjurau. Chipuri întunecate, supte; cele ale unor bărbaţi, subţiri dar viguroşi, cele ale unor femei, ovale, delicate şi senzuale. Acele chipuri păreau că-1 pironesc cu privirea, îl scrutează, si lui acel lucru îi dădea o senzaţie neplăcută. Se simţi, dintr-o dată, singur, nu chiar fără de aparare, dar, oricum, incapabil de a reacţiona. Singura sa certitudine era aceea că Nhera îl iubea, îl iubea cu adevărat, şi că avea să rămînă alături de el pînă... pînă cînd?

îi reveni din nou în minte Sikha. Cine ştie în ce loc anume din Sistem se va fi aflînd ea acum. Avea să se mai întoarcă, oare? întrebări ce se suprapuneau altor întrebări. „Voi mai fi, oare, aici cînd se va întoarce? Pot, oare, cu adevărat, să aleg între Sikha şi Nhera?" Şi simţea că o doreşte pe cea din urmă ca niciodată pînă acum, mai muît decît pe Sitha, mai mult decît pe toate femeile pe care le cunoscuse pînă atunci.

Pe toată durata ritualului, David se străduise să găsească un răspuns la acele incertitudini, şi era conştient de lumea nouă în care se afla. Trebuia să reuşească s-o cunoască, cît mai repede şi

cît mai bine. După ce se sfîrşi ceremonia, kenerii nu se arătară prea dornici de a-1 cunoaşte; cei mai mulţi dintre ei se îndepărtară pentru a se întoarce la treburile lor' lăsate baltă cu ocazia sosirii aceleia neaşteptate.

Doar cîte unul îl salută şi păru a fi politicos şi prietenos; el se strădui să le dea impresia'că era nerăbdător să trăiască alături de ei, să le împărtăşească modul de viaţă. Răceala manifestată de ceilalţi nu-1 răni decît într-o anumită măsură; pentru că ştia că străinii nu le inspirau încrederea kenerilor.

Jharna Qhuffar îl avertizase, însă tară severitate, să respecte lumea lor. Poate că fiica sa îl dezamăgise: nu atît pentru faptul că se dăduse pe mîinile unui străin, cît pentru faptul că se făgăduise unuia care era deja logodit cu alta. David nu ştia în ce măsură acest lucru putea lovi Codul etic - Shantishstreen - al unui tată keneri, dar nu putea, cu siguranţă, să mai schimbe ceea ce se făcuse. Totuşi, în acea clipă se înfiripă o hotărîre.

David şi Nhera rămăseseră singuri în imensa anticameră, în sfîrşit, singuri. Se priviră şi înţeleseră că acea clipă era a lor, le aparţinea, clipa în care trebuiau să se contopească într-un singur trup, aşa cum pînă atunci fuseseră un singur suflet. Se îndreptară, ţinîndu-se de mînă, spre intrarea unuia dintre cele şapte coridoare secundare ce se desprindeau din vestibul; Nhera îl călăuzea cu siguranţă prin goliciunea tunelurilor săpate în stîncă, orbită de Luminatoare, si el o urma, avînd impresia că acel sălaş al tribului nu era locuit, că nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

Străbătură coridorul, în pereţii căruia se aflau uşi dintr-un lemn provenit din plantatiile artificiale ale tribului 'Huwutky; din spatele uşilor răzbateau voci care murmurau cuvinte ininteligibile. Şi una din acele usi era uşa lor. Nhera o deschise cu un gest solemn, şi li se înfăţişă o încăpere destul de spaţioasă, săpată cu grijă în stîncă, precum toate celelalte. David păşi înăuntru şi avu o surpriză: îşi închipuise că avea să intre într'-o încăpere goală, rece ca piatra din care fusese construită, şi se trezi, în schimb, în faţa unui mic paradis.

Pardoseala din nisip bătătorit era acoperită cu covoare din fibre vegetale, viu colorate, grosolane şi totuşi plăcute atît la vedere cît şi la pipăit; o nisă săpată în perete, cu o gură de evacuare pentru a se putea face focul, în caz că era nevoie; o

masă de lemn acoperită cu o ţesătură de culoare neagră şi multe scaune, cam joase, precum şi un pat mare, într-un colţ. Pe pereţi atîmau carpete multicolore, pentru a masca cenuşiul pietrei; tot acel aranjament nu ajungea, în mod sigur, nici pînă la jumătatea sofisticatului rafinament al Vilei Siyuti, dar era, oricum, ceva foarte reconfortant.

- Nhera, murmură el. Nu mi-aş fi închipuit niciodată...

Ea zîmbi.

- După cum vezi, kenerii nu sînt chiar atît de primitivi.

închise uşa cu un uşor zgomot scurt. Se apropie de ei:

- Dacă am putea măcar să ne eliberăm din sclavia pe care o reprezintă nevoia de a vîna hakterii, ne-am putea dedica atunci vreunei arte oarecare, vreunei tehnologii. Dar nu se va schimba nimic, nicicînd. Va trebui să luptăm şi noi cu Deşertul, iubitule... tu şi eu.

Se îmbrăţişară. Nhera îl mîngîie pe obraji.

- Vom lupta, dar vom fi liberi, David. Compania nu se va mai putea atinge de noi.

- Dacă am putea fi siguri...
- Uită totul. Uită.

Se sărutară. Era un lucru clar, dovedit chiar din prima clipă, că 11-avea să fie vorba de ceva impetuos, ceva făcut în grabă. Voiau să simtă totul cît mai intens cu putinţă şi voiau ca acel ceva să dureze cît mai mult. Nu ca atunci, cu Sonya Vierle, ceva puternic şi violent, nici cu Sikha Dyrac, blînd, dar aproape fără nici o semnificaţie. Marşul peste gheţuri îi apropiase mai mult decît şi-ar fi putut închipui şi aveau nevoie, amîndoi, să se simtă aproape, să fie siguri că nu se va fi schimbat nimic.

David îi desfăcu bluza, si simţi pe buze gustul dulce al acelei piei moi, închisă la culoare, un gust care se asemăna cu acela al „Uleiului stîncilor" - whadswat'nakir. Ea fu cuprinsă de fiori si trupul său emana o senzualitate caldă, care-1 învălui în întregime pe bărbat. Se lăsară pradă simţurilor, şi uitară de .Deşert, uitară de apăsarea stîncilor. Tu şi eu, contopiţi într-unui singur.

Jharna atinse cu o mînă peretele de stîncă stratificată, şi-1 simţi tare si rece. în spatele său, Hakkri trăgea cu vîrful pantofului brazde scurte pe nisipul presat care constituia pardoseala camerei; pantofii săi, din fibră vegetală, se acopereau treptat cu un strat de praf gălbui, dar se părea că lui nu-i păsa de acel lucru. Se gîndea la ceva mult mai important.

- L-ai recunoscut? întrebă Jharna, privindu-1 ţintă.

Pe chipul uscăţiv al prietenului, al bărbatului care avea să devină, după moartea sa, şeful tribului, se citea îngrijorarea.

- Dacă l-am recunoscut? Jharna, eu nu-i ştiam chipul, îi ştiam doar numele. Da, este cel despre care ti-am vorbit.
- îmi închipui că el este omul cu atîtea şi atîtea calităţi.
- El este, Jharna. Ştiai că fiica ta si el se iubesc. Ştiai că ea avea să jure pentru el;'este periculos. Periculos.

Şeful lovi cu pumnul în piatră, pironindu-1 cu privirea pe Hakkri. Observă că prietenul său nu mai avea nici măcar o urmă din jovialitatea de odinioară, jovialitatea aceea pe care o avusese mereu de cînd fusese primit în tribul Huwutky, chiar dacă nu se născuse acolo. Era ca si cum i-ar fi pierit tineretea, nu numai din trup, dar şi din suflet. Nu mai recunoştea la el puterea pe care i-o admirase pe vremuri, puterea care îăcuse ca ei să rămînă prieteni. Ochii săi erau... stinşi, ca şi cum n-ar fi vrut să vadă.

-Mare Odheg, Hakkri! exclamă. Uneori te urăsc. Mi-ar place ca tu să nu ai atîtea legături cu Compania, aş vrea să nu fi atît de atotştiutor încît să-mi dai mereu sfaturi. Aş vrea ca...

Se întrerupse pentru că îşi dăduse seama că îl jignise pe prietenul său. îl privi în ochi, care atunci, numai atunci, licăreau, aveau o lumină pe care n-ar fi vrut s-o recunoască.

- Scuză-mă. Scuză-mă, repetă el. Ştii că am nevoie de ajutorul tău. N-aş putea să fiu un bun conducător pentru oamenii mei dacă nu te-aş avea lîngă mine. Sînt... sînt îngrijorat, mă preocupă soarta fiicei mele, asta e tot.
- Nu ai încredere în omul din Sharraxi?

-Nu asta a problema. Fapt este că omul acela e cu totul străin de noi, şi tot ceea ce stim despre el ştim din rapoartele Companiei, pe care tu le-ai citit. Ştiu că cei doi se iubesc, şi nu cred că ea ar avea motive să fie dezamăgită. Dar mă gîndesc la (l ib. Cum anume îl va primi tribul. Un străin care pică tocmai acum, de Ziua întunericului... nu va fi deloc binevenit. Şi Nhera s-ar putea să sufere din cauza asta.

- Chiar dacă acest străin este Shakkai'Wakhy - Cel-ce-l-fa- ce-să-vorbească-pe-Shakkai?

2H bt

ii

Jharna scoase un suspin. tr<

- Am vorbit îndelung despre asta, Hakkri. <ruezi că e cazul * s-o facem cunoscută întregului trib? '>

- Dacă ar fi să ne luăm după raportul Compnîiiei, se pare că el nu pune prea mare preţ pe... abilitatea sa. Cir£şi cum nu l-ar interesa. Pr

Tăcu, preţ de o secundă, apoi spuse: ai

- Jharna, poate că ar trebui să... să-1 punem t iprobă.

- La Proba de bărbăţie? A trecut deja aceast fprobă, şi a fost acceptat! Fiecare membru al unui trib poate uiă hotărască în legătură cu acceptarea unui străin - cu aceeaşi ;întoritate pe care o are şeful - dacă el garantează pentru acel t'trai n cu preţul vieţii. Bărbatul acela a trecut Proba Sîngelui, fjM a fi fost supus la ea..

- Dar ca zeu, Jharna? 1SI

- Ca zeu... mă înspăimîntă. Dar, poate < ar trebui să-1 punem, totuşi, la încercare.

Cînd David se strecură afară din cam< i şi ajunse în coridorul ce lega toate colţurile cavităţii su erane, îşi dădu dintr-o dată seama că nu auzea nici un sunet îici un zgomot, nici o voce, nimic, care să răzbată, fie ş dintr-un punct îndepărtat, de dincolo de stînci. Se părea că în îaga activitate a tribului Huwutky se limitase la acea scurtă pe sadă de timp pe care o petrecuse acolo. într-un anumit fe acest lucru îi convenea; n-ar fi trebuit să se învîrteaşcă pri re acei oameni, stînjenit, încurcat, temîndu-se de fiecare privi Dar era vorba de o reflecţie egoistă. David trebuia să intre j intre ei chiar cu riscul de a fi rănit în sentimentele sale, chi ■ cu riscul de a suporta umilinţe. însuşi faptul de a fi putuCi'ămîne acolo i-1 datora Nherei.

bar, oricît de recunoscător i-ar i fost, oricît ar fi ţinut la ea, nu putea să admită ca viaţa Iar să depindă de angajamentul - solemn - pe care ea şi-1 luase a faţa tribului.

Promisiuni - se gîndi el. Toată viaţa unuii idivid keneri era constituită numai din promisiuni, din ritual ri, din obligaţii: whadswat'nakir, shi'ke abhot[1], porunci din Samtihstreen... şî a nu te fi tinut de vreuna din acele promisiuni îtă 2mna moartea.

Davîd trebuia să înveţe si acel lucru. s au

[1] Vezi Glosarul. S[1]

ir l

înaintă, sprinten, pe nisipul bătătorit, auzindu-1 cum scîrţîie sub paşii săi. Se gîndi la Nhera şi la clipele minunate de mai înainte.' Pînă şi somnul acela sc'urt care-i învăluise, după ce tăcuseră dragoste, fusese deosebit, mai frumos, aproape magic. Ea dormea încă, şi lui îi fiisese greu să se despartă de acel trup moale, cald, pe care-1 dorise atîta timp. Şi, în timp ce rătăcea prin cavernele de piatră, se gîndea că ş'i acela era un tărîm neluminat de soare. Părea paradoxal, dar era adevărat. Oamenii nu puteau trăi la lumina soarelui; ziua, pe Partea Luminată, nu era prielnică omului. Ci numai o zi fără lumină, ca aceea a celor din tribul Huwutky: Luminatoare, reci, care nu-i îngăduiau întunericului Malign să-şi facă simţită si acolo propria-i mortală respiraţie, dar care nu admiteau viaţă adevărată.

Se trezi, aproape fără a-şi da seama, în imensul vestibul în care el şi Nhera fuseseră primiţi cu cîteva ore mai înainte. 1 se păru si mai mare, acum cînd nu mai era plin de oameni. Usa care dădea afară era închisă bine şi izolată împotriva căldurii; Luminatoarele răspîndeau o slabă fosforescenţă care proiecta umbre spectrale pe fiecare perete, umbre pe care proeminenţele stîncoase le făceau să pară şi mai mari şi inai înfricoşătoare.

în mijlocul spaţiului acela rotund erau aşezaţi, roată, patru bărbaţi, îmbrăcaţi în cxin viu colorate, care se întoarseră spre el. îi recunoscu pe doi dintre ei: pe Jharna Qhuffar şi pe un tînăr foarte vesel, strălucitor, care i se prezentase cu numele de Adenku Gaoth, fiul lui Xereve. Dintre toţi bărbaţii din tribul Huwutky, el i se păruse cel mai apropiat, cel mai deschis fată de el; avea un fel de halo în jurul chipului său încă neînăsprit de ani. Ceilalţi doi păreau exact opusul: bătrîni, poate mai bătrîni decît Jharna, cu chipuri uscăţive, colţuroase, cu priviri iscoditoare. David se opri în faţa lor, cu intenţia de a li se adresa cu vreo formulă de salut amical, dar îşi dădu seama că nu ştiuse niciodată care este formula de salut keneri potrivită iinei împrejurări sau alteia. Se hotărî pentru: „Shakkai să fie cu voi, fraţilor", formulă care nu era, poate, cea mai nimerită, dar care păru a mai destinde atmosfera. 1 se păru că se afla la cina aceea din Vila Siyuti, în clipa , în care Xedha Arquni - cu puţine cuvinte - răcise atmosfera amicală în care fusese prezentat comesenilor. îşi alungă din minte imaginea reshekului, dar locul în care se afla şi momentul continuau să-i chinuie mintea.

- Shakkai să fie şi cu tine, prietene, răspunse Jharna. Aşează-te aici, lîngă noi.

' Se aşează, şi simţi cum îl pironeau din nou cu privirea.

Pret 'de cinci secunde, insuportabile, domni tăcerea, apoi Jharna spuse:

- Aceştia sînt doi credincioşi prieteni şi fraţi de ai mei: Hakkri Manaus şi Besyre Dojuz. Am toată încrederea în Hakkri, iar el, la rîndul lui, are încredere în Besyre.

David pricepu sensul acelor vorbe: Hakkri avea să devină şeful tribului, după moartea iui Jharna, iar celălalt era cel de al doilea candidat. Persoane importante, se gîndi ei. îşi dădu seama de fapta! că bătrînul sef părea distant şi neîncrezător, la fel ca toţi ceilalţi, şi că A den lat nu rostise nici un cuvînt.

Jharna spuse:

- Poate că ar trebui să schimbăm cîteva vorbe, omule din Sharraxi.

- Voi fi fericit s-o fac, Omule care înfrunţi Desertul.

- Uşa sălaşului tribului nostru ţi-a fost deschisă, începu celălalt. Sper că-ţi dai seama că nu te afli aici prin propriul tău merit.

El încuviinţă.

- Da, îmi dau seama.

- Bine... dar să ştii că nu te vom putea considera cu adevărat drept unul dintre ai'noştri pînă ce nu vei fi dat dovadă că meriţi acest lucru. Şi sînt multe chipuri în care o poţi dovedi.

David văzu că Hakkri Manaus scosese clintr-un buzunar cîteva frunze de culoare brună, pe care le fărâmiţase. Presără bucăţele pe palmă, şi, ducîndu-şi-o la nas, inspiră adînc. Vorbi, cu o voce răguşită si nazală:

C 1 5

- Cîţi ani ai, tinere?

- Douăzeci şi opt.

- îmi închipui că cunoşti legile noastre.

- Da, le cunosc.

Legild Cît de mult ura acel cuvînt. Ele, legile, fuseseră acelea care îi anihilaseră voinţa, care-i impuseseră o lume deseori absurdă, care-1 făcuseră să intre într-un joc de interese personale în care nu-i păsa nimănui de viaţa lui.

Legile, ele îl omorîseră şi pe Jenaar.

- Foarte bine, spuse Hakkri. Legile kenerilor sînt şi legile Desertului, şi ta va trebui să dai ascultare Deşertului, dacă nu vrei să-ţi pierzi viaţa ta şi sufletul tău. Şi legea noastră mai
spune că un bărbat trebuie să-i ajute pe ceilalţi bărbaţi. Pricepi ce vrea să spună asta?

- Cred că da. Va trebui să nu mă aflu niciodată singur, va trebui să nu părăsesc niciodată pe altul, pentru că voi avea, astfel, cea mai cumplită dintre morţi, şi îmi voi fi trădat un frate, înţeleg că voi aveţi nevoie de un ajutor, şi nu ştiţi dacă eu sînt vrednic de a vi-1 da.

Hakkri încuviinţă, cu un aer gînditor.

- Eşti foarte perspicace.

- îmi pari a fi un om cinstit, străine, spuse Besyre Dojuz.

Î! privea ţintă cu ochii săi negri.

- îţi citesc destinul, în Shantihstreen, şi îmi pare măreţ. Dar unii dintre noi nu gîndesc la fel în ceea ce' te priveşte. Va trebui să te comporţi în asa fel, încît să-i faci să-şi schimbe părerea. Dacă n-o vei face, cît mai repede, Nhera îşi va pierde încrederea în tine. Şi kenerii pun mare preţ pe încredere, aşa cum pun mare preţ şi pe prietenie.

v Iată că mă aflu din nou sub acuzare", se gîndi David.

îl pironi cu privirea pe Dojuz, îi examină făptura slabă, alungită sub stofa exin-a\a\ galben, rezervat bătrînilor de vază. Bărbat scurt la vorbă, dar cu minte ascuţită. într-un anumit fel, bătrînii keneri se asemănau mult. Erau, cu toţii, foarte gînditori, aveau un aer grav - ca şi cum scurgerea, alunecarea nisipului şi a soarelui le-ar fi şlefuit mintea, dar le-ar fi şi întepenit-o aşa încît să nu poată înţelege şi îngădui veselia şi spontaneitatea tinerilor. Se părea că

chibzuiseră fieqare cuvînt, fiecare gest si că puterea lor şi-o concentraseră într-un foarte mic spaţiu la care aveau acces numai ei.

Se părea că Adenku n-avea nici un chef să vorbească. Poate că el, care era mai tînăr decît ceilalţi, l-ar fi înţeles pe David mai mult decît puteau s-o facă ceilalţi trei. David sperase să spună ceva în favoarea lui, dar tînărul se aşezase între Hakkri şi Besvre, fără să se mişte, fără să scoată vreun cuvînt.

- Am mai.spus-o, rosti el, calm. Nu vă voi dezamăgi nici pe voi, nici pe femeia mea.

- Ahhh, da, spuse Hakkri, scoţînd din nou din buzunar cîtev a frunze roşcate pe care se apucă să .le fărîmiţeze.

Era atît de absorbit de îndeletnicirea aceea, încît lui David i se păru de-a dreptul caraghios.

- Tu nu ne vei dezamăgi.

I se păru că surprinde o privire de înţelegere schimbată între bătrîn şi Jharna. —

- Tu ai multe talente, nu-i aşa? Pînă şi Compania e convinsă de acest lucru. ..

- Cum adică? şi David se întinse înainte.

- Adică nu te-a căutat Compania pentru a iniţia nişte prospectări de minereuri, aici pe Kendall?

David holbă ochii.

- De unde o ştiţi?

Jharna zîmbi. Se părea că Hakkri era unica portavocea grupului, pentru că tot el răspunse.

- îti închipuiai că kenerii erau doar unul dintre atîtea alte popoare nomade din Sistem, nu? Te gîndeai cum că noi vom fi fost, aşa, o masă de idioţi superstiţiosi, lipsiţi de orice tehnologie, capabili doar să supravieţuim în Deşert... dar noi reprezentăm ceva mai mult, prietene. Sîntem integrati cum nu se poate mai bine în Sistem, facem comerţ activ cu (Compania, şi oameni ca mine au legături cu Funcţionari de vază.

- înseamnă că voi... voi ştiţi totul?

- Ei, nu chiar totul. Dar stim cine esti şi ce anume s-a întîmplat pe Yussuth'Ir, pe Axări. N-a trecut prea mult timp de atunci, dar faptul a fost deja înregistrat.

David coborî privirea.

- Atunci ştiti şi faptul că eu am făcut doar ceea ce trebuia să fac. Pentru â mă' salva pe mine, pentru a o salva pe Nhera, pentru a salva... se întrerupse şi-si dădu, dintr-o dată, seama că nu era în stare să pronunţe numele Jenaar. Trecuse atît de puţin timp, şi totuşi părea mult, un vis... şi David descoperi că nu-i putea rosti numele.

- Da, spuse bătrînul. Nu trebuie să te temi pentru asta. Noi îi respectăm pe cei ce au învăţat să iubească, şi tu esti unul dintre aceştia. Să iubeşti o femeie sau să-ţi iubeşti un prieten este cam aceîaşi lucru. Şi stim şi noi, aşa cum şi tu o ştii, că în întreg universul nu exista nimic mai greu şi mai minunat decît aceasta. Tu ai ucis din dragoste, şi împotriva voinţei tale; să nu-ţi închipui că acest lucru nu contează în ochii noştri.

-Ii citesc destinul, repetă Besyre. Zic că el e cel pe care-1 căutăm.

Hakkri se întoarse spre el si David prinse din nou privirea aceea de reciprocă înţelegere. Şeful tribului spuse:

- David, trebuie să-ţi arătăm ceva. Vii cu noi?

El încuviinţă.

- Voi veni.

Porniră, ieşiră din sala aceea goală si cufundată în tăcere. Cei trei bătrîni mergeau în faţa lui David şi a lui Adenku. în timp ce străbăteau coridorul, David atinse braţul tînărului. îi şopti:

- De ce nu ai spus nimic?

Acesta făcu un gest hotărît, care-1 reduse pe David la tăcere; totuşi, David îl privi «ţintă în aşteptarea unui răspuns. Adenku avea o înfăţişare gravă şi spuse cu o voce atît de slabă încît abia se auzi:

- Nu pot să vorbesc dacă nu am permisiunea Bătrînilor.

David voia să spună ceva, dar celălalt:

- Nu trebuie să-mi vorbeşti.

Atunci tăcu intrînd cu ceilalţi într-o altă sală, la fel de mare ca si cea de mai înainte, în care Luminatoarele fuseseră activate la maximum de intensitate, cum nu fuseseră în celelalte galerii şi încăperi în care lumina era slabă, voalată.

în acea sală se afla un singur om, cufundat în lectura a ceva care lui David i se păru a fi o carte masivă tipărită pe carton. Văzîndu-i intrînd, le zîmbi. Era mai degrabă bătrîn, cu o barbă lungă şi neagră şi cu un chip mai plăcut decît ceî al multora dintre keneri. Purta o lungă tunică - exin - de culoare neagră.

- Fiţi bineveniţi, Bătrînilor, spuse. Ce pot face pentru voi?

Cei trei bărbaţi îl salutară cu o plecăciune. Adenku făcu o reverenţă mult mai lungă si mai adîncă decît a celorlalţi. Jharna
? ^ > i
spuse:

- Zkauba, doream să ţi-1 prezentăm pe David, tînărul care a venit aici împreună cu fiica mea.

Omul se deplasă de la locul lui, pentru a-1 vedea mai bine pe David.

- Ah, da... tînărul străin. Odheg să te aibă în paza sa.

- David, spuse Jharna, el este Zkauba, Preotul nostru. în curînd va avea loc Rugăciunea Comunităţii şi el caută acum rugile cele mai potrivite pe care le vom rosti împreună.

- Rugăciunea?

Preotul zîmbi.

- Desigur, hakkahn. Nu ştii că deasupra sufletelor noastre se va pogorî Ziua întunericului?

David îsi aminti şi încuviinţă. întunericul. Era momentul să se pregătească: sufletele cele mai slabe aveau să fie luate de Demoni... si cine era luat n-avea să mai scape din strînsoarea cumplită si veşnică. Sclavii Nopţii, aşa se numeau: cei ce n-aveau sa se mai întoarcă nicicîna, cei ce-şi pierdeau propria lor viaţă pentru a sluji ne-viaţa. Şi Ziua Întunericului dădea pradă Nopţii mulţi sclavi.

- Frate'Zkaub'a, spuse Haldcri, venind în faţă. Am dori să te întrebăm ceva foarte important. După cît se pare, David este un bărbat înzestrat cu multe calităţi... şi noi am dori să-i dăm posibilitatea de a dovedi acest lucru.

David se apropie de marele bloc de piatră situat în extremitatea sălii: un altar, fără îndoială, împodobit cu figuri istorice si legendare si cu basoreliefuri... Se depărtase puţin de grup şi,'absorbit în contemplare, nu dădu atenţie cuvintelor rostite' de Hakkri imediat după aceea. Tresări doar atunci cînd auzi exclamaţia de surpriză scoasă de Preot:

- Ceea ce-mi ceri, Bătrîne, e un sacrilegiu! Nu pot!

Vocea celuilalt rămase calmă, foarte calmă.

-Jharna este de acord. Nu e un sacrilegiu, frate, te asigur. Acest tînăr este cu totul deosebit.

David se realătură grupului, şi simţi cum este măsurat, cu răceală, de către preot. Se aşternu o tăcere teribilă, apoi Zkauba vorbi:

-Bine, fie. Dar să nu uitaţi: cunoaşteţi preţul profanării, şi Odheg mi-e martor că eu nu am nici o vină.

Tulburat, David îi urmă pe cei patru bărbaţi care se îndreptau spre celălalt capăt al sălii, la vreo douăzeci de metri mai încolo. Cînd ajunseră în faţa peretelui înalt de stîncă, observă ceva ciudat, aproape caraghios: la circa un metru şi jumătate înălţime, pe peretele de piatră fusese încastrată o încuietoare - ce se putea acţiona prin simpla apăsare a degetelor - desigur un dar din partea Companiei. Preotul îi mai aruncă lui David o privire scrutătoare, fără a scoate vreo vorbă; apoi puse încet vîrfurile degetelor pe încuietoare. Se auzi un declic, şi o parte din perete se trase în lături, alunecînd pe glisieră, dezvăluind o nişă adîncă de fonnă dreptunghiulară în care se afla...

David inspiră adînc. Deci asta voiau! Asta era proba! Simţi cum îl cuprinde indignarea. Erau dispuşi să uite de neîncrederea lor într-un străin, într-un necunoscut, pentru asta.

- Cum de ştiaţi? întrebă el, înaintînd încet prin spaţiul care se crease printre cei patra.

îşi dădu seama că Adenku se uita acum la el cu o privire uimită, aproape înspăimîntată. Da, era logic. Dar mai era şi foarte trist.

-Dintr-un raport al Companiei, în care se amintea despre aceasta ca despre un fapt divers.

Lăuta Chordawin era pătată imperceptibil în cîteva locuri, vopseaua se decolorase puţin, dar n-avea un fir de praf pe ea. Si coardele metalice străluceau de parcă ar fi fost noi. Era foarte bine păstrată; după ornamentele de pe cutia de rezonanţă se putea aprecia că data de cel puţin şapte sau opt secole. Era deosebită de cea pe care David avusese ocazia s-o încerce în Villa Syiuti,.dar strălucea de aceeaşi frumuseţe. David nu se îndoia că ar fi putut s-o facă să scoată o sonoritate nouă, deosebită, un timbru miraculos, adevărata Voce a Zeului, în cazul că ar fi luat-o în mîini.

Dacă şi-ar fi plimbat degetele pe tastiera ei de culoarea abanosului.

Dacă.

Se aplecă s-o privească mai bine.

- Cine este proprietarul Instrumentului Sacru?

Zkauba răspunse:

- Nu este nici un proprietar. Aparţine tribului Huwutky de mai bine de două sute de ani - ani de ai noştri - şi o păstreză puternică şi vie. Ea este mîntuirea noastră, este prezenţa lui Dumnezeu care ne călăuzeşte.

David ar fi vrut să-1 ironizeze, dar se abţinu. întinse o mînă pentru a atinge instrumentul; simţi că pînă si acel gest simplu le provocase celor patra bărbaţi o puternică emoţie. Se întoarse pentru a-i privi, cu mîna rămasă în aer. îi privi îndelung. Acum nu se mai simţea în postura de acuzat, ci în cea de acuzator. Privirea sa era goală, dar încărcată de amărăciune.

- Voi nu aveţi nevoie de un ajutor, spuse. Nu aveţi nevoie de un om. Aveţi nevoie de un Shakkai'Wakhy. Nu este, oare, aşa?

Nu primi nici un răspuns.

- Ce ati face voi dacă as lua acum instrumentul acela si m-as apuca să cînt la el cele Zece Imnuri ale lui Shakkai? Nu mai faceţi mutrele acelea. Cunosc imnurile, sigur că le counosc, chiar dacă n-a'ş reuşi să le cînt la perfecţie. Aş putea, oricum, să

vă surprind cu note şi armonii care pentru mine reprezintă frumuseţea unui cîntec, iar pentru voi dovada puterii unui zeu adevărat. Se uită la Hakkri şi la Jharna şi le spuse:

- Mergeţi si mai consultaţi rapoartele pe care Compania vă dă voie să le citiţi. Veţi afla că n-am avut nici cea mai mică idee de ceea ce voia să însemne cuvîntul Shakkai'Wakhy... pînă acum cîteva zile.

Rîse amar.

- Aţi vrut să puneţi în aplicare ceea ce ştiaţi despre mine! Sînteţi nerăbdători să mă auziţi cîntînd. Vă este frică să nu fiu, cumva, vreun Şarlatan? Unul care şi-a bătut joc de toţi?

Aşteptă o clipă.

- Bine, ascultaţi ce vă spun. Nu voi cînta nici măcar o singură notă la Vocea Zeilor, atît timp cît mi se cere s-o fac pentru a dovedi că sînt un zeu. E o chestiune de principiu, de etică, de Shantihstreen.

Se întoarse spre Zkauba:

-N-am atins cu mîna lăuta, frate. Aşa că n-a fost nici o profanare.

-Tu... Tu... Preotul strîngea din dinţi. Tu... spui că ştii să stăpîneşti Vocea Zeilor şi nu vrei să ne dai dovadă?

- Nu, frate; vă voi da-o, dacă veţi voi. Dar numai aUinci cînd tribul Huwutky nu va mai avea nevoie de un Shakkai'Wakhy, ci de un om. Numai atunci.

Şi spunînd-acestea, ieşi din sală, cu paşi mari.

Reintră în camera în care Nhera mai dormea încă, în penumbră, neavînd habar de ceea ce se întîmplase, şi se aşează pe pămînt aproape lăsîndu-se să cadă. Abia atunci cînd îşi luă faţa între mîini îşi dădu seama că avea ochii plini de lacrimi.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA
Omul care înţelesese

Cînd tc duci cu gîndui la unii Foametei, c foarte greu să treci peste convingerea că !a acea situatie s-a ajuns doar printr-o seric de procese dc tip economic sau politic. Sigur că aceste clemente au avut o pondere hotărîtoare, dar factorul uman trebuie să He luat în considerare ca fiind drept vital. De cîtc ori autorii dc tratate n-au dedicat pagini şi iar pagini de eseuri cauzei şi cfectclor, omiţîndu-i cu totul pc agenţi? Omul este fiinţa cea mai complexă ce există în întregul univers, si nu poate fi pusă mai prejos dc împrejurările pe care el însuşi le-a creat. Tocmai acest lucru trebuie să tic înţeles; faptul de a fi depăşit o criză de patruzeci de ani numai pentru a uita că neamul omenesc, răspîndit prin toată Spirala, ar putea, uşor, să dea naştere unei noi epoci dc Foamete ar li ceva cu totul inutil.

Din: „CB VIITOR VA AVEA GUVERNUL COMUN INTERPLANETAR?", dc Gayle Cshari (Ed. A.S. 9373)

BĂRBATUL închise uşa în urma sa, simţind cum îi zvîcnesc tîmplele în căldura soarelui. Ii trebui ceva mai mult de o secundă ca să se adapteze la schimbarea de temperatură. O porni de-a lungul drumului croit prin nisip şi, întoreînd capul spre dreapta, putu să vadă întinderea nemărginită a deşertului şi imensa cîmpie tăiată în două de Marele Zid.

Cunoştea bine acel peisaj, dat fiind că-1 vedea de fiecare dată cînd ieşea din casă pentru a merge la slujbă; dar se emoţiona mereu la gîndui că acei ianţ muntos învăluit într-o uşoară ceaţă şi aflat atît de departe se vedea atît de bine. ('îndva, un bătrîn înţelept din Deşert spusese:

- Kendall înseamnă nisip şi mare. De aceea fiecare grăunte ilc nisip pare a fi un munte, şi fiecare picătură de apă o mare ncsfîrşită.

Bărbatul acela avea un nume, sigur că-1 avea. Şi oraşul avea un nume; numele bărbatului era Bhanne Laoneed, iar al oraşului era Ysha, capitala Chonului. Iar primul din cei doi - bărbatul - era cu totul şi cu total insignifiant. O rotiţă în angrenajul numit Companie, tin Funcţionar de douăzeci şi nouă de ani care lucra în echipa de control a Serviciilor de Navigaţie; căsătorit, cu un copil; cu o locuinţă nici prea-prea nici foarte-foarte; şi cu perspectiva pensionarii - Bariera Vîrstei - destul de apropiată. Un individ anonim, şters, care îşi avea partea sa de contribuţie la viata unei mari uniuni. Se numea, deci, Bhanne Laoneed, şi • asta îi era de ajuns. Nu-1 interesa să afle că era descendentul unor keneri din insula Kimma; nu avea nevoie să vîneze în cîmpie; nu văzuse niciodată vreun sălaş subteran de-al Huwutky-lor. Era din zona celor trei rnari Lacuri - a Triadei - Tărîmul Pe Care Se Poate Trăi în Aer Liber, regiunea septentrională a continentului Chon, cu minunatele sale Lacuri A Căror Apă Nu Se Evaporă.

Oricare keneri din Deşert ar fi dorit să trăiască acolo; şi, totuşi, pentru cei ce fuseseră atît de norocoşi încît să fi moştenit sau să fi meritat o casă pe malurile acelor nemărginite întinderi de apă, acele locuri nu însemnau cîtaşi de puţin tărîmul minunat din basme, Paradisul Preoţilor Palavragii.

Iar Deşertai creştea mereu, smulgîndu-le oamenilor puţinul pămînt cu'ltivabil pe care-1 aveau, năpădindu-le grădinile cu substanta sa: acel nisip auriu, impalpabil, care venea în fuga mare, tăcut ca moartea.

Pe o zonă de o sută cincizeci de nahmar de-a lungul malurilor Lacurilor se întindeau terenuri destul de fertile, zonă ce cuprindea puţine culturi intensive dar, mai ales, mici proprietăţi individuale, grădini microscopice: singurele urme de viată într-un teritoriu ce părea să o fi distrus. Dar se calculase că Deşertai îşi întindea în mod constant hotarele: cu aproape un mil'imetru în fiecare zi-standard. Ceea ce presupunea destul timp, dar nisipul avea să ia înapoi tot ceea ce dăduse, si pînă şi Lacurile aveau să fie nevoite să cedeze, aveau sa moară. Lacurile aveau să fie astupate de praful acela care deja îngreuna aerul; pajiştile înflorite aveau să moară, pîrjolite de soare, şi masele de apă aveau să se retragă sub pămînt. Aveau să rămînă, totuşi, cîteva urme ale fertilităţii de odinioară, datorită climei

5 9 [7]

blînde: cîteva pîrîiaşe şi, poate, cîteva băltoace, aproape secate, în care animalele îşi vor fi aflat loc de refugiu. Comunităţile omeneşti aveau să piardă noţiunea de oraşe şi aveau să se întoarca la condiţia nomadă.

Bineînţeles că pe Bhanne nu-1 interesa cîtuşi de puţin ceea ce avea să se întîmple peste mii şi mii de ani; îl preocupa doar faptul de a constata că, cu fiecare Fază Lunară, vînturile care băteau dinspre Deşert aduceau cu ele cantităţi dc praf mereu mai mari care invadau oraşul Ysha. Era de necrezut cum putea Marea Cîmpie să se afle atît de departe în spaţiu şi în gînduri, si totuşi atît de aproape încît să impună şi spaţiului şi gînduri lor propria-i atotputernică prezenţă.

■ Bhanne nu avea de mers la siujbă. Voia, pur şi simplu, să se plimbe puţin prin oraş şi să uite de acea certitudine care era Ziua întunericului. Pentru el Ziua întunericului nu era altceva mai mult decît o treabă sîcîitoare: dar îi era, totuşi, frică. Nu că ar fi fost vorba de o superstiţie, dat fiind că Oamenii din Ţinutul Lacurilor nu prea erau superstiţioşi. Dar el, trăind în Partea Luminată a Planetei, împărtăşea cu nomazii Deşertului spaima de întuneric; era ceva mai mult decît o superstiţie, pentru că era rodul religiei. Se rugase lui Odheg, bineînţeles[1] că se rugase; şi avea să se mai roage, închis în casă, alături de soţie şi de fiica, aveau să spună toate rugăciunile Khesha, şi avea să răsufle uşurat atunci cînd se va fi întors lumina. Dar acum nu dorea decît să uite totul şi să se bucure de puţinul acela pe care soarele dogoritor îl îngăduia oamenilor de pe Kendall.

îi loviră grăunţele de nisip. Era Delhesi, Vîntul dinspre Sud, care făcea ca aerul să fie sufocant, dar el încercă să nu se mai gîndească la acel lucru; printre locuinţele din chirpici, putea să le vadă pe cele din prefabricate din plastic alb termoizolant, semne distinctive ale prezentei Funcţionarilor de grad mediu. Şi el avea o asemenea locuinţă, şi era fericit că intrase în Companie, dat fiind că acum putea să se bucure de nişte servicii speciale"/de care cetăţenii de rînd n-ar fi putut' beneficia niciodată! Dar exista, totuşi, o limită pentru aceste privilegii, impusă de numărul enorm al Funcţionarilor şi ex-Funcţionarilor care, la fel ca şi el, împînzeau Galaxia. Dacă acel număr ar fi continuat să crească, ar fi însemnat înmulţirea la infinit a „privilegiaţilor", ceea ce ar fi fost totuna cu a nu fi existat nici unul.

în oraş domnea liniştea. Acest lucru îl ştiuse dintotdeauna Bhanne; constatase încă de la naştere că, într-adevăr, Ysha era

cel mai liniştit oraş din ţinutul Celor Trei Lacuri. O capitală ideală pentru Chon; oraş superior tuturor celorlalte din ţinutul Lacurilor prin dimensiuni, număr de locuitori şi importanţă istorică, dar totodată un oraş calm, liniştit. Guvernatorul General al Kendallului îşi avea reşedinţa într-un edificiu monumental, cel mai mare si mai frumos dintre toate, si-si

exercita puterea în numele Companiei, fără probleme de vreun anumit gen. Ysha era cel mai frumos oraş din zona Lacurilor, un loc ideal pentru cei ce nu vroiau să fie siliţi să emigreze pe Omnerstark pentru a putea găsi o ocupaţie.

„Dacă acest blestemat de nisip..."

Bhanne îşi înfundă nasul, în gulerul cămăşii, în timp ce ajungea în Piaţa Centrală. Un nomad keneri n-ar fi dat nici o atentie prafului acela fin purtat de vînt; ba chiar ar fi rîs văzînd pe cineva că-si bate capul cu atîta lucru.

„Dar, în numele Zeilor, eu nu sînt un keneri! Şi nici măcar nu vreau să aud vorbindu-se de ei!"

Se opri, aproape în centrul Pieţei, în liniştea ce domnea acolo. Văzu venind spre el un bărbat,' care stîrnea în drumul său norişori de praf. Locurile din jur erau pustii, si doar cîteva sunete ocazionale marcau prezenţa oamenilor înăuntrul locuinţelor din chirpici, acelea în care erau siliţi să trăiască cei amărîţi, deşi din materialele care existau pe Omnerstark s-ar fi putut construi, în timp scurt, locuinţe trainice şi primitoare. Mulţi se plîngeau de condiţiile de locuit, dar nu se putea face nimic. Politica dusă de Companie în acel domeniu era imuabilă.

- Salut, Bhanne, spuse bărbatul care se apropiase, între timp, de el.

Se uită cu atenţie la acel om, recunoscînd în el un coleg de serviciu.

- Salut, Hyyrra. Te plimbai?
- Nu tocmai. Trebuia să mă duc la Platforma de Descărcare a Navetelor. Se pare că a sosit încărcătura.

Bhanne se uită la el chiorîş.

- Vrei să spui că a sosit fondul de marfă pentru Depozite?
- Ei, da... Blestemaţii! Au depăşit cu aproape o Fază Lunară termenul de livrare. Uneori mă gîndesc că pe Conducători nu-i mai interesează soarta acestei planete. Nu a noastră, ci, pur si simplu, a planetei noastre. Nici măcar n-au mai trimis Extractorii lor în ultimul timp.
- E ceva ciudat, într-adevăr. La Serviciile de Navigaţie nu mai sosesc directive de pe Omnerstark. Ceva-ceva nu' e în regulă, deşi ţi-e greu, parcă, s-o crezi.
- Vrei să vii cu mine? Mi-ai putea da un ajutor preţios.
- O voi face-o cu plăcere. Priveşte! şi-şi ridica degetul arătător spre cer pentru a-i indica silueta strălucitoare a unui mic vehicul spaţial care se pregătea să aterizeze dincolo de Palatul Guvernatorului.
- Oh, da, spuse celălalt, trebuie să fie cea de a doua Navetă. Dacă te uiti cu atenţie... acolo! Vezi Nava spaţială de transportat mărfuri? Cred că este „Dshukume", pe orbita de parcare.

Bhanne privi punctai indicat de prietenul său şi văzu, într-adevăr, o lumină nedesluşită, între Kurny si Kudgyrny, care ar fi putut foarte bine să provină de la o nava mercantilă de a Companiei.

Cei doi o luară pe noua stradă care ducea la locul de aterizare a Navetelor.

- Bhanne, spuse Hyyrra, ai face bine dacă, în timp ce eu supraveghez descărcarea, ai putea să urmăreşti şi ta, pe terminalul din biroul meu, inventarul, şi să aduci o copie scrisă a acestuia. Nu, ce părere ai? E o treabă de cîteva minute.
- Da, desigur.
- Ah, si mai trebuie să vezi şi de formalităţi. Stii care sînt, nu? bocumentele de intrare, certificatul de călătorie, punctul de plecare şi destinaţia navei-mamă, autorizaţia de transport interplanetar...^ nu cred că-ţi vor răpi mult timp toate acestea.
- Voi fi fericit să te pot ajuta.

în jurul celor două Navete, nemişcate pe Platforma înconjurată de o reţea de protecţie înaltă cît două staturi de om, era mare agitaţie atunci cînd Bhanne şi Hyyrra ajunseră acolo. Lui Bhanne acele vehicule zvelte, strălucitoare, cu stabilizatoarele strînse sub fuzelaj, îi produseră o impresie ciudată. Apoi îsi dădu seama de acel ceva care nu era în regulă: era strălucirea metalului, faptul că cele două Navete păreau abia ieşke deipe banda de montaj. Nu mai văzuse niciodată nişte ve'hicule/atît de bine îngrijite... aproape că nu-i venea să crea'dă că erau adevărate. Şi pînă şi oamenii care descărcau containerele i se păreau a fi neadevăraţi. Ceva în gesturile lor, în

vorbele rostite de ei denota o... fermitate eu totul neobişnuită. Acei oameni erau hotărîţi, deloc dispuşi să piardă timpul: calculau fiecare mişcare în aşa fel încît ea să fie cît mai eficientă cu putinţă. Şi lui Bfianne viziunea de ansamblu nu-i făcea nici o plăcere.

Rămase nemişcat, uitîndu-se la Hyyrra, care se alăturase celorlalţi din grup. Acele containere metalice, îngrămădite în depozitul alăturat, însemnau salvarea oraşului Ysha. Aprovizionarea aceea care venea de pe Omnerstark, în mod periodic, Amestecurile Sintetice[1] şi toate celelalte... fără de care oraşul n-ar fi putut supravieţui.

„Ceva nu e în regulă... n-am mai văzut niciodată oameni care să descarce o Navetă într-o asemenea viteză".

Dintr-o cală a unei Navete se auziră nişte cuvinte în limba vorbită pe Omnerstark; un individ, al cărui chip era învăluit în penumbră, se apropie de uşă şi rosti ceva în mare grabă. Cel ce se afla în chesonul de metal, purtînd simbolul celor trei planete, vorbea într-un mod care vădea agitaţie deosebită, ridicînd tonul. Celălalt încerca, în mod vizibii, să-1 liniştească, dar, oricum, toţi se opriseră din lucru pentru a putea auzi vorbele acelea.

Bhanne se prinse cu mîinile de plasa de metal; ceilalţi descărcători părăsiseră elevatoarele şi operaţiunea de înregistrare a materialului care intra şi interveniră şi ei în discuţia care era din ce în ce mai animată. Hyyrra, c-are nu le înţelegea limba, rămase la locul lui, dar era îngrozit; nu era în

stare de altceva decît să se uite la grupul de oameni adunat în jurul vehiculului spatial. Bhanne îl chemă, şi el străbătu pista de aterizare ca să ajungă la gardul de împrejmuire.

- Ce se întîmplă? întrebă Bhanne, apropiindu-şi faţa de plasă.

Hyyrra era dezorientat.

- Nu ştiu. Au ajuns la jumătatea încărcăturii, care trebuia să fie înregistrată şi dusă la Depozite, dar se pare că s-au ivit nişte greutăţi. Aş vrea să pot înţelege ce tot sporovăiesc.

Bhanne îşi muşcă buzele.

- Dacă ceva nu e în regulă cu încărcătura, ar trebui să anunţe la Serviciul de Navigaţie. încearcă să afli de ce s-au oprit din lucru.

- îmi voi da toată silinţa. Tu mergi în biroul meu şi verifică datele furnizării... poate că'acolo e hiba.

El încuviinţă si o porni spre clădirea care se înălţa în fata Platformei. Birouf lui Hyyrra era primul pe partea dreaptă, de îa intrare, şi de la fereastra lui se puteau vedea tot terenul de aterizare, precum şi complexul de Depozite. în clipa aceea Navetele, nemişcate, şi oamenii care se aflau împrejurul lor se vedeau foarte bme. Hyyrra stătea de vorbă cu descărcătorul care începuse discuţia

Terminalul 'video se afla pe birou. Bhanne îl deschise, cerîndu-i să precizeze actele pe care cele două vehicule de pe astronava „Dshukume" trebuiau să le posede în călătoria pe care o efectuau. Nici o greşeală. Căută cu frenezie o posibilă greşeală birocratică, dar în zadar. Se pregătea să se întoarcă la Platformă, cînd o siglă transmisă de terminal îi atrase atentia: era cifrul care anunţa transmiterea unui mesaj adresat lui Hyyrra, personal. Bhanne nu i-ar fi dat nici o atenţie dacă n-ar fi văzut prefixul numeric ce indica faptul că mesajele proveneau de la Direcţia Generală a Companiei.

Ştia care era codul personal al prietenului său, şi şovăi între tentaţia de a-1 folosi şi între onestitate; în cele din urmă se gîndi că, în fond, îi putea fi de folos pentru a înţelege ceea ce se întîmpla. De altfel, îi va fi spus, desigur, si Hyyrra ce anume conţinea mesajul. Scrise codul de răspuns, şi apăru mesajul.

Cuvintele care apărură pe ecran îi dezvăluiră faptul că Hyyrra nu fusese nicicînd birocratul acela liniştit pe care-1 crezuseră dintotdeauna cu toţii. Un Reprezentant de Categoria a Treia, pentru a efectua controale în oraş! Ceva cu totul şi cu totul de nebănuit!

Misiunea dumneavoastră, spunea mesajul, este aceea de a vă infoima în legătură cu ceea ce se întîmplă...

Ultimele cuvinte pătrunseră în mintea lui Bhanne şi se transformară într-o ceaţă verde strălucitoare, pînă ce-şi pierdură consistenţa şi sfîrşiră într-o realitate înspăimîntătoare.

- Oh, Zeilor, munnură el, Zeilor!

Dinspre fereastră se auzi un uruit asurzitor. Bhanne se scutură şi, fără ca măcar să vadă ce anume se întîmplă, alergă afară. îl chinuia un gînd:

„O navetă a plecat".

Şi plecase\fără a fi fost descărcată în întregime!

O stia, o simţea. Peste un minut şi cea de a doua avea să-şi pornească motoarele.

- Opriţi, spuse el, alergînd spre Platformă.

Prima Navetă se afla deja sus, în slava cerului, gata să ajungă pe nava „Dshukume", şi descărcătorii îl împingeau pe Hyyrra dincolo de spaţiul împrejmuit. El striga şi încerca să opună rezistenţă.

- Opriţi, opriţi, opriţi! strigă el.

Oamenii ridicaseră deja barierele de protecţie împotriva jeturilor reactoarelor şi se pregăteau să intre în Navetă. Bhanne alerga cu frenezie, si distanţa dintre clădire şi Platformă nu i se păruse nicicînd "atît de imensă. Repezeala sa îl făcu să se izbească de plasa de metal, si doar asta'reuşi să-1 oprească. Agăţîndu-se cu mîinile de plasa, strigă cît îl ţinu gura:

-'Opriţi-vă! Aşteptaţi! Opriţi-vă! Trebuie să plec de aici, vă rog! ' '

Hyyrra îl apucă de un umăr.

- Sînt nebuni! Nebuni! Au început să se văicărească de ceva ce n-am putut pricepe, apoi au plecat! Uită-te acolo! Au dat foc întregii încărcături! Nu au vrut...

Vorbele sale se pierdură în zgomotul produs de jeturile incandescente care făceau să se înalţe corpul Navetei. Cei doi suferiră uşoare arsuri, deşi se aflau în spatele barierelor şi a împrejmuirii protectoare; apoi, într-o singură secundă doar, totul se termină. Vehiculul dispăru în slava cerului albastru, şi Bhanne nu mai stia dacă să plîngă sau să urle de mînie. Şansa sa se spulberase şi nu se va mai fi ivit vreo alta. Nu mai avea altceva cie făcut decît să înfrunte dezastrul.

- Bhanne, te simţi bine?
- S-a sfirşit, Hyyrra. Sîntem terminat!.
- Ce? Ce spui?
- Nu vor mai fi aprovizionări. Niciodată...
- Eşti nebun? Ce...

îi iăcu semn să se îndepărteze, eu un gest sec, plin de desperare. Deschise portiţa şi traversă, obosit, pista de aterizare, urmat de Hyyrra, care tot nu înţelegea nimic. Credea că fusese vorba de vreo răzvrătire, sau ceva asemănător, dar peste puţin timp avea să priceapă şi el.

Containerele care' nu apucaseră să fie transportate la Depozite fuseseră arse, împreună cu cele două macarale.
Bhanne privi masele acelea negricioase care se făcuseră fărîme şi se gîndi că, de fapt, puţin îi păsa.

-Ziua întunericului a adus cadoul său, spuse el, învîrtindu-se în cerc., De ne-ar putea mîntui Odheg.

Atingîndu-şi cămaşa, simţi ecusonul său de Funcţionar, cusut pe piept. Fu cuprins, dintr-o dată, de o criză de isterie şi, cu un gest furios, şi—1 smulse din piept şi—1 aruncă pe jos.

Privi în sus: cele două luni erau liniştite, aproape nemişcate:

-Aţi biruit, Demoni ai întunericului! strigă el, cu ochi'i plini de lacrimi, pe care încerca să le stăvilească.

Hyyrra se mai afla încă acolo.

- Bhanne, spuse el, ce se întîmplă?

-Cară-te, îi spuse, fără a-şi ridica privirea din pămînt. Cară-te! Dacă tot trebuie să mă pregătesc să mor, o voi face-o şi singur.

Şi Bhanne Laoneed rămase pe planeta Kendall, cu arză- toarea, mistuitoarea conştientizare a faptului că înţelesese ce se întîmplă, dar fără să ştie şi de ce.

La Hepta'Kirin totul se terminase.

La Ysha începea aşa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

Sub nisip

Shartu din Phclsa ridică lespedea şi privi îndelung dedesubt şi apoi strigă: „Oh! Părinte din Ceruri!

, Eu văd Comoara ce mi-o dai! Văd nisipul de sub nisip!

Din: „Balada lui Shartit baladă keneri.

DIN VALEA ce se întindea de jur împrejurul micii locuinţe, în cîmpia cea mai înfloritoare de pe planeta Sharraxi, se putea admira, în fiecare dimineaţă, spectacolul zorilor care, pe măsură ce înaintau, zugrăveau cerul de toamnă în mii şi mii de culori. Apăreau în frigul pătrunzător, încă umed, în timp ce mireasma ierbii se înălţa delicat spre spectatorul uimit, aşezat pe un bătrîn trunchi de copac doborît şi părăsit; era ceva ca un concert de muzică sacră, care se auzea într-un crescendo din ce în ce mai amplu, mai rapid, cu o serie de contraste, de tonalităţi şi voci din ce în ce mai mari. Era ca şi cum milioane de corişti ar fi urlat note disonante ca să picteze un tablou, şi toate notele acelea izbeau, impresionau puternic mintea.

Şi iată că apărea soarele, se ivea, creştea, se ridica pe cerul cristalin, pătat cu nuanţe de roşu-aprins'. Şi nu exista nici un zgomot care să-i tulbure ascensiunea spre'zenit, nici un sunet care să trezească din somn cîmpia. Primele umbre se năşteau si ele în linişte, dînd de ştire că noaptea nu era cu totul izgonita; ziua se năştea după fiecare noapte, aducînd cu ea viaţa. Şi zorile vesteau această renaştere.

Pe vremea cînd avea doar cincisprezece ani, David se trezea în fiecare dimineaţă în zori pentru a admira acel spectacol, pentru a fi o parte din el. Dar acum, acel spectacol i se

sustrăgea. I se sustrăgea în nisipul fin ce acoperea miile de nahmar din Desertul din Charrakee, în vîntul cald care ardea

plămînii, în spaţiul nemărginit şi dezolant ce se întindea în faţa ochilor săi. îi fusese luat.

Străbătu cu privirea dunele uriaşe, care ajungeau pînă la orizontul ondulat de vaga închipuire a Marelui Zid şi fu surprins de plata uniformitate a eternei zile kendalliene, chiar dacă îşi dădu apoi seama că Axări nu i se păruse cu mult deosebit, imediat ce-i văzuse. Dar acest deşert era cu mult mai ucigaş.

Jhama se ridică în picioare şi spuse:

- Ne-am odihnit destul.

Grupul de vînători ieşi din umbra marii dune şi o pomi spre sud. David se gîndi că acea cumplită căldură avea să-1 facă să înnebunească şi simţi

tentaţia să se întoarcă pentru a mai zăbovi cîteva clipe la umbră; dar îşi alungă din minte acest gînd. Ar fi fost un gest nechibzuit şi n-ar fi dat deloc o impresie bună despre persoana sa. Şi aşa trebuia să-şi dea multă osteneală pentru a-i convinge pe kenerii care-1 găzduiau că este în stare să ajute şi el tribul.

De cît timp plecaseră, oare? Să fi fost vreo oră, nu mai mult.

David acceptase cu plăcere să meargă împreună cu şeful tribului şi cu alţi vînători iscusiţi în căutarea hranei necesare pe durata Zilei întunericului, cînd nimeni nu va mai fi putut să iasă să vîneze, doar dacă_nu-i păsa de prOpria-i viată. La urma urmelor era cel mai neînsemnat lucru pe care îî putea face pentru a dovedi că este domic să devină un adevărat om al Deşertului. Dar povestea cu lăuta Chordawin schimbase cu mult situaţia. Adenku, care se afla la cîţiva paşi înaintea sa, le relatase, probabil, multora ceea ce văzuse şi auzise atunci în Sala Rugilor; şi vestea se răspîndise repede.

David bănuia că tocmai acela fusese motivul pentru care Adenku îi însoţise atunci pe Bătrîni. Acum simţea desluşit că neîncrederea în el, manifestată încă de la început, fusese înlocuită cu o atitudine rece, supărătoare. Pînă şi cei ce se dovediseră a fi deschişi, prietenoşi, acum păreau distanţi; dar nu pentru faptul că el era un străin. Era vorba de ceva cu mult mai grav. El spusese că ştia să dea glas „Vocii Zeilor", dar nu voise s-o facă; el era Trimisul lui Dumnezeu si nu voia s-o dovedească. într-un anumit fel, se simţeau trădaţi. Mulţi se gîndeau că el minţise, dar, pe de altă'parte, însuşi şeful - gherd'kwyle - îl prezentase drept - Shakkai'Wakhy - Cel-ce-îl- face-să-vorbească-pe-Shakkai. Aşadar, dacă era adevărat ceea ce se spunea despre el, de ce refuza să le arate care era puterea lui? De ce nu voia să cîrmuiască tribul?

Picioarele i se înfundau încet-încet în nisip şi-după numai cîteva minute de mers se simţi deja istovit. îşi duse mîna la pistolul Sharner pe care-1 purta la cingătoarea tunicii; era singura armă, dintre cele ce i se oferiseră pentru a vîna, pe care ştia s-o mînuiască bine. îi trecu prin minte gîndul că, de fapt, un zeu n-ar fi trebuit să aibă nevoie de arme.

Ceilalţi vînători mergeau repede, fără a se sinchisi de el, ceea ce facu ca, nu peste mult timp, să rămînă ultimul din coloană. în fată se aflau Jharna, Hakkri, Besyre şi Adenku, apoi fiul Preotului Zkauba, Haşari Ceanneth şi alţi trei bărbaţi, cărora nu le mai ţinea minte numele. îşi simţea gura si gîtlejul uscate, deşi doar cu cîteva clipe mai înainte băuse apă; începu să-1 doară si capul. Soarele era în înaltul cerului, înconjurat de cele două fiice ale sale, Kurny şi Kudgyrny, şi strălucea într-o lumină neverosimil de puternică. David nu putea face nimic pentru a-si uşura truda, nici să se odihnească, în ideea că-şi va ajunge din urmă camarazii mai tîrziu. Nu i-ar fi îngăduit-o. Nu trebuie să rămii niciodată singur.

Marşul acela continuă la nesfîrşit; David se întrebă dacă chiar plecaseră să vîneze hakteri\ pentru că nimic nu părea a tulbura liniştea aceea totală, absolută, a Marii Cîmpii.

Cînd ajunseră la umbra unei dune, care putea să aibă treizeci sau patruzeci de metri înălţime, David mulţumi Zeilor. în acel moment i se păru că grupuî vînătorilor este cuprins de agitaţie; dar, toropit de căldură şi de oboseală, nu dădu atenţie acestui lucru pînă ce Adenku nu-1 trase dincolo de colţul dunei. Se scutură, şi văzu un mic cîrd de vulpi, cu blana de culoarea nisipului,'care se mişca încet, nu prea departe, ca într-o migrare. Văzîndu-le, vînătorii se ascunseseră, contra vînt, şi-şi pregăteau armele într-o linişte ireală. David îşi scoase pistolul şi Verifică dacă este încărcat. Urmară nişte înţelegeri din priviri - el fiind exclus, în mod voit - şi, după cîteva secunde, vînătorii se avîntară la loc deschis, slobozind săgeţile cu o ţintă perfectă. Animalele se împrăştiată cu o viteză extraordinară, si, deşi multe dintre ele rămăseseră la pămînt, lovite, cea mai mare parte a cîrdului dispăruse foarte repede, ca si cum s-ar fi volatilizat. David ochise şi lovise cîteva animate, şi zgomotul împuşcăturilor îl asurzise; îşi dădu seama de faptul că se mişca'se cu o încetineală de necrezut. Auzi strigătele lui Hakkri:

- Ajunge! N-o să le mai găsim. Ajunge!

Alergă înainte, spre locul în care se aflau ceilalţi, si-si dădu seama de faptul că ei nu loviseră pentru a ucide'. Animalele zăceau la pămînt, dar nu erau moarte; mişcau, încă, sîngerau, dar săgeţile le loviseră doar în labe, sau în alte părţi, dar nu în cele vitaîe. Jharna şi ceilalţi le examinau cu atenţie, si cînd el se apropie de ei, îl auzi pe şef spunînd:

- E inutil. Sînt masculi.

Unul din cei trei, al cărui nume David nu şi-1 mai amintea, spuse:

- Era şi o femelă, dar a murit. A fost ucisă de un glonţ.

Jharna se uită la David, care fusese singurul ce folosise un pistol.

- Ar fi trebuit să ţi-o spunem, murmură el. Acum este prea tîrziu. Dar n-are importanţă - adăugă apoi, clătinînd din cap. Ar 11 trebuit, oricum, să mai căutăm şi în alte locuri. Aici sînt prea puţine.

- Nu înţeleg, spuse David.

Văzu ca Besyre şi Adenku cărau animalele la umbra dunei unde le ucideau, strîngîndu-le apoi grămadă.

-Noi nu lovim animalele pentru a le ucide, deoarece ave nevoie de o pereche dintre ele, cu care să punem baza un crescătorii, pentru a putea hrăni tribul şi pentru a-i scuti vînători să mai iasă în Deşert. Trebuia să te fi pus în gardă să ucizi animalele ci doar să le răneşti.

- îmi... îmi pare rău.

- Nu mai contează. A fost vina mea.

Cuvintele acelea nu i se părură lui David prea convingătoare.

Apoi, şeful tribului se îndreptă spre dună, şi spuse:

-Urmahtiie va rămîne aici să păzească prada. Nu putem risca să ne fie furată de soojahre- şoimii deşertului. Noi vom merge mai departe, în căutarea altui loc, şi ne vom întoarce aici cît mai repede cu putinţă.

- Jhama\ strigă Adenku.

Animalele se întorseseră, în mici grupuri, dar erau bănuitoare. Oamenii, inclusiv David, se lansară în urmărirea lor, într-o goană pe care căldura

soarelui o făcea greu de suportat. Dar era inutil: hakterii păreau în stare să fugă mai iute, mai mult, în stare să dispară, literalmente, în nisip, lăsîndu-i pe urmăritorii lor în prada celui mai periculos duşman: soarele. David si Adenku urcară în goană panta unei dune, în urmărirea unui mic grup de animale dar, ajunşi în vîrf, îşi dădură seama ca sînt doar ei singuri acolo. Era ca şi cum nisipul le înghiţise prada.

David era istovit peste măsură şi se opri gîfîind, privindu-1 ţintă pe celălalt.

- Adenku, bîigui el, cum e cu putinţă?

Celălalt îi răspunse, fără să-1 privească:

- Animalele astea sînt adevăraţii stăpîni ai Deşertului. Au apă, pentru că ştiu cum s-o găsească, nu suferă de căldură, nu obosesc şi ştiu să se ferească de noi... şi o fac chiar foarte bine.

Apoi se întoarse şi începu să coboare panta, în tăcere.

David rămase nemişcat în vîrful dunei, gîndindu-se că n-avea să izbutească niciodată să fie pe deplin acceptat de oamenii aceia. Fiecare gest al său, fiecare cuvînt rostit de el păreau a fi greşite. Ei voiau ceva mai mult, voiau... un Mesia, îl voiau pe Skakkai printre ei.

„Shakkai", se gîndi, „cum as putea deveni cu adevărat liber?"

Se trezi că rămăsese nemişcat, în lumina soarelui, uitîndu-se la propria-i umbră ce se proiecta pe nisip. De ce coborîse, oare, pe planeta aceea? într-o lume care era un infern, ba nu, două infernuri... o lume care nu-i dădea răgaz nici măcar ca să iubească, care-1 tortura pentru a afla de la el dacă spiritul său era pregătit pentru a trăi pe acel tărîm. îi veniră în minte, ca nişte băşicuţe de aer care se spărgeau cu un zgomot asurzitor, cuvintele rostite de Sikha:

- Kendall te va ucide.

„Nu se poate să mor!"

Nu acum! Şi nu aşa, singur!

Trebuia ca' mai întîi să-şi facă viaţa demnă de a fi trăită. Trebuia să-i găsească un sens acelei dureri, trebuia să reuşească să se recunoască pe sine în imaginea străinului care i se înfăţişa

ochilor. Şi acesta era momentul în care ar fi trebuit să hotărască pe ce drum s-o apuce. Scrîşni din dinţi, strînse pumnii, şi fata i se contractă într-o grimasă de durere.

Strigă:

- Adenku!

Tînărul se afla, deja, la poalele dunei, si se opri, întorcîndu-se spre el. Ceilalţi vînători se aflau mai departe, prea departe pentru a-1 putea auzi.

- Adenku, repetă el.

Celălalt îl privea de jos, în aşteptare.

-Poate că tu mă poţi înţelege, spuse David. Eşti, poate, singurul care mă poate înţelege. Ajută-mă, Adenku, te rog. Eu nu sunt Shakkai'Wakhy pe care vi-1 doriţi. Nu pot să fiu. Vrei să mă crezi?

Nici un răspuns. Adenku îl privea, şi privirea lui nu avea nici o expresie, faţa-i era rigidă.

David adăugă:

-Ajută-mă să devin un Keneri. Ajută-mă să mă pot face înţeles, să pot fi acceptat de fraţii tăi.

Adenku se întoarse, fără să scoată vreo vorbă, şi o porni spre ceilalţi vînători.

David strigă din nou:

- Adenku!

Nici un răspuns.

Gîfîia, cuprins de mînie şi de un sentiment de frustrare. Scoase un geamăt şi-şi dădu seama că picioarele nu-1 mai ţineau. Căzu pe nisipul fierbinte, apoi se rostogoli pe povîmiş, într-o învîrtejire de praf roşcat care-1 sufoca şi-1 orbea.

Cînd ajunse la poalele 'dunei, în loc ca grămada de nisip, pe care o ridicase prin căderea sa, să-1 oprească, Desertul se căscă şi-1 înghiţi.

Fu înghiţit.

Jharna şi ceilalţi vînători .abia apucară să-si dea seama. Alergară spre punctul în care străinul dispăruse din vederea lor, strigîndu-1 pe nume, cu voce tare. La poalele dunei se afla o depresiune, destul de adîncă, dar se umpluse cu nisip.

Kenerii se priviră. Trecuseră prin acel loc de mai multe ori, si-i cunoşteau exact poziţia; cunoşteau zona aceea din Marea l 'împie, ca şi cum pe acolo ar fi trecut drumul mare. Aşa ceva nu se mai întîmplase niciodată. Se întrebară, nedumeriţi', foarte

nedumeriţi, dacă David mai trăia, dacă nu se sufocase în nisip, sau dacă nu-1 salvase cumva, în mod miraculos, Shakkai.

Urmahche spuse că ar fi fost mai bine să încerce să vadă dacă nu cumva era vreun gol dedesubtul nisipului, şi înaintă spre centrul depresiunii. Simţi că nisipul nu era compact şi se scufundă în el pînă la brîu.

- Trebuie să săpăm, spiise el. Poate că David este încă viu... se pare că nisipul nu a astupat complet groapa.

-Este o treabă imposibilă, obiectă Nhosure, în timp ce-1 ajuta pe Urmahche să iasă. Groapa va continua să se umple, chiar dacă săpăm. Nici măcar nu avem unelte cu noi... şi am putea muri dacă am mai rămîne mult timp aici, în aer liber.

îsi dădură seama-cu toţii, aproape în aceeaşi clipă-că erau secătuiţi de puteri.

Jharna rămase tăcut, în timp ce ceilalţi îl priveau ţintă, asteptînd ca el să ia o hotărîre. In sfîrşit, după o lungă pauză, clătină din cap, spunînd:

- Nu-1 putem lăsa să moară. Este un străin, este, poate, un mincinos, dar Scripturile ne poruncesc să-î ajutăm pe cel ce se află la ananghie. Este... - şi făcu o mică pauză - ... este un frate de al nostru.

Theryf protestă, cu violenţă:

- Nu e deloc fratele meu. N-am vînat niciodată împreună, n-am împărţit niciodată mîncarea mea cu el. Dacă este cu adevărat Shakkai'Wakhy, atunci va scăpa... altfel va primi pedeapsa pe care o merită pentru minciunile lui.

-Nhera a jurat că putea trece Proba Sîngelui, interveni Hakkri, şi chiar dacă acest lucru nu este de ajuns pentru ca el să facă parte din tribul nostru, este, totuşi, de datoria noastră să-1 salvăm.

Jharna rămase nehotărît, preţ de cîteva minute. Era greu să gîndesti sub soarele acela dogoritor. îi privi pe toţi, pe rînd, apoi spuse:

-Vom săpa. Vom face tot posibilul pentru a-1 găsi; de.nu... Odheg să-1 primească la el.

David se rostogoli mult timp, conştient doar de faptul că nu mai simţea pe trupul său căldura soarelui. Se prăbuşi, se prăbuşi
întruna, pînă ce, în sfîrşit, se opri pe un fel de covor moale de culoare gălbuie.

Scuipă nisipul ce-i intrase în gură, şi încercă să si-1 scoată, cu un colţ al tunicii, şi pe cel ce-i pătrunsese în ochi. Era murdar şi plin de sudoare, şi nisipul se lipea de el de parcă era o a doua piele.

Cînd izbuti să deschidă ochii, îşi dădu seama că se află într-o cavitate strimtă sub suprafaţa Deşertului, partial acoperită de nisip. De undeva, dintr-un punct aflat în' dreapta sa, pătrundea o lumină firavă, prea slabă ca să-i permită să deslusească ceva. Era răcoare.

Privi în jurul său, dar lumina nu răzbătea prea departe, si el nu putea să vadă altceva decît o parte a suprafeţei aceleia 'moi pe care se afla şi care, la mică distanţă, era s'trăjuită de un povîrniş înalt şi abrupt. Căzuse într-o cursă.

Se ridică în picioare şi întinse braţele, încercînd să afle cît de mare era cavitatea aceea; atinse cu degetele ceva neted si tare. Se apropie, şi-şi dădu seama că era vorba de un perete, fru era de piatră; nu era nici din nisip, ci dintr-un material neted şi regulat, brăzdat de striaţii verticale. David lovi cu pumnul, si sunetul care se auzi fii clar, puternic. Metal sau ceva asemănător.

Metal? Ideea i se păru de-a dreptul stupidă. Cum putea exista acolo un perete de-metal?

Peste el se abătu un fluviu de nisip, iar de deasupra sa pătrunse o lumină mai puternică. Totul se petrecu în două sau trei secunde, şi David îşi dădu seama că era vorba de camarazii săi.

Strigă din răsputeri:

- Jharna! Hakkri! Sînt aici, sub voi!

Preţ de cîteva secunde se instaiă din nou întunericul, apoi urmă iar o fulgerare de lumină; David se cătără anevoie pe peretele de nisip ce se afla în fata sa, si care, din fericire, îi suportă greutatea, şi se îndreptă spre punctul din care venea lumina. începu să scobească partea de sus, şi văzu cum se cască, încet, deasupra lui o gaufă. Unul din camarazii săi căzu peste el, şi amîndoi se prăbuşiră apoi în fundul cavităţii. Omul acela era Hasari Ceanneth.

- Eşti teafăr, David? îl întrebă el în timp' ce ceilalţi îsi dădeau drumul - unul cîte unul - în groapa aceea, aterizînd, fără nici un pericol, lîngă cei doi.

- Da, sînt teafăr.

- Mărite Odheg! exclamă Besyre. Ce loc mai e şi ăsta?

- Speram să mi-o spuneţi voi, răspunse David. Nu l-aţi mai văzut niciodată? Pare a fi o galerie foarte lungă.

-N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Aici n-ar trebui să existe decît nisip şi stîncă. Am trecut-, doar, prin locul acesta de atîtea ori!

David rămase nemişcat. Acea descoperire era de-a dreptul extraordinară.

- Kenerii construiesc asemenea tuneluri? O fi fost săpat de vreun trib Huwutky, de prin apropiere.

- Imposibil! spuse Adenku. Nu se află nici un trib pe aici pe o rază de mai mulţi nahmar. Cel mai apropiat de noi e tribul Duthroy Lachnar, care se află la treizeci de nahmar de aici. Şi aceasta, spuse el, ciocănind cu nodurile degetelor suprafaţa neagră şi netedă, aceasta nu e opera unor keneri..

- Să încercăm să mergem mai departe, sugeră David, şi se instală în fruntea celorlalţi. „îi conduc eu acum", se gîndi el.

înaintară încet, de frica unor surprize neplăcute. Lui David îi făcea plăcere să simtă aerul răcoros care pătrundea pînă la capătul galeriei subpămîntene. Trebuia să fie o ieşire pe acolo care să-i ducă... unde? David simţea, clipă de clipă, că acel unde avea să fie ceva extraordinar. Ei trecuseră pe acolo de atîtea ori, si nici unul nu observase acel tunel subteran. Trebuiau să afle ce anume era şi cine îl construise.

în spaţiul acela îngust, anemicile surse de lumină erau total diferite de Luminatoare. Emanau o luminozitate destul de slabă, şi cînd David se apropie de perete pentru a se uita la una dintre ele văzu că era constituită dintr-o bară orizontală care se îndoia la extremităţi pentru a se lipi de zid. De jur împrejurul acelei bare fluturau nişte fîşii luminoase, subţiri şi arcuite, care produceau luminiscenta azurie în care cu greu putea să vadă. David introduse mîna, cu multă prudentă, printre acele filamente dar nu simţi, altceva decît o uşoară furnicătură. Atinse bara, care era dintr-un material aspru la pipăit, a cărei suprafaţă părea cu mici dungi în relief şi cu uşoare crăpături, deşi apărea vederii drept perfect regulată. După cîteva secunde, timp în care încercă să găsească sistemul de alimentare, simţi dintr-o dată o durere violentă, ca şi cum mîna i-ar fi fost străpunsă de sute de ace ascuţite; şi-o retrase imediat, şi durerea dispăru. Văzu că pe

buricele degetelor avea o fîsie subţire, negricioasă, de piele arsă. Altceva nu păţise.

„Aceasta nu este opera unor keneri", se gîndi ei; „dar nici a vreunui alt locuitor al Sistemului".

La gîndui acela i se făcu inima cît un purice. îşi reluă drumul împreună cu ceilalţi, fremătînd de excitare. Descoperirea aceea îl făcuse să uite de tot şi de toate; şi ceilalţi vînători păreau atît de uimiţi, încît uitaseră ae neîncrederea în el.

Ceva mai încolo, galeria se tennina. Lumina devenea tot mai puternică pe măsură ce înaintau şi foarte repede se treziră la capătul galeriei.

In fata lor se afla ceva extraordinar, de necrezut:

t '

O imensă cavitate emisferică, a cărei boltă era din nisip comprimat nu se ştie cum încît să nu se prăbuşească, iar în interiorul acelei cavităţi se găsea...

Un oras.

5

David văzuse Netha, un oraş construit în acelaşi mod, într-o cavitate aflată sub suprafaţa Deşertului; dar acest oraş era cu totul diferit. Mai întîi de toate, nu existau geamuri care să permită pătrunderea luminii soarelui, dar cu toate acestea o lumină difuză cădea uniform asupra fiecărui lucru şi nu erau umbre; nu păreau a exista nici guri de aerisire, ca în oraşe ca Netha sau ca în sălaşurile triburilor Huwutky; şi totuşi aerul era proaspăt, ca în galeria pe care o străbătuseră pentru a ajunge pînă acolo.

Ieşirea din galerie se afla în peretele curbat al cavităţii. Din punctiil în care se găseau, puteau să vadă o bună parte a complexului de edificii ce se înălţau acolo ocupînd jumătatea inferioară a cupolei de nisip; nu putea exista nici o îndoială că aceea nu era opera Companiei sau a kenerilor sau a Sistemului. Şi totuşi ceva în modul în care fuseseră combinate piatra, cimentul şi oţelul îi amintea lui David de un peisaj care-i era familiar...

Hepta'Kirin!

Abia se stăpîni să nu sară în sus. Asta era! Aparent singura asemănare cu capitala Omnerstarkului şi a Sistemului era înălţimea edificiilor, zvelte, care atingeau aproape vîrful cupolei. Dar David reuşi să observe şi nişte amănunte, forme arhitectonice caracteristice uriaşei metropole care se regăseau în

acel peisaj neverosimil; forme ca're se întîlneau, de regulă, la construcţiile mai vechi, multiseculare, din Sistem.

Locuinţele - sau cele ce păreau a fi aşa ceva - erau grupate în pentagoane, care la rîndul lor formau alte pentagoane mai mari, legate între ele prin pasarele aeriene; şi pe Omnerstark existaseră pasarele ca acelea, dar fuseseră apoi înlocuite cu aerodine. Si contraforturile arcuite care susţinuseră pasarelele la Hepta'Kirin se aflau aici, în faţa ochilor săi! Şi clădirea aceea, în amfiteatru... se asemăna extraordinar cu decrepitul Palat al Străbunilor, pe care-1 văzuse cînd era tînăr, cu ocazia primei sale călătorii în oraşul Companiei. . şi... O, Zei!

David holbă ochii, deoarece turnul acela, care le depăşea în. înălţime pe toate celelalte, se afla mult prea departe; dar imensul mozaic care împodobea una din faţade se putea vedea. Şi ceea ce văzu făcu să i se taie respiraţia.

Nu, nu se putea ca toate acelea să fi fost opera Companiei; David îşi repeta încontinuu acel lucru... Nu era acolo nici cel mai mic'indiciu al absurdităţilor tehnologice la care ea ajunsese, a! freneziei care era semnul cel mai reprezentativ al operei sale, al calculului rece şi mecanic, a! lipsei de orice graţie care o caracterizau. Dacă acel oraş avea ceva în comun cu Hepta'Kirin, acel ceva era farmecul părţii sale vechi, ce nu fusese încă atinsă de Conducători, ce nu fusese încă restructurată; nimic nu arăta acolo influenţa cartierului construit după cucerirea puterii de către Companie'. Dar, atunci, cum se putea explica prezenţa acolo a acelui mozaic? Acea reprezentare gigantică a simbolului celor Trei Planete...?

— Să coborîm, spuse el, străduindu-se să nu-şi trădeze surpriza şi starea de excitaţie de care fusese cuprins.

Săriră jos, unul cîte unul, prin acea ieşire a galeriei, înălţimea era destul de mare, dar reuşiră cu totii să sară.

5 î '

Doar Adenku ateriză greşit şi-şi scrînti o gleznă. David se aplecă asupra lui, şi se oferi să-1 ajute să meargă, apucîndu-1 pe după umeri; dar tînărul keneri preferă să se deplaseze singur, şchiopătînd şi schimonosindu-se de durere. David se gîndi că era de prisos să-şi ofere ajutorul, în orice formă ar fi fost; dar atunci ce dovadă mai voiau de la el, dacă le refuzau pe toate?

Luă hotărîrea să uite de tot si de toate. îngenUnche pentru a examina solul pe care păşeau. lira şi acela deosebit: nu părea a fi nisip comprimat, ci un material neted, de o culoare albă imaculată. Era tare şi în acelaşi timp moale, ceda la apăsare ca şi cum ar fi fost dintr-un strat de cauciuc. Deşi, inutil a o spune, nu era deloc cauciuc. Păşind pe el aveai o senzaţie ciudată: ceva reconfortant, plăcut. Era brăzdat de linii roşii foarte subţiri, ce păreau pictate, nu mai late dc jumătate de milimetru, dar foarte lungi, mergînd probabil de la un capăt la celălalt al cavităţii; se intersectau, formînd pentagoane cu laturile lungi, poate de zece, de cincisprezece metri, atît de mari încît oboseai urmărindu-le contururile.

- Continuăm excursia? îi întrebă pe kenerii care, peste măsură de uimiţi, se uitau de jur împrejurul lor cu gura căscată.

O porniră în direcţia primelor edificii şi, după vreo zece minute, ajunseră la ele. Pînă în clipa aceea nu întîlniseră nici o fiinţă vie, ca şi cum opera aceea măreaţă ar fi fost pustie, nelocuită; şi totuşi, în timp ce examinau cu privirea construcţiile, toate din piatră roşie, albă, albastră şi violetă, văzură pe cineva. Un om, un singur om, care mergea pe strada ce se pierdea în labirintul de locuinţe dinspre care nu se auzea nici un zgomot. David şi kenerii înaintau, şi, pe măsură ce necunoscutul se apropia de ei, David încercă din nou sentimentul acela neliniştitor de „l-am mai văzut", provocat de apariţia acelei figuri umane.

îi amintea de cineva de pe Omnerstark. Era un tip înalt, foarte slab, cu părul blond-închis şi cu umerii obrajilor foarte largi; dar, după cum se aştepta-în mod logic-era, totuşi, foarte deosebit de alţii. înainta cu un pas încet, ţeapăn, care nu era o caracteristică a nici unei populaţii din Sistem; purta o îmbrăcăminte multicoloră, de croială puţin zis extravagantă, cămaşă fără mîneci şi pantaloni largi, bufanţi. Pe antebratul stîng avea o brăţară de piele din care atîrnau ciucuri ce-i ajungeau pînă la încheietura mîinii. Purta nişte pantofi de o culoare galben-verde, aproape fluorescentă, şi avea pe braţ un tatuaj incomprehensibil. &

Cînd ajunse destul de aproape, David putu să-si dea seama de faptul că dacă, aparent, acel om ar fi putut trece neobservat doar schimbîndu-şi îmbrăcămintea, era de ajuns să-1 priveşti în ochi pentru a înţelege că nu era deloc aşa. Irisurile ochilor lui erau aurii, o culoare stranie şi vie, pătrunzătoare. Pînă şi pielea-i era aurie, deşi mai închisă, aproape maronie; privită de departe,

putea semăna cu pielea unui kishmeî, dar de aproape nu se puteau face confuzii.

David; vînătorii keneri şi acel individ se priviră, faţă în faţă, îndelung; era evident că proveneau din civilizaţii cu totul diferite. Trebuia găsit un mod de comunicare; şi David se gândi îndelung la acest lucru; dar totodată observă că omul zîmbea, cu un zîmbet ce nu se preta la echivocuri. Surpriza se adăugă altei surprize, cînd el rosti, într-o limbă yul aproape perfectă şi fără accent:

-Fiţi bineveniţi, fraţi ai Deşertului. Mă numesc Mihal Nedje.

Fură, cu toţii, prea surprinşi ca să poată rosti măcar o singură vorbă, dar omul care-i întîmpinase părea să fi prevăzut lucrul acesta. Continuă:

- Voi nu mă cunoaşteţi şi nu cunoaşteţi nici locul în care vă aflaţi, dar vă asigur că nu vă vreau răul, ci, dimpotrivă, tot binele; aş dori să veniţi cu mine, pentru a ne întîlni cu o anumită persoană... nu, nu, să nu vă fie frică.

David îl privi tintă, îndelung.

- Unde ne aflam? întrebă el. Şi cum se face că acest loc le-a rămas necunoscut oamenilor Deşertului?

- Vă pot spune totul pe drum, răspunse omul. Dacă veţi voi să mă urmaţi, am să vă conduc.

Grupul kenerilor se înşirui în spatele lui, si o porniră cu toţii la drum, printre locuinţele zugrăvite în culori bizare, privind de jur împrejur pentru a descoperi ce noutăţi le ofereau locurile acelea.

Omul care spusese că se numeşte Mihal Nedje îi conduse pe o stradă pavată, mărginită de edificii joase, ale căror faţade erau împodobite cu foarte frumoase dar ciudate mozaicuri irizate şi purtînd inscripţii incomprehensibile.

- Oraşul pe care-1 vedeţi, fraţii mei din Deşert, explică Mihal, se numeşte Enn. A rămas ascuns în această cavitate timp de mai mult de zece mii de ani, şi moare, zi de zi, fără nici o speranţă de a renaşte. A rămas necunoscut pentru voi din dorinţa' expresă a celor ce-1 chinuiesc... iar eu m-am răzvrătit, îngăduindu-vă să ajungeţi aici.

David observă că tipul acela continua să-1 privească ţintă pe Hakkri, într-un mod foarte ciudat. Ar fi vrut să-1 mai întrebe cîte ceva, dar nu mai avu timp.

- Ah, am ajuns, spuse ghidul lor, si arătă spre o clădire cu două etaje, de culoare roşie şi trandafirie, care se afla în faţa lor, la mică distanţă. Ajunseră la ea şi urcară, pe o scară exterioară, pînă la o amplă balustradă care înconjura zidurile locuinţei; Mihal se apropie de o uşă şi ciocăni în ea de cîteva ori. Nu se auzi nimic, nici un răspuns. David observă că omul continua să-1 măsoare cu privirea pe Hakkri din cap pînă în picioare, cu ochii săi de culoare aurie, vioi şi pătrunzători. Bătrînul keneri îl privi si el, surprins şi încurcat, neînţelegînd nimic.

Mihal ciocăni din nou, si rosti un nume:

-Dias!

Rosti încă o dată numele, si usa se deschise încet, si în

cadml ei apăru o femeie tînără, mică de statură, cu părul blond-aprins şi cu ochii de culoarea smaraldului. Părea obosită, poate mai mult psihic decît fizic. O auziră pronuntînd, de două ori, numele bărbatului, şi apoi nişte cuvinte într-o limbă necunoscută. Totuşi, tonul vocii ei vădea uimire.

Mihal o întrebă', în limba yul: ■

- Putem intra?

începu să vorbească şi ea în limba yul, invitîndu-i pe bărbaţi să intre.

Casa, constată David, era foarte simplă: o singură, mare, încăpere, în care se aflau cîteva fotolii, un pat, o rogojină-în capătul celălalt - , o mobilă semănînd cu un dulap, despre care nu se putea şti la ce anume folosea...

Urmă o scurtă prezentare; femeia se numea, deci, Dias. Cînd îi fii prezentat Hakkri, se întîmplă ceva neplăcut: ea holbă ochii şi bîlbîi un cuvînt ce semăna cu un nume, desi lui David nu i se păru a fi chiar aşa. Apoi femeia îşi îndrepta privirea îngrozită spre Mihal, în timp ce se întrebau, cu toţii, care să fi fost motivul unor asemenea reacţii şi a unei asemenea comportări.

- Aceşti oameni, spuse îClihal arătîndu-i cu mîna, sînt keneri. Locuitori ai Deşertului. Aş dori ca ei să afle cine sîntem noi şi cine trăieşte în acest oraş.

- Dar cum au ajuns aici?

Vocea femeii vădea agitaţie, ca şi cum n-ar fi aprobat gestul lui Mihal.

- Am deschis o breşă în cîmpul static periferic, răspunse el şi o voi menţine deschisă pentru ca ei să se poată întoarce în orice moment vor dori.

- Dar Conciliul... - spuse Dias.

El o întrerupse:

- Va trece ceva timp pînă îşi vor da seama de existenţa acelei breşe. Vom mai vedea, atunci.

Urmă o tăcere încordată, pe care Mihal o rupse adresîndu-se kenerilor:

- Acum zece mii de ani, pe acest tărîm au venit Strămunii noştri şi şi-au construit un adăpost... - începu el.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

_____5_____

Amintiri în nisip

Cine se ascunde pcnku că sc simte vinovat spune că o face pentru că acrul este spurcat.

Proverb keneri

SĂRBĂTOAREA MAICII FIGURILOR. La cel de al şaselea apel, Mihal se trezise dintr-un somn lung care nu-i lăsase nici măcar un vis plăcut şi nici nu-1 odihnise cîtuşi de puţin. îşi închipuise că aude vocea de neconfundat a lui Nanisoudhe, care-i găurea mintea pînă si atunci cînd se odihnea; deschisese ochii somnoroşi pentru a-i răspunde, dar rămăsese, încă o dată, dezamăgit. I se înfăţişară aceeaşi pereţi reci ai camerei sale şi strălucirea luminilor Helce, prin care Strămunii îşi făcuseră iluzia că puteau înlocui un soare invizibil şi inaccesibil, prin care îşi închipuiseră că puteau obţine efectul adevărat al unei nopţi şi al unei zile. Bineînţeles că pentru Mihal nu exista nici o deosebire; el nu ieşise niciodată afară în toată viata sa si nu văzuse niciodată un răsărit sau un asfîntit. Auzise doar că se vorbea despre acestea prin

Cronici, şi dacă lucrurile despre care se vorbea nu puteau fi şi văzute, atunci era
ca si cum ele n-ar fi existat.

?

Se ridică din culcuşul său, evitînd să rostească la fonoproiector Rugăciunea Figurilor; era o zi de Sărbătoare, o Sărbătoare la care el nu se simţea în stare să participe. Se duse la şifonier şi-şi alese un costum comod, nu cine ştie ce elegant, îl îmbrăcă în mod maşinal şi abia catadicsi să se uite în jurul său. îşi aduse aminte că în ziua aceea Dias trebuia să-1 informeze despre situaţia de pe şantier, care se părea că era foarte bună. Trecuse ceva timp de cînd nu mai fusese la program şi era nerăbdător să reînceapă lucrul.

Cuvîntul pe care i-1 comunicase Nanisoudhe îi bîzîia încă prin minte.

Cînd intră în bucătărie pentru a lua masa, auzi sunînd cel de al şaptelea apel. întreaga sa locuinţă era foarte sobră, foarte simplă, aşa cum se cuvenea să fie locuinţa unui Străin, care nu prea ţinea cont de tradiţiile triste şi apăsătoare ale Străbunilor, de amintirea lor. Era casa unui bărbat care în curînd avea să iasă din temniţa sa, avea să fugă în lume, să o vadă aşa cum era ea în realitate şi nu cum fusese. într-o vreme nici măcar nu nutrise speranţa care îl împingea acum să meargă înainte, să întoarcă paginile vieţii sale în aşteptarea clipei finale; dar într-un timp totul fusese diferit, foarte diferit. Si nu că lucrurile s-ar fi schimbat, cu adevărat, mult; dar se schimbaseră atît cît trebuia, si ceea ce conta mai mult era că se schimbaseră oamenii. Trecuseră sase mii nouă sute patruzeci de ani de cînd oraşul Enn fusese abandonat şi, încet-încet, bărbaţii şi femeile care îl locuiau reuşiseră să regăsească acele secrete care fuseseră părăsite sau uitate cu totul. Şi ele erău cheia vieţii lui Mihal, şi a vieţii multora dintre camarazii săi; camarazi care, la fel ca şi el, învaţaseră să uite trecutul, pînă şi propriul lor trecut, şi erau gata să se mişte. Să facă ceva, să construiască, să umble, să făurească un viitor care, oricît ar fi fost el de necunoscut, oricît de plin de mistere şi oricît, poate, de înspăimîntător (nimic nu excludea această posibilitate), nu se putea să nu fie mai bun decît prezentul.

Mihal se gîndise adesea la faptul că ceea ce făcea el era singura sa posibilitate de a se simţi, încă, viu. Nu era deloc plăcut, nu. Dar se părea că în aerul pur al oraşului Enn plutea o oboseală care-i cuprindea pe toti, ceva ca o boală, ca un germen care se tîra: era dorinţa de a te lasa să cazi, de a consimţi ca alţii să trăiască viaţa ta. Şi acei alţii - în cazul în speţa - erau Străbunii, cu tot ceea ce lăsaseră ei în urma lor.

Si Mihal nu voia să devină prada acelui germen; iar munca sa, destinul său de Străin aveau să-1 salveze.

Mîncă, fără ca acel lucru să-i producă vreo plăcere. Hrana aceea artificială din Enn era stătută şi insipidă; trecuseră, deja,
secole de cînd ultimele .crescătorii de animale pentru sacrificat dispăruseră, iar ultimele plante comestibile se uscaseră.

Mihal se gîndi: „Dă-i unui om oraşul perfect, si închide-1 acolo timp de zece mii de ani. Va fi dispus să-1 schimbe cu un loc în cel mai cumplit dintre infernuri".

Auzi bătîndu-se în usa de la etajul al doilea. îmbucă în grabă ceea ce mai rămăsese din mîncare, şi o porni pe scări în sus. Multe clădiri din Enn posedau sisteme hidraulice sofisticate pentru a le înlesni locatarilor lor să urce la etajele superioare, dar el optase pentru simplele scări fixe; se potriveau mai bine cu personalitatea sa şi cu ceea ce s-ar fi aşteptat de la el. îi aminteau de faptul că trebuia să se deplaseze în mod constant. „De nu, te vei prăbuşi" - îşi zise.

Cînd îi deschise, Dias îl salută cu deferentă. Era o femeie foarte tînără, mică de statură, plină de o căldură care iradia în jurul ei ca un halo; nu era din cale-afară de frumoasă.

Mihal o invită să intre, şi o conduse în salonul de la etajul al doilea, rezervat oaspeţilor, şi constată că întotdeauna îi făcea bine cînd o vedea. Lăsa în urma ei un sentiment de linişte, de pace, ceva ca un parfum.

- Te simt obosit, Mihal, spuse ea, în timp ce se aşezau pe fotoliile mari din salon, singurul confort pe care şi—1 permitea în casa lui. Abia te-ai trezit, nu?

- Da. E cam tîrziu, nu-i asa?

- Mihal...

Făcu o pauză, închizînd ochii, vrînd, parcă, să perceapă senzaţiile si emoţiile care mai pluteau prin cameră; apoi continuă, fară a deschide ochii:

- Nu e numai oboseala fizică. Tu eşti îngrijorat.

El zîmbi.

- Ştii, e ceva ciudat. Tu reuşeşti să-ţi dai seama de ce se petrece cu mine mai bine decît aş face-o eu însumi. Mă întreb cc anume vei înţelege atunci cînd vei reuşi să-mi citeşti în minte.

- Mihal, spuse ea, încruntîndu-se. Ştii bine că aş renunţa la cercetările mele numai si numai pentru ca tu să nu ai sentimentul că te-am privat de propria-ţi minte. Dar n-am încă un instrument de control care să-mi permită să pun capăt receptivităţii mele în ceea ce priveşte anumite persoane. în această fază a studiilor mele pot doar să asimilez influenţele

minţilor care mă înconjoară fără a putea exclude pe vreuna... sînt un receptacul empatic, Mihal. Scuză-mă, dar nu pot să mă abţin de la a percepe că tu nu eşti odihnit, că nu eşti calm. Este vorba de... proiect? Cel de la şantier?

El strînse din buze.

- într-un anumit sens.

Nu mai spuse altceva, şi Dias înţelese că ar fi fost nepoliticos să insiste. Exista o limită chiar în intimitatea dintre doi buni prieteni cum erau ei, şi dacă Mihal nu voia să vorbească despre acel subiect, era drept să fie aşa. Dar atmosfera pe care ea o percepea cu mintea ei versată era încordată si neplăcută. îi provoca o uşoară durere de cap, şi începu -să se teamă spunîndu-si că, dacă voia să scape de durerea aceea, trebuia să plece din casa lui Mihal.

înţelese că el aştepta vesti de la şantier.

5 i ᵣ ? 1

- Te aşteaptă cu toţii. Ne-a lipsit entuziasmul tău.

- Cum merge treaba?

- Foarte bine. Mai avem puţin şi terminăm lucrarea. Cred că va fi gata de Sărbătoarea Fluviilor Xrgintii.

- Atît de repede? înseamnă că aţi muncit mult în absenţa mea. Nu-mi închipuiam ca lucrarea să fi ajuns pînă în acel punct. '

- N-are importanţă cît de repede şi cu cîtă conştiinciozitate putem noi lucra. Fără tine nu vom putea termina lucrarea şi, chiar dacă am putea s-o terminăm, n-ar avea semnificaţie.

- înţeleg.

Zîmbi, simţindu-se măgulit de afirmaţia aceea; ştia că ea avea să perceapă acel lucru şi avea să se simtă mai bine, ceea ce se şi întîmplă.

-Aş putea ieşi, peste vreo cîteva ore, pentru a merge la şantier.' Sînt curios să văd rezultatele pe care aţi reuşit să le obţineţi fără mine. Dacă nu mă înşel, era problema circuitului de întreţinere... a fost rezolvată?

Ea zîmbi, cu satisfactie.

- Da. A fost meritul lui Hegrole. A modificat schema transmiţătorilor... nu prea mă pricep la lucrurile astea, dar mi se pare că a spus că inversase valvele de la evacuare şi că deviase intrările reciclatorului.

Mihal se gîndi preţ de cîteva secunde.

- A inversat valvele? întrebă, apoi, cu o expresie de uimire* admirativă: Fapt remarcabil, într-adevăr. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta mai înainte. Dar mă miră faptul că a reuşit s-o facă Hegrole. Ar fi fost o treabă grea pînă şi pentru Fushienzsu. Şi acum circuitul acela funcţionează?

- Hegrole a acceptat verificarea. N-a fost nici o problemă.

El tăcu din nou, cîteva clipe.

- Atunci e perfect, spuse. Toată cinstea celor care o merită. Dacă Hegrole a reuşit să rezolve problema aceea, poate că merită să fie promovat. Voi vorbi cu el despre asta, chiar astăzi.

Dias se ridică din fotoliu si deschise fereastra. Cupola de nisip comprimat, de culoare găfbuie, se afla la locul ei, deasupra lor; continua să acopere oraşul Enn, aşa cum o făcuse dintotdeauna, de mai bine de zece mii de ani. Femeia se trezi că încearcă să perceapă vreun miros prin aer, dar era inutil. Nu se schimba nimic în Enn, nici măcar culoarea cupolei. De multă vreme se dovedise a fi inutil faptul de a căuta ceva nou în oraşul care dormea, tăcut, în siguranţă, în ^atul său, preocupat doar 'de grija de a-şi păstra propria amintire şi de a perpetua proslăvirea Străbunilor.

„Oraşul Enn însusi este o amintire", se gîndi. „O amintire aruncată în nisipul acestei lumi pe care n-o cunoaştem."

Se aşeză din nou. Mihal era nemişcat, tăcut.

- Acum este rîndul tău să-mi spui cîte ceva. Ai stat închis aici timp de o săptămînă, fără a lăsa pe nimeni să intre, fără a vorbi cu nimeni. Ce s-a întîmplat? Cînd comunicatorul meu automat mi-a transmis că m-ai chemat, am venit aici într-o fugă.

- O săptămînă.

Părea, într-adevăr, foarte obosit.

- Nu mi-am dat seama că a trecut atîta timp. Ce ti-am spus mai înaintg de a mă închide aici?

- Că nu o să vii la lucru, pentru că ai... nişte probleme de rezolvat. La care eu m-am întrebat ce fel de „probleme" se pot rezolva într-o singurătate totală, fără a vorbi cu nimeni, nici măcar la fonoproiector.

Mihal zîmbi, si Dias simţi cum amestecul de emoţii care o

[7] 5 ş . ?

înconjurau devenea mai liniştit, mai relaxant. Era foarte sensibilă la stressul mental.

- Aşa, spuse el. Probleme, aşa am zis? Ştii, nu-mi mai aduceam aminte. Ai dreptate, era o scuză cu totul şi cu totul

«ţ-

idioată... dar eram prea ocupat pentru a mă gîndi la una mai bună. Adevărul e că... şi-şi coborî privirea... adevărul e că în tot acest timp mi-a vorbit Nanisoudhe...

- Nanisoudhe?

Dias holbă ochii, şi în acea clipă percepu tristeţea care-1 cuprinsese dintr-o dată pe Mihal, dorul de prietenul pierdut.

- Dar n-ai spus tu că el nu se mai afla pe această planetă?

- Dias... - şi-şi duse mîinile la frunte. Nu mi-a vorbit timp de aproape doi ani şi e greu... să-mi aduc aminte. îmi închipuiam că nu avea să mai intre niciodată în legătură cu mine. Şi l-am auzit apoi vorbind pentru prima oară în ziua Sărbătorii Armalya.

- Cu o zi înainte de a te închide în casă?

- Exact. Ştiam că avea să revină în zilele următoare, şi voiam să ascult, în singurătate, ceea ce avea să-mi spună. Nu voiam să fiu deranjat. Iartă-mă că nu ti-am spus acest lucru imediat... dar eram foarte nervos, eram... întors pe dos.

Ea încuviinţă, îngîndurată.

- înţeleg. Este primul contact cu un Nantu pe care îl avem de la uftima Sărbătoare a Gîndurilor. Merita să faci ceea ce ai făcut.

Urmă ,o clipă de tăcere încordată, apoi Dias întrebă, cu delicateţe:

- Ce ţi-a spus, Mihal?

Bărbatul se cufundă în liniştea gîndurilor sale. Dias nu putea să le perceapă, dar sesiza, totuşi, senzaţiile acelea pe care el le lăsa să se vadă, şi înţelese că erau multe lucruri pe care el nu i le spusese. Erau multe, care trebuiau să rămînă doar între el şi Nanisoudhe, cum era drept să fie. Nu era uşor să fi un receptor al gînduri lor cuiva care pîecase şi îşi pierduse propria-i minte, o Extremitate înţepenită. Nu era uşor, pentru că Stimulul nu le putea încredinţa decît prietenului, fratelui, iubitei; şi uneori primitorul ar fi dorit să fie un străin. Unele amintiri şi experienţe îi reveneau în memorie ori de cîte ori Stimulul îsi trimetea pseudopodele minţii sale să le atingă pe cele ale persoanei căreia i le încredinţase... experienţe şi amintiri, care erau atît de dureroase, în depărtarea lor, încît să te facă să doreşti să nu le mai fi avut niciodată. Era ceva cumplit pentru Străinii care erau supuşi unei asemenea obligaţii - să fie conştienţi de o lume pe care o pierduseră, să audă vocea persoanelor celor mai dragi şi să ştie că ele nu-şi aduceau aminte de nimic.

- Mi-a spus... cuvinte.

- Cuvinte? Cuvinte din lumea de din afară?
- Da.'Unele sînt: Haurem'los Sheri Nhar.
- Locul Cîmpiei care Arde... Deşertul.
- Cum de le stii?

5

-Au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus Challia după ce a plecat.
- Iartă-mă. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta.

Sora lui Dias părăsise, în chip de Nantu, oraşul Enn de aproape zece ani si murise în locul pe care indigenii planetei îl numeau Marea Cimpie. Pentru ea - Dias -, care era pe atunci atît de tînără... ceva mai răsărită decît o copilă... fusese un şoc îngrozitor, oribil, faptul de a simţi în propria-i minte, hipersensibilizată, spasmele de agonie şi de durere ale Challiei.

- N-are importanţă, spuse ea. Continuă.
- Au fost apoi alte cuvinte: Shamshal'kile.
- Hmmm. Nişte cuvinte noi. Ştii ce înseamnă?

Clătină din cap.

- Totul a fost ca un fulger. N-am avut timp să înţeleg la ce anume se refereau. Cînd le-am auzit mi-au dat o senzaţie de teamă.

Dias reflectă o clipă.

- Poate că Heng Darmat ar reuşi să ne explice ce înseamnă. Nu l-am mai văzut de multă vreme, dar ştiu că Nantu a sa e foarte comunicativă, şi îi vorbeşte aproape în fiecare zi. Se căsătoriseră mai înainte ca ea să plece şi... - zîmbi - ... ştii cum e... îndrăgostiţii, dintr-un motiv sau altul, reusesc adesea să rămînă în strînsă legătură, chiar dacă Stimulul nu ştie să comunice. Oricum, Nantu a lui Heng îi vorbeşte deseori în limba de pe această planetă, pe care, datorită ei, o cunoaştem si noi.

- Ştii că eu cunosc bine limba aceasta... dar Shamshal'kile reprezintă pentru mine cuvinte cu totul noi. Shamshal pare a fi un cuvînt derivat din tenebre, întuneric... iar n 'kile înseamnă zi. Vasăzică Ziua întunericului, ziua nopţii... da, ştiu că pare stupid, dar nu ştiu ce altă interpretare i-aş putea da.

- Poate că înseamnă tocmai aceasta.

-Noapte? Hmrnm... - după o clipă de chibzuire, Mihal clătină din cap. Această planetă nu se roteşte în jurul propriei sale axe. O emisferă înseamnă zi, şi o emisferă înseamnă noapte. Poate că în sensul acesta trebuie înţelese cuvintele. Ceva care se află atît pe partea luminată cît şi pe cea din umbră?

- Mă rog, nu se rotea pe vremea cînd Străbunii au venit aici. Dar de atunci au trecut zece mii de ani.

El zîmbi şi-i spuse pe un ton glumeţ:

- Eşti o 'foarte bună studentă în telepatie, Dias, dar n-aş putea spune acelaşi lucru şi despre cunoştinţele tale în materie de astronomie. Atunci cînd o planetă îşi încetează mişcarea în jurul propriei sale axe înseamnă că o face pentru totdeauna. Nu e acelaşi lucru cu a întoarce un arc de ceas după ce acesta s-a oprit. S'înt gata să pun pariu că situaţia nu s-a schimbat acolo, afară.

Dias făcu un gest cu mîna. ,

- Oricare ar fi situaţia, navigăm în goi. Poate că Heng ar fi în măsură să ne spună ceva... este cel mai bine pregătit, în materie, dintre noi toţi.

Se ridică.

- lartă-mă, Mihal, dar chiar că trebuie să plec. E tîrziu, mai tîrziu decît^ mi-aş fi putut închipui, şi Maestrul meu m-o fi aşteptînd. îti convine să continuăm discuţia după Apelul Centrai?

Mihal se uită la ceas. Era deja tîrziu.

- Foarte bine Voi avea timp să trec şi pe la şantier.

O însoţi pînă la uşă.

înainte' de a ieşi;, Dias îl mîngîie pe un obraz, şi eî simţi dulceaţa, gingăşia acelui gesO

-Nu -ti fă griji, Mihal, spuse ea. E inutil. Peste puţin timp noi vom' pleca de aici şi vom uita de toate acestea. Şi Impulsurile noastre, vor uita şi ele. E trist, ştiu, dar... ele şi-au aflat deja locul pe care l-au pierdut la Enn, şi'l-au găsit ieşind de aici si intrînd acolo, în acea lume pe care n-o cunoşteau. koi nu ne-am aflat încă acel loc, trebuie să-1 găsim şi să vedem ce anume ne rezervă.

La periferia oraşului Enn, dincolo de incintă, acolo unde cerul de nisip cobora în curbă si atingea solul, acolo se afla şantierul Străinilor. Conciliul care administra acea microlume

5

muribundă hotărîse că proiectul trebuia să fie înfăptuit cît mai departe posibil de ochii Cetătenilor Oneşti, apreciind că era un lucru „deviationist si atîtător la răzmerite". Pizma pe care

5 9 9 5 9 *

Oneştii o purtau Străinilor începea să devină mai pronunţată, mai evidentă, şi singurul factor care împiedica o prigoană în toată regula era certitudinea că Străinii aveau să părăsească în curînd oraşul Enn.

Astfel că ei se adunaseră în acea mică zonă părăsită, un spaţiu care abia ajungea pentru lucrarea pe care trebuiau s-o execute. Si atunci cînd Mihal se duse acolo, văzu că lucrarea, care se affa în fata sa, era aproape terminată. Admiră constructia aceea din oţel şi cristal, înaltă cît cincizeci de staturi de om'şi lungă cît două sute, care era aproape gata să-şi ia avîntul.

Era o astronavă.

Mihal ştia, de cînd îi spusese Nanisoudhe, că planeta aceasta si multe altele reuşiseră să ajungă să cunoască zborul spaţial'. t)eci, un spectacol ca acela ce i se înfăţişa înaintea ochilor âr fi apărut drept ceva normal, convenţional. Dar pentru oraşul Enn nu era deloc aşa.

Enn nu avusese niciodată nevoie de nave spaţiale sau de vehicule aeriene. Unde să zboare locuitorii săi, îngropaţi sub suprafaţa planetei? Aşa încît secretul fusese uitat, pierdut în Analele Muzeului Frăţiei (ce cuvînt ridicol, aici!) sau în Cronicile Străbunilor. Timp de şapte mii de ani, nimeni nu-şi mai amintise cum arătau o navă spaţială sau stelele, sau constelaţiile; ceea ce Străbunii cunoscuseră, cu atîtea si atîtea milenii mai înainte de a construi oraşul Enn, se prefăcuse în praf şi pulbere. După ce vocile lor, răzbătînd prin Cosmos, fuseseră captate de receptoarele oraşului, după ce

locuitorii săi se lăsaseră pradă regretelor şi dorului, documentele se îngălbeneau şi se degradau.

Apoi, încet-încet, se întorseseră la lumină.

Cu două sute de ani mai înainte de arunci, un grup de cetăţeni care aveau să fie apoi numiţi Străinii, hotărîse să se răzvrătească împotriva imobilismului care îi oprimase timp de milenii. Se dedicaseră cu trup şi suflet ideii şi dorinţei de a fugi din oraş, pentru a cunoaşte lumea din jurul lor şi pentru a regăsi locul de baştină al Străbunilor, din care aceştia plecaseră. Şi regăsiseră, actionînd cu multă răbdare, secretele navigaţiei i spaţiale.

Reconstituiseră, cu sîrguinţă şi pasiune, textele antice, strînseseră materialul de care aveau nevoie, tot studiaseră si tot calculaseră; după două sute de ani de muncă, ajunseseră fa un rezultat, pe care Mihal îl admira acum. Astronava, înaltă, mare, aproape gata să-şi ia zborul, se afla acolo, în faţa sa. Şi Cetăţenii Oneşti o arătau cu degetul, ca fiind un exemplu de prostie şi de nebunie, şi rîdeau de ea; şi nu se interesau de ea cîtuşi de puţin. Si nici acum, cînd realitatea dovedea greşeala lor, ei nu voiau s-o accepte.

Trecu dincolo de intrarea în şantier, fără a-şi lua ochii de la impunătoarea navă; aproape fară să-şi dea seama, se trezi înconjurat de prieteni şi cunoscuţi, si toţi îl salutau si-1 întrebau de sănătate si care fusese motivul absentei lui. Mihal ocoli obstacolul, spunînd că nu se simţise bine, şi, pentru a scăpa şi de alte întrebări, schimbă discuţia, îndreptîndu-se spre proiect, modul în care el se înfăptuia.

îl văzu pe Hegrole ieşind din navă, spaţiul care fusese destinat să-i găzduiască pe Străinii care ar fi vrut să hiberneze acolo în timpul călătoriei; îl salută şi-1 chemă la el cu un semn.

- Mihal! spuse tînărul tehnician, murdar de praf şi de ulei lubrifiant. Sînt fericit să te văd.

îşi şterse mîinile de o cîrpă pe care o purta atîrnată de cingatoare, şi se salutară cu salutul obişnuit între Străini.

Mihal privi tintă nava, şi văzu că era, într-adevăr, aproape terminată.

-Mi-au spus că ai reuşit să rezolvi problema întreţinerii, Hegrole.

Tînărul păru a fi luat prin surprindere. Zîmbi fără să spună nimic. Mihal îl luă de braţ, şi se îndreptară spre pasarela care ducea în interiorul navei.

- Ai fost cu adevărat priceput, îi spuse, în timp ce urcau spre uşa de la intrare. Te felicit.

- îţi mulţumesc, Mihal, dar n-a fost... /

- Hegrole, dacă ai reuşit să faci un lucru care ar fi fost greu chiar pentru un tehnician ca Fushienzsu, atunci meriţi să fii promovat, să obţii o categorie cel puţin egală cu a lui.

Intrară în imensul salon panoramic. Geamurile urmau să fie instalate, iar spaţiile de locuit semănau cu nişte orbite mari, goale, prin care se puteau vedea ceilalţi tehnicieni Străini, la eîţiva metri dedesubt, care sudau pe corpul metalic plăcile

antifricţiune. Era o mişcare frenetică, de jur împrejur: un du-te-vino de bărbaţi şi femei care cărau scule şi instrumente de control; alţii făceau legătura dintre sistemele electronice si generator. Fusese greu să se strîngă

tot materialul necesar în spaţiul strîmt al oraşului Enn: o mare parte din acel material fusese luată din epavele anticelor astronave ale Străbunilor, care fuseseră construite într-un mod atît de perfect, încît mai puteau fi folosite - parţial, ce e drept - chiar după multe, multe secole. Restul fusese construit - specia! în acel scop - de către Străini, care începuseră lucrările de realizare a proiectului, cu răbdare, cu două sute de ani mai înainte. Nimeni n-ar mai fi putut construi o altă astronavă după aceea; dar ace! lucru nu interesa pe nimeni în afară de Străini, care peste puţin timp aveau să părăsească oraşul Enn pentru a se întoarce în Galaxia din care Străbunii lor pfecaseră cu milenii mai înainte; o Galaxie care se afla la o depărtare de sute de ani-lumină, din care stirpea lor se pornise întru măreaţa operă de colonizare, de care pomeneau Cronicile.

Hegrole făcu ochii mari, cuprins de uimire.

- Dar, Mihal... Fushienzsu este cel mai mare tehnician pe care-1 avem... eu nu mă ridic nici măcar la jumătate din valoarea lui şi nu pot...

- Hegrole, te subapreciezi. Am vorbit cu Fushienzsu chiar în ziua Sărbătorii Cerurilor şi Vînturilor, şi el are o părere foarte bună despre tine. Spunea că are nevoie de un asistent, si te-a propus pe tine... îţi mărturisesc că eram puţin sceptic, şi sper că nu-mi vei purta pică pentru asta. Dar dacă pînă acum aveam îndoieli în privinţa ta, vreau să-ţi spun că de cînd ai avut interventia aceea ia valve şi la intrările reciclatoarelor, îndoielile au dispărut. Voi vorbi cu el chiar astăzi, imediat ce-1 voi vedea.

- Eu... mulţumesc, Mihal.

- Nu-mi mulţumi.

Tonul vocii sale deveni nerăbdător!

- Acum du-mă să-mi arăţi cum merge treaba. Dias mi-a spus că totul trebuie să fie gata de ziua Sărbătorii Fluviilor Argintii.

- Da, Mihal.

Hegrole îl conduse pe coridoare, în spaţiile de locuit, în compartimentele motoarelor; şi toate păreau a fi gata, sau aproape gata. Nu existau nici un fel de îngrijorări în legătură cu
plecarea; proiectele Străbunilor fuseseră aplicate întocmai, şi acele proiecte nu lăsau nişte marje la întîmplare. De ziua Sărbătorii Fluviilor Argintii - pentru prima dată după zece mii de ani - cîmpul static care menţinea stabilă şi constantă cavitatea aceea din nisip în care se afla oraşul Enn avea să fie modificat; şi se va fi deschis o poartă spre cer. Şi pe acea poartă avea să plece nava Străinilor în călătoria sa spre Galaxia Străbunilor, spre lumile în care ei fiinţaseră. Nu era chip de ştiut dacă acele lumi mai existau încă sau nu; dar monotonia vieţii pe care o duceau îi determina pe oameni să aştepte, cu nerăbdare, momentul plecării, momentul fugii, şi să accepte cu seninătate perspectiva unei călătorii care avea să dureze, poate, secole. Un loc în cel mai cumplit dintre infernuri, da... Mihal zîmbi la gîndui acesta. Dar nava era cea mai frumoasă, cea mai nouă creaţie a oamenilor din Enn.

- Fără entuziasmul tău n-am fi ajuns, niciodată, la liman, constată Hegrole.

Mihal se zbătuse mult pentru a chezăsui ca acea construcţie să fie terminată cît mai curînd. Proiectul fusese început cu două sute de ani înainte,

dar se înfăptuia în mod lent... şi riscase să se împotmolească din cauza ostilităţii Conciliului; Mihal îi ajutase pe camarazii săi să înlăture îndoielile şi incertitudinile, să reia studiile şi controlul situaţiei. Timp de o sută de ani nici un Străin nu făcuse dovada curajului său, a forţei sale morale şi el devenise, în scurt timp, conducătorul şi îndrumătorul micului grup de răzvrătiti nemulţumiţi, aventurieri fără vreo ţintă care să le garanteze izbtnda.

în timp ce cei doi străbăteau coridoarele, în timp ce Mihal îi saluta pe prietenii care lucrau cu osîrdie, din spaţiul acela imens, care despărţea viaţa şi mintea sa de cele ale unui prieten, se ivi ceva. Simţî cum, încet-încet, gînduri le sale nu-i mai aparţineau. Mintea sa se separă în două părţi, din care una era el însuşi, conştient, lucid, iar cealaltă era un mesaj. Un mesaj scurt, dar care se încăpăţîna să rămînă în fiinţa lui ca şi cum ar fi fost gravat cu litere de foc.

Tot ceea ce se afla în jurul său dispăru. Vocea îi pătrunse în minte, şi el, doar el, îl auzi pe Nanisoudhe care-i vorbea.

Era ca si cum s-ar fi trezit dintr-un somn. Apoi auzi dintr-o dată cum îl strigă prietenii săi, şi imaginea pieri. Dar ceea ce-i dezvăluise mesajul era ceva extraordinar.

- Mihal, ce se petrece cu tine?

- Te simţi bine?

Se scuturâ.

-Eu... eu... o porni, cu paşi mari, spre ieşire, urmat de Hegrole, care era uluit.

- Mihal! Unde te duci? Aşteaptă!

- Hegrole, spuse el, întorcîndu-se. Trebuie să plec pentru o clipă. Mă voi întoarce repede, nu-ţi ta probleme.

O luă la fugă şi ieşi din astronavă. Coborî pe sol şi se îndepărtă de şantier în grabă. Trebuia să facă ceva. Se opri, gîfîind, cu inima bătîndu-i nebuneşte, căutînd cu desperare un mod de a acţiona.

Acum se afla în spaţiul în formă de inel care se întindea între Perimetru şi pereţii cavităţii. Mintea îi fu străpunsă de noi imagini, de'noi gînduri. Căfdura soarelui acelei planete, pentru el invizibilă, îl răni, şi lumina reflectată de nisip îl orbi. Preţ de o clipă fu într-un corp diferit, un corp care ieşea dintr-un spaţiu închis şi se afla în faţa întinderii nemărginite a Deşertului. Mihal vedea pentru prima dată cum arăta planeta „afară"; şi o vedea fără a se afia realmente acolo. în jurul lui apărură alti oameni, imagini indistincte, confuze... putea vedea doar culoa'- rea închisă a pielii lor. Auzi cum scîrtîie nisipul sub picioare, deşi ştia că păşeşte pe stratul alb de ukitex, brăzdat de liniile roşii ale cîmpului static, care constituia solul din Enn. Peste numai o clipă viziunea psihică dispăru, cu senzaţii cu tot... Mihal se afla, tot singur, în zona goală de lîngă pereţi. Periferia oraşului era departe, poate la jumătate de milă, şi la aceeaşi distanţă, în spatele său, se afla şi şantierul, cu astronava care domina spaţiul din jur. Şi puţin mai 'departe se afla peretele curb care se înălţa acolo pentru a proteja oraşul.

Lui Minai i se păru că tot trupul său era în flăcări şi că mesajul se detaşa, net, pe fondul lor: . Nanisoudhe e pe cale de a se întoarce aici!

Privi în jurul său, neliniştit. Trebuia să găsească un mod de a intra în legătură cu el! Era aproape, foarte aproape. Dar cum să facă?
îl străfulgera o intuiţie. Alergă pînă la peretele de nisip comprimat, şi se rezemă ae el, gîfîind. Căută cu privirea şi văzu trei găuri circulare, la o înălţime de trei sau patru metri, egal distanţate între ele. Cîndva, cu milenii înainte, fuseseră
conducte pentru aerisire, dar fuseseră apoi astupate de cîmpul static atunci cînd aerul începuse să fie reciclat din interior. Trebuia să existe vreun mod de a le destupa.

O altă străfiilgerare! Căldura soarelui şi oboseala omului care alerga, alerga cu desperare, nu, nu era fugărit ci fugărea el... gonea după... după...? Mici forme cu patru labe care se mişcau printre dune...

„Se apropie! Trebuie să mă grăbesc!"

Gîndui că avea să-1 revadă pe Nanisoudhe îl făcu să alerge şi mai tare, fără a-i păsa de ceea ce ar fi putut să se întîmple. Se opri chiar sub una din conducte, si găsi butonul care putea anihila acea mică porţiune a cîmpufui static. în nisipul Deşertului, undeva mai sus, se va fi căscat o gaură în care ar fi căzut cineva. N-avea chip să ştie, să fie sigur că acel cineva va fi fost Nanisoudhe; dar erau multe şanse. Totul era să fie atent la , chemările mintii.

Inima îi bătea puternic, mai-mai să-i crape. Se apropie de peretele tare ca granitul şi întinse mîna, căutînd, pînă ce dădu de buton.

Altă lumină. Goana continua, şi mai erau şi alte figuri omeneşti de jur împrejur. Imagini indistincte, sterse... dar era aproape, atît de aproape... Goana continua şi, dintr-o dată, Mihal stiu că acela axa locul...

„Acum! Acum!"

Apăsă cu forţă pe buton.

Auzi ceva, ca o învolburare de apă, care venea din galerie. Reuşise: cîmpul fusese anihilat, acolo înăuntru. Aşteptă viziunea,'dar nimic. Mintea sa nu şe mai despărţea acum, nu mai percepea imagini văzute cu alţi ochi...

Nici un zgomot.

Mihal se gîndi că acel lucru nu însemna neapărat că dăduse chix. Spaţiul acela al cîmpului static avea să rămînă deschis timp de cinci minute, mai înainte de a se reînchide automat. Avea să aştepte. Nanisoudhe era atît de aproape, atît de aproape...

Se îndepărtă în direcţia oraşului. Dacă ar fi venit cineva, l-ar fi văzut... şi apoi simţea nevoia de a se mişca, de a se relaxa.
Cu cît se gîndea mai mult la ceea ce făcuse, cu atît i se părea că fusese o nebunie. Dar nu mai era timp s-o dreagă... nu, avea
să aştepte. Avea să aştepte, şi poate că Nanisoudhe avea să vină, cu adevărat...

Dias încerca să-si extindă mintea cît mai mult în felul acela deosebit, pe care-1 învăţase de la sora sa. Era o treabă grea şi dureroasă; nu era, desigur, un exerciţiu pentru începători. Descoperise, de puţin timp, că reuşea să o facă fără ca durerea şi urletul percepţiilor - împinse pîna la maximum - să devină d'e nesuportat. Eră vorba de a-şi concentra mai întîi privirea, apoi, treptat, toate procesele mintale asupra unui punct oarecare din încăpere: .o

zgîrietură pe perete, un grăunte de praf, orice. De a-si concentra fiecare gînd asupra acelui lucru neînsemnat, minut după minut... de a uita totul şi de a privi ţintă acel lucru pînă ce se va fi aprins o luminiţă. în acea clipă, mintea va fi ajuns la punctul optim de echilibru pentru a continua exerciţiul. Simţul empatic - pe care Dias îl dobîndise în acei primi ani de iniţiere a sa în telepatie - atingea în acea clipă culmea puterii sale... dar imaginile propriu-zise, clare, încă nu apăreau. Se aflau pe o, treaptă mai jos a citirii propriu-zise în gînduri.

Strălucirea din spatele retinei sale crescu în intensitate şi deveni asemănătoare unui glob de culoare portocaliu-aprins, î'n care orice lucru se estompa, apoi dispărea. Dias îşi contractă muşchii, şi globul oscilă puţin.

Se simţea liniştită. Mintea sa se mişca, şi ea înainta, încet, cu paşi şovăielnici, spre rezultatul care era disecarea ei în întregime, analiza metodică si atentă a părţilor operante. Nu poseda încă facultatea de a lovi ţinta în plin, dar începea să înţeleagă.

în raza ochilor i se iviră alte două globuri de culoare roşie strălucitoare. în acelaşi timp simţi în urechi un bîzîit. Dar continuă explorarea „lucrurilor". Văzu nişte structuri si suprafeţe care cedau, se relaxau, şi înţelese ca erau structurile propriului său creier. Pătrunse mai adînc, ca un pumnal ascuţit.

La un moment dat simţi că era pe cale de a prinde ceva.

Se contura o imagine, şi cu ea apărea şi o uşoară durere. Capta gînduri! Nu simple emoţii generice, ci gînduri bine precizate! Inima începu să-i bată mai repede.

Scoase un geamăt. Se concentră, dar în scurt timp imaginile, în loc să devină mai clare, dispărură. Nu! Nu putea să le lase să plece! Trebuia să le reţină!

Durerea crescu.

Fu cuprinsă de un spasm. Globurile de culoare roşie explodară violent şi dureros.

Si încă si încă si în...

-Dias!

Se scutură. Vocea venea din afară, şi cineva bătea ia uşă, cu insistentă.

- Dias!

Capul îi amortise şi în ochi i se aprindeau lumini intermitente. Se ridică de pe rogojina pe care stătuse tolănită pînă atunci, si-şi dădu seama de faptul că acel simplu exerciţiu, acea scurtă incursiune în facultăţile gîndirii sale o stresase şi fizic. Trebuia să fie mai atentă. Dar fusese ceva atît de...' îmbătător, atît de extraordinar! Să te extinzi cu mintea, să vezi cu mintea...

Se îndreptă spre uşa apartamentului său, în timp ce vocea aceea continua s-o cheme. Stăm, cîteva clipe, să-i treacă năuceala, apoi deschise. în faţa ei se afla Mihal şi... Dumnezeule Atotputernic!

- Mihal, bîigui ea. Mihal, ce-ai făcut?

El nu răspunse, şi emoţiile sale erau un ciudat amestec de spaimă, plăcere, excitare, Şi, cu ale sale, se amestecau şi alte senzaţii... alte mesaje, atît de ciudate, diferite şi totuşi asemanătoare... erau emoţiile oamenilor care se aflau în spatefe iui: oameni înalţi, îmbrăcaţi în tunici de culoarea

nisipului... toţi cu pielea de cufoare închisă, în afară de unul, a cărui piele era roşie şi părul castaniu-închis, la fel ca ale unor locuitori din Enn... Dias înţelese că putea să fie vorba de locuitori din lumea exterioară, din Deşert, pe care doar Stimulii îi putuseră vedea! Dumnezeule, cum' de-i putuse aduce Mihal acolo? Apariţia acestora o tulbură. îl privi ţintă pe Mihal, încă o dată, dar'el spuse, calm, în limba pe care o învăţaseră din comunicările cu Stimulii:

- Putem intra?

Dias înţelese că Mihal folosea limba aceea din amabilitate faţă de oaspeţii săi, pentm a nu le da impresia că vorbeau, cumva, despre ei.

Ea răspunse în aceeaşi limbă:

- Esti oricînd binevenit în casa mea. împreună cu oricine te-ar însoţi.

5

Locuinţa sa era, dacă se putea spune aşa, şi mai spartană decît cea a lui Mihal; o initiată într-ale telepatiei trebuia să se concentreze numai şi numai asupra persoanei sale. Dar camera de zi era mare, primitoare, şi ea invită grupul de bărbaţi să se aşeze. Erau opt, fără a-1 socoti pe Mihal. Ii fură prezentaţi, şi numele lor erau foarte, foarte stranii. Adenku, Jharna, David, Theryf... cînd privirea i se opri pe chipul unuia dintre bărbaţii cu pielea de culoare închisă, tresări de uimire. Cunoştea acel chip! Se schimbase, era mai scofîlcit şi culoarea pielii era diferită... dar...

- Na... Nanisoudhe, bîigui ea.

Se întoarse pentru a se uita la Mihal, a cărui faţă nu trăda nici o expresie. Deci acela era motivul pentru care le dăduse voie străinilor să intre în oras!

„Mihal... Mihal... Ce ai făcut? Cum ai putut să faci una ca asta?"

Bărbatul cu chipul întunecat o pironi cu privirea într-un mod ciudat.

- Mă numesc Hakkri Manaus, spuse el.

Dias se gîndi că acel bărbat nu putea, desigur, să-şi aducă aminte, dar continua să-1 privească. Se gîndi că nu era cazul să insiste, mai ales că pe chipul lui se citea o uimire autentică. N-o recunoştea, după cum, probabil, nu-1 recunoscuse nici pe Mihal. Poate că mai tîrziu, cine mai ştia... poate că trebuia să intre în atmosferă, pentru a-şi putea aduce aminte.

- Aceşti bărbaţi sînt keneri, îi explică Mihal. Locuitori ai Deşertului. Vreau să le explic cine suntem noi şi cine locuieşte în acest oraş.

Tăcu, şi Dias simţea că el e cuprins de o emoţie indefinibilă.

Preţ de o clipă, privirile trecură rapid de la unul la altul, într-o nehotărîre şi o teamă pe care nimeni din cei prezenţi nu le mai încercaseră...

- Cred că am putea sta puţin de vorbă cu ei, Dias, conchise Mihal, încrucisîndu-si braţele.'

CAPITOLUL AL SAPTESPREZECELEA

_____5_____

Legile a două lumi

Tu crczi că cu glumesc? Dă-mi voie să tc întreb ceva. Dacă ai descoperi că planetele nu sunt deloc niste sfere solide, ci, dimpotrivă, ceva, eteric şi de neatins; dacă ai descoperi că stelele nu sînt altceva decît scuipatul vreunui zeu înâîriat; dacă ai descoperi că sub picioarelc talc nu se află pămînt, ci un univers uriaş locuit de niste flinte nu mai mari decît un atom din trupul tău,

atunci m-ai credc? Ai crcdc ceca cc ti-as spune, ai crede că nimeni dintre noi nu ştie, în realitate, ccea cc se ascunde într-o clipire?

Diri Cel de al Treizeci şi Unulea Dialog al filozofului preistoric Vanleesh (Gamma Alcyonis, din documentele transcrise, în Anul Stelar 5067 dc servitorii Preastrălucitului Domn Calhadsu).

SĂRBĂTOAREA PIETRELOR DIN DARUNAYVE. Era în cea de a doua zi de cînd kenerii sosiseră, pentru prima dată, la Enn, cu ajutorul cetăţeanului Străin Mihal Nedje. Se înapoiaseră pe la casele lor, apoi veniseră din nou la Enn; dar nici unul dintre Străini nu vizitase locurile în care trăiau kenerii. Cu toate acestea, în oraşul coloniştilor şi tribul Huwutky condus de jharna Qhuffar începură să se stabilească, treptat, relaţii care nu aveau caracter oficial, aceasta pentru că problema nu fusese încă prezentată în faţa Conciliului. Pentru moment, acel episod era marcat doar de extravaganţa şi temeritatea lui Mihal... dar în foarte scurt timp în întregul oraş se răspîndi vestea că nişte străini se strecuraseră în locul secret, violînd tradiţiile străbunilor. Mulţi dintre Cetăţenii Oneşti priviră acel lucru aşa cum priveau mai toate lucrurile care n-aveau a face cu Sărbătoarile, adică cu indiferentă.
3 . ..
- Un Străin - spuneau ei - unul dintre acei smintiţi care nu stiu să facă altceva decât să-i trimită la moarte, în iumea de afară, pe cei mai buni telepaţi ai noştri... Şi adăugau: Dar va
trece, va trece... - ca şi cum ar fi fost vorba de o îngîmfare tinerească sau de un capriciu de puşti. Scuza lor de a nu voi să comunice cu oamenii aceia era că nu le cunoşteau limba. Dar Mihal se aştepta la necazuri mari, atunci cînd Conciliul avea să fie informat, în mod oficial, despre acel lucru. Cîrmuitorii oraşului - conservatori, reacţionari - nu vor fi văzut cu ochi buni acea sosire nedorită.

Şi totuşi nu reacţionaseră toţi la fel. Mihal avu plăcuta surpriză să vadă cum unii Cetăţeni Oneşti se trezeau dintr-o dată din letargia lor si se interesau de Oamenii Desertului. Cele
r% 9 5
două populaţii învăţau, încet-încet, să se cunoască.

în timp ce proiectul construirii navei spaţiale ; se înfăptuia rapid, un alt proiect, conceput de Mihal, începea să prindă contur. Şi ceea ce era de-a dreptul ironic era faptul că nu mai stia care fusese motivul care-1 determinase să iniţieze acea invazie paşnică.

Omul acela căruia îi spuneau Hakkri Manaus... omul acela despre care Mihal era aproape sigur că era Nanisoudhe, Impulsul care-i încredinţase lui propriile-i gînduri, omul acela nu dădea nici un semn cum că i-ar recunoaşte, pe el sau pe Dias, sau măcar oraşul în care trăise şi studiase timp de aproape jumătate de secol. Mihal ştia că Nanisoudhe nu era mort, pentru că ar fi perceput acest lucru; dar nu mai primise mesajele lui din ziua în care Hakkri intrase în oraş. Era greu să aibă certitudini... dar gîndurile acelea fuseseră atît de intense, atît de vii, ca şi cum Nanisoudhe s-ar fi aflat, cu adevărat, acolo, în punctul în care Mihal anihilase cîmpul static... era atît de sigur că era vorba de el, încît suferea pentru că omul - care fusese pentru el mai mult

decît un prieten, mai mult decît un tată - nu recunoştea nimic din trecutul său.

Vorbise despre toate astea cu David, în timp ce-1 conducea să viziteze astronava.

O persoană cu totul deosebită, acel David. Aparţinea unei populaţii diferite de cea a kenerilor, şi-i explicase că planeta sa natală nu era Kendall, ci alta, care se afla la circa cinci ani- lumină de acolo. Spunea că ajunsese acolo în urma unei serii de împrejurări, dar Mihal nu înţelesese mare lucru. Se părea că fusese victima unei maşinaţii complexe, avînd drept scop procurarea unui profit mai mare si a unei mai mari puteri economice pentru o clasă de conducători privilegiaţi şi fără

scrupule... dar acum scăpase de toate acele necazuri. Se afla printre keneri - spunea el - dat fiind că se îndrăgostise de o femeie dintr-unul din triburile lor: dar nu reuşise încă să se facă asimilat de ei. Şi într-adevăr, Dias percepuse o oarecare distanţă între David şi keneri.

Se cunoşteau de puţin timp, dar Mihal găsea că tipul era interesat foarte diferit de ceilalţi străini. Şi se întreba care să fi fost Motivul.

Se uitase la astronavă - nemişcată, pe şantier - în timp ce muncitorii şi tehnicienii îşi dădeau toată silinţa, precum albinele în jurul unei flori.

- E mică, incredibil de mică, spuse el.
- Am fost nevoiţi să renunţăm la mult spaţiu si la multă greutate pentru a o face aptă sa mvinga gravitaţia.
- Astronavele noastre sînt atît de mari şi de grele, încît n-ar reuşi niciodată să-şi ia zborul de pe suprafaţa vreunei planete, fie ea şi cu gravitaţie redusă. Motiv pentru care ele sînt construite în spaţiu.

îi arătase motoarele, pentru care el păru să manifeste un deosebit interes. Astronavele acestei galaxii foloseau un anumit tip de decolare - salt nespaţial - diferit de al lor, care depindea de o structură, de o reţea de curenţi[1] care străbăteau spaţiul. Era ceva interesant; savanţii din Enn ar fi putut învăţa multe din acel schimb de infonnatii... cu condiţia, bineînţeles, ca acel lucru că nu-i fi lăsat indiferenţi. Erau atît de multe de învăţat... Mihal regretă faptul că nu mai avusese ocazia, mai înainte, de a stabili contacte directe cu indigenii planetei. Probabil că se molipsise şi el de apatia în care trăise oraşul Enn timp de şaptezeci de secole. Dar peste puţin timp Străinii - care acum erau singurii ce făceau să se menţină comunicarea între cele două lumi - aveau să plece, aveau să părăsească pentru totdeauna locul în care să născuseră... şi dacă Cetăţenii Oneşti nu se vor fi trezit grabnic, ei bine, atunci gestul său va fi fost de prisos. Mihal îsi dădu seama de faptul că ceea ce făcuse, în mod inconştient, făcuse în încercarea de a schimba, cumva, cursul vieţii concetăţenilor săi, chiar dacă pentru el fusese vorba doar de a-şi revedea un prieten. Dias îi spusese:

- Cum de ai putut să pui în pericol planul nostru de fugă în acest mod Mihal? Conciliul se va opune. N-ar fi trebuit să-i aduci aici.

Mihal şi David ieşiseră din astronavă. Mai rămînea să se monteze acolo doar calculatorul principal, cel ce avea să coordoneze toate funcţiile

vehiculului. Se aşezară pe jos, pe stratul de ukitex, gros şi comod. David zîmbi, privind oraşul din inelul care înconjura Perimetrul.

- Stii, Mihal... nu reusesc încă să cred că noi - eu si cu tine

- aparţinem unor galaxii cu totul şi cu totul diferite. Prima dată cînd popoarele din Sistem au început să stabilească legături, atunci a fost ceva foarte violent, ceva foarte exploziv. între oamenii aceia pe care zborul spaţial i-a apropiat unii de alţii nu era o mult mai mare diferenţă decît există între mine şi tine... sîntem, cu toţii, fiinţe omeneşti... şi totuşi a fost ceva cu mult mai tumultuos decît ceea ce oraşul Enn şi kenerii sînt pe cale de a realiza acum. E ca şi cum noi... ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

- Dar noi ne-am cunoscut dintotdeauna. Neamurile noastre s-au contopit acum mii de ani, atunci cînd cea de a Treia Expediţie a Conciliului primar a ajuns aici... mai înainte ca oraşul Imn să se închidă în carapacea sa. Iar Impulsurile noastre au rămas printre voi timp de secole.

- Stiipea care veni de dincolo de Spirală, pentru a coloniza planeta Omnerstark... acum înţeleg motivul asemănător dintre Enn şi Hepta'Kirin. Si cel pentru care planeta Omnerstark a progresat şi s-a dezvoltat atît de mult. Dar... oraşul Enn pentru care motiv anume a fost construit?

-Pentru a oferi Conciliului un punct de reper în cazul în care navele sale ar fi trebuit să se întoarcă aici. Ni se interzisese să ieşim, întmcît se spunea că şi aşa fusese destul de mult afectat cursul normal de evoluţie a acestei zone... dar legăturile noastre cu Conciliul încetară în scurt timp. Ne trezirăm izolaţi, în imposibilitatea de a ieşi de aici pentru a revedea lumile noastre de baştină... şi astfel pierdurăm orice vlagă. Ajunseserăm... cîndva... la un stadiu avansat de civilizaţie, ceva foarte, foarte frumos. Astăzi sîntem doar spectral acelei civilizaţii.

-Mihal... aş dori ca tu să-mi explici altceva. V-am auzit vorbind, pe tine şi pe Dias, unui bătrîn din tribul meu... Hakkri Manaus... spunîndu-i acestuia pe alt nume... Nantu...

- Nantu Nanisoudhe.

- Asa. Ce înseamnă asta?

Mihal respiră adîne.

-Trebuie să ştii, David, spuse el,- calm, că în oraşul Enn trăiesc numeroşi telepaţi. Persoane care sînt în măsură să le vorbească altor persoane şi să le asculte, pur si simplu, pe acestea prin intermediul gîndurilor. Există - aşa ceva - şi în Sistemul vostru?

David clătină din cap.

- De abia începem să studiem această problemă.

- în galaxia din care venim, începuseserăm să dezvoltăm această facultate; apoi am ajuns aici. în amorţeala care a cuprins oraşul Enn, toate cercetările în legătură cu mintea au fost uitate... sau au supravieţuit - cu chiu cu vai - pînă într-un anumit punct; asa încît în ziua de astăzi este nevoie de o viată întreagă pentru â dezvolta, în mod adecvat, tehnica telepatiei îa individul luat izolat. Pricepi?

- Da. Şi Dias se pregăteşte pentru a dobîndi acea facultate?

- De unde ştii?

- E uşor de imaginat. Se comportă mereu ca şi cum ar şti ceea ce gmdesc alţii.

- Ea nu poate,'încă, să citească în minte, David. Dar mintea sa este... ca să spunem aşa... foarte versată. Percepe emoţiile şi le poate interpreta. Personalitatea sa este condiţionată î'n întregime de această... sensibilitate.

- Şi tu... eşti şi ta un telepat?

-ftu. Nu'voi avea niciodată timp pentru a mă dedica studiului şi exerciţiului necesare. Trebuie să mă ocup de pregătirea 'fugii... şi'apoi sînt prea bătrîn pentru a mai reuşi să obţin vreun rezultai..

David încuviinţă, zîmbind:

- Spune-mi cîte ceva despre oamenii care citesc în minte.

-Atunci cînd Străinii au hotărît că era necesar ca ei să cunoască lumea din afară, s-a avansat ideea de a se trimite acolo telepaţii pentru a culege informaţii... dar Conciliul s-a opus. în cele dm urmă au ajuns la un compromis: şi anume, ca telepaţii străini să exploreze lumea de din afară, 'cu condiţia să li se şteargă din minte toate amintirile legate de Enn... şi au vrut să continue cu această practică pînă cînd - după primele rapoarte - a apărut evident faptul că indigenii evoluaseră la fel ca noi, aşa încît ne puteam dezvălui lor fără a risca nimic.

- Şterse, amintirile? Dar cum puteau comunica, cum anume să comunice cu voi dacă habar n-aveau cine eraţi?

-David... telepatia odată dobîndită devine un reflex, ceva maşinal. Ei ne vorbeau, dar nu ştiau că o fac; mintea lor ne transmitea în mod automat ceea ce noi vroiam să aflăm. Inconvenientul consta în aceea că, nefiind legate de procese mintale voluntare, comunicările nu soseau constant, ci la intervale neregulate... si deseori se vădeau a fi lipsite de orice importanţă. Oricum, dupa o sută de ani, am reuşit să învăţăm şi noi ceva.

- Nu mi-ai spus ce înseamnă „'Nantu Nanisoudhe".

-„Nantu" înseamnă „Stimul". Aşa li se spunea telepaţilor care părăseaau oraşul Enn pentru a-şi ajuta camarazii' să cunoască lumea de din afară. Si mai înainte ca aceştia să iasă,

9 9 "

legau mintea lor de cea a celor mai apropiaţi, de cea a celor pe care îi iubeau cel mai mult. Cei din urmă vor fi rămas la Enn pentru a primi comunicările lor, pentru a servi drept interpreti, traducînd gîndurile acestora celorlalţi Străini.

Făcu o pauză.

- Nanisoudhe era unul dintre acei oameni care puteau citi în minţi şi el a părăsit oraşul Enn acum aproape douăzeci de ani, ani de ai noştri... eram prieteni. Era mai bătrîn ca mine... dar era ca şi cum am fi fost de aceeaşi vîrstă, ca si cum ne-am fi născut şi am fi crescut în acelaşi timp.

David reflectă o clipă.

-înţeleg. Şi tu crezi că Hakkri ar fi unul şi acelaşi cu Nanisoudhe.

El încuviinţă:

- Da, dar nu mă recunoaşte.

- Esti sigur de ceea ce spui? Mi se pare că nu are prea multe afinităti cu voi. Pare a fi un keneri din cap pînă în picioare.

- (Culoarea pielii sale nu vrea să spună nimic. Acea culoare se poate dobîndi foarte uşor după o expunere mai lungă la soarele deşertului.

- Jharna mi-a spus că nu s-a născut în tribul snu, dar că s-a dovedit atît de puternic şi de înţelept, încît să merite să preia conducerea tribului după moartea sa.

- Si Nanisoudhe era puternic... şi înţelept.

- Vei încerca să faci în aşa fel încît să-i revină amintirile?

- Nu ştiu, David. Uneori mă întreb dacă ceea ce am făcut n-a fost, cumva, ceva dictat de egoism, o tentativă de a reînvia
nişte fantome care nu pot exista... dacă Hakkri este cu adevărat Nanisoudhe, atunci înseamnă că s-a integrat în tribul vostru atît de bine încît ar fi nedrept să-1 privezi de norocul pe care a ştiut cum să şi-1 facă. Mulţi Stimuli n-au reuşit nici măcar- să întîlnească obiectul căutărilor lor; ei s-au prăpădit în Deşert.

- De ce ai vorbit despre Stimuli aşa ca şi cum aceştia ar fi aparţinut unui trecut îndepărtat? Mai sînt încă - sau erau pînă acum, cel puţin - Străini care pleacă din oraşul Enn pentru a cunoaşte popoarele de pe Kendall...

- bar în curînd nu vor mai fi deloc... si ei vor aparţine amintirii Sărbătorilor noastre. Nu ştiu daca acest lucru este tragic sau ridicol.

David se uită la Luminator, reglat pentru a da un minimum de lumină, şi zîmbi. Lumina era atît doar cît să nu lase încăperea în beznă totală; Nherei, ca de altfel tuturor kenerilor, îi era o frică cumplită de întuneric, chiar dacă s-ar fi aflat în cel mai sigur loc. David o înţelegea, şi de aceea nu lăcuse nici cea mai mică obiecţie, chiar dacă lumina aceea, care abia se zărea, îl deranja. Ii aducea aminte de călătoria pe gheţuri, de clipele cele mai cumplite în care Luminatoarele fuseseră singura lui călăuză si-i dezvăluiseră scene tragice şi absurde al căror protagonist fusese, împreună cu Jenaar si cu 'Nhera.

Femeia de lîngă el se mişcă, în culcuşul lor nu prea comod, * Respiră adînc, îşi contractă muşchii, apoi deschise ochii.

Se priviră şi-şi zîmbiră.

David se apropie mai mult de ea, şi o sărută pe buze. O nun- i gîie încet, cu trandeţe. Ea îl cuprinse cu braţele, lipindu-se de el.

- David... spuse' ea, încă adormită. A fost foarte frumos... şi devine ceva minunat de fiecare dată cînd o facem.

El îi puse o mînă pe sîn.

- Te iubesc foarte mult.

Nhera murmură:

- Să profităm de aceste clipe, atît cît vom putea, atît cît vom fi împreună, David... să profităm de ele.

El luase o hotărîre. Şi acum trebuia să-i vorbească despre : asta.

-Nhera... spuse, am nevoie de tine. Vreau să-mi împart . viata cu tine, Nu am pe nimeni care să-mi fie atît de apropiat aşa ca tine. Eşti singura femeie pe care mi-o doresc.

Ea rîse încet.

- Vei avea tot timpul să spui toate aceste lucruri femeii care te va lua de bărbat.

- Tu esti femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

5

-David, David... - deveni gravă, tristă. Nu vorbi aşa. Nu trebuie să ne amăgim cu ideea că iubirea noastră ar putea dura. Ne vom despărţi, atonei cînd va trebui s-o facem.

- Dar tu ai vrea să rămîi cu mine, nu-i asa?

- N-are importanţă ceea ce vreau eu. Odheg ştie cît de mult te iubesc... dar tu ai făcut deja o alegere, şi nişte legi îţi impun s-o respecţi.

- Nhera, nu e prea tîrziu pentru a îndrepta o greşeală. Cînd ea se va întoarce, le voi cere lui Jharna şi şefului tribului ei să anuleze legămîntul de logodnă - shi'ke abhot.

Ea se întunecă la fată.

5

- Nu spune asta. N-o spune!

- Nhera! De ce?

- Ai face-o nefericită pe o soră de a mea keneri! Nu e drept, nu trebuie s-o faci. Şi nu-mi poţi cere să fiu părtaşă la o asemenea trădare.

- Nhera, nu-ţi dai seama că numai datorită ţie am reuşit să suport acele clipe grele ale morţii lui Jenaar? A omului care nu avea pereche în această lume, care era pe cale de a-mi deveni un frate. Am înfruntat Compania numai şi numai de dragul tău, Nhera!

-Oh, David... îşi întoarse faţa într-o parte, dar nu atît de repede încît să nu-i permită lui David să zărească lacrimile care-i brăzdau obrajii. Nu mai spune nimic, nu, nimic.

- Lasă-mă să-ţi mai spun ceva, Nhera.

O luă de un braţ, cu drăgălăşenie, şi-i şterse cu degetele lacrimile de pe obraji.

Ea suspină, o dată, de două ori, apoi se linişti.

-A existat un moment "în viaţa mea în care nu mai eram sigur dacă eram cu adevărat eu însumi, spuse. Nu de mult, stii? Priveam imaginea mea reflectată de oglindă şi simţeam că sînt diferit de cel pe care-1 crezusem dintotdeauna. Eram un străin, Nhera. Un străin. Ştiam că viaţa mea nu făcea nici două parale, după cum nici toţi acei ani pe care-i trăisem. Trebuia să regăsesc ceea ce pierdusem.

Călătoria la Axări a fost prima fază. L-am cunoscut pe Jenaar Siyuti, şi prietenia lui a fost, cu adevărat, prima mea cucerire. As fi putut să învăţ multe de la el... dar el era convins, ca şi voi, de altfel, de fapt că eu eram Shakkai'Wakhy - cel coborît din ceruri pentru a vă conduce destinele. Nu e deloc aşa. Greşea si el ca si voi.

Apoi a urmat acea traversare a gheţurilor, cu care ocazie te-am descoperit pe tine. A fost o clipă cumplită, aceea în care Arquni l-a ucis pe Jenaar... dar tu mi-ai dat putere şi încredere. De asta te iubesc mai mult decît pe oricare alta, Nhera.;. pentru că tu ai trăit ceea ce am trăit şi eu, şi pentru că m-ai

ajutat. Cum ar putea fi acest fapt, acest simplu fapt, mai puţin important decît o promisiune făcută unei persoane nepotrivite într-un moment nepotrivit? Nimeni şi nimic nu ne poate fura clipele trăite împreună. Nici măcar ski'ke abhot.

Si apoi ceea ce am descoperit acum: Enn, oraşul pe care abia am ' început să-l cunoaştem, dar pe care îl cunoşteam dintotdeauna... ei ne pot ajuta şi viceversa. Trebuie să facem în asa fel încît să-i cunoască întregul Sistem, aşa încît civilizaţia lor să iasă din nou la lumină. Eu vreau să mă aflu printre cei ce vor duce la bun sfîrşit opera începută de Mihal, Nhera... şi ştiu că voi putea regăsi ceea ce am pierdut. între acest trib Huwutky si oraşul Enn legăturile încep să fie mai strînse. Am descoperit împreună ceva minunat, şi eu... după tot ceea ce s-a întîmplat... simt că se vor schimba multe de acum încolo. Şi eu sînt pe cale de a mă schimba; şi am nevoie de tine pentru ca schimbarea mea, noua mea viată, să însemne ceva.

- David, eu vreau să rămîn cu tine... vreau să trăiesc cu tine toate momentele viitoare, tot ceea ce se va întîmplă. Dar nu pot! Nu e drept! Tu ai face o mare nedreptate femeii care ţi-a dăruit iubirea ei.

- Vorbeşti aşa doar din spirit de familie, acel henyer al tău.

- Al meu! Desigur! Este singurul fir care mă ţine legată de acea femeie căreia îi cunosc doar numele... Sikha. Dar în clipa în care recunosc că este singurul fir, înţeleg şi faptul că este cel mai important lucru, cel ce mă face să simt ceea ce simte şi ea.

îi mîngîie braţele.

- Aş vrea atît de mult ca să fiu a ta. Aş vrea ca tu să fi al meu. Dar legile noastre nu ne dau voie.

în clipa aceea în mintea lui David apăru îndoiala, îndoiala de a nu fi reuşit să cucerească ceea ce îşi propusese, chiar dacă femeia pe care o iubea refuza să înţeleagă acest lucru. Se trase deoparte, fără a spune ceva. Nhera'îşi dădu seama că-1 jignise profund şi căzu pradă unei temeri cumolite. Pentai ei era ceva atît de important, şi ea îl dezamăgise...! Dar cum putea, oare, să se răzvrătească împotriva poruncilor Codului moral al kenerilor - Shantihstreen?

îşi cuprinse faţa între mîini, şi i se păru cum că toată lumea stătea să explodeze. Şi ce putea să spună, ce putea să facă? Cum putea el să facă dragoste cu ea, să fie fericit cu ea. îşi ascunse faţa în pernă şi-şi reţinu lacrimile; vărsase şi aşa destule.

Intr-un anumit fel, prevăzuse deja ceea ce avea să se întîmple.

SĂRBĂTOAREA LUNILOR DIN ANSHARUIL. Mihal se uită la astronavă şi simţi cum îl cuprinde o bucurie fără margini. Fusese terminată! Era gata să plece, să ducă cu ea visele, bucuriile şi speranţele Străinilor din Enn, să le ducă departe, în spaţiul nemărginit, spre locurile de baştină, spre lumile Străbunilor! A doua zi era Sărbătoarea Fluviilor Argintii; nava avea să decoleze, avea să-şi înalţe pînzele sale de metal, să-şi mişte timonele sale computerizate, să-i primească pe cei doua mii de Străini nerăbdători să plece. în clipa aceea începu să care la bord, împreună cu camarazii săi, ultimele provizii de alimente şi aparatele pentru producerea oxigenului, şi se

gîndi că la încheierea tuturor operaţiunilor ar fi trebuit să spună ceva. Ceva pentru a sărbători acel eveniment, acel vis atît de lung, de o sută de ani, un vis care se transformase în realitate.
Părea ciudat, dar abia acum, cînd erau pe cale de a pleca, Străinilor li se părea că nu mai erau cu adevărat indezirabili, decît, poate, pentru o parte dintre Oneşti şi pentru Conciliu. După venirea kenerilor în oraş, şi după ce constataseră că aceştia erau perfect civilizaţi şi evoluaţi, vechea, atavica îndărătnicie de a ieşi din acel spaţiu strimt, ascuns sub suprafaţa deşertului, se părea că dispăruse. Şi toate se petrecuseră atît de rapid! Si doar cu numai cinci zile mai înainte nimeni nu-i văzuse îa faţă pe locuitorii acelei planete. Probabil că era vorba de o reacţie la izolare forţată, o ultimă scînteiere înainte de prăbuşire... dar nu avea nici o importanţă. Ceea ce făcuse Mihal părea a fi devenit evenimentul cel mai important din întreaga istorie a oraşului Enn. El se rugă ca procesul acela să nu se oprească după plecarea lor.

întregul interior al navei era un continuu zumzet de viată mecanică: un exemplar refăcut al unei faune dispărute de milenii. Mihal verifică cu atenţie ca în calculatorul principal ruta să fie programată corect şi controalele saltului nespaţial să fie eficiente. Se afla pe puntea de comandă, împreună cu Hegrole şi cu Dias, cînd îşi făcu apariţia o fată, îndreptîndu-se în fugă spre ei. Se opri în centrul imensului spaţiu circular, şi îi trebuiră cîteva secunde bune pînă să-i treacă gîfîiala.

Mihal îi zîmbi, amabil.

- Ce se întîmplă, Ullen? Cade cerul pe noi?

Fata îşi sucea cu nervozitate brăţara.

- Mihal, spuse, doi străini doresc să te vadă. Spun că este vorba de ceva foarte important.

- Doi keneri? Şi ce vor?

- Nu ştiu, Dar au spus că este vorba de David, omul acela de pe planeta Sharraxi.

Mihal se întoarse spre Hegrole.

- Vezi ca totul să fie în ordine şi gata pentru îmbarcare. Nu vreau ca mîine să avem surpriza vreunor defecţiuni, după cum nu vreau nici întîrzieri.

Iesi din sală. Coborî scări, trecu de tambuchiuri si iesi din navă. Jos, pe pămînt, îl aşteptau cei doi keneri; grăbi pasul spre ei.

Cînd se apropie de ei, văzu că unul era Jharna, şeful tribului, iar celălalt, o tînără femeie, foarte frumoasă, cu părul negru, lung şi ciufulit.

- Bine ati venit, fraţi din Desert, îi salută el.

5 5 5 [7]

- Odheg să te aibă în pază, răspunse Jharna.

Mihal observă că faţa femeii era încordată; părea foarte tulburată.

Sefi.il tribului o arătă cu mîna, spunînd:

- Ea este Nhera, fiica mea.

Ea izbucni, pe neaşteptate:

- Da! Şi femeia lui David. De ce nu spui şi asta? Femeile keneri obi'snuiesc, întotdeauna, să se însoţească cu un bărbat.

De ce n-aş face-o şi eu? Spune-i-o!

Jharna scoase un suspin, după care îl pironi cu privirea pe David, o privire elocventă; se întîmplase ceva serios.

- Este femeia lui David, da, admise el, încet.

-Odheg să te aibă în paza sa, Nhera, spuse Mihal, salutînd-o după obiceiul kenerilor. Ea abia dacă se uită la el şi nici nu-1 învrednici cu vreun răspuns.

- Ce pot face pentru voi? I s-a întîmplat ceva lui David?

Jharna părea stînjenit.

- Ştii... în timp ce membrii tribului se odihneau... acum aproape o jumătate de Segment Timp, el... hmm... el a şters-o, ce mai...

-Cee?

Şeful tribului întări cele spuse.

- A plecat. A luat Vehiculul cu Propulsie Sonică, cel cu care au venit aici, el si Nhera, şi... - nu mai termină fraza. .

Mihal dădu din cap.

- înţeleg. Unde credeţi că a plecat?

- La Ysha, spuse Nhera, cu o voce fără expresie, fără a-şi ridica privirea din pămînt. Vehiculul nu poate să ajungă mâi departe şi era singura direcţie pe care o cunoştea. I-o arătasem eu cînd âm venit aici de pe Âxari.

Mihal se uită, întrebător, la Jharna.

- La Ysha? întrebă el.

Celălalt se grăbi să-i explice.

-Da, capitala continentului nostru, situată în Regiunea Lacurilor. Se află la şase sute de nahmar de aici.

Privirea îi părea ciudat de neliniştită.

-Mihal, noi... trebuie să-1 găsim. Eu şi ceilalţi Bătrîni ne temem ca nu cumva să i se întîmple ceva. Ysha e un oras mare, cu două sute de mii de locuitori. Ştim că voi puteţi să ne ajutaţi, aveţi oameni care se pricep să citească în minţi... ajutîndu-ne să-1 găsim.

Nhera îşi ridică privirea spre el şi vorbi cu un glas tăios, care îi lovi pe amîndoi bărbaţii cu puterea unui pumn.

-De ce te preocupă atît de mult soarta lui, acum, tată? Cu puţin timp înainte nu păreaţi a fi atît de grijulii să-1 ştiţi la loc sigur.

începu să vorbească şi mai tare, si Străinii care mişunau pe acolo se opreau, plini de curiozitate. ta un semn făcut de Mihal, se îndepărtară.

- Dacă a fugit, este numai din vina noastră. A mea, a ta, a Bătrînilor... pentru că aţi vrut să-1 forţaţi să fie Mîntuitorul vostru! Si el nu este altceva decît un om, 'tată, un om la fel ca voi... dacă ia-ţi iubi aşa cum îl iubesc eu... şi dacă aţi şti cît i-a fost dat să patimească... dacă aţi fi priceput cine este el în realitate... - şi o podidiră lacrimile. Oh, Odheg! spuse. Dacă măcar cu aş fi priceput...

- Nu cred că am înţeles, cu adevărat, interveni Mihal. Ce înseamnă toate acestea?

Jharna îl informă despre faptul că David se pricepea să cînte la lăuta Chordawin, şi ce anume însemna acel lucru, precum şi despre neîncrederea

manifestată de membrii tribului fată de David... şi atunci înţelese de ce David se arătase atît de entuziasmat de noua sa legătură cu oraşul Enn... totul se datora faptului că oamenii aceia nu-1 puteau accepta drept ceea ce era. Faptul că pînă şi femeia pe care o iubea nu-i înţelesese umpluse paharul.

- De ce, Jharna? întrebă. De ce?

Şeful tribului nu fu în stare să-i răspundă. Părea, cu adevărat, copleşit de durere.

Nhera începu să vorbească, printre suspine, şi faţa ei ovală, îngrijorată, se schimonosise.

- Nici acum nu sînt în stare să înţeleagă, spuse ea. H numesc iaş, spun că nu are curajul să înfrunte deşertul. Dar nu este adevărat... nu este adevărat! El ar putea să-1 înfrunte pînă şi pe oribilul de Wathi'Shamshal - Duhul Răului - ... dacă cineva l-ar iubi...

Mihal tăcea, gîndindu-se la toate cele întîmplate. David nu i se păruse, în cele patru zile de cînd îl cunoscuse, un om care să cadă atît de uşor pradă fricii şi instinctului. Va fi fost, probabil, constrîns de ceva, ca să procedeze în felul ăsta.

- Trebuie să ne grăbim, spuse Jharna. Ne mai desparte foarte puţin timp de Ziua întunericului. Peste numai o jumătate de Segment Timp se va lăsa întunericul... şi nu vreau să mă surprindă departe de tribul meu. Mihal, numai voi, cei din Enn, ne puteţi ajuta să-1 găsim pe David.

- Din nefericire, telepaţii noştri nu pot părăsi oraşul Enn... de abia au intrat în hibernare. Sînt şi bătrîni, şi nu ne putem asuma riscul ca ei să moară în timpul călătoriei. Dar poate... poate Dias ar izbuti să-i dea de urmă, în cine ştie ce oraş. A

învăţat să-i recunoască prezenţa, chiar dacă nu ştie să citească, efectiv, în gînduri.

Se întoarse spre un Străin, care era pe cale să intre în navă.

- Mawiu, cheam-o, te rog, pe Dias: spune-i că am nevoie de ea. Spune-i să vină aici, imediat.

Omul acela dădu din cap în semn de aprobare, şi intră.

La puţin timp după aceea, apăru tînăra initiată care tresări percepînd emoţiile celor doi keneri. I se explica, foarte repede, situatia.

-'Aş putea încerca, spuse ea. Nu cred să fie foarte greu pentru mine să primesc emanaţiile minţii sale. Sînt ca o urmă... o dîră care rămîne mult timp suspendata în aer.

- Bine, de acord, conchise Mihal. Vom lua unul din vehiculele cu suspensie gravitaţională, de care se folosesc Oneştii... deşi mi se par a fi cam încete. Nu sînt deloc sigur de faptul că ne-ar putea transporta la Ysha prea repede.

Jharna clătină capul, în semn de dezaprobare.

- Avem la dispoziţie vehicule cu perne de aer - hovak-uxi -, pe care le foloim în Deşert. Sînt foarte rapide.

- Foarte bine. Vom putea pleca, noi patru, peste jumătate de oră. Vă vom aştepta sub marele adăpost împotriva nisipului, la est. Trebuie să ne pregătim mai întîi... n-am mai ieşit niciodată de aici şi treaba aceasta este neplăcută şi periculoasă.

- Marele Adăpost împotriva nisipului? Despre ce anume vorbeşti? Nu există nici un adăpost împotriva nisipului, acolo, în est.'

-Nu acum. Dar un cîmp static poate remodela suprafaţa unei planete în multe chipuri... după acelaşi principiu al Spumei Care Lipeşte[1] ... poate chiar mai elaborat şi mai avansat din punct de vedere tehnic. A fost cea mai de seamă invenţie a Străbunilor... sau era, cel puţin, pînă la data fondării oraşului Enn.

Jharna şi femeia se priviră, uimiţi. Murmurară ceva în chip de salut, şi plecară.

Dias spuse:

-Vomiesi...

- Da, pentru prima dată. Vom putea vedea, cel puţin, ceea ce rămîne în urmă noastră.

Se pregăteau să le spună celorlalţi că aveau să lipsească vreo cîteva ore, cînd doi Cetăteni Oneşti, îmbrăcaţi în costume de

culoare verde şi violet, intrară în şantier şi se îndreptară spre Mihal. El văzu că aveau pe braţul drept tatuajul Conciliului.

- Cetăţeanul Mihal Nedje? îl întrebară.

- Da, eu sînt.

- Sîntem emisarii Conciliului din Enn. Cei Doisprezece au hotărît că nu se mai poate suporta situaţia pe care tu, prin comportarea ta iresponsabilă, ai creat-o. Avem ordin să te ducem la Marele Palat, unde vei da socoteală pentru că ai încălcat sfintele Legi ale Străbunilor.

Mihal holbă ochii. Cel ce-i vorbise zîmbi.

- Vrei să ne urmezi, Cetătene?

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

Omul care nu are aripi

Frustrarea este ce! mai puternic imbold do răzbunare pe carc-1 cunoaştem. O persoană frustrată este in stare să încerce, ca reacţie, să mute munţii din loc cu miini/e goale, să se caţere pe un perete c/c sticlă, pur şi simplu pentru a-si demonstra propriile-i capacităti... si nu rareori se întîmplă ca ea să rcuşcască.

SUITHE MAUNU

PRIMUL era înalt şi slab. Era blond şi avea o barbă scurtă si un păr tuns periuţă; avea nişte degete subţiri şi încîrligate ca ghearele unei păsări de pradă. în momentele de enervare, obişnuia să-şi ducă mîinile la tîmple, pe care şi le masa uşor, în timp ce ochii, de un verde spălăcit, priveau în gol. Era din cale- afară de iritabil, şi se plimba cu nonşalanţă prin sala de aşteptare ascunzîndu-şi sentimentele cu un calm neverosimil. Picioarele, ca nişte scobitori, îi tremurau uşor, şi cine l-ar fi privit ar fi zis că îi era teamă. Dar lui nu-i era teamă.

Cel de al doilea era un tip ciudat. Era cu mult mai în vîrstă decît camaradul său, deşi nu se putea spune. Era robust, masiv, chel. Scrîşnea din dinţi si falca îi tremura. Cu cîţiva ani mai înainte pierduse un braţ - într-o operaţiune de defrişare, pe Kanwa - dar el părea că nici nu-şi dăduse seama

de acel lucru; părea chiar să se folosească foarte bine de acel ciot pentru a lovi, pentru a strînge, ca într-o menghină, obiecte şi oameni. Era atît de solid, încît nici 0 astronavă n-ar fi reuşit să-1 clintească din atitudinea lui rigidă şi înţepenită de acolo din mijlocul încăperii.
Erau îmbrăcaţi la fel: la urma urmelor erau camarazi. Uniformele roşii, curate şi proaspăt călcate le dădeau un aspect
aproape comic, de ordine, în comparaţie cu feţele lor răvăşite. Purtau, fiecare, cîte o insignă pe mîneca dreaptă.

Aşteptau.

-Opreste-te, opreşte-te... un moment... gîfîi femeia, prăbusindii-se la pămînt. Nu mai pot... dă-mi un răgaz.

- Bine, fie. Atunci să schimbăm culorile!

Urmă o străfulgerare, în timp ce mîinile bărbatului apucau mica sferă de metal care se învîrtea prin aer. Şi salonul fu, dintr-o dată, scăldat într-o lumină care strălucea în mii de culori. Dar numai o clipă, pentru că se install din nou lumina aceea difuză, galben-portocalie; pe femeie o trecură fiorii.

- Scoate saltelele de spumă, spuse, netezindu-şi părul de culoarea nisipului. Pardoseala asta de oţel e prea rece.

Pipăi plăcuţele din pardoselă, în timp ce bărbatul se întinse pe jos, lîngă ea.

- E tare, adăugă, ca şi cum s-ar fi gîndit mult la acel lucru.

Din nişte deschizături din pereţi apărură si se desfăşurară
mari covoare galbene, verzi, albastre, cărămizii, care acoperiră partea aceea a pardoselii ce nu era ocupată de mobile si instrumente electronice. Cei doi alergară şi se tolăniră pe efe rîzînd. Se rezemau cu spatele de geamul prin care se vedea spaţiul acela negru şi stelele.

-Cînd, oare, vom pleca de aici? întrebă bărbatul. Sînt obosit. Obosit de a mai rămîne aici, la un an-lumină de planeta cea mai apropiată.

- în curînd, în curînd, dragule, spuse femeia, pe un ton plictisit, zîmbind. Lasă-mă să termin treaba asta, si vom avea din ce trăi fericiţi şi netulburaţi, cel puţin un an de zile.

îşi trecu degetele prin părul ei negru.

-' Vreau să merg pe Beta Shingtauri, spuse el, în timp ce o expresie chinuită se aşternea pe faţa lui cu tăsături delicate. Şi vreau să merg şi lâ Hepta'Kirin!, mai spuse el. Mi-ai promis că mă duci acolo, si de luni de zile nu ne-am urnit de aici!

Femeia respiră profund.

- încearcă să te liniştesti. Peste cîteva minute vor sosi imbecilii aceia de la Spitalul de Geriatrie ca să cumpere, şi apoi vom fi liberi să mergem unde vei dori.

îi zîmbi si i se aruncă în spinare. Se rostogoliră pe covoarele moi, într-o hîrjoană veselă, întreruptă de sunetul slab al unei sirene aflate în celălalt capăt al sălii. Femeia se desprinse din îmbrăţişarea partenerului, făcînd un gest cu mîna ca pentra a spune că distractia se suspenda, deocamdată.

- Au sosit, spuse. N-o să dureze decît o clipă, iubitule.

Bărbatul, vizibil contrariat, îşi rezemă capul de fereastră,

privind stelele care străluceau dincolo de peretele transparent.

- Grăbeşte-te cît poţi, bombăni el.

Femeia ieşi din salon şi coborî la etajul inferior, îndreptîndu-se apoi spre spaţioasa cameră de zi, în eare-şi primea oaspeţii. Avea să facă o afacere foarte bună, îsi spunea. Putea să scoată vreo douăzeci, sau chiar douăzeci şi cmci de milioane de credite dacă reuşea să-i manevreze, în mod adecvat, pe acei idioţi de la Companie - „Spitalul de Geriatrie", cum spunea ea.

Uşa camerei de zi se deschise cu un uşor şuierat. Cei doi Funcţionari aşteptau în picioare. Erau aceiaşi pe care îi ştia: cel înalt şi blond şi cel ciung. Ceea ce era foarte bine: îi cunoştea şi ştia ce tactică să folosească.

Se comportau în acelaşi mod: cel blond străbătea sala cu un aer nervos, uitîndu-se în toate părţile. într-un rînd îi stricase o casoletă de ars mirodenii, foarte preţioasă, din Omman; o luase drept un taburet si se aşezase pe ea. Era, fără îndoială, cel mai idiot dintre cei ck>i. Ciungul, proţăpit în mijlocul camerei, îl privea pe celălalt fără a spune nimic. Nu-i plăcuse niciodată, dar, de bine de rău, cu el se putea ajunge la o înţelegere.

Cînd o văzu intrînd, ciungul se înclină.

- Omagiile mele, Comerciantă Independentă Yescira Yedo, spuse el zîmbind.

Blondul nu spuse nimic, dar începu, aşa cum făcea mereu, să-şi maseze tîmplele cu degetele. Ce fiinţe dezgustătoare! Dar reuşi să schiţeze şi ea un zîmbet.

- Bună ziua, domnilor, si bine aţi venit în casa mea,
- Plăcerea este a noastra.
- Nu doriţi să luaţi loc?

-Nu e nevoie, Comerciantă Independentă Yescira. E o treabă de cîteva minute.

Cu atît mai bine, se gîndi ea. De obicei era nevoită să-i suporte cîteva ore, atunci cînd era vorba să negocieze. Zîmbi şi spuse ceea ce spunea mereu:

- Cum o mai duc moşnegii?

Reacţia celor doi fusese mereu aceea de sfîntă indignare, de fiecare dată cînd ea se interesa, într-un mod atît de ireverenţios, de starea sănătăţii Conducătorilor. De regulă, cei doi holbau ochii şi urlau în gînd: Sacrilegiu! Sacrilegiu! Şi ea se amuza de minune uitîndu-se la ei.

De data aceea fu altfel. Ciungul schiţă şi el un zîmbet ironic, şi spuse:

- Foarte bine, Comerciantă Independentă Yescira, şi speră că si voi o duceţi bine. Ne-au trimis aici pentru a discuta despre marfa dumitale.

Ciudăţenia acelei reacţii la împunsătura ei fu imediat uitată în graba ce o avea să încheie tîrgul.

Dădu din cap în semn de aprobare, şi spuse:

-Am aici, în cala numărul doi, două mii de tone de Uxuri'samo^{x}, de cea mai bună calitate, domnilor... ca tot ceea ce vă ofer eu. Pot să vă dau această marfă cu... hai să spunem aşa... douăzeci de milioane.

Cei doi se priviră, fără a spune ceva. Ciudat; de obicei de la acest punct începeau discuţiile, tocmeala.

„Doar n-or fi vrînd să mă priveze de distracţia asta!" se gîndi ea.

- E foarte frumoasă friza aceea, spuse blondul, cu un zîmbet idiot, arătînd spre o cornişă decorată care împodobea întregul perimetru al salonului.

- N-ai mai văzut-o pînă acum?

Yescira înţelese că ceva nu era în regulă. De ce, oare, cei doi băteau cîmpii într-un mod atît de stupid? De ce nu treceau la subiect?

- Nu, spuse blondul, o văd pentru prima oară. în ce limbă este inscripţia aceea?

Se referea la o frază care se putea citi printre motivele ovale ale decoratiunii.

„ 5

- In limba din Kishnore, preciză ea - si citi cu voce tare: „OMUL CARE NU ARE ARIPI NU VA VEDEA PORŢILE CERULUI".

- Oh, foarte frumoasă frază. Cine a rostit-o?

- Marele Dsijaru al Oştirii din Mahanda, după ce a hotărît să-i atace pe duşmanii sai în bătălia de la Qor Devizai... a rostit-o drept răspuns dat unui locotenent de al său, care-1 sfătuia să fie prudent.

- Foarte frumoasă, foarte frumoasă.

Blondul bătu din palme cu exaltare, iar ciungul începu să rînjească. Chiar aşa: să rînjească.

Yescira era foarte sîcîită, aşa încît izbucni:

- Domnilor, sper că nu aţi venit pe nava mea-locuintă pentru a-mi vorbi despre aceste banalităţi. Timpul meu este preţios, şi deja am pierdut o bună parte din el. Aşadar, vreţi' să-mi comunicaţi oferta dumneavoastră? Rînjetul de pe faţa lătăreaţă a ciungului i se întinse pînă la urechi.

-Desigur, desigur, Comerciantă Independentă Yescira. Dumneata ne-ai comunicat preţul dumitale, iar Conducătorii îti vor transmise oferta lor. Oferta este: nimic.

Yescira rîse:

- Foarte amuzant. Iată o stratagemă pe care n-o cunoşteam, deşi am, Slavă Domnului, destulă experienţă în materie de tranzacţii. De obicei se mai lasă din preţ.

- Dar dumneata nu ai înţeles, Comerciantă Independentă Yascira, spuse ciungul, proţăpit în faţa ei cu picioarele răşchirate şi cu singura lui mînă lipită de cingătoare. Aceasta nu este o stratagemă. Conducătorii nu-ţi vor da pentru această încărcătură nici măcar douăzeci de credite.

Chipul ei deveni rigid:

- Ce vă trăsneşte prin cap? Vă gîndiţi, cumva, să-mi furaţi marfa? încercaţi numai, si vă fac fărîme'-fărîmiţe. Pe voi şi pe acele cadavre vîi de Conducători!

Prin aparatul montat în creierul său transmise un semnal către toate sistemele de siguranţă ale navei, cerîndu-le să intre în stare de alarmă.

- Da' de unde! Linişteşte-te şi nu mai da alarma la sistemele de siguranţă.

Ciungul rîse şiret.

-Nu-ţi vom fura această încărcătură, pentru că nu ne interesează. Conducătorii doresc să te informeze că nu vor mai cumpăra nimic de la dumneata şi de la nici un alt Comerciant Independent. Niciodată.

- Ce glumă mai e şi asta?
- Nu mai conta pe îndeletnicirea asta. Găseşte-ţi alta, pentru că asta nu mai e rentabilă.

Blondul izbucni într-un rîs strident şi dezgustător.

- Aş putea să-ţi sugerez eu ceva distractiv!

Izbucni si ciungul într-un rîs zgomotos, apoi, ca la un semnal dinainte stabilit, se întoarseră amîndoi şi o porniră spre ieşire.

- Adio, spuseră într-un glas.
- Sper că ne vei ierta, spuse blondul, dar Naveta noastră ne aşteaptă cam de mult. Şi nu e politicos să te lasi aşteptat.
- Asteptati o clipă'! strigă ea, ale'rgînd după ei. Bine, de acord, fiai să' spunem optsprezece milioane... să nu-mi spuneţi că nu e un preţ rezonabil...

Cei doi nici măcar nu se întoarseră. Deschiseră uşa care dădea în coridorul ce făcea legătura între nava-locuinţă a femeii şi vehicolul care-i adusese acolo, şi o porniră de-a lungul lui.

Ea se opri în prag.

-Hei, staţi! strigă. în fond, ce anume vreţi? Ce dracu' se întîmplă? Asteptati! Doar nu veţi fi vrînd să cobor sub şaisprezece, lepădaturilor! Hei!

Deschiseră deja uşa Navetei, sale.

O apucară toate furiile, si strigă:

-DUCETI-VĂ DRACULUI! O SĂ MI-0 PLĂTITI, PUI DE TÎRFĂ £>CÎRBOŞI! EU VĂ...

închiseseră uşa de la coridorul care dădea în afară. Peste numai o secundă, zgomotul jetului turbinelor care propulsau Naveta o asurzi.

- Oh, fir-ar să fie! murmură ea.

Chipul Comerciantului Independent, aflat la celălalt capăt al liniei, exprima mînie, frustrare şi dezgust, totul concentrat în micul spaţiu al ochilor şi al.gurii sale. Veştile nu erau deloc încurajatoare.

- Da, îi spunea. Au vizitat toate navele-locuinţă ale tuturor Comercianţilor din întregul Sistem. Mesajul fusese unul şi acelaşi peste tot: „nu vom mai cumpăra nimic".
- Dementii! Nu-şi dau seama că toată vlaga li se trage de la noi? Ce speră ei să obţină, comportîndu-se în felul ăsta? mormăi ea.
- Yescira, nu vom sta cu mîinile încrucişate. Am vorbit deja cu toţi ceilalţi, şi nu avem de făcut decît un singur lucru: să mergem cu toţii pe Omnerstark şi să rezolvăm problema direct cu Conducătorii.-

Ea dădu din cap în semn de aprobare, scrîşnind din dinţi.

- înţeleg. Voi merge şi eu.
- Te vom aştepta în orbita planetei. Uniţi cu toţii, o să le arărăm noi bastarzilor ălora!

Ea încuviinţă din nou. N-o prea încînta ideea de a se alia cu ceilalţi, dar n-avea de ales.

Blestematii! >

Cînd se întoarse în salon, bărbatul stătea încă tolănit pe saltele şi se juca cu globuleţul generator de culori. O întîmpină cu o privire încruntată:

- De ce ai stat atît de mult?

Se întinse şi ea iîngă el, bombănind:

-Am întîmpinat ceva greutăti. Nimic grav. Vom pleca în curînd,

-Oh! exclamă ei, si ochii îi străluciră iar gura i se deschise într-un zîmbet larg. PÎecăm, în sfîrşit! Şi unde mergem? Unde mergem?

Ea privi prin geam undeva afară, şi chipul îi era rigid. Strînse din dinţi.

-Ţi-am promis că te voi duce la Hepta'Kirin, nu? Ei, uite că asa va fi.)

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

O călătorie La Ysha

Nu-mi amintesc exact cum a început criza. Dar pot să spun cu certitudine că a fost o răvăşire, o răsturnare de mari proporţii, venită pe neaşteptate, iară ca mulţi să poală înţelege, cfcctiv, ce anume sc întîmplase. Poate că, dacă am fi înţeles la timp, Foametea s-ar ti terminat mult mai repede.

GAYLE CSHARI

DAVID privise în jos, prin mica ferestruică circulară, după ce trecuse de Marele Zid, cu greu putuse să-şi dea seama de peisajul neverosimil care se desfăşura sub corpul vehiculului ce-şi croia drum prin aerul dogoritor. Se vedeau sate, petice de pămînt cultivat, şi oameni care se mişcau de-a lungul drumurilor acoperite de nisip - pete întunecate ce răsăreau pe culoarea prafului. Şi îngrămădirea de locuinţe devenea mereu mai mare, cu fiecare nahmar lăsat în urmă, pînă ce oraşul căpătă dimensiuni uriaşe, şi tot aşa şi pata albastră din spatele său - o întindere nemărginită de apă - o sursă de apă imensă, lungă de aproape cinci sute de nahmar, la care oamenii îşi astîmpărau setea în mod constant smulgînd căldurii soarelui viaţa pe care acea sursă de apă o dădea. Lacul Abha, născut din sîngele împăraţilor care se bătuseră cu Wathi'Shamshal - Duhul Răului - şi-1 biruiseră, cu milenii şi milenii înainte, aşa cum povesteau legendele kendalli.

Lacul şi, unită cu el, capitala: Ysha. Cel mai mare oraş al continentului, cu două sute de mii de locuitori, şi centru vital în Deşert. Compania îl alesese drept sediu al Guvernatorului, dată fiind aşezarea sa - pe malurile lacului - ce-1 ferea deci de spectral foametei; şi, mai ales, pentru că era un punct de întîlnire pentru toţi micii comercianţi care aveau ceva de vînzare. Compania îşi instalase acolo - în Anul Stelar 9225 - propria-i Agenţie de Control si Centrele de Pregătire. Din acel moment ea cucerise planeta ÎCendall, o făcuse să fie complet dependentă de ea, o aservise...

Prima impresie fusese foarte puternică. După ce debarcase pe aeroportul capitalei, David luase hotărîrea de a nu-şi propune o ţintă anume. Voia să-si facă puţină ordine în gînduri, să afle sensul celor ce i se mtîmplaseră. Oraşul Ysha era foarte aglomerat; lumea, în majoritate keneri, era ca un fluviu, valuri' de viaţă şi de culori care se revărsau pe străzi cu siguranţă, iar oraşul parcă se scurgea, cumva, de jur împrejurul lui. Iar culorile sale nu erau vii şi ţipătoare, ci se estompau în gălbuiul nisipului, se pierdeau în albastrul închis al Lacului, fără a destăinui nimic despre viaţa pe care o ascundeau. Nu se auzeau nici vorbe; vocile erau doar nişte murmure, si nimeni nu-şi pierdea calmul. Majoritatea bărbaţilor si a femeilor care treceau pe lîngă vizitator purtau uniforme de funcţionari: insignele de pe rever indicau gradul

fiecăruia. Erau mai toti Funcţionari mărunţi, însărcinaţi cu treburi de rutină, înstrăinaţi, prost plătiti. Controlul Paşapoartelor Intersistem, controlul traficului în Astroporturi, serviciul de ordine (dacă ar fi fost, c.umva, nevoie, aceasta ar fi fost o însărcinare de prestigiu, dar aşa după cum stăteau lucrurile nu valora nimic). Toti erau foarte tineri, unii purtau chiar brasarda de Cursanţi din Centrele de Pregătire. Un oraş locuit de bărbaţi şi de femei aparţinînd Companiei...
Casele erau din prefabricate de plastic alb, pe care David le cunoştea foarte bine. Anonime şi monotone, erau înghesuite de o parte şi de alta a străzii ce ducea în centrul oraşului, şi lîngă acestea se aflau şi colibe din chirpici, locuinţele oamenilor umili, ale descendenţilor kenerilor, care părăsiseră Desertul pentru a duce o viaţă mai uşoară; era dovada cea mai tangibilă a contradicţiilor impuse vieţii de către Companie... erau, apoi, tarabele negustorilor de ţesături care îşi expuneau marfa lor ieftină, marfă care de obicei ajungea în palatele Conducătorilor, pe Omnerstark... numai aici era îngăduită vînzarea obiectelor de artizanat, îşi aminti David. Oricine voia să cîstige ceva vînzîndu-si propriile produse de manufactură venea fa Ysha. Si poate că tocmai astea îi dădeau lui o stare de linişte: prezenţa bătrînilor şi insistenţilor keneri ai Deşertului care expuneau
mărfuri fără nici o valoare, strigătele lor, singurele care se auzeau în acea mulţime imensă... erau chipul unei vieţi amărîte şi simple pe care el învăţase să-1 cunoască şi să-1 admire. Nu era nimic înspăimîntător, ca Axări sau ca Deşertul.

Luă hotărîrea de a merge să vadă Marele Lac. Nu mai avusese ocazia să se bucure de un asemenea spectacol de pe vremea cînd avea optsprezece ani; singura întindere de apă pe care o văzuse de atunci.fusese Axări... şi nu fusese cîtuşi de puţin ceva încurajator pentru spiritul său. Abha nu era departe: la un nahmar sau, poate, doi de acolo de unde se afla el.

O porni la drum, dar gîndul la ceea ce făcuse îl împiedica să savureze acea scurtă călătorie. Fugise, sperînd să afle o cîipă de linişte, fugise pentru a scăpa de evenimentele din ultimele zile. Ştia că avea să se întoarcă la tribul Huwutky al lui Jharna, sigur că avea să se întoarcă; dar trebuia să scape de tensiunea nervoasă acumulată, şi acesta era, poate, cel mai bun mod de a o face.

Lacul Abha era o superbă întindere de apă, liniştită şi curată, pe ale cărui maluri se puteau întîlni, la anumite intervale, mici porturi care ieşeau în afară ca niste degete scurte şi subţiri din lemn sau din metal. De-a lunguf malurilor pluteau ambarcaţii uşoare care ajungeau pînă la celelalte oraşe riverane, în partea de nord: Ziraike, Erhar şi Warne, acolo unde se puteau vedea maiestuoasele bastioane de stîncă ce constituiseră odinioară un. masiv lanţ de munţi mai înalt decît Marele Zid si care se fărîmiţa încet-încet...' Demrelki Nhar- „Locul Zeilor Căzuţi".

David rămase pentru mult timp aşezat pe pămîntul acoperit cu iarbă şi cu flori al malului, şi privirea sa întîlni, pe cerul fără nori, pe Kurny şi Kudgyrny, care se aflau tot mai aproape de soare... se apropie Ziua întunericului, se

gîndi el: cam peste vreo zece ore, nu mai mult. Ridică din umeri; pentru el acel fenomen n-avea prea mare importanţă.

Lacul îi dădea o senzaţie plăcută. Era ceva ce putea recunoaşte, ceva ce-şi afla loc în amintirile legate de Sharraxi, de cîmpia din Dkease si de primele contacte cu acei ciudaţi mistici preoţi ai lui Shakkai... acei Adkyata ai Munţilor. Toate acelea erau amănunte din viaţa sa, amănunte aproape uitate, aproape părăsite, lăsate în urma sa; simţea nevoia să le dezgroape, să le reînvie, pentru că i-ar fi putut da puterea de a lupta.

Greşise. Fusese atît de tulburat încît îi îngăduise nesiguranţei să-1 ducă pe un drum greşit... dar fusese prea mult, cu adevărat prea mult, să vadă că pînă şi Nhera refuza să-1 ajute... dar nu era vina ei, se gîndi: ea îl iubea mai mult decît pe oricare altă persoană, îl iubea cît se putea de mult; dar nu era în stare să se răzvrătească împotriva tradiţiei poporului ei. Dar clipa de rătăcire n-avea să dureze o veşnicie, şi oraşul Ysha îl va fi ajutat să afle puţină alinare, să uite de peisajul cumplit şi dogoritor al Deşertului. Avea să se întoarcă şi avea să le dovedească el lui Jharna, lui Hakkri şi lui Adenku şi tuturor celorlalţi că era un bărbat, un bărbat care luptase şi biruise.

Şi acest lucru era mult mai important decît a fi un zeu.

Mai tîrziu, cînd se îndreptă spre centrul oraşului, îşi dădu seama că, în timp ce-şi croia anevoie drum prin mulţimea care străbătea strada principală a oraşului, era, pur şi simplu, strivit, comprimat, înghiţit de masa aceea de indivizi fără nume şi fără chip. Cum era, oare, posibil să nu reuseascâ să pătrundă prin aed zid viu care-1 înconjura?

încercă să calculeze cu aproximaţie cam cîte persoane se îngrămădeau pe stradă în acel moment, dar descoperi că nu mai văzuse niciodată, în întreaga sa viată, atîţia oameni adunaţi la un ioc, nici măcar !a Centrele de Pregătire. Acea uriaşă amibă informă, cu pseudopode din carne şi sînge, se întindea pînă acolo unde răzbătea privirea lui, şi, dacă gîndui n-ar fi fost complet absurd, ar fi putut jura că se întindea pînă la orizont. Din fericire strada era destul de iată, aşa încît mulţimea putea s-o străbată cu o oarecare uşurinţă; dar apropierea tuturor acelor fiinţe omeneşti îi dădea un neplăcut sentiment de claustrare. Simţi cum i se prelinge sudoarea de-a lungul braţelor, udîndu-i uniforma de Funcţionar pe care o îmbrăcase pentru călătorie, preferînd-o tunicilor pe care obişnuiau să le poarte kenerii în Deşert.

Bărbaţi, femei, persoane necunoscute, ale căror chipuri se contopeau într-o masă indistinctă, îl împingeau înapoi, înapoi, la dreapta, înainte, la stînga, şi din nou înapoi. într-o încercare desperată de a scăpa din mareea aceea, se strecură pe o ulicioară care despărţea două locuinţe, şi se opri acolo, să privească un pic mai liniştit. Era ca şi cum ar fi găsit un adăpost după ce se aventurase în Deşert, şi se relaxa, îngăduindu-i si minţii sale o clipă de răgaz.

După cîteva minute se întoarse în mijlocul mulţimii, descoperind că-şi putea croi drum prin fluxul acela; reuşi să înainteze, pas cu pas, şi se îndreptă spre Piaţa Centrală. în jurul lui vedea chipuri şi auzea voci care murmurau nişte cuvinte în limba Yul şi în alte cîteva limbi pe care nu le cunoştea; dar nu-i păsa. îl mira doar faptul că nimeni nu vorbea cu voce tare; deşi observase acest lucru mai de mult, continua să se mire. Oraşul se

umpluse de fiinţe ©meneşti într-un interval de timp foarte scurt; dar nu era nici un fel de dezordine; lumea se scurgea pe stradă într-un flux liniştit. Era ceva extraordinar să vezi toate astea şi, mai ales, să vezi oraşul. Nenumărate locuinţe din chirpic'i sau din plastic termoizolant, după proprietarul fiecăreia, şi nimic altceva; singurele excepţii le constituiau Centrele de Pregătire, aflate nu departe de se'diul Guvernatorului, şi Piaţa Centrală, în care se aduna majoritatea meşteşugarilor independenţi pentru a-şi vinde produsele.

Căldura devenea din ce în ce mai apăsătoare. Trase o înjurătură; dar observă, cu satisfactie, că în Piaţă nu era prea multă lume, si se strecură acolo.

[7] 5

Spaţiul acela mare, în formă ce cerc, i se păruse foarte îndepărtat, la o mie de nahmar distanţă; dar, imediat ce ajunse acolo, îşi dădu seama că meritase osteneala drumului pentru a-si regăsi pacea. Se părea că lumea evita să se oprească in centrul Pieţei, asa cum făcuse el; nu se mai simţea ca prins în cursă, şi putea să reflecteze cu mintea limpede asupra situatiei.

Se aşează la umbra Mîinii Celei Mari - o sculptură în stîncă, înaltă de aproape douăzeci de metri, care se afla chiar în centrul suprafeţei circulare - şi privi în jurul său. Se simţea vlăguit din cauza căldurii şi a setei; clima de aici era mai blîndă decît cea din Cîmpie, dar, oricum, tot istovitoare.

încercă să înghită. Prin mulţime se aflau cîţiva Funcţionari, si el îi privi cu atenţie, pînă cînd simţi că-1 cuprinde ameţeala. Socoti că era mai bine să se ridice si sa-si vadă de drum.

în cele din urmă observă că adia vîntul. Un vînt uşor si cald, care aducea cu el un praf foarte fin ce se depunea pe pămînt, în locurile bine bătătorite, si pe părul trecătorilor. îsi aminti că-1 auzise pe Jharna rostind numele acelui vînt: Delhesi, Vîntul din Sud. Un vînt enervant, dar atît. Suportabil.

Apoi atentia îi fu atrasă de un grup de tineri, îmbrăcaţi în uniforme de funcţionari, care discutau cu înflăcărare nu departe de el. Vorbirea lor agitată se detaşa de fondul murmurelor celor din jurul lor; dar era greu de desluşit cuvintele, dat fiind că păreau a striga cu toţii în acelaşi timp. Un lucru era evident, si anume că erau cu toţii din cale-afară de iritaţi. Cuprins cfe curiozitate, David se ridică de pe treptele piedestalului sculpturii reprezentînd Mîna Cea Mare, şi se îndreptă spre ei.

Erau cinci, foarte tineri; erau, desigur, Elevi Marinari - Muşi - pe vreo Navă Spaţială de Transportat Mărfuri. Trei dintre' ei erau băieţi kendalli; fetele păreau a fi de pe Omnerstark. Continuau să vorbească tare şi, în mod ciudat, nimeni din jur nu se sesiza de lucrul ăsta.

- Aveţi ceva probleme? întrebă David, după ce se apropie de ei.

îl priviră cu toţii bănuitori. Apoi observară că purta uniforma de Funcţionar de Navă Spaţială de Transportat Mărfuri, uşor de recunoscut, chiar dacă cea mai mare parte a semnelor distinctive fuseseră scoase de pe ea.

O fată îl întrebă:

- Sînteţi un Funcţionar?

- Am fost Prim Semnalizator. Pot să vă ajut cu ceva? Sau discutaţi numai probleme personale?

Tăcură cu totii, încurcaţi, în timp ce fluviul uman curgea pe lîngă ei. Tinerii nu păreau prea entuziasmaţi la gîndui de a dezvălui unui străin oarecare subiectul discuţiei lor, motiv pentru care îl pironiră îndelung cu privirea. Se întrebară din ochi, în tăcere, în legătură cu ceea ce aveau de făcut; apoi, după o clipă destul de lungă, unul din băieţii kendall spuse suspinînd:

- Problema ar fi cam aceasta. Prietenele noastre - şi le arătă pe fete - tocmai au primit veşti de pe Omnerstark. După cît se pare, Compania a închis, acum cîteva ore, în mod oficial, Pieţele Centrului.

Lui David îi veni să rîdă. Ce tîmpenie! Dar se limită doar la a spune:

- Cred că s-au înşelat. Nu se poate.

- Ba da, sîntem siguri. Potrivit ştirilor pe care le-am primit, Compania a hotărît să comercializeze ea singură toate acele materiaîe pe care mai înainte le cumpăra de la Comercianţii
Independenţi, lichidîndu-i pe aceştia cu toate concesiunile pe care le aveau.

- Imposibil. Informaţiile pe care le aveţi sînt greşite.

-E adevărat că e greu de crezut aşa ceva. Ar însemna sfîrsitul a tot ceea ce ne-a mentinut în viată oînă în ziua de
9 1 9 - /v
astăzi... dar ar putea expiica ceea ce se întîmplă. Intîrzieriie în livrări, dezordinea din administraţie, faptul că Omnerstarkui nu mai poate controia nici o navă şi nici comunicaţiile... făptui că toate zborurile spre Hepta'Kirin au fost anulate.

- Întîrzieri? In livrări?

-Desigur. De aproape o lună nu ne mai aprovizionează... Acum mai puţin de un Segment Timp au aterizat pe Platformă două navete care au plecat aproape imediat, fără a descărca ceea ' ce transportau. Nu e deloc uşor să treci sub tăcere asemenea lucru.

în mintea lui David se învălmăşiră mii de gînduri, fără ca el să poată face vreo legătură între ele.

- Admiţînd că lucrurile stau aşa, spuse el, cum de aţi reuşit să aflaţi toate astea? Vă dati seama de enormitatea unei asemenea situaţii, în cazul în care se poate dovedi că aşa este, cu adevărat?

- Avem acolo cunoscuţi, care ne-au comunicat toate acestea mai înainte de a se întrerupe legătura prin radio. Ne-au vorbit despre nişte dezordini... ne-au spus că s-ar fi răzvrătit Comercianţii care acum se află pe orbita planetei...

De data aceasta vorbise femeia cea mai tînără, cu o pronunţie nazală a uneia ce nu cunoştea la perfecţie limba Yul. Vocea i se întrerupea, vădind o tulburare profundă.

De ce să fi mintit? N-ar fi avut nimeni nici un interes să răspîndească o ştire ca aceea. Era greu să crezi asemenea vorbe, dar era la fel de greu să crezi că tinerii aceia puteau minţi. Cele două posibilităţi se excludeau una pe alta...

- Două Navete au aterizat, apoi au decolat! exclamă un altul, care nti mai vorbise pînă atunci. Nu s-a mai întîmplat niciodată aşa ceva! Ceva nu e

în regulă. Acolo - şi arătă un punct pe cer - se află încă pe orbită o Navă de Transportat Mărfuri. Se află
• acolo de aproape un Segment şi jumătate! Şi apoi, toate acele persoane? De ce credeţi că se află ele, acum, la Ysha?

David îşi încleştă dinţii.

- De ce?

-Pentru că la Ysha e viaţa! Mărite Odheg, dacă un om umblă prin Deşert, singur, e lipsit de orice ajutor; dar dacă merge la un trib Huwutky, atunci lucrurile se schimbă cu totul. Şi toţi aceşti indivizi sînt un trib Huwutky. Fiecare dintre ei ştie că există ceva care nu merge... şi aici e totul: Antrepozitele, Centrele de Pregătire... totul.

- Pieţele... închise... nu e cu putinţă...
- Dea Domnul să nu fie adevărat! Dar noi vom pleca de aici, oricum.
- Ce? Şi unde anume?

-Pe Gamma Alcyonis. Dacă şi Pieţele au încetat să mai existe, atunci şi Compania s-a autodesfiinţat; şi s-ar putea ca această planetă să fie prima dintre cele ce vor muri. Alcyonis e liberă, independentă... aşa că vom merge acolo.

David nu-i mai asculta. Era îngyjorat; toate acele lucruri erau pentru el noutăţi cumplite. Constituiau un şoc, mai tare decît cel pe care-1 avusese atunci cînd descoperise oraşul Enn... îi salută pe cei cinci cu un gest al mîinii; aceia se îndepărtară pentru a-şi pune planul în aplicare...

David rămase nemişcat, în centrul Pieţii, gîndindu-se la toate cele ce i le spuseseră tinerii...

Iar oraşul continua să pulseze de viată de jur împrejurul lui; si dintr-o dată, din marea de bărbaţi si cîe femei care se afla nu

5 [1] ~ 3 9

departe de el, se auzi zarvă. Intr-o clipită îi văzu că se îndreaptă, cu toţii, spre un punct indistinct; se întîmplase ceva.

îşi croi drum, atît cît putu, dar mulţimea îl împiedica să priceapă ceea ce se întîmplase. Reuşi doar să înţeleagă faptul că mulţi erau chemaţi pe rînd, aşa se părea, în interiorul Antrepozitelor ce se aflau nu departe de acolo; acel lucru i se păru a nu avea nici un sens. La întrebările lui, nimeni nu era în stare să-i dea un răspuns care să-1 lămurească; după cîteva minute începu să circule un zvon: ceva la fel de surprinzător ca şi spusele celor cinci ţineri Funcţionari.

Antrepozitele lichidau stocul de alimente concentrate! Fiecare locuitor al oraşului putea acum să primească raţii care să-i ajungă cel puţin şase luni standard. Era o procedură
extremă, care nu mai fusese niciodată adoptată de cînd Compania îşi instituise propriile-i reguli. Şi putea să însemne doar un singur lucru: că în curînd avea să fie penurie de alimente. Si mulţi îsi dăduseră deja seama de acest lucru, pentru că numeroase voci se ridicară din mulţime. Masa se mişcă şi ajunse pînă la porţile marii clădiri cenuşii; strigătele de nemulţumire deveniră mai puternice.

David se pomeni tîrît înainte, şi se gîndi că lumea aceea avea să explodeze dintr-o clipă într-alta. Nu avea deloc chef să mai rămînă acolo, şi încercă să plece.

Lumea îşi făcea griji cu viitorul. Timp de ani şi ani de zile distribuirea raţiilor se făcuse în mod metodic: cetăţeanul era înstiintat să se prezinte la Depozit pentru a-şi primi raţia care i se cuvenea; era un sistem perfect, prin care se înregistra şi cataloga - prin Băncile de Memorie Secundare - orice informaţie privind pe toţi locuitorii Sistemului.

Nu era deloc de ajuns ca acum să li se spună acelor oameni: „Sînteti asiguraţi pentru şase luni de zile", pentru că prima obiecţie pe care ei ar fi făcut-o ar fi fost: „Bine, bine şi după aceea!"

Dintr-un megafon bîzîi o voce, şi toţi se îndreptară spre arcada clădirii, spre punctul în care se afla aparatul. Alte cuvinte, din nou o voce cîrîitoare, si altă lovitură dată încrederii celor ce stăteau acolo. David simţi cum îl cuprinde şi pe el frica, deşi putea auzi, anevoie, că se anunţau „măsuri de siguranţă", din cauza unei „instabilităti vremelnice" în afacerile interne ale

Companiei, drept pentru care cei ce nu locuiau în Ysha trebuiau să părăsească imediat oraşul, pentru a le da, astfel, „reorganizatorilor" posibilitatea de a se ocupa de mîntuirea publică. Invitatii Sa păstrarea calmului, asigurări că nu era nici un pericol... O, Zeilor, Zeilor, ZeiloA Ce însemnau toate acestea? începu să transpire, deşi îi era mai puţin cald decît înainte. îi era frică; si, în jurul lui, chipurile şi expresiile trădau aceeaşi frică.

Mulţi o luară la fugă. Fugeau! Fugeau în dezordine, căutînd cine stie ce cale de scăpare, îndepărtîndu-se de acel loc ce părea a fi devenit înspăimîntător. Dar mulţi rămaseră, şi aceia erau locuitorii adevăraţi ai oraşului, înregistraţi ca atare, care nu doreau decît să-şi ridice raţiile de alimente la care aveau dreptul

pentru a se simţi apoi în siguranţă. David nu făcea parte din nici o categorie, şi, tocmai de aceasta, se simţea dezorientat, deşi ceva în mintea sa îi spunea să plece de acolo. Dar gravitatea situaţiei îl împiedica să se gîndească. Nu mai ştia ce să facă, şi se opri să privească panica aceea care lua proporţiile unei furtuni care-i făcea pe oamenii ce se aflau în jurul lui s-o ia la fugă, să se salveze. Oare idioţeniile debitate de cei cinci tineri să nu fi fost chiar idioţenii? Aceasta ar fi însemnat prăbuşirea unei întregi civilizaţii! îi fulgeră prin cap ideea de a pleca, imediat, pe Gamma Alcyonis, dar, din fericire, reuşi să-şi amintească repede că nu era momentul de a se gîndi numai şi numai la persoana sa. îl aştepta Nhera, după cum îl aşteptau chiar şi kenerii din tribul lui Jharna Qhuffar, deşi gîndui la cei din urmă îi dădea o senzaţie de repulsie şi de frică. Şi nu putea evita nici măcar ceea ce ar fi dorit să evite.

Puni să vadă cum haosui acela făcea primele victime, cînd îşi făcură apariţia Gărzile de Elită ale Companiei ce aveau misiunea de a înăbuşi prima răscoală urbană, fapt nemaipomenit vreodată în întregul Sistem, de cînd Compania se instalase la putere.

Luă hotărîrea de a se întoarce, imediat, în Deşert. Nu putea risca să fie implicat în răzmeriţă, pentru că acest lucru i-ar fi putut fi fatal. Începu să-şi facă loc prin mulţimea care urla şi care nu mai era atît de compactă -şi nici atît de liniştită cum fusese cu puţin timp înainte; unii căzeau, alţii erau loviţi şi călcaţi în picioare; amiba aceea din carne şi sînge tremura, avea convulsii şi se despărţea în mici grupuri, frînturi de vieţi omeneşti aruncate în toate părţile, în dezordine. David era singura celulă conştientă, singura persoană ce încerca să-şi croiască drum prin mulţime.

Pe neaşteptate, o uniformă în culori roşu şi albastru i se proţăpi în faţă. Un tip din Garda de Elită, masiv, musculos, cu ochii negri ce păreau două Luminatoare aprinse, îi tăie calea, încercă să-1 ocolească, dar îşi dădu seama că ei era ţinta preferată.

încercă să spună ceva: • -Un moment, eu 11-am nimic de-a face cu toate astea... Vreau numai să merg la Astroport pentru a mă întoarce în Marea Cîm...

Se întrerupse, dîndu-si seama că tipul strîngea în mîna dreaptă un baston scurt şi greu din plastic cenuşiu pe care era gravat semnul distinctiv al Companiei. Văzu că mîinile omului erau transpirate, şi arma îi aluneca uşor din mînă.

Privi ţintă faţa pătrată şi rigidă a omului, şi observă cum apare pe ea un zîmbet acru, răutăcios.

- Conducătorii au nevoie de tine, David Tschander.

Lovitura, dată cu o forţă teribilă, îl nimeri pe David în tîmplă. Omul îl susţinu de umeri, şi tot ceea ce putu să mai vadă era că mulţimea se împrăştia şi că în spaţiile libere rămîneau trupuri fără viată, care zaceau pe caldarîm ca nişte păpuşi stricate.

PARTEA A TREIA

ZIUA ÎNTUNERICULUI

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA începe foametea

Extrase din Conferinţa pe tema Foametei, ţinută în Anul Stelar 9368, la sediul Guvernului Comun Interplanetar. Reproducerea convorbirii dintre Coordonatorul Guvernamental Cbadraiki Mliadsi si Specialista în Istorie Gayle Cshari:

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, cunoşti la fel de bine ca mine supoziţiile pe care se bazează colaborarea noastră cu toate planetele. Am depăşit punctul critic la care ajunsesem acum patruzeci de ani, şi aceasta s-a datorat, mai cu seamă, unui nou mod de a stabili structurile de bază ale unei civilizaţii. Şi dumneata mai cunoşti, la fel de bine, structurile anterioare; în legătură cu această problemă cunoşti multe, mult mai multe decît am spera noi, eu şi publicul ce asistă la această convorbire, că le-am putea afla vreodată. Ai vrea, deci, rogu-te, să ne explici cum a apărut Foametea?

CSHARI: Nu înţeleg sensul întrebării, domnule Coordonator, pentru că mi se pare că am vorbit cu lux de amănunte despre aceasta în cercetările mele, care se află la dispoziţia tuturor; şi sînt sigură de faptul că şi dumneata le cunoşti foarte bine. Ai vrea, te rog, să reformulezi întrebarea?

. /IHADSI: Foarte bine. Te voi întreba, atunci, de ce s-a petrecut ceea ce s-a petrecut în anul 9330.
CSHARI: Care au fost vinovaţii, care va să zică.
5 [7]
MHADSI: Pentru noi nu mai are nici un sens să mai căutăm „vinovaţii", sau ceva în genul ăsta. Important este doar să ştim ce a fost, pentru a putea evita în viitor o criză de anvergura celei de atunci.
CSHARI: Vorbeşti ca şi cum acest lucru ar depinde de mine sau de'cei care, ca şi mine, analizează evenimentele trecute.
MHADSI: Nu. Dar dumneata ne poţi ajuta să ne cunoaştem viitorul.
CSHARI: Prostii. Viitorul unui grup de indivizi nu poate fi determinat, conditionat, de indivizii însisi. Dacă s-ar fi putut aceasta, n-ar mai fi fost nici o criză.
MHADSI: Doamnă doctor Cshari, te rog să nu te fofdezi. întrebarea mea a fost clară...
CSHARI: La fel şi răspunsul meu, domnule Coordonator.
Pentru că este adevărat că nu au existat motivaţii pentru cele ce s-au petrecut acum patruzeci de ani, afară numai dacă nu vrem să luăm în considerare interesele unei clase conducătoare degenerate. Procesul de descompunere a Companiei pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare în Sistem a început chiar în momentul ascensiunii sale. Nu se pot face distincţii fictive în ceea ce priveşte subdiviziunea în etape a absolutizării din acei ani.
MHADSI: Vrei să fii mai explicită, te rog?
CSHARI: Desigur. Se obişnuieşte a se subdivide istoria unei mari puteri economice sau militare în etape bine precizate: naşterea, perioada de dominare şi decăderea. Eu spun însă că nu e cu putinţă să se analizeze după un asemenea criteriu înlănţuirea de evenimente care a determinat prăbuşirea unei asociaţii atît de uriaşe. Compania şi tot ceea ce a creat ea pot fi rezumate astfel: în momentul în care a luat fiinţă, ea a început să-şi arate intenţiile dominatoare şi, în acelaşi timp, îşi pregătea, ea însăşi, sfîrşitul. Iată deci: naşterea, perioada de
dominare, decăderea - toate într-o singură etapă. O singură cale şi nici o alternativă posibilă.
MHADSI: Aceasta nu exclude posibilitatea ca intervalele de timp ale acestor faze, contopite şi despărţite în acelaşi timp, să fi foat foarte diferite. I-au trebuit cincizeci de ani pentru a se naşte, trei sute pentru a domina, şi doar cîteva luni pentru a se prăbuşi...
CSHARI: Această obiecţie ar putea fi valabilă, dar la o examinare mai atentă puteam observa că perioada de decădere a început tocmai atunci cînd planurile Conducătorilor au devenit excesiv de ambiţioase: dominarea întregii Galaxii. Şi aceasta s-a întîmplat în momentul exact al constituirii în societate a Companiei! Cercul s-a închis. Compania voia să se extindă dincolo de hotarele timpului şi ale spaţiului, dincolo de moartea fizică; or, un asemenea plan n-avea nici o şansă de reuşită. Cunoaşteţi cu toţii modul în care-şi folosea potenţialul tehnologic de care dispunea planeta Omnerstark, nu? Şi nu vi se pare logic ca acest mod de a acţiona si',

provoace, în timp, o criză? Poate că v&ţi crede, cu adevărat, acest lucru; poate că nu. Şi întrebarea la care vreţi să răspund vădeşte această convingere.

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, dumneata te bizui cam mult pe presupuneri. Aminteşte-ţi că dumneata existai pe atunci; dar mulţi dintre noi ceilalţi, printre care şi eu însumi, nu erau încă născuţi... sau nu aveau încă

9

facultatea de a înţelege ceea ce se întîmplă. Documentarea din cărţi, oricît de serioasă ar fi ea, nu poate compensa faptul de a nu fi trăit evenimentele.

CSHARI: înţeleg. Atunci îţi voi spune că prăbuşirea Companiei s-a datorat unei creşteri necontenite, la modul gigantic, a obiectivelor sale. Este exemplul clasic al omului care a reuşit să ajungă la o stea, dar a sfîrsit prin a fi ars de ea... Compania devenise atît de mastodontică, încît sfîrşi prin a pierde coeziunea internă de care avea atîta nevoie; iar cei ce administrau Pieţele Centrului si-au dat seama de acest lucru. Si rebeliunea din 9:530 n-a fost altceva

5

decît o tentativă desperată de a apuca ceea ce îi scăpa din mînă Companiei; fapt ce nu putea avea efecte constructive. Atunci cînd o minoritate se răzvrăteşte împotriva puterii constituite, bazîndu-se pe un program limitat la „acum" şi nu la viitor, nu poate să obţină decît o dominare vremelnică... admitînd, mai întîi, ca rebeliunea să aibă sorţi de izbîndă.

MHADSI: Vrei să spui că rebeliunea Comercianţilor Independenţi nu avea un program precis ce tre'buia să fie înfăptuit şi că ceea ce-şi propuneau ei era doar de a cuceri puterea de dragul puterii. Aşa-i?

CSHARI: Hm, da. Comercianţii nu erau organizaţi bine, nu constituiau o clasă socială, pentru că interesele lor nu coincideau. Iar atunci cînd sînt multe interese în joc, pe timp de revoluţie, se tinde spre autonomism, ceea ce vrea să spună anarhie; fapt ce nu poate decît să compromită reuşita operaţiunii.

MHADSI: Dar există, încă, în Galaxie, diferite asociaţii de Comercianţi Independenţi.

CSHARI: Nu au nici o pondere, în cazul unei eventuale alte rebeliuni.

MHADSI: Putem, atunci, spune că acea Putere Mercantilă, cum era numită, a încetat şă mai existe?

CSHARI: Cred că da. în acest moment este necesar să luăm în considerare, cu atenţie, potenţialele diverselor grupări sociale care, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, ar putea să constituie un imperativ diferit de Companie doar în ceea ce priveşte aspectul exterior.

MHADSI: De exemplu?

CSHARI: De exemplu: Slăviţii domni de pe Gamma Alcyonis... sau Convivii din Guvernul Comun. (Din sală se aude un murmur de nemulţumire al publicului.)

MHADSI: (Vizibil tulburat) Doamnă doctor Cshari, vrei să repeţi ceea ce ai spus adineauri?

CSHARI: Am spus că este necesar, acum, să nu permitem unor grupări, de data aceasta mult mai conştiente de rolul lor, să pornească un proces care să ducă universul
pe un drum paralel eu cel care ne-a dus la Foamete. Dumneata mi-ai cerut să precizez care sînt acele grupări, şi,eu am răspuns: ar putea fi Slăviţii Domni de pe Alcyonis, sau Convivii din Guvernul Comun. De aitfeî nu am luat încă în considerare, cu atenţie, capacitatea grupului de persoane care s-a apucat'să reconstruiască Kendal... nu ştim încă prea multe, deşi au trecut treizeci de ani, despre acele fiinţe care pretind că provin dintr-o altă Galaxie, şi dacă ar trebui...
MHADSI: (Tăindu-i vorba) Doamnă doctor Cshari! Dumneata te gîndeşti, cumva, că Convivii ar putea avea ambiţii de...
CSHARI: De a se transforma într-o putere absolută? Da, mă gîndesc, cred aşa ceva. Cel puţin aşa se poate deduce dintr-o situaţie ca aceasta pe care o trăim.
MHADSI: Doamnă doctor Csnari, îţi dai seama de faptul că dumneata te afli în culpă? Şi această culpă este ofensarea instituţiilor!
CSHARI: (Zîmbind, cu evidentă satisfacţie) Ahhh, ce să spun!
Institutii. Dar dumneata ti-ai dat seama, domnule Coordonator, de faptul că ai proferat insulta cea mai gravă, şi că acest lucru te face complet vulnerabil? Guvernul Comun s-a format de numai trei ani, şi dumneata vorbeşti despre el ca despre o putere constituită. Oh, Zeilor! (Adresîndu-se, cu voce tare, publicului.) Nu înţelegeţi că aceasta este greşeala cea mai mare? Să începi să reconstitui un organism cu putere absolută! Este primul pas spre o nouă prăbuşire, spre o nouă criză. Domnule Coordonator, cei ce prezidează Marele Banchet nu pot şi nu trebuie să fie investiţi cu puteri depline. E o problemă vitală!
MHADSI: Vrei să ne ajuţi în opera de reconstruire a planetei?
CSHARI: Bineînţeles, bineînţeles! Nu înţelegeţi? Eu mă străduiesc' să vă dau tot ajutorul posibd. Vreau să împiedic apariţia unor noi perioade de foamete! Şi cum aş putea s-o fac dacă nu v-as spune care sînt,. după părerea mea, direcţiile principale pe care
trebuie să le urmeze un guvern luminat? Trebuie să înţelegeţi lecţia dată de Hekar Bwuni... un cercetător nu trebuie să fie preocupat de gîndul de a „ofensa", sau cel puţin nu „instituţiile", ci el trebuie, pur şi simplu, să cerceteze faptele şi să le prezinte aşa cum sînt!
MHADSI: îti scapă un amănunt. Dacă acum şaptezeci de ani riwuni îsi permitea, în anumite situaţii, să vorbească împotriva intereselor Companiei, motivele pe care se baza rezidau în forţa sistemului... Acesta nu s-ar fi prăbuşit ca urmare a criticilor făcute^ de el, si oamenii l-ar fi putut studia contradicţiile. în clipa cfe faţă, însă, poziţia noastră este una dintre cele mai precare; o uniune cum este cea a Guvernului Comun trebuie să se aştepte la tot sprijinul posibil din partea indivizilor care fac parte din ea şi, mai ales, din partea oamenilor de cultură; persoane ca dumneata, doamnă doctor, care să ne ajute să nu mai cădem, din nou, în aceleaşi greşeli de odinioară. Nici unul dintre noi nu este infailibil, acesta

este adevărul; ţi se cere doar să nu slăbeşti în oameni încrederea pe care ne străduim să le-o cîştigăm puţin cîte puţin.

CSHARI: Aceasta înseamnă că se pune o stavilă libertăţii mele de a mă exprima ca specialistă în istorie.

MHADSI: Nu. înseamnă, pur şi simplu, să nu strecori în opinia publică ideea greşita cum că Guvernul Comun ar fi o nouă putere absolută

CSHARI: Esti convins de acest lucru?

MHADSI: Bineînţeles.

CSHARI: Foarte bine. De altfel, istoria ne învaţă că nici o

cauză nu poate fi de nedefinit sau de necunoscut. Şi nu se poate judeca comportamentul omului' făcînd abstracţie de cauzele care au generat actele sale. Dacă Guvernul Comun are cu adevărat trăsături care să-1 deosebească de un regim despotic, acestea îi vor fi recunoscute, în timp, oricare ar fi împrejurările potrivnice care să poată crea, la început, o impresie contrară. înţeleg grija dumitale.

MHADSI: îti mulţumesc, doamnă doctor Cshari.

CSHARI: Permite-mi să mai adaug ceva, un ultim lucru referitor la Foamete, după care interventia mea poate fi considerată încheiată.

Cercetările mele revelează o. realitate fundamentală: si anume, aceea că Foametea n-a fost altceva decît un efect al acelui nesecat izvor de surprize care este prostia omenească. Cu toate acestea, şi as dori s-o subliniez cu deosebită atentie, în momentul analizei faptelor istoricul nu va putea considera un asemenea factor drept o greşeală în calea logicii, sau, cu alte cuvinte, o necunoscută incalculabilă. Dar are şi prostia logica ei, aşa încît actele săvîrşite în anul 9330 erau şi ele logice... cel puţin pentru cei ce le provocaseră. Ţineţi seama de un'asemenea element, analizaţi-l cu de-'amănuntul; nu vă gîndiţi că este neînsemnat. Introduceţi-! într-un context bine determinat şi studiati-i reacţi'ile ca şi cum ar fi o persoană fizică; veti descoperi ca de el depind multe evenimente, pe care mintea omenească nu întotdeauna le poate sesiza. Foametea a început în momentul în care a rodit logica prostiei.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI SI UNULEA

O nouă rădăcină

A ti spus că mă admiraţi. Aţi spus că iubiţi geniui din mine. Dar ce v-aţi face dacă acei geniu ar fi pus în slu jba unor scopuri cu totul diferite dc interesele voastre? Dacă ar trebui să alegeţi între viaţa unui om şi stăpînirca unui colt din univers, neatins dc mîinile voastre, nu ati ezita. Va opuneţi simţului comun, vă opuneţi celei mai elementare logici. Voi sînteţi adevăratele necunoscute sociologice, voi sînteţi elementul incalculabil şi care nu poate fi cunoscut şi tocmai în aceasta rezidă puterea imensă pe care o exercitaţi: în îngrozitoarea nelogică.

HEKAR BWUNI, către Conducătorii Companiei, A.S. 9294

DAVID îşi reveni în fire, în timp ce o durere zvîcnitoare îi cuprinse tot capul. Deschise ochii, şi peisajul care se desfăşura în fata lui era fbarte diferit

de cel pe care-1 percepuse înainte de a se' prăbuşi în nesimţire. Avea încă în minte imaginile groaznice ale oraşului în fierbere, ale oamenilor care fugeau şi cădeau, fugeau si erau doborîţi la pămînt... acum, în schimb, se afla într-un spaţiu strimt, de formă dreptunghiulară, lat de cîţiva metri şi lung de patru sau cinci, gol, absolut gol. Printr-o fereastră, situată mult prea sus, pătrundea o rază subţire, ca o seceră, care lumina siab restul încăperii cufundat în penumbră. Preţ de o clipă i se păru că se întorsese în galeria strimtă pentru aerisire în care căzuse în timpul aventurii sale de la vînătoarea în Deşert: aceeaşi senzaţie de straniu şi de mister, aceeaşi învălmăşeală în minte. Dar locul era cu totui diferit; nu putea fî departe de Ysha, iar materialul din care era construită celula aceea era din stîncă obişnuită.

Spusese celulă?

Aşa părea a fi. Avea impresia că era băgat la zdup. Era o senzaţie diferită de cea pe care o avusese atunci cînd ajunsese la Enn: acolo se simţise, pur şi simplu, incapabil de a fugi dintr-un

loc în care nimerise din întîmplare, pe cînd aici era ca şi cum cineva ar fi vrut să-1 separe de lumea exterioară. a

Se ridică în picioare, încă buimăcit. îi "înţepeniseră membrele; îşi masă ceafa care îi rămăsese lipită de piatra tare şi aspră a peretelui, şi simţi cum îi revine, încet-încet, luciditatea, începu să meargă prin spaţiul strimt şi văzu că în faţa sa se afla o oglindă. Se vedea în ea pe sine însuşi, în căpătai celulei, care era parţial cufundată în umbră şi parţial luminată de raza aceea care pătrundea pe fereastră.- Apoi, cînd se apropie, îsi dădu seama că se înşelase; nu era vorba de o oglindă, ci de o placă de sticlă ce părea să înlocuiască cel de al patrulea perete al celulei. Era chiar sticlă, şi închidea în ea, cumva, un întuneric de nepătruns, imperscrutabil. îşi lipi faţa de suprafaţa aceea netedă, dar nu reuşi să vadă nimic.

îi reveniră din nou în minte ultimele imagini ale învălmăşelii din faţa clădirii Antrepozitelor. Şi imaginea individului din Garda de Elită, în uniforma lui roşie si albastră, care ridicase

bastonul asupra lui şi spusese... Slăvite Shakkai, oare ce anume spusese...?

David Tschander... da, îi spusese pe nume. îl recunoscuse... cum putuse să ştie dinainte că el avea să vină la Ysha? Luase hotărîrea de a se duce acolo aşa, dintr-o dată, fără a se fi gîndit înainte. Apoi mai spusese ceva. Conducătorii... da, da, Conducătorii au nevoie de tine...

Conducătorii!

David simţi că inima îi bate mai repede. Compania declarase că el şi Nhera' erau dezlegaţi de orice obligaţie! Documentul... fusese un document oficial... cum era, oare, cu putinţă? Ce vroiau de la el Conducătorii? Minţiseră, fir-ar să fie, minţiseră... ca întotdeauna!

îl cuprinse mînia. Şi-o înfrînase mult timp, dar în acel moment explodă. Lovi cu pumnii în sticlă, izbi în ea şi cu picioarele, sperînd s-o spargă. Dar pe suprafaţa aceea care răsună îndelung nu apărea nici măcar o zgîrietură.

- Bastarzilor! urlă el. Bastarzi scîrbosi, viermi blestemaţi, ce mai vreţi de la mine? Daţi-mi drumul! daţi-mi drumul să plec! Eu sînt îiber! Nu mă puteţi tine aici!

Frenezia îi crescu pîna la paroxism, apoi, încet-încet, se pierdu. începu să gîfiie, în tăcerea aceea, dîndu-şi seama că nu va primi nici un răspuns. Rămase nemişcat în faţa peretelui de

sticlă, apoi îi mai trase, cu mînie, un ultim picior, şi se întoarse. Se aşează în dreptul razei de lumină care pătrundea prin fereastră si privi în sus. Soarele! Mereu acelaşi blestemat de soare din kendall...

0 mică parte din acel soare era întunecată: o semilună minusculă şi întunecată care devorase partea exterioară a coroanei.

înţelese că nu mai era mult pînă la Ziua întunericului. Probabil că fusese în stare de inconştienţă timp de patru sau cinci ore, pentru că stia că faza de preeclipsă dura circa trei ore, si ea începea chiar in momentul acela. Dar faptul nu i se păru important. Trebuia să găsească un mijloc de a ieşi de acolo.

- O manifestare de forţă impresionantă, domnule Tschander.

David se întoarse, brusc, dar nu era nimeni. Se ridică în picioare, şi înţelese că vocea venea de dincolo de peretele de sticlă; se apropie de perete, ca şi cum prin acea mişcare ar fi putut străpunge cu privirea întunericul. Dar nu vedea nimic; sau, dacă era cineva, se ascundea bine.

- Ce vrei? strigă el. Cine eşti?

- întrebările dumitale sînt de-a dreptul puerile şi dezamăgitoare, domnule Tschander, spuse întunericul.

David observă ceva în vocea aceea. Era răguşită şi rece ca gheaţa... si el puse acest lucru pe seama efectului provocat de peretele de sticlă. Dar nu avea timp şi nici chef să se gîndească la asta.

Vocea continuă:

-Nu întreba cine sînt eu, domnule Tschander. Gîndeşte-te mai bine la dumneata însuţi, şi vei afla răspunsul.

David rămase tăcut, în aşteptare.

- Nu înţelegi, Tschander?

- -Sînt multe lucruri pe care aş vrea să le înţeleg.

1 se păru că aude un suspin, un suspin ciudat. Era ceva ca un fel de şuierat de mînie.

-Mă numesc Dhuamdya Ogle, spuse, în sfîrşit, vocea. Sînt un Conducător.

David simţi că-1 cuprinde din nou mînia.

-Voi m-ati băgat în afacerile voastre! exclamă el. îmi garantaserăţi libertatea... cum de m-aţi găsit? Şi de ce m-ati capturat? M-am săturat de a fi un pion în jocul vostru!

-Te rog, Tschander. Păstrea'ză-ţi calmul. Nu-ţi vom face nici un rău.

David respiră.

Vocea continuă:

- Avem nevoie de dumneata... după cum îţi poţi foarte bine imagina. Nu vei fi, desigur, chiar atît de naiv încît să crezi că noi, Conducătorii, ne

supunem, chiar aşa, legilor noastre. Legile sînt ca si oamenii: se studiază, se examinează, si în cele din urmă se manevrează în modul cel mai convenabil. Documentul prin care declaram decăzut orice interes pentru persoana dumitale a fost... ca să spunem aşa... o scurtă perioadă de repaus. Care să-ţi permită să te refaci după oboseala călătoriei pe care ai făcut-o.

David îşi încleştă dinţii.

- îmi pare rău pentru tot ceea ce ai fost nevoit să pătimeşti pe Axări... dar a fost vina dumitale. Dacă ai fi primit de bunăvoie însărcinarea aceea, n-ai mai fi pătimit atîta. înţeleg că purtarea reshekului Xedhe Arquni n-a fost dintre cele mai ortodoxe, dar te asigur că acţiunile sale au fost din proprie iniţiativă şi prea impulsive. A fost o greşeală, aceea de a-î fi ales pe el. Pentru jContele Syiuti şi femeie, NÎhera, aveam în program un simplu, inevitabil accident, pe care nici dumneata nu l-ai fi bănuit... în schimb, reshekul a vrut să procedeze după cum îl tăia capul... şi pînă la urmă a plătit pentru toate.

- Şi toate astea pentru cîteva minerale preţioase... eu...

- Minerale?

Urmă o clipă de tăcere.

- Ah, da, e adevărat... dumneata încă mai eşti convins de faptul că pe noi ne-ar interesa acele faimoase zăcăminte descoperite pe planeta aceasta mizerabilă. Adevărul este, domnule Tschander, că noi le dorim atît cît ne-am dori şi nisipuî deşertului de pe Kendall.

'- Cum? Doar nu... David simţi că i se opreşte inima în loc.

-Chiar aşa. Te miri? Ne subapreciezi, Tschander... dar asta nu înseamnă cîtuşi de puţin că nu te mai bucuri de aceeaşi consideraţie în ochii noştri. Noi, Conducătorii, stăpînim întregul Sistem... crezi că am fi elaborat un asemenea plan doar pentru a obţine ceea ce este deja al nostru, aşa, fără a întîmpina nici o rezistentă?

David vru să spună ceva, dar fu întrerupt.

- Fie că o crezi, fie că nu, n-are importanţă; impresia pe care dumneata o ai despre noi nu contează.

- Ds ce te ascunzi? Vreau să văd cine se află în faţa mea.

- Eu te văd bine, Tschander. Foarte, foarte bine. Eşti exact aşa cum fiecare dintre noi se aştepta să fi. Şi dumneata n-ai să mă vezi... deocamdată.

David era foarte tulburat, descumpănit. Misiunea aceea pe care ei voiau ca el s-o ducă pînă la capăt nu însemna, oare, nimic pentru ei? O înşelaseră pe Nhera, făcînd-o să.creadă că ea fusese aceea care înşelase? Planuri în alte planuri...

Repetă:

- Ce vreţi de la mine? De ce aţi făcut tot ceea ce aţi făcut?

- Compania tocmai a încetat de a mai exista.

David făcu doi paşi înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit, însemna, aşadar, că tot ceea ce îi spuseseră tinerii Funcţionari era adevărat! Dar, oricît l-ar fi mirat această ipoteză, nu-1 si înspăimînta. Şi, dispărînd clipa aceea de năuceală, îşi dădu seama că acum era calm.

- De ce? întrebă el, cu o voce plată.

- Oh, şi nu este numai atît: planeta Omnerstark a fost în întregime ocupată de Comercianţii Independenţi, care au trecut prin foc şi sabie fiecare colţişor al acesteia. Acum sînt ei cei ce stăpînesc Sistemul... asa cum era de aşteptat. Numai că, în scurt timp, nu va mai exista un Sistem, aşa cum l-am ştiut dintotdeauna.

David era nemişcat şi tăcut. I se păru că vocea aceea aştepta un răspuns, un comentariu, dar nu le-a primit.

-Motivaţia tuturor acestor lucruri, continuă vocea, ca şi cum ar fi ţinut o lecţie la Centrele de Pregătire, va fi căutată, cu asiduitate, în anii viitori. Vor fi avansate multe ipoteze, conjecturi, reconstituiri; dar adevărul nu va fi descoperit. Nimeni dintre ei nu va reuşi să pătrundă sensul operaţiunii pe care am întreprins-o.

David începu să pară interesat. Conducătorul putea să-i explice multe.

- Operaţiune? întrebă el. Ce operaţiune?

- Chiar aceasta care tocmai s-a încheiat, domnule Tschander.

Vocea părea surprinsă, ca şi cum Conducătorul nu s-ar fi convins de acea prostie.

- Prăbuşirea organizaţiei noastre, criza internă care a dus-o la destrămare. Discuţiile în legătură cu cele ce se întîmplă acum în Sistem vor fi un lucru absolut inutil. Războaiele, Tschander!

Ai văzut vreodată im război? Hm, cred că nu. Asociaţia noastră a smuls din rădăcini din conştiinţa omenească însuşi conceptul de război. Şi a fost o alegere Bine tăcută. Războiul introducea în schemele noastre de ecuaţii sociologice un număr exorbitant de variabile,.un număr inacceptabil de alteraţii.

Urmă o pauză.

- Dar acum războaiele vor face din nou parte din existenţa voastră cotidiană! V-ati gîndit vreodată la acest lucru?

- Dumneata ai prevăzut totul!

Conducătorul păru a nu se sinchisi de acel strigăt de mînie.

- Cînd am început să ne creăm ambianţa, Tschander, a trebuit să ţinem cont de anumite caracteristici ale' sistemului pe care ne pregăteam să-1 elaborăm. Aveam ia dispoziţie o întreagă bază pe care trebuia s-o modelăm; aveam mînă liberă. Şi am construit o maşinărie complexă şi perfectă, calculînd orice mişcare a structurii sale, fiecare angrenaj, fiecare intersecţiune. Ai dreptate: noi ştiam că vom fi ajuns la un punct din ascensiunea noastra în care baza n-ar mai fi putut susţine colosala greutate a forţelor pe care le-am strîns laolaltă. Şi momentul este acesta, noi ştiam că va sosi... şi ne-am luat măsuri.

Urmă o clipă de tăcere, în care David ar fi vrut să strige, dar era atît de înspăimîntat şi de tulburat, încît nu putea face altceva decît să-şi lipească obrazul de sticla rece şi să aştepte ca adevărul să-1 lovească cu sîngele rece şi neîndurarea unui ucigaş. Toate acelea pentru care luptase, toate acelea pe care le trăise, tot ceea ce îi fusese dăruit şi apoi furat, toate astea se aflau acolo, în faţa lui, în întunericul unei voci care îi vorbea; şi nu putea atinge nimic. întreaga sa viaţă se afla în vocea aceea, si gîndul acesta îl făcea să

tremure de mînie. Conducătorul Dhuandya Ogie 4i dezvăluia cauza tuturor celor ce ; se întîmplaseră lui, lui Jenaar, întregului Sistem, şi era ca şi cum el ar fi fost un străin. Nu putea face nimic pentru a se elibera, trebuia să asculte.

-Tschander, noi, Conducătorii, am reuşit să depăşim multe momente neplăcute... dar pe acesta nu-1 vom depăşi. îţi aminteşti de criza din 9058? Cred că i-ai cercetat cauzele şi modul de rezolvare în timpul studiilor de la Centrele de Pregătire. Şi apoi criza care a dus la Cei Trei Ani de Calamitate? Era în anul 9116, dacă-mi aduc aminte bine. Sînt,
toate astea, episoade din istoria Companiei care par a fi trecute cu vederea, de istoriografia oficială... şi totuşi fac parte integrantă din studiul nostru. Crizele economice, agitaţiile sociale n-au fost prea frecvente, dar nici cu totul absente de cînd Sistemul nostru a fost oficializat. Iar crizele, pe lîngă faptul că sînt o problemă greu de rezolvat, mai comportă şi pericole... pericole pentru cei ce le-au provocat.

Gîndeşte-te la un lanţ, Tschander. Reuşeşti să-1 vezi? Da, bineînţeles că da. Dumneata păşeşti acum pe acel lanţ. De departe, reuşeşti să vezi că una dintre verigi s-a crăpat şi calculezi cam în cît timp se va rupe. Trebuie să mergi mai departe; şi vei adăuga alte şi alte verigi, una după alta... cu alte cuvinte, vei crea o deviaţie. în cele din urmă, ultima verigă a acestei deviaţii se va uni cu cele din lanţul principal; ruptura aceea, discontinuitatea, se află acum în spatele dumitale... si eşti liber să-ţi continui drumul. Dar se vor mai rupe şi alte verigi, şi dumneata va trebui să le dregi, adăugind altele şi altele, şi va trebui să afli - clipă de clipă - noi şi noi căi care pînă la urmă se vor uni cu drumul principal. Apoi, la un moment dat... lanţul se termină.

David cugeta.

-Ce vei putea face atunci? Drumul pe care l-ai ales s-a terminat. Nu mai poţi înainta... dar vei descoperi că mai există un lanţ, paralel cu celălalt. E uşor să iei o hotărîre, nu? Dumneata va trebui să sari de la un lanţ la altul şi să-ţi continui drumul... şi, dacă vei avea noroc, vei reuşi să ajungi la o ţintă nu prea îndepărtată de cea originară. înţelegi? Istoria Sistemului este ea un lant care se temiină acum, noi fiind ultima verigă. Fiecare criză, frecare eveniment din trecut au produs deviaţii pe care noi, Conducătorii, a trebuit să le depăşim, cu orice preţ... asa, chiar aşa a fost. Dar au adus cu ele si alte verigi... alţi paşi obligatorii. Noi aveam datoria de a pastra moştenirea' unor oameni care au văzut secole şi secole... şi'nu era alt chip decît acesta pentru a o face.

- SÎăvite Shakkai! strigă David. Dar chiar voi ati dorit această distrugere!

- Am acţionat în modul în care trebuia să acţionăm. Voinţa noastră de a supravieţui oricărui obstacol, oricărei crize ne-a determinat să alegem soluţii sigure. Acestea s-au dovedit, de-a lungul timpului, a fi salutare, dar siguranţa noastră trebuia să fie

contrabalansată, în ecuaţiile sociologice, de pieirea altora. Mutînd o variabilă, în aşa 'fel încît să obţinem situaţii favorabile nouă, se iveau, în mod'necesar, fisuri în structura'manipulată. Imperfecţiuni, fisuri şi iar fisuri, care s-au tot adunat... dumneata, Tschander, nu poţi avea nici cea mai mică

idee despre neregularităţile care s-au tot strîns de-a lungul istoriei, însuşi planul nostru de fugă a trebuit, pentru a avea sorţi de izbîndă, să fie restrîns la puţini Conducători care vor fugi, folosind răzvrătirea Comercianţilor Independenţi ca un mijloc de a restabili echilibrul. Comercianţii îi vor ucide pe mulţi dintre ai noştri; dar un grup format din cîţiva indivizi, în care ne vom afla si'noi, eu şi dumneata, va scăpa. Acesta este .ributul care trebuie să fie plătit pentru manipularea timpului. Este clipa cea de pe urmă, în care planul cade... clipa în care Sistemul si echilibrul creat de noi se prăbuşeşte. Clipă în care Conducătorii se mută de pe un lant pe altul si continuă să-si trăiască viata lor cea dmtotdeauna.

- Sînteţi nişte ucigaşi! spuse David, lovind cu pumnii peretele... '

Văzu cum soarele se întuneca, încet, în mod inexorabil.

- Lumile Sistemului se vor întoarce la starea de barbarie! Vor muri milioane de oameni din cauza nebuniei voastre! Nu e drept...

- Nu e drept? Află, Tschander, că noi hotărîm ceea ce e drept si ceea ce nu e drept. Justiţia a fost creată de Conducători. Dar dacă te chinuie gîndul că s'-ar putea să mori într-unui din războaiele care vor izbucni în curînd, atunci să nu ai teamă. Dumneata ai o soartă cu totul aparte, nobilă.

- Cmn adică?

David simţi cum îl pătrunde o linişte ciudată. Ar fi vrut să vadă cine era acel om care de acolo, din întuneric, îi dezvăluia niste lucruri atît de oribile, lucruri deja ştiute şi acceptate, apartinînd trecutului. Ar fi vrut să spargă acea închisoare şi să fugă de acolo.

- Din păcate noi nu am putut urmări cursul vieţii dumitale chiar de la început. Am fi putut face din dumneata ceva extraordinar, excepţional... dar capacitatea dumitale ajunge să garanteze reuşita planului nostru. Prevăzuserăm, într-un fel, şi acest lucru: un individ, singurul care să ne asigure izbînda, un individ în care să ne putem încrede, care să poată scăpa de

prăbuşirea Sistemului. Păcat că n-am putut să precizăm cine anume era ei încă înainte de a se naşte.

-Victorie? Succes? Ce anume vrei să încerci să-mi spui? Cum că eu aş fi un individ mai cu moţ printre toţi cei ce trăiesc în Sistem?

-Bineînţeles, Tschander. Nu pot să cred că nu ţi-ai dat singur seama de acest iucru. Planul nostru s-a născut atunci cînd ne-am dat seama de faptul că ne aflăm ia un pas de criza finală care ar fi distrus Compania. Pregătiserăm un plan de urgenţă... dar şansele de reuşită ni se părură a fi mai mari de cincizeci la sută abia atunci cînd reuşirăm să găsim un element uman în care să ne încredem... adică dumneata. Am efectuat o minuţioasă anchetă - pe care am început-o cu jumătate de secol mai înainte de naşterea dumitale - care anchetă abia acum a dat rezultate satisfăcătoare. Aşa am pus în aplicare schema noastră, siguri fiind că va da rezultate. Elementul final, ceea ce noi numeam Noul, era pe atunci Navigator pe una din Navele noastre de transportat mărfuri. L-am studiat îndelung pe tînărul David Amshinygri Tschander... şi atunci cînd momentul a fost prielnic, am făcut în

aşa fel încît să fie concediat. Ţinuserăm seama atît de anumite afinităti si înclinaţii ale sale, cît si de
3 5 9 9
schema sa mintală... şi ştiam că avea să debarce pe planeta Kendall. Aveam acolo agenţi foarte buni... foarte buni în sensul că nu erau destul de inteligenţi încît să se întrebe care să fi fost motivul anumitor ordine. Acei agenţi aveau să ni-1 aducă pe tavă pe Nou - în mod rapid şi sigur - aşa încît ne-am fi putut dedica lui mai înainte de a izbucni criza... aşa credeam, cel puţin Din păcate Xedhe Arquni se dovedi a fi incapabil şi impu siv. şi situaţia luă o asemenea întorsătură încît ne văzurăm nevo ii să refacem calculele, ce fiiră îngreunate de acea necunoscută care deveni Nhera Kunurse după ce se îndrăgosti de dumneata. Noi ştiam că ea şi Contele Jenaar ar fi exercitat, cu timpul, o oarecare influenţă asupra dumitale... şi acel lucru era periculos. De aceea voiam să împiedicăm, încă din faşă, o posioiL; legătură între voi trei. Din păcate, din cauza nechib- zuinţei reskek-ului, şi această tentativă a eşuat.

David schiţă un zîmbet amar, şi spuse:

- Arquni voia să-i ucidă pe Jenaar şi pe Nhera, exact aşa cum voiati voi.
5

-Da, e adevărat....- vocea deveni aproape răbdătoare - ... dar motivatiile erau diferite. Arquni îl ura pe Siyuti, şi ura violentă, feroce a unui om ca el era periculoasă, da, clar şi imprecisă. Noi nu-1 uram pe Conte; pentru noi el reprezenta o simplă piedică, un obstacol ce trebuia înlăturat... şi dacă ar fi putut controla situaţia, acţiunea noastră ar fi fost mult mai rapidă şi directă decît cea a reshek-ului, şi mai puţin grosolană. Femeia nu reprezenta nimic pentru el, şi de aceea nu ţinea neapărat s-o ucidă; dar pentru noi era o problemă vitală ca ea să dispară, şi n-am fi fost atît de naivi încît s-o lăsăm în libertate. Deci, după cum vezi, Tschander, există o mare diferenţă între noi şi subalternii noştri.

- Şi prospecţiunile de minerale?

-Ah, prospecţiunile... a fost vorba de o simplă acoperire. Vezi dumneata, noi nu puteam să dezvăluim faptul că eram la curent cu criza iminentă... astfel că, pentru a-i face să creadă pe Funcţionarii ce te-ar fi adus pe Omnerstark că sechestrarea dumitale era motivată, am luat hotărîrea de a adopta acea stratagemă. Oh, bineînţeles că zăcămintele există cu adevărat aici pe Kendall, si acel mineral are, într-adevăr, toate caracteristicile care ti-au fost descrise. Dar, în realitate... - făcu
5 7
o pauză - ... noi ne-am folosit de acel pretext doar pentru a pregăti procesul crizei extreme. Poate că cineva, cine ştie, după noi, se va gîndi să extragă acel mineral... dacă va mai exista cineva în Sistem.

- Dar n-aţi reuşit să mă duceţi pe Omnerstark, stîrpiturilor!

- Asta e adevărat, da. Dar te asigur că rezxdtatul final nu se va deosebi prea mult de cel prevăzut. Va însemna doar că pentru educaţia... dumitale... va fi nevoie de ceva mai mult timp. Pe Omnerstark am fi putut să te punem

în legătură într-un mod mai eficace cu noul dumitale mediu... dar n-are importanţă. Vei avea tot timpul.

- Si care ar trebui să fie educaţia mea?

-Noi, Conducătorii, stăpînim Sistemul de aproape patru secole... şi am acumulat cunoştinţe nemărginite. Dar am descoperit că sîntem un grup închis... prea închis. Sîntem la fel ca un arbore de amhrat, Tschander: am crescut peste măsură, am ocupat tot spaţiul si toată lumina disponibile din pădurea noastră, sufocînd şi strivind organismele mai mici. Şi la fel ca arborele de amhrat, avem şi noi organismele noastre pseudo-simbionţi, cărora le permitem să trăiască în umbra noastră, deşi nu avem realmente nevoie de ele... Comercianţii Independenţi; si tot la fel ca la arborele amhrat, ramurile noastre se întind pînă fiăt-departe de trunchi... şi tot la fel ca un arbore de amhrat ne tragem* dintr-o singură, viguroasă rădăcină: din cea a Iniţiatorului nostru, Suithe Maunu. Dar cu forţa noastră am păgubit solul de substantele sale vitale, l-am secătuit.

- Şi nu aţi prevăzut acest lucru. Şi unde veţi fiigi? Unde vă veţi putea ascunde? Veţi simţi şi voi, pe pielea voastră, efectele crizei!

- îmi pare rău că te dezamăgesc; dar noi, în secolele trecute, am efectuat studii şi cercetări de amploare. Studii avînd drept scop descoperirea unui nou sol, unui nou început. Şi am avut succes.

Tonul său deveni, dintr-o dată, ademenitor:

- Vrei să-mi aminteşti, Tschander, pînă la ce distanţă de la punctul de plecare poate ajunge o navă spaţială prevăzută cu Trasant?

- Patru parseci şi jumătate, răspunse David, gîndindu-se că nu înţelesese sensul întrebării.

Conducătorul zîmbise, fără doar şi poate, în întuneric.

- Bine. Şi de cît timp are nevoie?

- Douăzeci şi două de ore.

- Perfect. Dar acestea sînt date care se referă la astronavele obişnuite... navele noastre pot acoperi distanta de douăzeci de parseci în cinci ore.

David îşi imaginase ceva asemănător.

-Este un secret pe care. l-aţi păstrat în tot acest timp, observă el, aşteptînd momentul potrivit. Dar unde vă vor duce acele mecanisme admirabile? în Spirală nu mai există planete locuibile, în afară doar de cele din Sistem, iar galaxia cea mai apropiată se află la cincizeci de parseci de aici.

- Ne crezi atît de puţin prevăzători? Ţi-am spus, doar, că am efectuat cercetări îndelungate şi amănunţite. Şi acestea nu aveau drept scop doar îmbunătăţirile pe care le-am adus Motoarelor cu Fuziune. Am stabilit şi locuri secrete de acostare, de unde ne-am lansat apoi spre noul nostru sol. Descoperiri de-a dreptul entuziasmante, Tschander! Planete care nu mai fuseseră niciodată explorate, niciodată privite de vreun ochi omenesc... noi stăpînim deja zeci de lumi noi pe care ne putem refugia!

Vocea îi devenise plină de bucurie.

• David era atît de copleşit de acele dezvăluiri, încît nu mai avea nici măcar puterea să deschidă gura. Dacă măcar acele descoperiri uimitoare ar fi fost

făcute în alte timpuri^ de către alti oameni... dar nu, nu, aceştia nu erau oameni. îsi salvau propria lor piele, lăsînd Sistemul pradă pieirii; nu puteau fî numiţi oameni!

Strigă:

- Mai puteţi încă salva Sistemul! Puteţi! Dezvăluiţi secretul acelor noi nave, acelor noi planete! Neamul omenesc ar putea scăpa din acest război cosmic... Vă rog!

- Eşti, cu adevărat, un altruist, Tschander. Iată una dintre acele calităti care vor trebui să fie extirpate în cazul că vei deveni Noui nostru. Sau, mai bine zis, modificate; va trebui să te gîndeşti la semenii dumitale doar atunci cînd va fi vorba de Conducători. Dar să nu-ţi faci probleme: nu va fi greu să devii asa ca noi.

Inima începu să-i bată nebuneşte: .

- Nu voi fi niciodată ca voi! Nu mă puteţi sechestra în acest mod! Vă urăsc, mi-e scîrbă de voi. Decît să trăiesc la fel ca voi, mai bine rămîn să mor în război!

Se uită în jurul său, căutînd un mijloc de a fugi din acel loc de a scăpa de acel nou şi apăsător coşmar.

De dincolo de zidul de cristal, din întuneric, se auzi din nou vocea aceea:

- Nu încerca să te fofilezi de la rolul tău, Tschander. Nici ni' căuta vreo portiţă de scăpare din celula asta, pentru că nu exist? Ai fost cea mai bună marionetă. într-adevăr cea mai potrivită pentru scopurile noastre! Abil, inteligent, un cercetător... un o care stie să hotărască în ceea ce priveşte propria-i viaţă... si est convins de faptul că trebuie să hotarască chiar şi atunci cin este dirijat de superiorii lui! Excelent, foarte potrivit!

Izbucni într-un rîs animalic, care-1 întoarse pe dos pe David.

Ce monstru va fi fost acel Conducător care se ascundea în întuneric? Cum de putea rosti acele cuvinte: viaţă, moarte iubire, planuri, războaie... pe acelaşi ton ca şi cum toate ar fi însemnat acelaşi lucru? Pentru numele lui Shakkai, cum dc putea vorbi de mari cuceriri şi de mari aspiraţii, cum putea vorbi cu vocea unui om şi cum putea face ca ideea să pară atît de oribilă? Şi cum putuse, oare, el, David, să fie atît de prost,
atît de orb încît să nu-şi imagineze toate astea? Şi chiar să nu fi existat nici un mijloc de scăpare?

- Te-am luat sub observaţie încă din clipa în care ai debarcat pe Astroportul din Waddhar.Pînă şi atunci cînd te aflai în tribul Huwutky, în care aflaseşi adăpost... şi pînă şi atunci cînd făceai dragoste cu a dumitale Nhera Kunurse; şi atunci cînd luaseşi hotărîrea de a fugi, şi cînd admirai, şezînd pe mal, privelişte a Lacului Abha şi cînd...

- Ajunge! Ajunge!

David se propti cu spatele de peretele de sticlă şi se lăsă să alunece încet la pămînt. Nu mai avea nici un chef să asculte, dar Conducătorul continua să-1 rănească prin cuvintele sale:

- Acum eu şi dumneata, Tschander, ne vom alătura celorlalţi Conducători, şi vom călători spre o nouă lume, o planetă fertilă şi primitoare ce se află la şaptezeci de parseci de aici, pe care ne vom stabili şi vom lua de la început

opera noastră. Numai că va fi o deosebire: tot bagajul nostru de cunoştinţe, tot ceea ce am cucerit pînă acum, moştenirea noastră... totul va fi transferat în persoana dumitale. Dumneata vei fi obîrsia noastră, înte-s meietorul unei noi dinastii care va repeta faptele noastre de vitejie şi va crea o nouă istorie, o legendă mai nobilă decît cea pe care noi am transmis-o. Dumneata reprezinţi aspiraţia noastră finală, Tschander! Eşti noua rădăcină, cea pe care ne-o căutam, rădăcină din care va răsări şi va creşte, mai înalt decît cel dinainte, arborele vieţii Conducătorilor! Cam astea ar fi... curaj! Urmează-i pe oamenii noştri, care te vor escorta pînă la nava pe care vei avea privilegiul să te îmbarci şi să călătoreşti la bordul ei spre viitoml dumitale. Ingăduie-i Sistemului să moară liniştit, fără dumneata.

Prin ceata care-i învăluia mintea, David văzu o fîsie de lumină ce se ivea în faţa sa: se deschisese, larg, o uşă, şi în cadrul ei apărură două umbre, ce se detaşau pe fondul de lumină orbitoare ca nişte fantome. Erau doi indivizi din Garda de Elită, escorta sa. Nu se ridică în picioare, şi nici nu-i băgă în seamă. Simţi cum e curpins pe după umeri, şi nu opuse nici o rezis'tenţă. Nu vedea nimic şi nici nu spuse nimic. Ajunsese în stadiul de a nici nu mai gîndi. Cei doi indivizi îl ridicară de jos si-1 tîrîră spre usa închisorii, spre o carceră mai cumplită şi de mai lungă durata.

Lui David îi trebuiră cîteva secunde pînă cînd să i se limpezească mintea. Se eliberă, dintr-o ţîşnire, din strînsoarea indivizilor din Gărzile de Elită si, desfăcîndu-şi braţele în chip de arc, îi lovi pe amîndoi în piină fată. Cei doi suduiră şi se luară după el, care fugea, eăutîndu-si scăparea. Se prăbuşiră la pămînt cu totii şi David, care se trezi sub cele două matahale ce începură a-1 fovî, încerca din răsputeri să scape.

Pe neaşteptate se auzi un zgomot ce venea din afară. Un şuierat sec ce se transformă apoi într-un urlet, un urlet cumplit, un zgomot care-ţi năucea mintea. David şi cei doi indivizi din Garda de Elită se opriră din încleştare, orbiţi de o lumină ce pătrundea prin ferestruica de deasupra lor. Lumina aceea străpunse întunericul precum, un pumnal şi-i atinse pe unul din indivizii din Gardă. Imediat omul luă foc, şi nu mai avu nici măcar timp să urle. David văzu ochii omului - singura parte încă vie din trupul acela - si auzi un bubuit care se răspîndi, parcă, în întregul univers. în timp ce unul din cei doi ardea - cu ochii aţintiţi asupra lui - iar celălalt căsca gura, îngrozit, David, întins pe pardoseală, cu individul din Gardă deasupra lui, văzu cum edificiul acela plesneşte, crapă, se prăbuşeşte şi-i îngroapă în moloz, pe el şi pe Conducător, cu planurile'lui'cu tot şi cu moştenirea lui, şi cu dorinţa iui de fugă, şi cu aspiraţia lui la legenda Conducătorilor. Pricepu, într-o clipă, că acela era
sfîrsitui... si nici măcar nu stia ce anume îl provocase.

ti ■> ^

Se gîndi: „E mai bine aşa. E mai bine să mori decît să trăieşti la nesfîrşit ca o marionetă. Conducătorii n-aveau să aibă parte de sufletul lui."

Se scufundă într-o prăpastie a inconştienţei, din care ştia că n-avea cum să se mai întoarcă. Şi Nhera n-avea cum să-l mai îmbrăţişeze.

David murea împreună cu Sistemul, şi murea cum murise şi Jenaar: regretînd o viaţă lipsită de sens.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI SI DOILEA

_____3_____

OiBiuîi care nu voia să vadă

A acţiona pc baza propriilor impulsuri interioare nu este o comportare recomandabilă, dacă luăm în considerare mediul unui sistem perfect organizat si închegat: A adapta propriu! mod de a considera faptele la un asemenea sistem este singura alternativă posibilă, dacă sistemulsc dovedeşte a ti la o înălţime dc neconfruntat cu cea a individului; a nu o face ar însemna zădărnicirea posibilităţilor de a sc realiza în propria-i fiinţă.

Prin cc ar trebui să ne considerăm fiinţe inteligente, dacă nu prin capacitatea noastră dc a analiza situatiile în care un singur individ încearcă să schimbe cursul evenimentelor prin propriilc-i acţiuni, Iară a încălca această regulă elementară? Au făcu t-o mulţi: Jamorsky Ilazinn, Bia Huddar şi pînă şi Conducătorii înşişi. Rămîne de văzut unde anume vor duce toate acestea.

Din: „CRITICA ABSOLUTISMULUI DIRIGUITOR", dc istoricul Rydswik D'Chosta, din Gamma Alcyonis (Ediţia A.S. 9305)

YBRE HAUM D'NAI, Guvernator General al Kendallului, admirase adesea, de la fereastra palatului său, peisajul căruia îi găsea mereu acelaşi aspect odihnitor. Ysha, capitafa Chonului, reprezentase, dintotdeauna, ceva reconfortant, o imagine semnă. Aşa i se păruse a fi, calmă, liniştită, pînă acum cîteva ore, înainte ca oraşul să fie invadat de o mulţime imensă care încerca să scape de malefica Zi a întunericului'; si totuşi masa de oameni care se deplasa spre un plăcut şi inutil î4imic i se păruse a fi pe deplin mulţumită de ea însăşi. Erau, pur şi simplu, stăpîniţi de grija de' a scăpa de Demoni. Şi soarele' strălucea scăldînd în lumină acel peisaj.

Privea din nou, pe fereastră, oraşul, dar nu vedea nimic din tot ceea ce se petrecea. într-o clipită, doar într-o clipită, înfăţişarea oraşului Ysha, a oraşului său Ysha, se schimbase

33 3 [7] 3 '

radical, fără ca el să fi putut face ceva.

Shamshal 'kile - Ziua întunericului - era "pe cale de a atinge momentul culminant; peste numai cîteva minute, soarele avea să fie acoperit în întregime, şi ziua era deja întunecată. Se aprinseseră Luminatoarele, care-şi râspîndeau lumina într-un peisaj apocaliptic; un oraş distrus, căzut pradă unor bătălii feroce pentru supravieţuire. Locuitorii, cîte unul sau în grupuri, mergeau pe străzile pustii, iar luptele erau de scurtă durată si crude. Pe pămînt zăceau trupuri lipsite de viaţă, trupuri cărora li se furau veşmintele. Ybre se gîndi că Adevăratul război nici nu începuse şi gîndul acela îl făcu să se înfioare.

Acolo unde luminile Luminatoarelor se întrerupeau, acolo - o ştia foarte bine - se afla Piaţa Centrală. Cîndva. Acum acolo se afla un crater înnegrit, lat de aproape trei sferturi de nahmar, luminat doar de focurile care răzbăteau din acele puţine structuri şi locuinţe ce scăpaseră ca prin minune. Tumul de

la clădirea Centrelor' de Pregătire se prăbuşise si ardea împreună cu o bună parte a capitalei.

Tragedia fusese rapidă şi neaşteptată. Din cer căzuse un proiectil înroşit: o Navetă ce-şi pierduse controlul, în care se aflau Primul Semnalizator şi cîţiva Funcţionari care scăpaseră de răzvrătirea de pe Nava de Transportat Mărfuri „Dshukume", ce se găsea încă pe orbita Kendalîului. Voiau să aterizeze pe Astroport, dar pierduseră controlul si se prăbuşiseră... Ybre îşi aminti, cu un zîmbet amar, de faptul că Semnalizatorii erau, în genere, foarte slabi piloţi de Navete. Carburantul stabilizat în mod artificial eliberase toată energia de care dispuneau legăturile sale chimice, şi explodase, cu o violenţă de neimaginat, şcergînd de pe faţa pămîntului cel puţin jumătate din edificiile capitalei şi omorînd o mare parte din populaţie. Antrepozitele, Centrele de Pregătire, totul fusese distrus... însuşi palatul Guvernatorului abia rezistase undei de şoc a exploziei.

Ybre era tulburat profund. Se străduise prin toate mijloacele să reducă la minimum consecinţele crizei. Chiar din momentul în care adjunctul său îi adusese raportul în care se relata faptul că Pieţele Centrului erau pe cale de a ti închise, că Comercianţii Independenţi se îndreptau spre Omnerstark, că Conducătorii nu mai dădeau nici un fel de ordine şi nici nu mai erau de găsit... e! ştiuse. Cunoştea în ce situatie se afla Compania si ştia că avea să ajungă acolo; imediat ce-şi dăduse seama de faptul că izbucnise criza acţionase. în limitele puterii lui. Mărise de trei

ori efectivul serviciului de ordine, luase măsuri de evacuare a unei părţi a oraşului, dispusese să se distribuie raţii alimentare de urgentă, care aveau să ajungă pentru cel puţin şase luni, astfel încît să poată evita măcar bătăliile pentru hrană... şi toate astea nu folosiseră la nimic. O a doua lovitură, cu totul distrugătoare, făcuse inutile toate eforturile sale, transformase oraşul Ysha într-un deşert oribil, în care fiecare se gîndea că, pentru a supravieţui, trebuia să-i ucidă pe ceilalţi. Inutil, inutil, inutil.

Simţi cum îl trece un fior. Nu se simţea bine. Se aşeză la biroul metalic, de unde putea vedea toată încăperea aceea în care se hotăra, prin intermediul lui, soarta planetei, şi-şi luă capul între mîini, încercînd să-şi alunge viziunea aceea care se desfăşura dincolo de fereastră. Avea pataizeci şi doi de ani; pentru el nu existase Bariera Vîrstei şi-şi dedicase jumătate din anii aceia străduinţei de a face ca oraşul Ysha să aibă o administraţie bună. Viaţa sa fusese distrusă cu doar cîteva ore mai înainte, transformîndu-se într-un vis prostesc al unui om care nu mai era om. Toti asistentii săi muriseră; rămăsese numai

el singur în marele Palat al Guvernatorului, rămăsese acolo să privească şi să răsprivească catastrofă şi să se gîndească la ceea ce avea să se întîmple; dar amîndouă perspectivele erau oribile, erau cu mult prea mult peste puterea lui de a suporta pentru a le putea contempla fără a fi cuprins de durere. Cum mai putea trăi, conştient fiind de toate astea? în Sistem muriseră cu milioanele. Milioane! Un conflict cosmic al cărui martor era, înspăimîntat şi profund răscolit.

Dinspre străzi se auzeau voci, strigăte. Altă moarte, alte ucideri.

în clipa aceea Ybre se hotărî.

începu să vorbească, cu calm, cu seninătate, adresîndu-i-se unui auditoriu invizibil, care-1 privea de la distanţa nemărginită a vieţii sale. Puse mîna pe minerul unuia dintre sertarele de la biroul său, şi spuse:

- Compania s-a prăbuşit. Conducătorii ei încearcă acum să scape, şi întreg Sistemul e pe ducă, se topeşte, piere. Şi vor pieri cu totii, bărbaţi, femei, nimeni nu va fi crutat.

9 3 9

Sertarul alunecă, uşor, pe glisieră. Era plin de hîrtii, rapoarte, diagrame aruncate, în care se putea citi tot ceea ce se întîmplase pînă atunci.

- S-ar putea să vi se pară ceva crud şi absurd, dar soarta mea a fost deja pecetluită. Această tragedie mă apasă şi mă face să mă simt răspunzător, pentru că ştiam că ea avea să se întîmple... şi eu nu am iăcut nimic pentru a o evita.

Aruncă hîrtiile pe pardoseală. Biroul său fusese întotdeauna foarte curat şi ordonat, dar în acei moment nu-i mai păsa de faptul că-1 murdăreşte.

- Pedeapsa pe care am primit-o este tocmai această singurătate.

Sub hîrtii se aflau două obiecte, pe care Guvernatorul le apucă cu mîini tremurînde. Unul era o micuţă cheie de argint, pe care el o duse în faţa ochilor.

Era cheia care deschidea uşa ce dădea în subteranele palatului. Acolo se aflau ultimele mostre ale unei tehnologii de vîrf, care aveau să dăinuie timp de multe secole pe acea planetă: calculatoare de pe Omnerstark, aparate pentru preparat hrana sintetică, Băncile Primare de Memorie. Puse cheiţa pe birou.

-Cineva va găsi această cheie, spuse el. Şi acel cineva o va folosi, si, dacă Zeii vor voi, acel cineva va fi un om căruia îi va merge bine. Dar nu sînt eu cel în măsură să hotărască: drept pentnrcare pun cheia pe talerul balanţei viitorului, pentru a mi se ierta păcatele.

Celălalt obiect era o formă din metal, rece, pe care el o suci şi o răsuci între mîini, fără frică, dar cu nervozitate. Era un mecanism, aducător de moarte... dar care purta în el o viaţă. O viaţă care îi putea aduce lui Ybre descătuşarea pe care o căuta.

- Daţi-mi voie să plec, se adresă el auditoriului tăcut. Daţi-mi voie să-mi aflu altundeva descătuşarea mea. Las acest oraş pe mîinile celui ce va fi în stare să se folosească de el pentru a crea un nou univers. în ziua de azi s-au prăbuşit nenumărate lumi; şi fiecare bărbat şi fiecare femeie şi-a pierdut lumea sa. Dar nu este încă prea tîrziu pentru a reclădi alte lumi şi mai bune.

îşi lipi pistolul Sharner de tîmplă. îi era frică? Nu, nu-i era frică... era doar dezamăgit şi cuprins de mînie. Nu voia să vadă chipul morţii care i se arăta în faţa ochilor, ca un covor negru şi lipicios, şi din ce în ce mai înfometat.

îi reveni în minte o poezie din lumea sa, Kishnore. O poezie a marelui Kivufiyu Ormauz D'Cheg, cea pe care o citea deseori în liniştea micului său birou din Palat. Poeţii erau adevăraţii

Zei, se gîndi el; erau cei ce-1 ajutau pe om să părăsească universul. Recită versurile, fără a-si dezlipi de tîmplă ţeava pistolului: „Adio, meleag ce mi-ai spulberat visele. Trecute lumi, trecute tristeti. Vă iubesc dar mă lepăd de voi... pentru că inima mea este ca a voastră, dar nu poate pătrunde în voi... aşa cum o rază de lumină nu poate pătrunde în noaptea veşnică."

îşi coborî privirea. Poeţii, poeţii...

Apăsă pe trăgaci.

Ochii îi rămaseră deschişi, ficşi şi goi, aţintiţi spre auditoriul de fantome căruia îi adresase ultimele sale cuvinte. Sîngele lui picură pe micuţa cheie de argint, care acum era singura, insensibila si ne'stiutoarea conducătoare a destinului planetei Kendall. '

Afară, în timp ce focurile începeau să se stingă, cele două luni acopereau masa gigantului de foc şi, pentru prima oară după opt mii de ani, noaptea învăluia Partea Luminată şi oraşul Ysha.

Shamshal'kile - Ziua întunericului - sosise.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI SI TREILEA

Căutarea

Cînd un om este stăpîn pe propriilc-i gînduri, atunci este stăpîn şi pe sine însusi.

Aforism al tribului Adkyata, din Sharraxi

LUMINILE LUMINATOARELOR, răspîndite de pulberea ee cădea încet asupra a ceea ce mai rămăsese din Oraşul Ysha, creau un efect straniu, ca şi cum ruinele capitalei Chon-ului ar fi fost învăluite într-o ceaţă aurie. Pe cer nu se mai vedea soarele, dar în oraş nu era cîtusi de puţin întuneric. O mulţime de focuri ardeau cu violenţă, adaugînd strălucirea lor celei a puternicelor lămpi, sub care domnea o pustiire imensă şi înfricoşătoare: un peisaj în care se mişcau fiinţe omeneşti de'sperate care căutau printre cadavre cele necesare supravieţuirii. Nimeni nu se gîndea la faptul că ar fi trebuit să rămînă închis în casă pentru a-şi ascunde sufletul de Wathy'Shamshal - Duhul Răului - pentru că nimeni nu mai avea suflet. Sistemul, pe care toti îl ştiuseră pînă atunci a fi paşnic, ordonat, cedase locul unei stări 'de război, într-un mod la fel de brutal cu cel în care ziua nesfîrşită din Chon se transformase în noapte. Nhera se străduia să-şi mute în altă parte privirea, dar nu putea. Imaginile acelea o înconjurau ca nişte fotograme ce înfăţişau prăbuşirea întregului univers; se uita şi iar se uita la ele, cu frică, cu o frică teribilă, aceea ca nu cumva printre acei morţi, printre acei oameni transformaţi în fantome desperate, printre răniţii ce erau îngrămădiţi prin casele părăsite, pentru a muri acolo, să nu se fi aflat şi David, David al ei. Era groaznic chiar şi numai gîndul de a nu-1 mai fi putut vedea.

încercă să alunge gîndul acela care îi pătrunsese în minte şi se cuibărea acolo. îşi îndreptă privirea spre tatăl ei, care şedea, alături de ea, în cabina hovak-ului, vehiculul pe perne de aer ce străbătea cu douăzeci de nahmar pe oră străzile pustii şi arse ale oraşului Ysha. Stătea cu pivirea pironită în pămînt de atunci de cînd soarele încetase de a mai străluci, şi murmura întruna rugăciunile Khesha. Era foarte înspăimîntat de faptul că se afla departe de casa sa şi de Yisare, preotul lor, tocmai în aceste clipe; dar nu

fusese cu putinţă să străbată drumul acela din Deşert pînă Ia Ysha mai înainte de eclipsă. Ei nu-i era frică; toate gîndurile i se îndreptau spre David, spre David care fugise din tribul Huwutky din vina ei, pe care îl pierduse, poate, pentru totdeauna. îngrijorarea o strîngea ca într-o menghină îngheţată şi o făcea să-i dea lacrimile; dar nu, nici nu voia să credă acest lucru. Spera ca bărbatul ei să fie încă în viaţă, nu se putea să fie altfel. Ar fi fost groaznic.

Pe bancheta din spate stătea Dias, tăcută, privind peisajul care se desfăşura în faţa lor cu o expresie de aversiune. în mintea ei pătrundeau impresii şi senzaţii prea potrivnice, prea tulburătoare; simţi cum o cuprinde o uşoară indispoziţie, provocată de înţelegerea perfectă a celor ce se întîmplau. Ieşea pentru prima oară din cămăruţa ei subterană, şi era într-adevăr trist ca acel lucru să fi fost singurul episod din viaţa Sistemului pe care să-i fi fost dat să-1 vadă.

Nhera conducea vehiculul cu răbdare, în timp ce tînăra străină scotocea prin vălmăşagul de impresii care-i pătrundeau în minte, separîndu-le şi aliniindu-le cu grijă, încercînd să descopere printre ele trăsăturile, caracteristicile bărbatului din Sharraxi. îi căutaseră urma ore în şir, ca nişte cîini de vînătoare de pe Omman; ştiau acum că nu se aflau prea departe de el, clar mintea lui David continua să-i evite cu dibăcie. Dias îi arăta drumul, prin simple mişcări ale mîinilor sau prin monosilabe, şi ea îi urma. Merseseră de-a lungul malului lacului Abha aproape zece nahmar, dar fără rezultat; apoi pătrunseră în oraş, şi acum se îndreptau spre uriaşul crater provocat de explozia Navetei, cu cîteva ore mai înainte.

Ştirile despre criză se răspîndiseră cu iuţeală, şi avuseseră acelaşi efect devastator pe care-l avuseseră cele ce se întîmplaseră. Compania se prăbuşise, şi locul ei fusese luat de Comercianţii Independenţi. Porniseră rebeliunea lor de pe orbita Omnerstark ului şi cuceriseră mai întîi Hepta'Kirin, apoi întreaga planetă şi şterseseră de pe suprafaţa pămîntului Citadela Conducătorilor. Poate că unii dintre aceştia reusiseră să fugă, dar cei mai mulţi fuseseră ucişi. Şi se descoperise faptul că Conducătorii prevăzuseră criza încă din anul 9158, dar nu făcuseră nimic pentru a o împiedica... tristă descoperire. Răzvrătirea Comercianţilor Independenţi fusese ca un fulger pe un cer senin; nimeni nu-şi închipuise cum că ei ar fi putut găsi coeziunea necesară pentru a-şi apăra interesele. Şi nici măcar Conducătorii nu putură scăpa de acea forţă. Omnerstarkul se trezise în mîna unui grup de oameni hotăriţi să nu capituleze, care încercaseră să guverneze imensul imperiu cucerit; dar acel lucru fusese ceva mult peste puterile lor. Comercianţii îşi limitară controlul numai asupra Omnerstarkului, iăsînd restul Sistemului în voia sa. Se ajunsese, repede, la un deznodămînt, si în acel moment doar Gamma Alcyonis nu se afla în război, âi nu se întrevedea nici o soluţie.

Planeta Wonheim, care prin tradiţie era cea mai dependentă dintre lumile stăpînite de Companie, fusese transformată într-un deşert. Kishnore reuşise să-şi limiteze pierderile, dar aşezarea sa geografică la extremitatea Sistemului - o făcuse să piardă contactele cu celelelalte lumi. Kanwa supravietuise, şi tot aşa si Uxuri IV. Omman, datorită legăturilor puţin frecvente pe care fe avea cu Compania, putea să se considere în afară de

orice pericol; deşi la un preţ cam ridicat. Planetele Beta Shingtauri, Omnerstark şi Sharraxi fuseseră greu lovite. Iar planeta Kendall... mai mult de jumătate din populaţie, din amîndouă emisferele, fusese exterminată. Oraşele nu mai existau si fuseseră distruse aproape toate Insulele Plutitoare, în ciuda, faptului că ele se puteau deplasa. îngheţul, care mai persista pe Axări, îngreunase mult totul... supravieţuiseră doar cîteva nuclee comunitare, înzestrate într-un mod extraordinar.

Importanţa Chon-ului nu mai era aceeaşi după descoperirea oraşului Enn... dar putini erau la curent, cu existenta ultimului si, probabil, că pentru kenerii Deşertului va fi fost o lungă agonie. Mulţi dintre ei vor fi murit mai înainte ca oraşul Enn să fi fost

5 »

în stare să-i ajute pe toţi eu tehnologiile sale necunoscute şi extraordinare.

Nhera simţea cum teama pentru softrta lui David era de neînfrînat. Fără a-şi desprinde privirea de pe drumul care trecea printre dărîmături, şi clădiri în flăcări, şi cadavre, şi supravieţuitori - care priveau cu ură în ochi vehiculul ce-i depăşea - o întrebă pe Dias:

- Mai e mult? ,

Tînăra străină răspunse cu o voce calmă, ca şi cum ar fi fost cufundată în gînduri:

- Continuă să înaintezi în direcţia aceasta, spuse. îi simt... dar e departe.

Nhera suspină, în timp ce vehiculul pe care-1 conducea trecea prin zona în care erau adunaţi răniţii ce fuseseră iăsati în ghearele morţii pe străzi. Se gîndi că ar fi fost nevoie de medici. Medici! Spitalele computerizate nu avuseseră niciodată nevoie de medici. Oamenii din Sistem îşi pierduseră capacitatea de a-si îngriji singuri sănătatea.

- -As vrea ca Mihal să se afle aici, spuse Dias, cu o voce devenita, dintr-o dată, tremurătoare. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, Nhera. Mi-e frică... mi-e frică.

Cealaltă îi aruncă o privire nedumerită.

Tînăra se îngălbeni şi se strînse între umeri, ca şi cum ar fi scuturat-o un neaşteptat fior de frig.

- Nu... nu te uita la mine aşa. Mă înspăimînti.

Nhera continuă s-o privească, şi simţi cum se aprinde de mînie. Cum putea, oare; femeiuşcă aceea să se gîndească la frica ei, ia Mihal şi la oraşul ei, atunci cîrid viaţa bărbatului ei iubit, David, era în pericot? Cum putuse, oare, să care cu ea o fiinţă atît de mîrşavă? Dacă aceea n-ar fi fost singura în stare să-1 regăsească pe David la Ysha, i-ar fi...

Pe neaşteptate, Dias izbucni în plîns, fără a-şi lua privirea de la ea.

Jharna îşi înălţă capul şi o privi şi el, mirat, pe fată.

-!n.„. încetaţi', se bîlfclîi tînăra,'clătinînd dm cap. Părul ei roşcat undui în 'aerul plin de 'praf al oraşului Ysha. Ajunge! strigă ea. De ce mă urîţi? Eu încerc, doar, să vă ajut! Nu vă purtaţi cu mine aşa!

într-o clipită, uluirea şi mînia ce o cuprinseseră pe Nhera ajunseră la culme, şi Dias îşi ascunse faţa între mîini, pîîngînd

cu hohote. Apoi, ca si cum ar fi fost lovită de o săgeată, îşi dădu seama de faptul că femeia aceea percepea emoţiile. Le simţise pe ale lor, ceea ce o terorizase. Avea nevoie de Mihal, care s-o mîngîie.

Nhera simţi cum o cuprind remuşcăriie, şi mînia îi pieri imediat.

Chiar în acea clipă Dias înălţă capul, oprindu-se din plîns. Respira cu greutate, şi lacrimi mari îi brăzdau obrajii, dar se părea că reacţiona pozitiv la schimbarea de comportare a femeii keneri.

-Nu vă purtaţi aşa cu mine, murmură ea. Să nu-mi faceţi rău,

_ - Iartă-mă, spuse Nhera, simţindu-se vinovată.

Se uită ia tatăl ei, care nu scosese nici o vorbă, preocupat de rugăciunile sale, şi vorbi şi în numele lui.

- Iartă-ne pe amîndoi. N-am vrut să te rănim.

Dias îsi şterse lacrimile şi, încet-încet, se aşternu liniştea.

Apoi Kriiera întrebă, straduindu-se ca tonul să pară'cît mai cordial:

- De ce l-au închis pe Mihal?

- - Nu l-au închis, spuse Dias, aparent înseninată.

Abia în acea clipă îşi dădu seama Nhera cît de delicat putea să fie echilibrul mintal a! unei persoane ca aceea ce era încontinuu supusă unor interferenţe ce puteau s-o distrugă într-o clipă. Se înşelase atunci cînd o considerase o fiinţă mîrşavă

- Legile noastre nu prevăd pedeapsa cu închisoarea. Mihal va fi judecat... pentru că v-a permis vouă, ceior din Desert, să invadaţi oraşul Enn. Conciliu! nu este de acord cu faptul ca un cetăţean să-şi permită asemenea libertăţi. Va fi considerat vinovat de violarea Legilor Străbunilor, care interziceau cetăţenilor să rupă izolarea.

- Va fi condamnat?

- în mod formal. De fapt, mîine se va afla departe de oraş şi de Conciliu! acestuia... dar, după toate probabilităţile, oraşul Enn va fi închis pentru totdeauna, iar procesul va constitui un avertisment pentru ceilalţi cetăţeni.

- Slăvite Odheg!

- Simt că eşti tristă. Dar nu-ţi irosi regretele; Cetăţenii Oneşti nu-i ajută pe străini.

Nhera rîse amar.

- Nici kenerii nu-i ajută pe străini. Avem, dacă nu altceva, măcar asta în comun.

Se uita la Jharna, care nici n-o privi, si nici nu-i spuse ceva.

Preţ de cîteva minute merseră, la lumina focurilor, pe marginea marelui crater apărut acolo unde fusese centrul. Văzură cum nisipul se transformase în sticlă şi cum pe fundul acelui crater se formase un strat de cenuşă şi materiale carbonizate (cadavre, grinzi de oţel şi de plastic, parţial topite, fragmete de clădiri...) din care se ridicau, din cînd în cînd, spirale de fum. Aerul era plin de nisip: dens, sufocant.

Şi nu se vedea nici ţipenie de om.

Şi dintr-o dată, Dias căpătă o înfăţişare rigidă. Nhera îşi dădu seama de acel lucru.

- Ce e?

- Simt... nişte prezenţe.

iniina începu să-i bată mai repede.

- David? El e?

-Nu. David se apropie, dar nu pe el îl simt... se mişcă cineva în apropiere de noi şi ne... Aaahhh!

Nhera si Jharna tîsniră în picioare, întorcîndu-se spre bancheta din spate, pe care stătea Dias, si văzură o figură care sărise în spatele tinerei străine, cuprinsă de spaimă, si o strîngea de gît, Un bărbat profitase de mersul încet al vehiculului pe perne de aer şi sărise în ei, pentru a-1 lua în stăpînire. Dias mai scoase un ţipăt şi în acelaşi timp Nhera şi Jharna se repeziră asupra invadatorului; hovak-ul, aşa cum se întîmplă ori de cîte ori nu mai era acţionat de comenzi, frînă uşor şi se opri. Urmară cîteva minute de luptă îndîrjită în interiorul acelui vehicul ce servea la transportarea mărfurilor; şeful tribului, foarte robust, ajutat de fiica sa, îl imobiliza în scurt timp pe necunoscut, care părea, de altfel, a fi secătuit de puteri.

- Ei, lăsati-mă, spuse omul, un tînăr din Triade; avea pielea de culoare mai deschisă decît cea a kenerilor şi era murdar şi rănit. Nu voiam să vă fac nici un rău. Voiam doar acest vefiicul.

Jharna nu slăbi strînsoarea.

- Să te lăsăm să pleci? mîrîi el printre dinţi. Ca să-ţi poţi chema prietenii si să ne omorîţi?

- Vă înşelaţi!'

în ochii omului întins pe jos în vehicul, imobilizat, apăruse o licărire de frică.

- Sînt singur! Nu se mai află nimeni cu mine, zău. Vă jur că voiam doar să găsesc un mijloc de a pleca din acest oraş
blestemat.

- Spune adevărul. Lasă-1 să plece.

Şeful tribului se ridică.

I^Jhera îşi reluă locul la dispozitivele de comandă; hovak-ul se puse în mişcare. Dias şi Jharna se aflau în fata unui bărbat îmbrăcat într-o uniformă de Funcţionar, de culoare gri, ruptă şi murdară; kenerul îl pironi cu privirea, o privire rece ca gheaţa.

- Pleacă odată! Ce mai aştepţi?

Omul nu se clinti din loc, dar o privi îndelung pe Dias, apoi vehiculul.

- Ei? întrebă, cu o voce şuierătoare, Jharna.

- Voi nu sunteti din

Ysha, spuse celălalt. Făcu o pauză. Apoi, cu mai multă siguranţă: Nu sînteţi din Ysha, altfel n-aţi avea acest hovak şi nici n-aţi fi teferi.

îi privi din nou pe cei trei.

- Şi ce-i cu asta? Hai, întinde-o dacă ţii la pielea ta. Nu avem timp de pierdut cu alde ăia care pradă cadavrele.

Omul zîmbi, dar zîmbetul îi era o grimasă grotescă. Nu dădu semn cum că avea de gînd s-o ia din loc.

- Să facem un tîrg, propuse el. Să facem un tîrg.

- Nu ne aflăm aici pentru a face tîrguri. Avem alte treburi.

Şi Jharna înaintă ameninţător, dar celălalt nici măcar nu se clinti.

- Vă voi ajuta, spuse individul. Vă voi arăta punctele cele mai periculoase din oraş, în care se află, într-adevăr, bande de ucigaşi care nu ar şovăi să vă taie gîtul pentru a vă fura fie si un şurub din acest hovak, sau aceste veşminte caraghioase... si arătă spre îmbrăcămintea multicoloră - după moda din Enn - pe care o purta Dias... iar voi îmi veţi asigura un... să spunem aşa... un transfer pînă la Astroportul din Waddhar.

- Un... transfer? întrebă Nhera.

Iar Jharna strigă:

- Trebuie să fii nebun, omule! Astroportul se află la o distanţă de o sută de nahmar de aici. Nu putem risipi în acest fel energia vehiculului. Hai, pleacă!

- Bine, bine, spuse omul, contrariat. Dar mă îndoiesc că veti reuşi să găsiţi ceea. ce căutaţi. Aţi intrtat într-o zona periculoasă... şi peste cîteva ore voi veni pe aici să vă adun oasele pentru a-mi face din ele un adăpost, dacă va mai rămîne ceva de ele...

Dădu să coboare din vehiculul care se deplasa încet, dar Dias exclamă:

- Aşteaptă!

Pauză. Nhera, Jharna si necunoscutul se întoarseră, cu totii, spre femeie; ea le înfrunta privirile cu o fermitate si o putere de nebănuit.

- De acord, acceptăm, spuse ea, punînd capăt tăcerii.

-Dias!

Nhera era uluită. ,

- Spune adevărul. Ştiu. Sînt sigură.

- Eşti sigură că nu greşeşti?

- Eu nu greşesc!

Omului i se oferi, în silă, un loc pe care să se aşeze. Jharna şi tînăra Străină se întoarseră la locurile lor. ' t,

-Vom încerca să ne încredem în tine, spuse Nhera. Atît timp cît ne vom afla, aici, la Ysha. Acum dirijează-ne.

- Vă interesează numele meu? Mă numesc Bhanne Laoneed.

- Ai fost Funcţionar?

- Da, am fost. î»ot să stiu cum va numiţi?

Cei trei se prezentara şi ei. Lui Bhanne i se păru curios numele lui Dias, ce nu părea a aparţine nici unei familii din Sistem. îi spuseră cine era acea femeie, dar el nu păru a fi convins. O luă drept o glumă, iar kenerii nu mai încercară să-1 convingă.

Cîteva minute, ex-Funcţionarul o dirijă pe Nhera, spu- nîndu-i cum s-o ia - s-o cotească, să dea înapoi, sau să se oprească - şi se părea că acea căutare se desfăşura fără probleme deosebite; în tot acest timp, Străina îl percepea, tot mai aproape, pe David.

Omuî acela strigă, pe neaşteptate:

- Opreşte!

Nhera opri hovak-ul. Se aflau într-o zonă aproape întunecată, în interiorul craterului. Aici Luminatoarele fuseseră smulse din pămînt de explozie, şi se puteau vedea doar focurile ce continuau să ardă; si nimeni nu încerca să le

stingă. Bhanne sări pe pămînt, şi începu să scotocească prin rămăşiţele carbonizate ale unei locuinţe. în lumina dată de incendii, vazliră cum el dădea la o parte, cu picioarele, mase negricioase, care erau cadavre întepenite si pline de praf.

- Ce cauţi? întrebă jfiarna; dar nu primi nici un răspuns.

După cîteva secunde se ridică, totuşi, mult mai murdar decît fusese mai înainte, şi se îndreptă, dintr-o dată, spre ei, ținînd în mînă o puşcă mitralieră Sharner ce părea a fi în stare de funcţionare.

- Iată exact ceea ce-mi trebuia! exclamă el, în culmea fericirii.

Şi îndreptă puşca spre ei.

- Ei, ce părere aveţi? încărcătorul ar trebui să fie încă plin. Vreţi să încercăm? spuse el, rîzînd.

Nhera şi Jharna erau îngroziţi, şi se uitau, cu ochii holbaţi, la ţeava armei care-i putea secera mtr-o clipită.

-Dias! mîrîi printre dinţi şeful tribului. Parcă spuseseşi că putem avea încredere în acest vierme din Triade!

Dias nu zise nimic. Era impasibilă, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de tot ceea ce se întîmplase.

Bhanne ridică puşca mitralieră, si începu să ochească.

- Cred că acum voi intra în stăpînirea hovak-ului. Dar mai întîi vă voi ucide.

Pauză.

Dias, tot ea, sfîşie tăcerea:

- Vrea doar să ne înfricoşeze.

Bhanne n'u se mişcă, dar făcu să ţăcăne închizătorul. Continua să ţină arma îndreptată asupra lor.

- Hai, urcă, Bhanne Laoneed, spuse, calmă, Dias. Cu cît mai repede vom reuşi să-1 găsim pe cel ce-1 căutăm, cu atît mai repede te vom duce acolo unde vrei să mergi.

Urmară cîteva secunde de încordare, după care ex-Func- ţionanil trase la loc închizătoml, şi lăsă în jos arma. O aruncă apoi în vehicul, unde această căzu cu un bufnet.

Se urcă din nou în vehicul, aşezîndu-se lîngă Dias, pe care o privi cu uimire.

- Cum de ştiai că nu v-aş fi făcut nici un rău?

Dias îi aruncă o privire scurtă.

- Cînd cineva vrea să ucidă, e uşor să-ti dai seama de asta.

După ce chibzui o clipă, Bhanne se uită la Nhera, apoi la Jharna.

- Puşca acea mitralieră ne-ar putea fi de folos.

O luă în mîini şi-i scoase încărcătorul. Se uită la el şi începu să rîdă. Apoi îl aruncă pe fereastra vehicolului.

- Era gol. N-avea nici măcar un cartuş!

Era, în mod ciudat, lucrul cel mai hazliu care li se întîmplase de cînd cei trei veniseră la Ysha.

Omul acela izbucni într-un rîs zgomotos, căruia i se adăugară rîsetele Nherei, ale lui Jharna şi Dias.

- Ia-o la dreapta, spuse Bhanne, şi Nhera făcu întocmai.

Mai trecu o jumătate de oră, timp în care Bhanne îi ceruse Nherei să facă largi ocoluri pentru a evita punctele pe care le ştia el ca fiind periculoase.

Dias era cufundată în gînduri, concentrată; spunea că David se afla foarte aproape.

La un moment dat tresări şi se îngălbeni.

- îl simt... îl simt foarte slăbit. Din ce în ce mai slăbit.

Nhera sări în picioare.

- Ce vrei să spui? Că e...

- Nu, nu, este în viaţă - se grăbi ea s-o liniştească, fără a deschide ochii. Dar se simte foarte rău. S-ar putea să moară în curînd, de aceea trebuie să ne grăbim.

Continuară să înainteze pînă ajunseră la o construcţie din piatră şi ciment care se prăbuşise dar nu arsese.

Dias sări în sus şi arătă cu mîna:

- Acolo! Se află acolo, sub dărîmături.

Nhera se repezi afară din vehicul, îndreptîndu-se spre dărîmături, si ceiîalti o urmară, i'

Bhanne se uita la Dias si-i spuse:

- Ei, dar cum poţi să ştii...

- Taci! Eu pătrund în mintea oamenilor.

Omul tăcu, si o luară amîndoi la fugă, în goana mare. Ajunseră la clădirea din care nu mai rămăseseră decît cîteva cărămizi. Cărămizile şi pietrele se împrăştiaseră pe o suprafaţă

largă de jur împrejur, aşa încît nu se aflau acolo grămezi de moloz greu de deplasat. Dar David nu se vedea nicăieri.

Nhera, cu lacrimi în.ochi, o cuprinse pe după umeri pe Dias.

- Găseşte-l, Dias! Trebuie să-1 găseşti! Te rog!

Dias se învîrti în jurul ruinelor şi după ceea ce păru a fi un efort supraomenesc, arătă spre un punct.

- E aici. Aici, dedesupt. Grăbiţi-vă!

Dădură la o parte - cu desperare, cît de repede putură - pietrele şi molozul, şi după cîteva minute de eforturi văzură un trup prăbuşit cu faţa în praf. Pe Nhera o cuprinseră fiorii, dar nu, nu era David; era un keneri, îmbrăcat într-o uniformă roşie-albastră a. Gărzilor de Elită. Puţin mai departe se afla alt bărbat, cu spatele ars... şi, sub acel bărbat, David.

Era inconştient, şi abia mai respira. Nu voiau să-1 tragă de sub dărîmături, pentru că putea fi periculos; preferară să dea la o parte materialul care căzuse peste el. Isi dădură seama că leşul celui din Garda de Elită, prăbuşit peste David, îl protejase destui de bine, şi, în afara braţului stîng, care era rapt, nu suferise leziuni foarte grave. Dar ar fi putut muri sufocat, dacă Nhera şi ceilalţi ar fi întîrziat fie şi numai cîteva clipe. Era cianotic şi respira cu greutate; organismul său suferise un traumatism grav.

Nhera luase cu ea în hovak medicamentele pe care considerase că le-ar putea fi de folos; îi imobiiiză braţul lui David şi-i administra un antisoc şi oxigen.

încetul cu încetul, ochii iui se deschiseră. Dias îngenunche lîngă el şi îi puse mîinile pe frunte. închise ochii, şi David începu să respire mai tare.

- Ce... ce faci? întrebă Bhanne uitîndu-se, mirat, la ea.

Dias murmură:

- îi dau putină putere. îşi va reveni mai repede aşa.

Bhanne îsi dădu seama că femeia aceea nu era una dintre cele obişnuite, şi se gîndi că, poate, cei trei nu glumiseră deloc atunci cînd îi descriseseră locul acela numit Enn, despre care spuseseră că rămăsese ascuns în Deşert timp de milenii.

David deschise dintr-o dată ochii, dar abia în clipa aceea păru a-şi da seama de ceea ce se întîmplă. O privi pe femeia care îi ţinea capul între mîinile sale, apoi îi privi pe toţi

ceilalţi. Respiră, încet, apoi reuşi să spună doar atît: Mulţumesc.

Nhera se aplecă peste el şi-l sărută pătimaş.

Dias, Jharna si Bhanne stăteau nemişcaţi lîngă hovak-ul care avea să-i ducă înapoi în Deşert sfidînd Demonii întunericului, şi se uitau la Nhera şi la David, care se îndepărtaseră şi-şi vorbeau îmbrăţişaţi.

9 9 9

Reuşiseră să-i îngrijească mai bine rănile lui David, şi el putea să meargă, deşi chinuit de durere şi nesigur.

Cei doi ceruseră să rămînă singuri pentru cîteva minute.

Dias se adresă lui Jharna:

- De ce îl urîti?

3

Şeful tribului se uita spre cer, avînd grijă ca privirea să evite coroana solară care iradia imperceptibil in jurul discului de aceeaşi culoare neagră ca şi a cerului.

Suspină.

-Nici eu nu ştiu, cu adevărat. Era vorba de... o dezamăgire, asta-i tot.

- Dar tu nu-1 urăşti. Simt acest lucru. în tine nu mai există ură... doar remuscare, remuscare, da.

Jharna se uită ia ea.

- Da, aşa este, ai dreptate... nu-1 mai urăsc. Am înţeles lupta lui. La drept vorbind, o înţelesesem mai de mult, dar refuzasem s-o admit.

Focurile care devorau Ysha erau pe cale de a se stinge. Crateml care se căsca în faţa lor părea a fi o prăpastie fără fiind.

- Şi ceilalţi? întrebă Dias, coborînd privirea. Vor înţelege şi ei?'

- Cred că da. Bătrînul şef de trib se rezemă de vehicul. Poate că nu chiar imediat, dar îşi vor da, oricum, seama de faptul că David a trecut deja suficiente probe ca să-i dea dreptul să facă parte din henyer, din familie. Va fi un keneri şi va putea trăi printre noi atît cît va voi.

Dias se întoarse spre Bhanne, care asistase la toată discuţia.

-Ţi-ai tinut cuvîntul, ai respectat partea ta din înţelegere. Nu te teme, ne vom ţine şi noi cuvîntul. îndată ce cei doi prieteni ai noştri se vor întoarce aici, vom pleca spre Astroport.

FostuJ Funcţionar o privea într-un mod ciudat. Chipul său trăda o emoţie care era suma unor stări de spirit diferite: frică, uimire, nesiguranţă... dar mai cu seamă nesiguranţă.

Preţ de cîteva secunde nu spuse nimic, şi înfăţişarea i se schimbase în acel scurt interval de timp de cînd se afla în compania lor.

în cele din urmă spuse, calm:

- Eu voiam să plec de pe această planetă. Dar...

-Dar?

- ... nu cred că s-ar schimba ceva.

îl privi ţintă, îndelung, mai întîi pe ea, apoi pe Jhama şi întrebă, nesigur:

- Acel loc căruia voi îi spuneţi Enn... există cu adevărat?

Dias dădu din cap în semn de'aprobare, zîmbind.

- Există, de cînd lumea... dar dumneata nu l-ai cunoscut.

O clipă de tăcere. Bhanne părea să reflecteze.

Spuse:

- Ara avut o soţie şi o fiică. A.u murit.

- îmi pare rău.

Lui Bhanne i se păru că simte cum femeia aceea ciudată participă la durerea lui. Nu mai avea nici o îndoială în legătură cu faptul că ea putea, dacă nu să citească în minte, putea să primească, cel puţin, influxurile lui imediate, nemijlocite.

- Nu mai am nimic - continuă omul pe un ton obosit. Dacă aş avea un loc în care să mă refugiez...

O privi pc Dias, care simţi în el o nouă emoţie ce le ştergea pe toate cele dinainte.

- Tu... o să te duci la Enn[9] o întrebă.

- Da.

Era puţin stînjenită, dar zîmbi.

- As putea să vin si eu cu tine. Un loc sau altul, mi-e totuna. Numai să fie cît mai departe de acest oraş ai morţii.

Ea reflectă. Omul părea a fi sincer,' şi se dovedise ă fi şi onest, chiar dacă procedeele sale puteau parea puţin ortodoxe. '

- Enn va putea accepta încă un străin, conchise Dias. Acum cheamă-i, te rog, pe cei doi camarazi ai noştri. Nu trebuie să întîrziem.

Bhanne dădu din cap în semn de înţelegere, şi se îndreptă spre David si Nhera. Se îndepărtase vreo zece paşi, cînd auzi vocea femeii:

- Vrei, cu adevărat, să pleci din această lume?

El se întoarse.

- Ce vrei să spui?

- îţi voi explica.

Bhanne scutură din cap, perplex, apoi, dat fiind că Dias nu mai spunea nimic, îşi văzu de drum.

David şi Nhera fuseseră despărţiţi prea multă vreme, Se strînseră unul într-altul, nepăsîndu-le'de noaptea care-i învăluia aidoma unei mantii, în strălucirea unui mare foc pe cale de a se stinge. Turnul clădirii Centrelor de Pregătire zăcea, distrus, nu departe de ei; iar Palatul Guvernatorului fusese

luat cu asalt de supravieţuitorii care sperau să găsească acolo mîncare si ceva maşinării pentru a putea rezista în continuare. Dar nici unuia dintre cei doi nu-i păsa de faptul că Compania se prăbuşise, că universul lor se năruise. în pacea care venea din moartea şi din pustiirea din jurai lor, cei doi erau din nou uniţi. Şi voiau să împartă, împreună, viitorul.

- Nu te voi mai părăsi niciodată, îi şopti el la ureche. Ea îi atinse buzele cu ale sale...

- Nu ne mai este frică. Sîntem uniţi... unul singur.

Nhera simţi că bărbatul ei se schimbase. Avea o licărire nouă în ochi, şi era hotărît, sigur pe el. Planul Conducătorilor fusese atît de monstruos, încît o surprinsese atunci cînd îi fusese dezvăluit., dar acum totul se terminase. Conducătorii muriseră... şi murise odată cu ei şi pianul lor nebunesc.

- Nu mă lăsa, îl imploră ea cu desperare. Şi eu am nevoie de tine. Nu contează ceea ce vor spune cei din trib... vreau să fiu a ta. Shi'ke abhot nu'ha'wathe Shamshal

El zîmbi , 'q mîngîie pe obraji.

- J'kizho'ual'dari ko'nowhe, răspunse el. Şi o sărată.

Nimic nu-1 mai împiedica acum s-o iubească.

- Nu-ţi mai este frică de noapte, iubitule.

- Nu, nu, iubito... iubito. Nu mă mai tem de Demoni.

Văzură că se apropie de ei Bhanne. Se desprinseră din îmbrăţişare, încet. Omul înainta, pas cu pas, încercînd să le cîştige încrederea.

- Trebuie să plecăm, spuse el.

încuviinţară amîndoi.

- Venim imediat. Mai lasă-ne o clipă.

- De acord.

Se întorse de unde venise.

îl urmăriră cu privirea. Nhera spuse:

- Dacă omul acela ar veni cu noi...

David se uită la ea, şi o cuprinse pe după talie.

- Cum l-ar primi tribul tău? Cum m-a primit şi pe mine?

Ea îşi trecu mîna pe faţa lui rănită şi plină de praf.

- Iartă-i. Iartă-ne pe toţi, pe mine mai întîi. Totul se va schimba, vei vedea. Imediat ce vor afla ce ţi s-a întîmplat, îşi vor da seama că nu te pot urî numai pentru că nu eşti Shakkai'wakhy - Cel-ce-1- face-să-vorbească-pe-Shakkai. Vor înţelege.

- Stiu.

Bhanne îşi făcea loc printre grămezile de moloz, şi paşii săi ridicau nori de funingine, nisip şi praf, care se reaşternuseră pe pămînt după groaznica pustiire provocată de explozia Navetei. Totul se petrecuse atît de repede, şi totuşi fusese atît de înspăimîntător... dar trecuse. Oraşul Ysha se topea în noaptea aceea care-1 învăluia pentru prima oară, şi era pierdut.

Nu-i mai păsa de nimic; încerca o ciudată euforie la gîndul că avea să pîece de acolo. Nu stia încă dacă trebuia să ia în serios povestea cu Enn...

dar daca se vădea a fi adevărată, atunci se ivea şi pentru el posibilitatea de a începe o nouă viaţă.

Trecu pe lîngă dărîmăturile clădirii sub care îl găsiseră pe David, si-i văzu pe Dias şi pe Jhama, care continuau să stea de vorbă, iîngă hovak. Ce mai femeie, acea Dias! Era ceva de necrezut ceea ce reuşea ea să facă. Se tot gîndea la un mod prin care s-o facă să înţeleagă că îi plăcea, cînd auzi o uşoară bufnitură ce venea dinspre grămada sub care zăceau, pe jumătate îngropate, cadavrele celor doi din Gărzile de Elită. Se apropie, şi văzu ceva care ieşea afară din dărîmături.

Era braţul unui om. Se zbătea, lovind stratul de funingine care acoperea solul. Probabil că era cineva acolo, dedesubt. Bhanne se apropie.

- Ei, mă auzi?

Nici un răspuns. Braţul îşi încetă zbaterea sub pătura aceea densă de moloz, de pietre şi de praf. Bhanne spuse:

- Curaj, prietene. Te voi scoate afară, şi strînse mîna aceea care se cramponă de a sa. Fii calm, prietene, îl îndemnă el. Nu te agita. încearcă să te propteşti cu celălalt braţ şi cu picioarele, iar eu te voi trage. De acord?

Din nou nici un răspuns.

Scutură din umeri şi îşi propti bine picioarele.

-Hai! Unu, doi... trei!

Cînd ajunse la „trei", trase spre el mâna aceea şi, spre marea iui mirare, se trezi căzut pe spate, la pămînt.

Trase cîteva înjurături:

- Ce dracu' te-a apucat? De ce i-ai dat drumul mîinii mele? Eu mă străduiesc să te ajut, şi n-am deloc chef să glu... se întrerupse dîndu-şi seama de faptul că strîngea ceva în mîna dreaptă.

- Slăvite Odheg! spuse, aruncînd cît colo, înspăimîntat, lucrul acela.

Cînd îşi reveni din spaimă se apropie de lucrul acela, şi văzu că era chiar un braţ omenesc, retezat din cot, cu mîna pe care Bhanne o strînsese. Continua* să se agite şi acum, si părea a fi un purice uriaş care ţopăia prin nisip. Putea fi vorba de un reflex nervos. uită la el si, în clipa aceea văzu, în lumina slabă a unui foc ce mistuia ceea ce mai rămăsese dintr-o casă distrusă, văzu ceva ce făcu să i se strîngă inima de frică.

Acela nu era un braţ omenesc. Sau poate că era, dar nu în adevăratul înţeles al cuvmtului. Pielea avea o culoare galbenă si era brăzdată de vene groase şi negre. Întrucît se desprinsese atîta de uşor, însemna că fusese tăiat mai înainte, desi, acolo

unde se termina, carnea părea a fi fost sfîşiată, ca şi cum Bhanne ar fi putut, doar cu propria-i forţă, să smulgă din articulaţii antebraţul, ceea ce era imposibil. Din extremitatea braţului se scurgea încet, picătură cu picătură, un sînge dens şi negricios, care păta nisipuî.

Bhanne îşi birui frica si-1 luă de jos, imediat ce braţul îşi încetă agitaţia. Cînd apucă între mîini acel lucru, auzi un scîrţîit: osul se rupsese. Dar cum era posibil? Un os nu putea fi atît de fragil.

Dar ceea ce-1 înspăimîntă şi mai tare fii mîna ce era legată de acel ciot. Pielea se desprindea de acolo de unde punea el degetele descoperind o carne fleşcăită de culoare cenuşie. Degetele erau neverosimil de lungi şi de uscate şi semănau cu

picioarele unui uriaş păianjen galben. Unghiile erau înnegrite şi se desfăceau în fîsii.

/V ">

Il cuprinse din nou groaza.

Aruncă braţul pe pietrele din care se ivise, şi i se holbară ochii cînd văzu cum acel membru explodează în mii de bucăţi ce păreau să se transforme aproape în pulbere. Se gîndi că chiar dacă posesond acelui braţ era încă în viaţă, ceea ce era imposibil, nu merita, oricum, să-1 cunoască. Se întoarse cu spatele, hotărît să uite tot- ceea ce văzuse.

Auzi că-1 strigă Dias:

- Bhanne! Vrei să vii?
- Vin! strigă el.

După cîteva secunde, ajunseră la hovak si Nhera cu David. Piecară fără a mai zăbovi nici măcar o secundă.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI SI PATRULEA

Darul întunericului

Extras din: „CIVILIZAŢIA VECHIULUI SISTEM", dc Gayle Cshari (paginile 6'34-635, Ediţia A.S. 9382):

CÎND criza din 9330 luă sfirşit, perspectivele unei redresări într-un timp scurt păreau a fi aproape absurde şi improbabile. Nimeni nu s-ar fi gîndit la faptul că din haosul în care se prăbuşiseră lumile din Sistem s-ar fi putut naşte, în numai treizeci de ani, o nouă coaliţie interplanetară mai echitabilă şi mai conştientă decît aceea' care lăsase puterea în mîiniîe Comercianţilor Independenţi. Situaţia era tragică: Sistemul era într-o stare de profundă prostraţie', si doar cîteva minorităţi rasiale reusiseră să-şi menţină cuceririle lor. Din fericire se găsi cineva care să reuse'ască sa recreeze măcar un embrion al acelei stabilităti care durase pe toată perioada în care Compania avusese 'în mînă puterea. O serie de comunităţi izolate reuşiră, cu greu, să-şi recapete, treptat, autonomia şi vigoarea pe care le pierduseră în dezastrul acela.

Cazul planetei Kendall, una dintre acele lumi care erau numite „Planetele Fantomă" din cauză că nu aveau un guvern propriu, fu simbolic. Această planetă a fost greu lovită de criză, si pierderile provocate de revoltele din centrele urbane şi din partea întunecată se ridicară pînă aproape la o jumătate din populaţie... şi totuşi, în numai cîteva decenii, kendallienii reuşiră' să-si' reunifice lumea lor, să-şi repună pe picioare economia si' să instaureze o ordine autosuficientă.

în această operă de reconstrucţie se pare că rolul predominant 1-a avut densa reţea subterană de comunicaţii care uneşte actualmente într-un singur organism triburile de p'e continentul Chon. Se pare că în aceşti ultimi douăzeci de ani s-a dezvoltat o reţea de canale care 'străbat tot subsolul Deşertului, prin intermediul cărora indigenii au reuşit să realizeze o unitate

rasială mult mai completă decît cea existentă mai înainte, cînd legăturile dintre triburi se tăceau anevoie din cauza înapoierii tehnice şi asprimii climei.

Aceasta este mult mai mult decît au reuşit celelalte planete - care acum aparţin de Guvernul Comun - să obţină sub egida sa. Marea Foamete a luat sfîrşit... dar cicatricele pe care le-a provocat vor fi vizibile timp de mulţi ani. Şi este simbolic faptul că popoarele din Kendall, atît de înfricoşate de întunericul care nu învăluie niciodată planeta lor, atunci cînd se referă la Foamete o numesc Perioada întunericului.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI SI _____CINCILEA '

Fuga

Zecc mii de ani dc cînd strămoşii văzură Lumea.
Zccc mii dc ani, şi timpul unui suspin.
Viii trăicsc, şi în timp pînă şi umbrele morţilor sc vor întoarce să vadă.
Noi vom trăi încă!
Noi vom trăi încă!
Treacă zilele.
Lase anii urma lor dc foc pe chipul ce i vede fugind.
Noi vom trăi încă.
Cîntcc dc moarte al unui Yisar

CHIPURILE kenerilor care-i primiră pe David, Nhera, Dias, Jharna şi Bhanne la întoarcerea lor de la Ysha aveau o expresie ciudată.

David nu-şi închipuise că avea să fie primit într-o linişte totală; ştia, doar, că avea să fie pironit cu privirea şi studiat cu atenţie şi, deşi nu se resemnase, desigur, âcum era, poate, dispus să accepte acea tăcută inchiziţie, acum cînd Nhera se unise definitiv cu el si cînd se bucura si de solidaritatea şefului de trib şi a Batrimlor.

Se gîndi că ceea ce obţinuse fugind la Ysha era deja un rezultat. Dacă nu altceva, putuse măcar să dovedească faptul că fiecare om are momentele sale de slăbiciune. Şi unii păreau a-1 fi înţeles.

In marele hol de la intrarea în sălaşul tribului Huwutky, care părea a fi devenit locul în care spiritul kenerilor se releva mai viu şi mai puternic, David şi Nhera se ţineau de mînă, înconjuraţi de bărbaţi şi de femei care nu spuneau nimic. Dar privirile h se schimbaseră: nu mai erau dure, de gheaţă, ci, pur şi simplu, pline de curiozitate. Păreau că se uită ţintă ia fiola cu whadswat'nakir - Uleiul stîncilor - a Nherei pe care el o purta la gît împreună cu cea pe care i -o dăruise Sikha.

Primul care vorbi fii Jharna, ce-1 declară pe David dezlegat de legămîntul său de logodnă: aflaseră că Nava de Transportat Mărfuri „Eukynes" se pierduse în spaţiu, în încercarea de a scăpa de invazia pe orbita Omnerstarkului a Comercianţilor Independenţi; şi chiar dacă nu se putea şti sigur dacă Sikha murise, era improbabil că ea se va fi întors. David se ura pe sine însuşi pentru făptui de a se fi simţit aproape uşurat la aflarea acelei ştiri.

în momentul acela se gîndi că era inutil să vorbească, dar îi privi şi el la rîndul lui pe bărbaţii şi pe femeile care-1 înconjurau. Se simţea în stare să-i înfrunte pe toţi - cu mai multă siguranţă şi forţă - acum, după ce scăpase, în mod miraculos, de planul Conducătorilor. îşi redobîndise capacitatea de a

hotărî prin alegerea ce o făcuse de a fi un bărbat şi de a hotărî de unul singur.

Tocmai se pregătea să-şi facă loc printre ei, cu hotărîre, pentru a se întoarce cu Nhera în camera care acum era a sa, cînd văzu că cineva venea spre ei.

Dias, care se afla lîngă Bhanne, zîmbi, şi fără ca măcar să-1 fi văzut înţelese despre ce anume era vorba. Alergă spre David, şi amîndoi îl văzură pe bărbatul acela înalt, blond, cu a sa brăţară din piele ale cărei franjuri se agitau în chip de salut. Tînăra îl cuprinse pe după gît cu braţele, rîzîrid, şi David se trezi faţă în faţă cu Mihal. îşi zîmbiră unul altuia, un zîmbet senin, fericit, şi fiecare din cei' doi îşi dădu seama de faptul că şi unul şi altul trecuseră examenul decisiv.

îşi strînseră braţele cu mîinile, un gest de al Străinilor a cărui semnificaţie David o atlase, abia de puţin timp; în ochii celui din Enn citi o linişte profundă. »

- Shakkai să te aibă în paza sa, prietene Mihal.

- Străbunii să-ţi vadă inima, prietene David.

Kenerii păreau a asculta cu atentie.

Dias îl strînse pe Mihal cu afecţiunea unei fiice.

- Totul a mers bine, Mihal, spuse ea, şi nu era o întrebare.

David se uită la el şi se simţea foarte fericit, chiar dacă nu ştia pentru ce anume.

- îmi pare rău că a trebuit să suporţi un proces, Mihal.

-A fost cel mai important eveniment din istoria oraşului Enn... şi am cîştigat. Străinii au învins, Kenerii au învins, Kendall a trecut peste barierele impuse de Conciliu. Procesul era o farsă: cei Doisprezece invocau primele porunci ale Străbunilor, interdicţia de a comunica cu neamurile în curs de dezvoltare, şi voiau să ne condamne pentru vina de a le fi violat... fără a-şi da seama de faptul că timpurile se schimbaseră, că neamul vostru era. complet evoluat. Conciliu! din Enn e invidios, David... invidios pe propria-i izolare, pe o plictiseală şi o inutilitate pe care ni le-am cucerit de-a lungul mileniilor, bar oraşul Enn este pe cale de a se schimba.

- Cetăţenii Oneşti?

- A avut loc o votare. Problema finală, întrebarea finală care se desprindea din procesul meu era una singură: vreţi ca Enn să fie un oraş deschis? Rezultatul ar fi hotărît nu nevinovăţia mea sau vinovăţia mea... acestea nu aveau nici o semnificaţie pentru un om care peste puţin timp avea să părăsească pentru totdeuna oraşul. Miza era mult mai mare: trebuia să se aleagă între închistarea, în continuare, în amintiri si în ura fată de tot ceea ce

era „din afară", şi o reînnoire, edificarea a ceva măreţ, frumos... împreună. Si rezultatul... îl poţi vedea tu însuţi.

Spunînd acestea, Mihal î! duse pe David dincolo de intrarea într-una din galeriile care duceau în diferite zone ale lăcaşului tribului Huwutky. Din hol nu se putea vedea, dar imediat ce trecu dincolo de colt, el rămase cu gura căscată. Un coridor, de formă circulară, înaît de vreo zece metri, se pierdea

undeva în depărtare; şi David era sigur de faptul că nu-1 mai văzuse pînă atunci. Văzu că peretele era constituit din nisip comprimat, foarte tare, ca şi cavitatea care adăpostea oraşul Enn. Nu reuşea să-i zărească punctul terminal. Avu, totuşi, senzaţia că era vorba de un pod: un pod între două lumi, cu legile lor cu tot.

- Acest condor, explică Mihal, uneşte sălaşul tribului Huwutky cu oraşul Enn, în mod. complet. Oraşul a votat pentru ca să fie extins cîmpul static pînă a îngloba şi tribul vostru, pentru a se permite astfel comunicarea între grupurile noastre.

Puse o mînă pe umărul lui David, care era fascinat.

- Acesta este doar începutul, prietene; oraşul Enn şi kenerii vor avea acelaşi viitor. Arn aflat ce i s-a întîmplat societăţii voastre... spune-mi, era inevitabil?

- Poate că nu. Cel puţin pînă la un anumit moment din istoria noastră.

- îmi pare rău... dar acest lucru vă va da un plus de putere necesar penţru a o lua de la capăt. Oraşul Enn vă va ajuta; va trebui, însă, să manifestaţi înţelegere faţă de Cetăţenii Oneşti. Modul lor de a judeca este cu totul deosebit... dar sînt, în sfîrşit, pe cale de a se deştepta. O dovedeşte faptu1 că ei s-au opus la închiderea totală...'acum singurul obstacol, unul doar formal, îl reprezintă Conciliul. Dar veţi reuşi, sînt sigur. Eu vă urez mult succes.

David se întoarse şi se uită la el.

- Dar tu, Mihal?...'

- Eu voi pleca. Şi împreună cu mine, Dias şi toţi Străinii.

Urmă un moment de tăcere.

- Nu pleca, îi spuse David.

Dias îi privea pe amîndoi fără a spune ceva, şi nici nu mai zîmbea.

- Oraşul Enn s-a schimbat radical în aceste cîteva zile care au trecut de la sosirea voastră. Dacă mai înainte traiul acolo era de nesuportat, acum am descoperit faptul că Oneştii nu ne mai urăsc, afară doar de o mică parte din ei, cei' fideli Celor Doisprezece.

Mihal se uită în jurul său, apoi le aruncă kenerilor o privire melancolică.

- S-ar putea să nu mai fie necesar să plecăm.

Nhera îi puse o mînă pe braţ.

- Atonei rămîi. Rămîi... avem atîtea de făcut, avem de reconstruit o lume întreagă; şi avem nevoie de toate ajutoarele posibile. De al tău, de cel al lui Dias, de cel al Străinilor...

Mihal îi zîmbi, dar clătină din cap în semn de refuz.

- în lealitate, planul nostru de fugă nu a fost elaborat din simplul motiv de a reacţiona la ostilitatea concetăţenilor noştri. Noi, Străinii, avem de atins o ţintă, o aspiraţie. Nu mai putem rămîne, chiar dacă sînt convins de faptul că vom avea multe de cîştigat. Ne-am pregătit de atîţia ani, şi nu putem uita aşa de uşor toate eforturile pe care le-am făcut.

David încuviinţă.

- înţeleg.

Coborî privirea.

-Această zi are o importanţă deosebită, prietene, spuse Mihal, încercînd să-i ridice moralul. Este Sărbătoarea Fluviilor Argintii. Peste puţin timp astronava noastră se va înalta pe cerul acestei planete, ş'i noi vom putea revedea lumile Străbunilor noştri. Se uită la el. Aş vrea ca tu să te afli acolo şi să ne saluţi.

David îsi ridică privirea.

-Voi ft acolo. Şi mă voi ruga pentru reuşita întreprinderii voastre.

Se aşternu tăcerea. Marea sală a tribului Huwutky era ticsită de bărbaţi şi de femei, care abia mai tîrziu aveau să pătrundă înţelesul cuvintelor schimbate acolo; David ştia doar că pierdea un alt prieten, aşa cum îl pierduse si pe Jenaar, al cărui spirit se întorsese de la distanţe inimaginabile numai pentru a-i spune încă o dată adio.

Mihal îi luă mîna lui Dias.

-Aveţi grijă de oraşul Enn, spuse el, adresîndu-se celor din trib, care' se aflau acum în faţa sa. Cei de acolo reprezintă trecutul vostru, iar voi reprezentaţi viitorul lor. De aceea trebuie să fiti răbdători, trebuie să-i ajutaţi. Lumea voastră va renaşte şi, odata cu ea, şi lumea din Enn.

Se întoarseră amîndoi şi intrară în imensul coridor care reprezenta calea de comunicaţie între Huwutky şi tărîmul de pe care veneau, pe care îl părăsiseră. David înţelegea că acela era un prilej de sărbătoare dar şi de întristare în acelaşi timp.

Se trezi în faţa kenerilor, care îl respinseseră, care ar fi vrut ca el să fie Shakkai'wakhy. Nu mai putea suporta privirile acelea.

-Am ceva de făcut, spuse el cu voce tare.

Kenerii se traseră la o parte pentru a-1 lăsa să treacă, fără a spune vreo vorbă.

David, urmat de Nhera, care nu înţelegea nimic, luă hotă- rîrea de a nu-i băga în seamă. Se îndreptă, hotărît, spre uşa de piatră care dădea afară şi o deschise, anevoie, gemînd de efort. Era încă slăbit, şi uşa aceea mare era grea; dar cînd Jharna se oferi să-1 ajute, refuză.

Ieşi în întinderea nemărginită de nisip, care se detaşa, ca un peisaj ireal, pe fondul cerului negru, stîrnind în urma sa un murmur de surprindere. Era pentra prima oară cînd un om îndrăznea să iasă în întuneric, fără ritualurile de purificare menite să îndepărteze ghearele reci ale Demonilor; se uitau la el, uluiţi, emoţionaţi, văzînd cum se opreşte, la cîţiva paşi de la intrarea în sălaşul tribului, în lumina slabă a Luminatoarelor, care mai furau, încă, pentru cîtva timp, ceva din viaţa lui Wathi'Shamshal - Duhul Răului în vîntul ce sufla înspre el purtînd pe aripile lui valuri de întuneric si nisip. Nu îndrăzneau să iasă şi ei aşa cum ieşise el. Si atunci înţeleseră că David era ceva mai mare decît Shakkai'Wakhy, tocmai pentru că nu voise să-şi asume acel rol, cînd ar fi fost atît de simplu, pentru că avusese tăria de a se răzvrăti împotriva moştenirii impuse de Zei. Acum el era doar un om, un om care luptase şi biruise în adevăratul sens al cuvîntului.

David era nemişcat, si, cu toate că soarele nu mai ardea si nu-i mai rănea ochii, căldură era încă apăsătoare. Vîntul era puternic, acru.

Aştepta.

Demonii Nopţii se aflau departe, departe. în acel moment avu certitudinea că acela pentru care luptase era recompensa lui, un premiu pe care nimeni nu i-1 putea lua. Era cel mai mare premiu: el însuşi. Acum ştia că nu mai era un străin; Ziua întunericului, pe care o trăise timp de douăzeci de ani, dispăruse în bezna ce-1 înconjura.

în mintea sa se aliniau personajele care-1 însoţiseră: în prim plan se afla Jenaar, de care-şi amintea acum fară durere. Se gîndea la el ca la cel care fusese cum fusese, nu cum ar fi putut să fie... şi descoperi că acel lucru îi dădea, cumva, alinare. Veneau apoi Rhella, reshekul Xedhe Arquni, pionii din jocul Conducătorilor. Dezvăluirile lui Dhuamdya Ogle, moarte odată cu el, vocile Străinilor şi mintea lui Dias... Sikha, pierdută, si Nhera, regăsită: Sonya Vierle... unde putea fi, oare, acum? El îi spusese „eşti ultima persoană la care mă voi gîndi"... apoi Cherah, unul dintre puţinii lui prieteni, 'primul pe care-1 avusese vreodată. Cherah trebuia să ajungă în lumea sa... cine mai ştia dacă reuşise?

- Te voi căuta, Cherah, îi spuse el vîntului. Te voi căuta. Şi pe tine, Sikha... tăcu pentru o clipă... iartă-ină pentru tot ce ţi-am făcut. Nu ştiu dacă eşti moartă, dar dacă te-am trădat, am făcut-o din dragoste. Mă po'ţi înţelege?

Tăcerea părea a fi densă, apasătoare.

-Mă poţi înţelege? repetă el. Eu voi păstra darul tău, Whadswat'nakir - Uleiul stîncilor.

Amintiri care se pierdeau în noaptea liniştită de pe Chon.

Auzi un zgomot de paşi în urma lui, şi se întoarse. Era Jharna care ieşise din sălaşul tribului, urmărit fiind de privirile tuturor kenerilor. Tinea în mînă lăuta Chordawin, unul si acelaşi

9 ? 3

instrument pe care i-1 arătase în Sala Rugăciunilor.

Se aflară, faţă în faţă, în lumina slabă a Luminatoarelor şi, preţ de o clipă, David privi ţintă, mai întîi la şeful tribului, apoi la lauta Chordawin pe care o strîngea în mîini. Zîmbi, şi zîmbi şi Jharna.

-Tribul are nevoie de un bărbat, spuse el, întinzîndu-i Vocea Zeilor.

David rămase tăcut.

Vîntul se intensificase, si tunica bătrînului sef de trib flutura

5 ?

prin aer ca un fulger galben.

Apoi, David spuse:

-Viitorul meu este aici, cu voi, Omule Care înfrunţi Desertul. Mă veţi primi?

'- Tribul este'de acord cu mine. Te-am judecat greşit; sîntem cu toţii vinovaţi fată de tine... Vocea Zeilor este rugămintea noastră de a fi iertaţi pentru tot ceea ce ai avut de suferit, pentru al tău shantihstreen rănit.

Pe neaşteptate, lui David îi reveniră în minte cuvintele Conducătorului Dhuamdya Ogle: Ai fost tot timpul sub observaţia noastră... cineva îl urmărise, îi spionase orice mişcare' Un keneri? Sau, pur şi simplu, unul din acele me'canisme-spion, ilegale, dar de 'care Compania se folosise dintotdeuna?

N-avea cum s-o ştie. Dar, printre acele chipuri întunecate care îl priveau, curioase, uimite, poate chiar îngrijorate, din uşa masivă a sălasului tribului Huwutky, putea fi şi un spion.

Alungă acel gînd. „Şi, în fond, ce dacă?", se gîndi el. Nu se obişnuise încă cu ideea unui Sistem fără Compania pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare. Avea să mai treacă mult timp pînă să accepte şi ideea cum că Conducătorii nu vor mai fi cerut indivizilor să de'a socotealâ de faptele lor. Spioni? Şi cui aveau să mai adreseze rapoartele lor? Nu, de acum viaţa lor le aparţinea, cu adevărat, numai lor... şi ca să se ajungă la acel rezultat fusese necesară prăbuşirea, moartea unor planete întregi. Dar nu vor mai fi existat de atunci încolo nici Conducători, nici Funcţionari.

- Aceasta este proba pe care o vreţi de la mine? întrebă el.

Jharna clătină din cap:

- A trecut vremea probelor. Eu, Nhera şi întregul trib vrem ca tu să-1 faci să vorbească pe Shakkai. Nu te vom adora; vei fi pentru noi doar un mare prieten, unul dintre ai noştri.

- Un om al Desertului, murmură David.

- Un om al Deşertului şi un frate smuls tenebrelor. Adică unul dintre ai noştri.

David chibzui preţ de o clipă, apoi luă instrumentul din mîinile şefului de trib'. Percepu un uşor murmur, ceva ca un freamăt, printre kenerii care se uitau la el.

Jharna făcu doi paşi înapoi, si David îl văzu.

' - Nu te îndepărta de mine. lin frate nu se teme de alt frate.

El îl pironi, îndelung, cu privirea.

- Da, e adevărat.

Se întoarseră.

Nhera se despărţise de grup şi venea spre ei. Cînd ajunse în faţa lui David, îi spuse:

- Tu de acum faci parte din familie.

Jharna se adresă tribului:

- Demonii întunericului nu s-au atins de noi! Fraţilor, puterea noastră a crescut. Odheg ne va ajuta, sufletele noastre nu vor mai fi înşfăcate! Uniţi-vă cu noi. Să sfidăm întunericul si să ne făurim viitorul. Aceasta este o nouă zi, şi darul pe care ni 1-a făcut Ziua întunericului este tocmai conştiinţa noastră. Catastrofa a fost mare, dar aşa a fost vrerea lui 6dheg! Kenerii se vor ajuta mereu, aşa cum se ajută şi acum şi pînă cînd lumea noastră se va înnoi şi se va mări.

în mod ciudat, se părea că poporul Deşertului aşteptase numai acel moment. După o imperceptibilă ezitare, David se văzu înconjurat de bărbaţi şi de femei care îi zîmbeau, se arătau a fi bucuroşi şi plini de afecţiune şi-şi lipeau palmele de ale lui, terindu-se să atingă Instrumentul Sacru. îl Acceptaseră, de acum. îl primeau în henyer - în familie — în frăţia Keneri, cu bucuria că înţeleseserâ ceea ce-1 călăuzise pînă acolo.

Apoi David se aşeză pe nisip şi-şi potrivi instrumentul, în timp ce kenerii se strinseseră, roată,' în jurul lui. De cînd îl luase din mîinile lui Jharna se tot

gîndise ce anume să cînte. Cunoştea multe bucăţi minunate, şi totuşi... nu reuşea să şi le amintească bine. îşi trecu, nehotărît, degetele pe tastiera lucitoare; era ceva
frustrant ace] lucru, adică să ai atîtea de spus şi să nu reuşeşti să le exprimi. Pe neaşteptate, ca printr'un miracol, degetele găsiră o poziţie de acord ce părea a fi cea bună. Notele îsi luară zborul, ca o boare care se împotrivea - si-1 împingea îndărăt - vîntului feroce al Desertului. David prinse curaj şi începu să execute un preludiu foarte lent şi melodios, cu ample variaţi uni pe teme libere. Cîntă preţ de cîteva minute, pînă ce-şi dădu seama că nu era vorba de o compoziţie scrisă, ci de ceva improvizat de el, o melodie ce pornea din instinct, negîndită. Era pe cale de a crea ceva ce nu crezuse niciodată că ar fi în stare de a o face. Şi senzaţia pe care i-o dădea acel lucru era... ceva incredibil. O prezentă ascunsă, o voce nouă, deosebită; aceasta era muzica lui, era el însusi. Cînd mîinile i se mişcară mai repede pe coarde, preludiul deveni o încercare furioasă de stabilitate, pînă si în disonante; o bucată agitată şi impetuoasă, aidoma călătoriei printre gheţurile de pe Axări, aidoma Deşertului. Si nici acum nu era nimic premeditat în acea cascadă de note; erau chiar viaţa sa, care se dezvăluia oamenilor de pe Chon. Nu se mai uită la chipurile lor pînă ce nu isprăvi cîntatul - după cîteva minute -, pînă ce nu simţi cum toată vlaga sa, tot sufletul se revarsă în melodia pe care o cîntase.

Şi cînd se uită la ei, înţelese că îi cucerise. Nu era vorba doar de priceperea lui, mai ales că execuţia nu fusese chiar atît de strălucitoare. Dar nu asta era important; important era faptul că ei îl acceptaseră, şi nu ca Shakkai'wakhy, ci ca David Tschander.

Ceilalţi îl îmbrăţişară, pe rînd, iar el o strînse la piept pe Nhera. Ar fi vrut ca şi Jenaar să se afle acolo.

Iar Demonii întunericului aşteptară alte, şi alte, victime... numai că stăpînirea lor încetase, pentru totdeauna.

La plecarea marii astronave nu asista nici unul dintre Cetăţenii Oneşti. Şi totuşi, Mihal îl asigurase pe David că mulţi dintre aceştia uitaseră de' ostilitatea şi apatia ce nu aveau nici un motiv să existe. Dar în momentul în care David, Jharna, Nhera şi Hakkari se duseră să-i salute pe Străini, oraşul Enn arăta pustiu, foarte pustiu şi trist. Sărbătoarea Fluviilor Argintii atinsese punctul culminant o dată cu pregătirea acelui eveniment, si nava era gata de plecare.

Toti Străinii se aflau la bord; mai hibernaseră acolo cîtiva,

dar cea mai mare parte preferaseră să renunţe la asemenea tratament; nerăbdarea de a trăi - fiecare voia să fie, el, primul - aventura care-i aştepta era prea mare încît să-i facă să nu mai rămînă închişi încă o dată, să nu poată încerca senzaţii noi, minunate. Puţin le păsa că vor îmbătrîni şi vor muri la 'bordul navei; ştiau că într-o bună zi nava avea să ajungă la locul Strămunilor, la. locul lor. Erau încrezători; aveau să descopere lucruri importante. Nimănui nu-i părea tare rău că părăsea oraşul Enn... dar ar fi

vrut, totuşi - dorinţă irealizabilă - să participe şi ei la efortul constructiv pe care oraşul şi kenerii aveau să-1 întreprindă în anii următori.

Făcuseră, deja, alegerea.

Se aflau - David şi kenerii - dincolo de bariera protectoare ce fusese înălţată pentru a anula efectul căldurii degajate de puternicele motoare, al căror jet avea să smulgă nava gravitaţiei planetei Kendall. David se uită la ea; era o navă cam din topor, primitivă, nu perfectă şi nu, desigur, echipată aşa cum erau Navele de Transportat Mărfuri ale Companiei, din'care nu mai rămăseseră decît foarte puţine, pe care puseseră stăpînire Comercianţii Independenţi, lavele Sistemului dispăruseră, dar sectorul Trasantelor de' Linii nu se mai afla în mîinile Conducătorilor; cu timpul s-ar fi născut un nou tip de navigaţie spaţială, liberă şi scutită de impuneri. David se gîndi, cu amărăciune, la navele pe care i le descrisese Conducătorul: douăzeci de parseci în cinci ore... dacă ar fi fost posibil să fie găsite şi folosite... Slăvite Shakkai!

- David! Jharna!

Se întoarseră în direcţia din care venea vocea.

Mihal şi Dias tocmai soseau în spatele lor, împreună cu Bhanne Laoneed. Nu-1 mai văzuseră pe Bhanne dc cînd venise la Enn, sub pretextul de a face o plimbare prin galeriile tribului Huwutky, şi nu fură deloc surprinşi văzîndu-l în compania tinerei telep'ate Străine.

- Mihal! exclamă David.

Se salutară la umbra marelui vehicul de metal care aştepta de o sută de ani să fie trezit.

- A sosit clipa în care trebuie să ne luăm rămas bun şi să ne urăm numai bine.

Mihal zîmbi.

- Mai sînt doar cîteva minute pînă la deschiderea cîmpului static. O poartă în cer prin care vom ieşi în fiiga noastră.

Fostul Funcţionar din Ysha veni în faţă.

Mihal şi Dia's zîmbiră şi femeia spuse:

- Bhanne va merge cu noi.

Se uitară ţintă la el, şi nu erau deloc surprinşi; avuseseră cu totii senzaţia clară că acela avea să fie deznodămîntul.

David ii strînse mîna.

- îţi doresc numai bine, Bhanne. Nu ne-am putut cunoaşte, dar sînt sigur că ar fi fost ceva plăcut.

- Simt nevoia să uit pustiirea pe care am văzut-o în aceste puţine Segmente Timp, replică el. Planul Străinilor este singura mea cale de scăpare... şi mi-aş da şi viaţa pentru ca planul lor să poată fi dus la bun sfîrşit.

Schimbară ultimele saluturi, cu căldură, cu afecţiune.

Cînd Mihal ajunse lîngă Hakkri, îi zîmbi şi-i spuse:

- Adio, Nanisoudhe.

Urmă o clipă de tăcere încordată, în care Bătrînul privi ţintă în ochii de culoare aurie ai Străinului, ca şi cum ar fi vrut să regăsească în ei ceva din sine însusi, din lumea sa.

Apoi rosti, cu vocea sa răguşită, politicoasă dar rece:

- Numele meu este Hakkri, kakkri Manaus.

Mihal continua să zîmbească, dar zîmbetul său era deprimant.

-Mda, spuse. Hakkri Manaus. O greşeală despre care nu stiu dacă trebuie să-mi pară rău sau să-mi pară bine.

David şi kenerii îi priviră pe cei trei călători care trecuseră dincolo de' împrejmuire şi se îndepărtau, îndreptîndu-se spre intrarea în aeronavă. Cînd'ajunseră la jumătatea distanţei, David se rezemă cu spatele de perdeaua de protectie termică si strigă.

- Mihal!

Omul se întoarse şi—1 privi fix.

David strigă încă o dată:

- N-a fost o manifestare de egoism, Mihal! Fantomele se pot întoarce!

Mihal nu spuse nimiq, dar încuviinţă zîmbind. Apoi urcă pe navă.

Urmă un vuiet înspăimîntător, şi din turbine se ridicară flăcări orbitoare. Kenerii erau bine protejati, dar se retraseră, totuşi, în faţa unei asemenea furii. Apoi David le arătă celorlalţi

un punct pe uriaşa cupolă de nisip de deasupra lor. Încet-încet, în ea se deschise un spaţiu enorm, de formă circulară, prin care se putea vedea cerul, încă întunecat. Masa aceea grea, de otel, se ridică, sfîdînd gravitatia, şi luă înălţime, lăsînd în urma sâ o dîră luminoasă de gaze şi de fum.

Şi, în timp ce o priveau cum se înalţă spre cerul fără culoare, văzură cum prin deschizătura aceea pătrundea, se întorcea, lumina; exact în clipa aceea se sfîrşea şi Ziua întunericului. Cele două luni îşi continuau mişcarea, şi soarele avea să încingă din nou Kendallul timp de alţi opt mii de ani, pînă la o altă Zi a întunericului, şi încă una, şi încă una... deja, în acea clipă, prindea contur, încet-încet, o seceră luminoasă în punctul în care Kurny şi Kudgyrny lăsau loc gigantului de foc. Se întorsese lumina, şi ea învăluia pămîntul încă adormit, cufundat în uitare. Zi fără de sfîrşit... încă nedescoperită. Acele uriaşe raze ale soarelui păreau a-1 călăuzi pe om pe un pămînt pustiit, păreau a-1 chema la îndeplinirea unui ritual care nu fusese îndeplinit. Viaţa chema viaţa, si o făcea să fie reală. David îşi dădu seama de faptul că acum deşertul îi dădea numai alinare.'

Şi atunci cînd totul se termină, atunci cînd o rază de lumină se strecură prin gaura aceea din cercul oraşului Enn, atunci bărbaţii şi femeia se priviră şi pricepură, îritr-o clipă, că se întîmplase ceva important, ceva ce nu se putea întîmplă decît după scurgerea acelui timp ce trebuia să se scurgă. A acelui timp, a acelui soroc de noapte, de moarte, de prăbuşire... dar si de renaştere, o nouă viaţă pe care o vestea, clipa de clipa, soarele: Ziua întunericului'.

în timp ce se întorceau acasă, acasă la ei, David se apropie de Hakkri şi-i vorbi în şoaptă:

- Mihal era pe deplin convins că tu erai prietenul pe care-1 pierduse în Deşert.

Hakkri îi aruncă o privire scurtă.

El continuă:

- Iar eu nu pot să nu mă gîndesc că în tine este ceva mai mult decît vrei să faci să se creadă.

Nici un răspuns.

David respiră.

-Poate că şi Nanisoudhe îi simţise lipsa lui Mihal, chiar dacă n-o ştia. Poate că se prefăcea că nu-1 recunoaşte, de frica
de a nu redescoperi o lume care nu-i oferise decît durerea aducerii aminte.

Hakkri schiţă un zîmbet, un zîmbet ambiguu, pe care David i-1 vedea pentru prima oară.

- Poate că Nanisoudhe, spuse el, îl iubea atît de mult încît să nu-1 facă să regrete faptul de a-1 fi găsit pentru a-1 pierde, apoi, definitiv.

îl pironi cu privirea pe David, zîmbind întruna.

- Dar poate că Stimulul Nanisoudhe a murit în Marea Cîmpie.

David privi cu atentie chipul omului în timp ce mergea alături de el.

Trecură cîteva clipe, lungi, fără ca nici unul din cei doi să scoată vreo vorbă; apoi, cel din Sharraxi dădu din cap în semn de aprobare.

- Poate că aşa o fi. Mihal va fi urmărit doar o himeră.

Si zîmbetul de pe fata Bătrînului îi rămase întipărit în memorie pentru multă, muftă vreme.

Epilog

OMUL care ieşi din coridorul atajului cu vedere panoramică nu era deloc arătos. Avea în jur de patruzeci de ani, un păr negru, cu fire cărunte, şi un mers nesigur, care le dădea o senzaţie de ciudată jenă celorlalţi pasageri de pe navă. Şchiopăta, într-un mod ciudat, ca şi cum amîndouă picioarele i-ar fi fost betegite. Altfel, părea a fi un Străin şi el, ca toti ceilalţi, purtînd şi el brăţara aceea cu franjuri, pe antebraţul stîng, şi uniforma de culoare verde pe care şi-o puseseră toti înainte de plecare.

Străbătu, încet, coridorul secundar salutînd, cu zîmbetul pe buze, pe ceilalţi Străini care treceau pe lîngă el, fericiţi şi extaziati.

Avea o înfăţişare cît se poate de cordială, în ciuda notei de extravaganţă.

De cînd nava se pusese în mişcare, nu scosese nici o vorbă. Nu-1 cunoştea nimeni, si era ceva ciudat; dar Străinii n-aveau de

unde să ştie că el era necunoscut tuturor celor ce se aflau la bordul navei.

Trecu dincolo de sala rezervată cursurilor universitare.

(„Ghaalnod era o formă de viaţă străină, evoluată, a! cărui mediu planetar a vea...")

Trecu şi de aprtamente, în care se retrăseseră perechile.

(„Chayda, iubirea mea, eşti foarte frumoasă:..")

Trec» şi de salonul în care sărbătorirea era în plină desfăşurare.

(„Fie ca fiii noştri să aibă parte să vadă Galaxia în care ne-am născut!")

Ajunse în apartamentul său de pe puntea periferică. Era o zonă liniştită, ferită de orice zgomot: un loc ideal. ,

încăperea era strimtă, una dintre cele mai mici de pe toată nava. Nu se bătuse nimeni pentru a pune stăpînire pe ea, şi ei reuşise s-o obţină cu binecuvîntarea tuturor celor ce nu suportau să locuiască acolo, lîngă sala maşinilor şi lîngă compartimentele de reciclare a gunoaielor. Dar lui'nu-i pasa de mirosul greu şi de umezeală; locuia singur.

Luminile erau slabe.

„E timpul să verific", se gîndi el.

Se aşează pe pat, adulmecînd aerul. Prea rece, dar încă nu destul de umed. Dar avea să fie suficient timp. Tocmai de aceasta alesese singurul apartament fără fereastră de pe toată nava.

îsi descheie nasturii si-si scoase uniforma.

l3e pieptul său zbîrcit atîma o pungă mare, flexibilă si transparentă, ce conţinea un lichid vîscos, de culoare verzuie. Printr-un sistem de tuburi şi de pompe, lichidul îi alimenta inima şi, amestecîndu-se cu sîngele, întreg corpul.

Avea să-i ajungă pentru încă o sută de ani.

Mai avea în valiză încă douăzeci de pungi pline cu acei lichid.

îşi duse mîinile la ceafă. Printr-o mişcare rapidă, faţa i se desprinse, si masca de piele sintetică fu aruncată într-un colţ.

îşi privi în oglindă faţa aceea pe care n-avea s-o arate atît timp cît se va fi aflat pe navă. Era faţa unui om de două sute douăzeci şi şapte de ani, devastată si înnegrită de cancerul ce-i cuprinsese şi pielea. Un ochi era lipsit de vedere, şi vasele capilare, sclerozate, pulsau în mod frenetic. îşi pierduse buzele, şi dinţii falşi pe care şi-i confecţionase îi ieşeau din gură cd nişte mici cărămizi albe. Sub ceea ce mai rămăsese din urechea dreaptă se afla o ulceraţie continuă, infectă şi umflată, parcă de cauciuc.

„în sfîrşit!", se gîndi în timp ce verifica punga aceea, uitîndu-se ca nu cumva să aibă vreo gaură prin care să se scurgă lichidul.

„Să calculezi, să studiezi: şi iată rezultatul!"

Schiţă un zîmbet.

„Iată tot ceea ce am plănuit şi planificat! Sînt liber, eu, singur! Liber si gata s-o iau de la capăt!"

Tremură din toată fiinţa sa de atîta bucurie. Ajunsese la punctul culminant al planului. Toţi ceilalţi muriseră, doar el mai trăia. Şi-şi atinsese scopul. Fusese nevoie, e adevărat, de un mic calcul suplimentar pentru a se completa planul iniţial, pentru a-i păcăli pe acei sărmani smintiţi care-şi închipuiau că-1 pot împărţi cu el, şi pentru a repara greşelile făcute de manipulările lui îndrăzneţe. Dar ce importanţă mai avea? Se afla în faţa faptului împfinit.

Procedeul său fusese perfect: să ajungă pe Kendall, să se infiltreze printre locuitorii oraşului Enn în timp util ca să se asocieze întreprinderii lor... planul său se contopise cu al lor, iar rezultatul era viaţa şi libertatea! Iată cum bifurcaţiile temporare - cărora le dăduse viată Iniţiatorul - se uniseră într-o perspectivă favorabilă lui. far rezultatul meritase osteneala.

„Acum ţin eu în mînă hăţurile!"

Şi ceea ce era şi mai important era faptul că nu avea să mai fie nevoie de alţii, ci numai de el însusi.

2 5

Noul nu mai folosea la nimic.

„Eu sînt Noul, acum!"

Dădu un bobîrnac pungii care-i atîrna de piept; nu se vedea de sub uniformă. Lichidul verde gîlgîia uşor.

"îţi mulţumesc, Uxuri IV! Daml pe care mi l-ai făcut îmi va aduce aminte de tine."

Conexiuni. Iată, cartea sa fusese scrisă... paginile arseseră, dar ceea ce produseseră trăia încă... şi acesta era începutul, doar începutul.

-Au fost nişte ani fantastici, îi spuse el imaginii sale din oglindă. Şi următorii două mii de ani vor fi şi mai fantastici.

Şi Hysta R'Kell, Noul, rise; un rîs prelung şi satisfăcător.

Glosar cuprinzînd termenii Moşiţi în sistem
(în ordine alfabetică)

AG. TRANSPORT: Platformă care pluteşte datorită unui cîmp antigravitational, folosită la transportarea mărfurilor.

AMESTEC 'SINTETIC: Hrană artificială obţinută prin amestec de proteine, vitamine şi toţi compuşii necesari unei alimentatii cît mai bogată în calorii.'

ANCORA: Element al unei „Insule Plutitoare" - Lydnah. Coloană de metal avînd funcţia de a asigura stabilitatea - de a ancora - într-o zonă de mica adîncime, o Insulă Plutitoare.

AN KENDALL: Egal cu 4,58 Ani Standard.

ANKÎHSE: O moluscă comestibilă care trăieşte la mari adîncimi. Din ea se obţine, prin distilare, „Vinul de Ankihse" - o băutură cu mare concentraţie de alcool.

AN STANDARD: Unitate de timp acceptată în tot Sistemul. Coincide cu perioada de revoluţie a planetei Ommerstark = 359 de zile şi 16 ore.

AN STELAR:'Măsură de referire cronologică. Fiecare dată se raportează în A. S., începînd cu anul în care se presupune că planeta Omnerstark a fost colonizată de fiinţe provenind dintr-o altă galaxie. Anul Stela Zero este, practic vorbind, începutul istoriei cunoscute, dat fiind că nici una din planetele din Sistem nu posedă date anterioare Anului Stelar 2764.

ASPEN'ASHAN: Poruncă din Codul moral al Kenerilor: „Nu-ţi arunca viaţa în nisip".

AXARI: Oceanul care se întinde pe partea planetei Kendall ce nu vede lumina soarelui. BARIERA VÎRSTEI: Reglementarea potrivit căreia nici un membru al Companiei nu mai poate lucra după ce a împlinit vîrsta de treizeci de ani; aceasta, în mod oficial, pentru a se evita o „blocare neproductivă de forţe", dar, în realitate, pentru a nu permite schimbarea Conducătorilor. BETA SHINGTAUR1 IV: A patra planetă a stelei omonime, puternic industrializată, guvernată de un împărat asociat al Companiei. Aici se practică extracţia metalului Shahri, a cărui principală furnizare este B. S.; o altă industrie prosperă este aceea a metalului Iktueh (= tungsten). BWUNI,

HEKAR: Sociolog (Anii Stelari 9234-9321), născut pe planeta Omnerstark; a urmat cursurile de Sociologie si Istorie a Sistemului în cele mai renumite universităţi afe Planetei. A publicat, între anii 9253 şi 9256, diverse lucrări cu caracter popularizator asupra Istoriei Comparate a Lumilor Sistemului, dar abia în anul 9261 a fost în măsură să creeze o operă în care descrie comportamentul uman corelat la formule statistice si matematice (Sociologia Aplicată la Studiul Eventualităţilor Istorice). în anul 9268 a • cunoscut gloria, la nivel planetar, cu cele 95 de teze prezentate în lucrarea sa Cu Privire la Computarea Raporturilor Om-Mediu înconjurător; i s-a conferit calitatea de membru de onoare al Companiei; a funcţionat -pînă la moarte - ca profesor la Centrele de Pregătire. S-a dedicat - cu rîvnă - studiului fizicii, chiar dacă nu a vrut să publice, niciodată, nimic în acest domeniu; între anii 9283 şi 9286 a scris Biografia lui Jamorski Hazinn, renumitul savant de pe Omnerstark, şi alte lucrări biografice de mai mică importanţă, printre care biografia lui Bia Huddar. în anul 9296 a scris Raporturi Sociale si Culturale în Cadrul Sistemului, lucrare apărută în cinci vofume: opera sa cea mai întinsă şi mai complexă (a fost începută în anul 9269 şi revăzută în anul 9294), operă ce-şi propune să stabilească o legătură între caracteristicile Sistemului şi cele ale „centrului care iradia cunoştinţele" - Omnerstark. Ultima sa lucrare de calibru a fost O Analiză a Fenomenului Social . în Sistem în Ultimii Două Sute de Ani, apărută în anul 9318. Dintre operele minore sînt de semnalat: Evoluţia Societăţilor
Civilizate, 9275; Adnotări la Cazul Sqyteli, lucrare cu caracter polemic, apărută în anul 9266; De Ce Facem Ceea Ce Facem?un studiu cu caracter de popularitate, neterminat, datînd din anul 9314.

CENTRE DE PREGĂTIRE: Şcoli în care sînt pregătiţi viitorii Funcţionari; există cîte unul pe fiecare planetă. Au diverse secţii (Astronomie - pentru viitorii Funcţionari pe Navele Spaţiale de Transportat Mărfuri; Biologie, Sociologie, Mecanică -pentru viitorii Specialişti ect.). Sînt accesibile tuturor, şi ele au înlocuit vechile Universităţi. Diferenţa constă în aceea că absolvenţii acestor C. P. pot găsi de iucru numai în cadrul Companiei.

CEREBRO-IIMPRIMARE: Tratament aplicat unor membri ai Companiei aflaţi, de regulă, în misiune specială; constă în introducerea în creier, prin intermediul Psihoinductorilor, a informaţiilor privind un anumit subiect - ales după împrejurări - cu scopul de a se uşura îndeplinirea misiunii. Asemenea imprimare se şterge imediat ce misiunea este îndeplinită.

CHON: Singura parte continentală cunoscută de pe planeta Kendall - desert, în proporţie de nouă zecimi din suprafaţa sa - locuită cfe triburi pe jumătate nomade; toate populaţiile au drept caracteristică faptele că se trag dintr-o singură rădăcină.

COMPANIA: Abreviere de la Compania pentru Dezvoltarea Pieţelor Planetare în Sistem. înfiinţată în Anul Stelar 8952 de către un vînzător de calculatoare din Omnerstark - ca o asociaţie cu scop mercantil - ea a reuşit, în cîteva decenii, să aibă un rol de primă mărime în comerţul interstelar prin intermediul monopolului, obţinut, fără nici un fel de scrupule, gratie Trasanţilor de 'Linii ai lui Jamorsky Hazinn. După trei sute de ani de la

înfiinţare, ea controlează pînă şi cea mai neînsemnată structură din Sistem; de ea depinte soarta a mai mult de 10 miliarde de fiinţe omeneşti, în mod direct, ia cel puţin 95% din populaţia Sistemului face, sau a făcut parte din ea ca Funcţionar. Ea stăpîneşte planete întregi, iar înţelegerea intervenită între ea şi acestea este ceva ciudat: eie îi acordă dreptul de a extrage din teritoriul lor orice se poate comercializa, iar ea se îngrijeşte de întreţinerea materială a acestora. Istoria Companiei se
termină odată eu crahul financiar din anul 9330 - lovitură de graţie dată unei asociaţii deja şubrede pe dinăuntru deşi înfloritoare pe dinafară.

CONDUCĂTORII: Grupul celor ce administrează Compania; cea mai înaltă funcţie ce se poate concepe în Sistem.

CONSTITUTIO MERC AMI LIS: Documentul care strînge laolaltă toate regulile interne ale Companiei, pe care fiecare Funcţionar trebuie să le respecte cu stricteţe.

COORDONATOR: Cel mai mare în grad în ierarhia Conducătorilor.

CUTIT PENTRU TĂIAT GHEAŢA: O unealtă de un tip deosebit, ce poate fi folosită şi ca armă. Este întrebuinţată, de regulă, pe Axări la tăiatul gheţii în scopul procurării hranei. Arată ca un cutit obişnuit,' doar că are lama mai lungă şi mai groasă, putînd tăia plăci de o grosime de pînă la 10 centimetri.

DARSTEL: Sufix pentru fiecare titlu de nobleţe, care indică posesiunea unui vast teritoriu şi, în acelaşi timp, faptul că familia respectivă a stăpînit acel teritoriu timp de mai mult de zece generaţii.

DINASTIA DOIVINITOARE: Stirpea legendară a zeului Odheg, care a domnit pe planeta Kendall timp de opt mii de ani, socotind de la presupusa sa obîrsie. A fost întemeiat de Neheg - primul împărat Suprem al Rendall-ului şi s-a stins odată cu Khine.

ECHIPAMENT: Pachetul conţinînd Materialele Necesare Supravieţuirii, dat de Companie fiecărui Funcţionar ce trebuie sa înfrunte un mediu planetar potrivnic.

EFECTUL HAZINN: Efect datorat Motoarelor cu'Fuziune, ce au drept anexă Trasanţii de Linii, efect descoperit de Jamorsky Hazinn, potrivit căruia orice obiect - de natură organică sau anorganică - aflat la o distantă nu mai mare de 28,5 metri de la sursa Trasantului cie Linii îsi va pierde - în momentul Saltului Liniar - coeziunea moleculară si se va dezintegra.

ENKAAMUTI, ACKT: Fizician (Omnerstark, A.S. 8479-8542), cunoscut mai ales pentru faptul de a fi elaborat aşa-zisă Teorie a Mecanicii Liniare (8526), care a avut o contribuţie hotărîtoare la analiza structurii Liniilor ele Curent. De remarcat, ca element fundamental, „Teorema lui
Enkaamuti": două Linii de Curent adiacente posedă aceeaşi energie intrinsecă.

EXIN: Tunică lungă - de regulă de culoare deschisă - pe care o poartă nomazii şi bătrînii Keneri.

EXTRACTOR: Utilaj cu multiple întrebuinţări folosit de Companie la extragerea, de pe anumite planete, a mineralelor preţioase sau a oricărui element care să poată fi vîndut pe Pieţele din centrul- Sistemului.

FAZE LUNARE: Termeni folosiţi pe planeta Kendall pentru a defini timpul. O fază are loc atunci cînd, pe fiecare din cele două emisfere, răsare una din cele două luni (care se mişcă aproape simetric, aşa încît atunci cînd pe Axări răsare una, răsare şi cealaltă', pe Chon). Perioada coincide cu aproximativ 200 de Ore Standard. Odată la fiecare 8025 Ani Standard, mişcarea celor două luni pierde din simetrie - din cauza diferenţei de timp -dînd astfel naşterea fenomenului ShamshaTkile.

FUNCŢIONAR: Este numit aşa - cu un termen generic - orice membru al Companiei. In interiorul acestei categorii-bază sînt diferenţieri. Funcţionarul Simplu, de pildă, are de regulă sarcina de a desfăşura activităţi administrative pe planete, cum ar fi controlul vamal pe astroporturi; Funcţionarul Specialist are o anumită pregătire într-un anumit domeniu şi este repartizat la Agenţia de Control (=filială a Companiei pe o planetă) care are nevoie de el. Funcţionarul de pe o Navă de Transportat Mărfuri îşi desfăşoară activitatea pe o navă spaţială şi poate avea diferite 'funcţii (Integrator - pentru probleme mecanice; Comunicator - pentru probleme de transmisiuni radio etc.), pînă la funcţia de Prim Semnalizator, după care este scos pentru că a atins limita de vîrstă, treizeci de ani.

GAMMA ALCYONIS: .cea de a treia planetă a stelei omonime, slab dezvoltată din punct de vedere tehnologic, în care domneşte - aproape în întregime - regimul feudal. Este singura dintre planetele Sistemului neaservită Companiei.

GHERD'KWYLE: în limba Yul = „Cel-ce-sfîdcază-Deşertul". Este şeful tribului Huwutky şi are putere absolută. Este legat prin jurămînt să nu părăsească tribul pînă la moarte. Orice încercare ele a i se contesta hotărîrile trebuie să fie rezolvată
printr-un duel shantihstreen. Poate fi scos din funcţie numai după un Gekret'yri (=duel ritual); este primul său drept.

GRAD SYETCHEN: Unitate de măsură a temperaturii, folosită în tot Sistemul. Are ca punct de referinţă gradul de topire al ghetii; la 0° Celsius corespunde 0° Syetchen; dar 1° Celsius echivalează cu circa 15° S. (de ex.: 100° C. =1475,9° S.; 273° C. = 4095,6° S.).

HAKKAHN: „Fratele meu credincios". Formulă de adresare - pe Kendall - între prieteni.

HAKTERI: Mamifer mare, asemănător unei vulpi, foarte răspîndit în cîmpia Sharrakee, pe care kenerii îl vînează pentru carnea sa.

HAKWÎES: „Mult preastimate Domn". Formulă de respect rezervată, pe Kendall, înţelepţilor şi bătrînilor demni de stimă.

HAZINN, JAMQRSKI: Fizician şi astronom (Omnerstark, 8779-8856). Figură de prim plan în domeniul navigaţiei spaţiale. Licenţiat în Fizică, Mecanică, Astronomie, Biologie, Matematică şi Arta Navigaţiei; a studiat teoriile lui Bia Huddar si Ackt Enkaamuti, aflînd modul în care se

putea străbate Reţeaua de Curent. In anul 8808 a pus la punct un dispozitiv ce putea percepe curenţii, instrument pe care se putea baza şi care putea înregistra viteze superioare celei a luminii: Trasantul de Linii. în acelaşi an a

publicat lucrările Noi Perspective în Cercetarea Spaţiului şi Trasantii de Linii: Sfirsitul unei Cercetări, lucrări precumpănitor speculative, vorbind despre rezultatele la care ajunsese el. Descoperirea lui Hazinn a marcat începerea unui uriaş proces de comunicare între planete şi actul de naştere, un secol mai tîrziu, a Companiei. Activitatea sa continuă cu justificarea teoretică a capacităţii Trasantilor De Linii. (Teoria Limitelor, 8826) şi perfecţionarea capacităţii lor prin construirea primului Motor cu Fuziune (8832). în toată această perioadă el a beneficiat de toate onorurile posibile, primind înalte distinctii pentru merite civile, si a scris Lumi Noi (8830), Cum să Exploatezi Zborul Spaţial (8834), Motorul cu Fuziune (8835). A colaborat, pîna în ceasul morţii , la numeroase proiecte ştiinţifice care şi-au aflat rezolvarea în găsirea limitei extreme a Trasantilor de Linii: sosirea pe planeta Kishnore, ce se găsea la 4,5 parseci de la
punctul de plecare. De semnalat, în anul 8853, participarea sa la conceperea cărţii Teoria Cîmpurilor de lumină, împreună cu tînărul Widho Khalsoe, cel mai bun elev al său. în ceea ce priveşte descoperirile sale, se poate spune că au fost folosite, după moartea sa, în modul cel mai obtuz ce se putea imagina. Hazinn prezisese că Trasanţii de Linii aveau să le permită oamenilor să cunoască întregul univers, şi, totuşi, timp de decenii au fost folosiţi doar în cadrul acelui grup de planete care au alcătuit apoi Sistemul. în anul 8954, Compania a făcut să îngheţe expansiunea acestor idealuri, interzicînd ca Trasanţii d'e Linii să fie înstrăinaţi de Omnerstark, preluînd monopolul asupra lor şi pecetluind astfel soarta celei mai importante descoperiri a omului, reducînd-o la un simplu mijloc de transport în scopuri comerciale.

HENYER: Profundul simţ al familiei pe care îl au kenerii, pentru a cărei supravieţuire nu ar şovăi să-şi dea şi viaţa. Intr-un alt sens, sentimental pe care-1 au kenerii că fac parte, cu totii, dintr-o singură „familie".

HIJÎA: îmbrăcăminte din blană de urs polar kendallian, purtată pe Axări. Ea acoperă în întregime corpul si este considerată a fi cel mai bun mijloc de protectie împotriva iernii continue de pe Partea întunecată a Kendalîului.

HOVAK: Mic vehicul terestru, pe perne de aer, folosit în tot Sistemul.

HIJDDAR, BIA: Astronom (Omnerstark, 8416-8462). Numele său este legat de senzaţionala descoperire, în anul 8450, a Liniilor de Curent Ionic. Conceptul de „Linie de Curent" a dat o nouă conformaţie ideii de spaţiu şi 1-a situat printre fondatorii călătoriei spaţiale modeme.

HUWUTKY: Trib keneri ce-si are sălasul în caverne, în zonele stîneoase din Cîmpia Charrakee.

INTEGRATOR: Grad însemnat în ierarhia Funcţionarilor de pe o Navă Spaţială de Transportat Mărfuri (Spedizioniere). Persoana avînd acest grad răspunde de reparaţia şi întreţinerea Navei Spaţiale a Companiei.

JAMMUNGSOTHEN: ,'Spiritul Străbunilor" Sheukh. O stare sufletească deosebită, pe care sheukh-ii o atribuie strămoşilor lor, şi care le procură o euforie puternică şi
misterioasă ce-i stimulează a se dedica unor opere de utilitate publică.

JEKHYR: Metal obţinut pe Omnerstark prin sinteză chimică. Are proprietăţi fizice deosebite: o foarte mare maleabilitate si ductibilitat'e. Este folosit

mai ales ca agent protector împotriva radiaţiilor luminoase, întrucît are o extraordinară capacitate de protecţie. O folie de J. avînd grosimea de 0.01 microni poate să filtreze 92,5% din radiaţiile ultraviolete si să reducă vederii ochiului, în proporţie de 65%, luminozitatea unei stele sau a unui corp ceresc asemănător.

J'KÎZHO HAL'DARI KO'NOWHE: Formulă rituală keneri prilejuită de logodnă. în limba yul: „Să poată Divina Triadă să ne unească inimile". Angajează o căsătorie mai mult sau mai puţin apropiată.

JNAHAD: Conciliu] Bătrînilor. Este constituit din zece bătrîni dintr-un trib Jutky care s-au remarcat prin merite şi prin înţelepciune. Decid în probleme de importanţă vitală şi au atribuţiuni de Y/sare preot al lui Qdheg.

JUTKY:'Trib Sheukh care sălăşluieşte, de regulă, pe o Insulă Plutitoare Lydnah.

KANWA: A treia planetă din sistemul Epsilon Equi, cunoscută pentru uriaşele păduri care ocupă 75% din suprafaţa continentală.' Este guvernată de Companie, care exploatează masiv lemnul. Pe acestă planetă se produc Lăutele Chordawin.

KENDALL: A patra planetă din Gamma Legionis. Se caracterizează prin aceea că nu se roteşte în jurul propriei sale axe si este împărţită, aşadar, într-o zonă expusă în mod constant 'luminii solare, deşertică, cu temperaturi- care în unele zone (Insula Kimma, Insula Ratha) pot înregistra valori de 150° C., cu excepţia zonelor din nord, mai temperate (Owzine Akal, zona Celor Trei Lacuri), şi o zonă întunecată. Un fapt deosebit este acela că pe Partea întunecată, deşi temperatura înregistrează valori cu mult sub zero, apa imensului ocean care acoperă această parte se menţine la valori cu puţin peste punctul de îngheţ, datorită căldurii reflectate de sateliţi şi înmagazinată de masa de apă.

KENERI: în limba yul, „Cel ce hoinăreşte prin lumină". Popor nomad, şi uneori seminomad, din deşertul de pe Chon

KHANU'AAWHKE: Mic mamifer ce trăieşte pe dunele din Chon, vînat de keneri pentru carnea sa. Dacă este hărţuit, se refugiază în nisip sau aleargă în căutarea unei zone stîncoase, în care se ascunde mimetizîndu-se pentru a îngreuna capturarea sa.

KHAWAT'OHWE: Tatuaj în formă de „V" pe fruntea unei femei keneri, semn al vîrstei mature (17 Ani Standard).

KHESHA: Rugăciune adresată lui Odheg. Există în total nouă asemenea rugăciuni ce se pot întîlni în Scripturile kendalliene. Se cîntă la toate ceremoniile religioase.

KHISMEL: Popor nomad de pe planeta Om/nan, pregătit încă din copilărie pentru viaţa militară. Bărbaţii K. sînt cei mai puternici şi mai curajoşi războinici din Sistem şi caracteristica lor principală este aceea că sînt superstiţioşi pînă la limita ridicolului şi credincioşi pînă la fanatism.

KISHNORE: A şasea planetă din Delta Tauri, situată la extremitatea fîşiei de planete din Sistem.

KUDGYRNY: Prima şi cea mai mică dintre cele două luni de pe cerul Planetei Kendall.

KURNY: Cea de a doua lună de pe cerul Kendallului, avînd o mărime disproporţionată faţă de planeta-mamă; forţa sa de atracţie se simte mai ales pe Partea întunecată, unde, în _ momentul răsăririi ei, provoacă maree puternice.

LĂUTA CHORDAWIN: Instrument muzical cu cincisprezece coarde, de construcţie manuală, foarte apreciat, produs în cantităţi însemnate pe planeta Kanwa. în multe planete din Sistem'este considerat a fi „Vocea Zeilor", datorită timbrului său deosebit, precum si diferitelor legende potrivit cărora ar fi un dar făcut oamenilor de Shakkai. Dată fiind dificultatea tehnică deosebită pe care o presupune cîntatul la acest instrument, virtuozii lui sînt priviţi întotdeauna cu mare admiraţie si sînt adesea semidivinizati. (Vezi şi Shakkai'Wakhy).

LEHKE: Mulţumesc. (Luat ad litteram: „înghenunchez"). Sensul este cu mult mai profund şi exprimă o recunoştinţă fără margini fată de persoana căreia termenul îi este adresat.)

LINIA DE CURANT: Mijlocul datorită căruia se pot deplasa astronavele Companiei. Este vorba de un curent ionic ce poate fi perceput de un aparat special (Trasant de Linii) ce formează o serie de intersecţii care ocupă fiecare direcţie a
spaţiului şi prezintă zone („Vîrtejurile lui Huddar") care fac ca nava să „sară", parcurgînd mari distanţe - de ordinul anilor-lumină - în numai cîteva ore. (Vezi şi Motor cu Fuziune, Salt Liniar, Trasator de Linii).

LUMINATOR: Sursă de lumină cu autoalimentare, folosită mai ales pe Axări în perioadele de întuneric. Este de două tipuri: unul masiv, care se montează pe suporturi, pentru a ilumina spaţii întinse (oraşe, străzi etc.) şi un altul, portabil, avînd o mai slabă intensitate luminoasă.

LYDNAH: „Insula Plutitoare" pe care sălăşluieşte tribul Sheukh. O platformă uriaşă care se poate deplasa cu ajutorul motoarelor amplasate pe fiecare parte. Se apreciază că pe suprafaţa întregului ocean ar exista cel puţin 10.000 de asemenea insule plutitoare.

MARELE ZID: Lanţ de munţi (înălţimea medie = 4500 m.) care împarte continentul Chon în două părţi: cea de nord, zona Triadelor, cu climă temperată, şi cea de sud, zonă toridă (temperatura medie = 100°C) a'Marelui Deşert (sau mai bine zis Cîmpia Charrakee).

MEXHOK: Aparat întrebuinţat pentru obţinerea, în apă, a oxigenului care să-i permită unui individ să respire, sub nivelul suprafeţei mării, un timp nelimitat. Este prevăzut cu un al doilea fdtru pentru obţinerea apei Dofabile.

MISSI MERCANTILES: Trimişi ai Companiei, avînd misiunea de a inspecta planetele asociate cu ea, la fiecare cinci Ani Standard, si de a raporta în legătură cu situaţia lor generală, cu necesităţile lor şi, mai ales, de a contribui la întărirea legăturilor dintre cele două părţi.

MODIFICATOR DE TENSIUNE: Mica' platformă de metal (suficientă pentru a adăposti o singură persoană), cu autoalimentare, în măsură să schimbe tensiunea superficială a oricărui lichid şi a-1 face astfel „solid", adică în

stare să suporte presiuni mari. Este folosită pe Axări pentru deplasarea pe apă fără ajutorul bărcilor.

MOTOR CU FUZIUNE: Principalul element al navelor spaţiale, fără de care Trasantul de Linii ar fi inutil. Acesta

- în afară de faptul că furnizează energia necesară călătoriei cu viteză de croazieră (nu mai mare decît viteza luminii)
- îsi trage forţa din lumina stelară prin intermediul unor sofisticate celule solare si, datorită unui calculator coordonat

cu Trasantul, poate aprecia energia necesară şi suficientă pentru a ajunge la cel mai apropiat „Vîrtej ai lui Huddar" folosind Saltul Liniar.

NAHMAR: 1 Nahmar = 1,256 km.

NAVETE: Navele-suveică care transportă mărfurile de pe o Navă Spaţială de Transport pe planeta pe a cărei orbită staţionează Nava respectivă.

NAVIGATOR, PRIM: Un grad inferior celui de Prim Semnalizator. Este, în ierarhia Funcţionarilor de pe o Navă Spaţială de Transportat Mărfuri, cel ce are sarcina de a conduce nava prin Reţeaua de Curent. Mai are sarcina de a menţine constante, în timpul Saltului Liniar, atît alimentarea cu energie a Motoarelor cu Fuziune cît şi azimutul Trasantilor de Linii.

NJUEMĂ: în limba Yul, „Loc de odihnă". Este o cavitate în nisipul Deşertului, făcută cu ajutorul Spumei de Lipit; menită să-i ferească pe vînătorii keneri de moartea prin deshidratare, ori de cîte ori se aventurează, pentru o anumită perioadă de timp, în afara sălaşului tribului lor;

NOJHEREK: în limba Yul, „Tăcere". Pedeapsa aplicată celor din tribul Keneri sau Sheukh ce se acoperă de dezonoare; constă în izolarea în afara sălaşului tribului şi interdicţia de a li se vorbi sau de a fi ajutaţi.

NOWHE'ABWUT: Instituţia căsătoriei la keneri. Căsătoria poate fi anulată numai cu aprobarea şefului tribului şi cu acordul, comun, al soţilor.

ODHEG: Tatăl Creator, Dumnezeul Atotputernic din religia kendalliană, singura religie de pe planetă. în Scripturi este prezentat drept „Dumnezeul orb, surd şi mut. dar care ie vede şi le aude pe toate si în mîinile căruia se află soarta omului".

ODHENAK: în limba Yul, „Darul lui Odheg". Un semn al vîrstei maturităţii bărbatului keneri; constă dintr-o dungă orizontală de culoare neagră, sub fiecare ochi, care apare în jurul vîrstei de optsprezece ani, datorată unei degenerări a pigmenţilor. Kenerii o consideră drept „semnul vizibil al predestinării".

ODNEKELHAD: Cuvînt de origine incertă, folosit în tot Sistemul pentru a indica Ziua Judecăţii de Apoi.

OM: Puterea lui Shakkai. Defineşte începutul, din care s-a tras tot ceea ce există în univers.

OMMAN: A doua planetă din Aargdene, caracterizată prin- tr-un slab nivel tehnologic, locuit de triburi nomade Khismel. Legăturile cu Compania sînt limitate la furnizarea de materiale de primă necesitate în schimbul mineralelor preţioase.

OMNERSTARK: A treia planetă din Chaudunni - reşedinţă originară a Companiei. Se caracterizează printr-un înalt nivel tehnologic, în aproape

toate domeniile de cercetare; de pe Omnerstark provine majoritatea maşinilor folosite în Sistem. O. poate fi identificată cu Compania, din moment ce ea controlează orice activitate, orice mişcare, orice gînd şi orice însărcinare, oficială sau nu. Are o mare valoare simbolică, fiind considerată drept „Centrul Universului", punct de plecare al operei de civilizaţie a Galaxiei.

PLANETA FANTOMĂ: Nume dat unei lumi guvernate în întregime de Companie. Astfel de planete sînt Omnerstark, Kendall, Wonheim, Uxuri IV.

PRIMAR/CURSANT: Tînăr care studiază în centrele de Pregătire pentru a deveni Funcţionar.

PSIHOINDUCTOR: Sondă mentală portabilă folosită de Companie pentru a cerceta memoria unui subiect uman sau pentru a-i introduce în memorie anumite informaţii (P. este descris în mod amănunţit la Capitolul al doisprezecelea).

QWIZNY: Peşte de mari dimensiuni, comestibil, care trăieşte la mari adîncimi în oceanul Axări.

RECHIN CU PLATOŞĂ: Peşte din familia selachoideilor, de mari dimensiuni (între 15 şi 30 m.), comun în oceanul Axări, al cărui corp este acoperit cu plăci osoase foarte tari; este cunoscut pentru ferocitatea sa, care-1 face să atace orice i se pare că ar putea fi o pradă. *

RESHEK: Şeful unei Insule Plutitoare. Puterea sa, spre deosebire'de cea a uni sef de trib, este limitată doar la întreţinerea materială a tribului: este ajutat de Conciliul Bătnnilor (Jnahad) şi nu poate contesta hotărîrile luate de aceştia.

REŢEĂ DE CURENT: Ar putea fi definită drept „harta geografică" a Navigatorilor de pe Navele Spaţiale de Transportat Mărfuri. Este o tabelă pe care sînt trasate, cu precizie absolută, parcursurile tuturor Liniilor de Curent cunoscute. Navigatorii trebuie să ţină seama de ea în orice clipă; în caz contrar, Saltul Liniar ar putea proiecta nava într-un continuum spaţial, în cine ştie ce loc neprevăzut, cum ar fi, de exemplu, interiorul unei stele.

SALA DE SEPARARE: Spaţiul în care, pe o Insulă Plutitoare, maşini speciale reciclează deşeurile.

SALT LINIAR: Cuplu de forţe Trasant de Linii - Motor cu Fuziune, care-i permite unei Nave Spaţiale de Transportat Mărfuri să străbată Linia de Curent stabilită, depăşind viteza luminii si „dispărînd", practic, din spaţiu, pentru a „reapărea[2]' la destinaţie. Acest lucru se datoreaază uriaşei energii furnizate de Motoarele cu Fuziune şi controlată de calculatoare; în timpul Saltului Liniar nava devine, ea însăşi, energie, pentru a redeveni masă într-un timp dinainte calculat. Evident că un asemenea proces trebuie să fie controlat cu atentie, altfel consecinţele ar putea fi grave. (Vezi şi Zavaxe Incident).

SEGMENT TIMP: Unitate de măsură a timpului, folosită numai pe planeta Kendall, dată fiind aici lipsa alternanţei zi- noapte. Un Segment Timp este egal cu 18 ore Standard.

SELWAERE: Ambasada unei planete pe o alta.

SELWAERE, PROCURATOR DE: Ambasador extraordinar şi plenipotenţiar. Un Ambasador avînd o vechime în serviciu mai mare de zece ani Ani Standard poate reprezenta planeta sa la Adunarea Lumilor, pe Omnerstark. Neavînd o funcţie strîns legată de Companie, Ambasadorii nu sînt supuşi regulii privind Bariera Vîrstei.

SEMNALIZATOR, PRIM: Cel mai înalt grad din ierarhia din cadrul Companiei. S. P. îşi desfăşoară activitatea pe o Navă Spaţială de Transportat Mărfuri şi are atributia de a stabili ruta (deci Linia de Curent) ce trebuie urmată pentru a se ajunge la destinaţie.

SEPHAT'OHWE: Desfacerea căsătoriei fără consensul şefului de trib sau a celuilalt sot.

SEPH AT SAM'IR: Exil impus aceluia dintre soţi care are iniţiativa desfacerii căsătoriei. Vinovatul este abandonat în Desert.

5

SHAHRI: Metal foarte rar şi preţios, extras de pe planeta Beta Shingtauri IV. Preţul acestuia poate ajunge, pe Pieţele Sistemului, pînă la 2'50.000 de credite/gram.

SHAKKA1: Dumnezeu Autoputeraic, Creatorul Zeilor şi Tatăl tuturor divinităţilor cunoscute; element unificator al religiilor din Sistem.

SHAKKAI'IYADHA: Simbol mistic; constiinta legăturii existente între Shakkai şi cei o mie de fii ai săi împrăştiaţi peste tot.

SHAKKAI'WAKHY: „Ce! ce-i face să vorbească pe Shakkai" Trimisul lui Dumnezeu Atotputernic, Călăuza Popoarelor. Deseori, figura acestuia este asociată cu stăpînirea la perfecţie a anei de a cînta la Lăuta Chordawin - Instrumentul Sacru. ^

SHAMSHAL'KÎLE: Fenomen care se repetă la fiecare 1753 de Ani Kendallieni (8025 de Ani Standard) şi care constă în aceea că cele două luni de pe cerul Kendallului se află între soare şi planetă, fapt ce determină un întuneric totai pe întreaga planetă (limba Yul = Ziua întunericului). Pe Axări, această eclipsă este precedată de îngheţul suprafeţei oceanului; pe ambele Părţi, cea întunecată şi cea Luminată, eclipsa provoacă spaimă religioasă si tot felul de superstiţii, credinţe apocaliptice, datorate coincidenţei dintre acest fenomen şi anumite dezastre naturale ce se produc.

SHANTIHSTREEN: Codul moral al kenerilor, potrivit căruia fiecare ofensă trebuie să fie răzbunată. Acestui principiu de bază i se mai adaugă şi altele, precum „Onoare" sau „Legea Deşertului".

SHANTIHSTREEN, DUEL: Duel, pe viaţă şi pe moarte, provocat de o jignire adusă Codului Moral Shantihstreen.

SHANTIHSTREEN, ÎNDATORIRE: Obligaţie morală fată de seamăn. Aceste obligaţii morale sînt în număr de nouăsprezece şi sînt cuprinse în Scripturi; prima dintre acestea, şi cea mai importantă, este: Tu nu vei provoca durere.

SHARRAXI: A treia planetă din Psi Xamishi, foarte asemănătoare necunoscutei Terra; cea mai evoluată dintre lumile Sistemului, după Omnerstark, căreia i-a luat locul după căderea Companiei.

SHEUKH: Locuitor al Părţii întunecate de pe Kendall; în limba Yul: „Cel ce urmează marea". Nu neapărat nomad, este un
tip uman de statură înaltă, pielea şi părul căruia nu au pigmenţi.
SHI'KE ABHOT NU'HA'WATHE SHAMSHAL: în limba Yul, „Fie ca spiritul tău să fie mîntuit de Demonii întunericului". Este şi o formulă de salut, iar, între îndrăgostiţi, făgăduiala de căsătorie.
SISTEM: Termenul defineşte unirea planetelor într-o singură federaţie. înainte de venirea la putere a Companiei nu exista vreo planetă care să aibă în Sistem un rol preponderent: dar acest rol a revenit apoi planetei Omnerstark, aceasta şi datorită faptului că savanţii de acolo făcuseră posibilă unificarea prin intermediul descoperirii mijloacelor de explorare spaţială. Fac parte din Sistem: Kendall, Omman, Beta Shingtauri IV, Sharraxi, Kishnore, Wonheim, Kanwa, Gamma Alcyonis. Sînt reprezentate, fiecare, în Adunarea care se tine în fiecare An Standard
7 5
pe Omnerstark.
SOOJAHRE: Soim al Desertului.
SPUMA DE LIPIT: Lichid obţinut pe cale sinţetică cu aparatele din dotarea destul de slabă a kenerilor; acesta, în contact cu particulele de silicaţi, le aglomerează, transformîndu-le într-o masă plasmabilă. Foloseşte la amenajarea de njuema (locuri de odihnă, vezi mai sus) si a oricărui tip de adăpost de nisip.
THANA'QWZIMI: în limba Yul, „Chemarea Apelor". Proba de maturitate ce trebuie să fie trecută de către un tînăr sheukh pentru a dovedi că este adult.
TRASANT DE LINII: Dispozitiv creat de Jamorsky Hazinn, care poate fi folosit numai în cuplu cu un motor cu Fuziune. Acesta permite unei Nave Spaţiale de Transportat Mărfuri să urmeze Linia de Curent; pe aceste dispozitive a pus mîna Compania, chiar de la începutul ascensiunii sale, pentru a monopoliza apoi călătoriile interstelare.
TRIADA: La origine, uniunea dintre cei trei fii ai lui Odheg (Erheg, K'lam şi Xahn). Apoi termenul a ajuns să indice complexul celor Trei Lacuri ce se află în partea de nord a Chonului, singurele izvoare dătătoare de viaţă în Deşert.
U'MAIYD: Renumit constructor de lăute Chordawin, originar din Kanwa.
USHAK: (în Yul) = Nord,
U'THEBA: (în Yul) =Vest.
U'THER: (în Yul) = Est.
UXURIIV: A patra planetă din Eta Uxuri, foarte slab populată. Din întinsele sale mlaştini se extrage Uxuri'Samo.
UXURI'SAMO: Substanţă halucinogenă, obţinută prin putrefacţia si - în anumite cazuri - fosilizarea unor organisme
5 5 „
animale şi vegetale de pe Uxuri IV. Nu dă obişnuinţă puternică; provoacă halucinaţii, vedenii din trecut.

VEHICUL CU PROPULSIE SONICĂ: Aerodină. Termenul trebuie înţeles în accepţia de „ce poate depăşi viteza sunetului"; în realitate, propulsia se realizează prin turbo- elice.

WATHI'SHAMŞHAL: Duhul Răului, în credinţa locuitorilor Kendallului. în Yul: „Demonul cu o mie de tentacule". Trăieşte în întunericul veşnic, înconjurat de cetele de demoni-curteni (al căror număr este mereu acelaşi =5555).

WEKHE'AYAT: In Yul: „înghenunchez la picioarele tale". Formulă de răspuns la ᵥLehke".

WHADSWAT'NAKIR: In Yul: „Uleiul stîncilor". Distilat din ierburi şi avînd un parfum foarte puternic, este folosit de femeile keneri. Femeile care au ajuns la vîrsta maturităţii poartă, în permanenţă, la gît o fiolă cu asemenea parfum pentru a o dărui viitorului soţ în momentul făgăduielii de căsătorie.

WONHEIM: A şasea planetă din Aargdene. Odinioară foarte bogată în minerale şi metale preţioase, apoi ajunsă în stare de sărăcie din cauza exploatării, fără milă, de către Companie a bogăţiilor de aici.

WYBOE'KHATE: Exclamaţie, vădind puternică mînie, a războinicilor khismel. înseamnă, aproximativ: „Să-1 ia moartea pe cel ce m-a trezit!"

YISARE: Poet al lui Odheg.

YUL: Limba Străbunilor, ce se vorbeşte pe toată planeta Kendall. în afară de aceasta se mai vorbesc acolo numeroase dialecte, dar nici unul nu se deosebeşte atît de mult de structura de bază încît să nu permită comunicarea sau să poată fi considerată drept o limbă de sine stătătoare.

YUSUTH'IR: în Yul, „Tărîmul Nopţii". Astfel este numită Partea întunecată de pe continentul Chon, Axări.

ZAVAXE INCIDENT: Astfel a fost numită cea mai mare catastrofă a epocii zborurilor spaţiale. în Anul Stelar 8965, Nava Spaţială de Transportat Mărfuri a Companiei (ce abia se născuse şi nu ajunsese încă să domine Sistemul), „Zavaxe", pe atunci aflată în stadiul de semi-probe, a fost distrusă - din cauza neatenţiei Primului Navigator şi a imperfecţiunii unuia dintre Trasanti - în momentul în care se pregătea să efectueze Saltul Liniar. Fluxul de energie nu fusese controlat asa cum se cuvenea şi acesta provocă o distorsiune spaţială degenerantă. Cantitatea de energie produsă în acel proces a ajuns la cote inimaginabile, făcînd să explodeze nava cu o asemenea forţă, încît să dea naştere proceselor necesare creării unei mici stele - de tipul spectral R - care poartă acelaşi nume cu al navei şi străluceşte la o distantă de circa trei ani-lumină de Omnerstark.